

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times bestseller

"Amerika'nın en iyi polisiye yazarlarından biri."

Washington Post



saplantı

karin slaughter



Bu kitapta
her şey var:
Gizem, gerilim,
aşk...”

Kirkus Reviews



“Soluksuz bırakan bir gerilim...”
San Francisco Chronicle

“Slaughter'ın en iyi kitabı...”
Philadelphia Inquirer

Karin Slaughter'ın karanlık dünyasına hoş geldiniz.

Atlanta şehrinde işlenen cinayetler, korkunç ayrıntılarla teker teker birbirine bağlanırken, üç dedektif katilin peşine düşer.

Ancak kendi hayatları, cinayetlerden daha da acımasız gerçekleri saklamaktadır.

Düğümü çözecek dördüncü kişininse, kaybedecek hiçbir şeyi yoktur...

Saplantı, kendilerine de birbirlerine de yardım edemeyen çaresiz karakterleriyle, sıra dışı bir gerilim romanı.



EDEBİYAT - 573 | İNTERNET SATIŞ www.ilknota.com | www.ithaki.com.tr

ISBN: 78-605-375-114-4



Karin Slaughter
Saplantı
Özgün Adı: *Triptych*

İthaki Yayınları - 715
Edebiyat - 573
ISBN 978-605-375-114-4

1. Baskı, İstanbul / Şubat 2011

© Türkçe Çeviri: Zuhâl Bilgin, 2010
© İthaki, 2011
© Karin Slaughter, 2006

Bu eserin tüm hakları AKÇALI Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Sanat Yönetmeni: Murat Özgül
Redaksiyon: Selçuk Aylar
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Seda Cercepoglu
Kapak, İç Baskı: İdil Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1
Topkapı-İstanbul Tel: (0212) 482 36 01
Sertifika No: 11410

İthaki™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Mühürdar Cad. İtler Ertüzün Sok. 4/6 34710 Kadıköy İstanbul
Tel: (0216) 330 93 08 – 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Karin Slaughter

SAPLANTI

Çeviren

ZUHAL BİLGİN

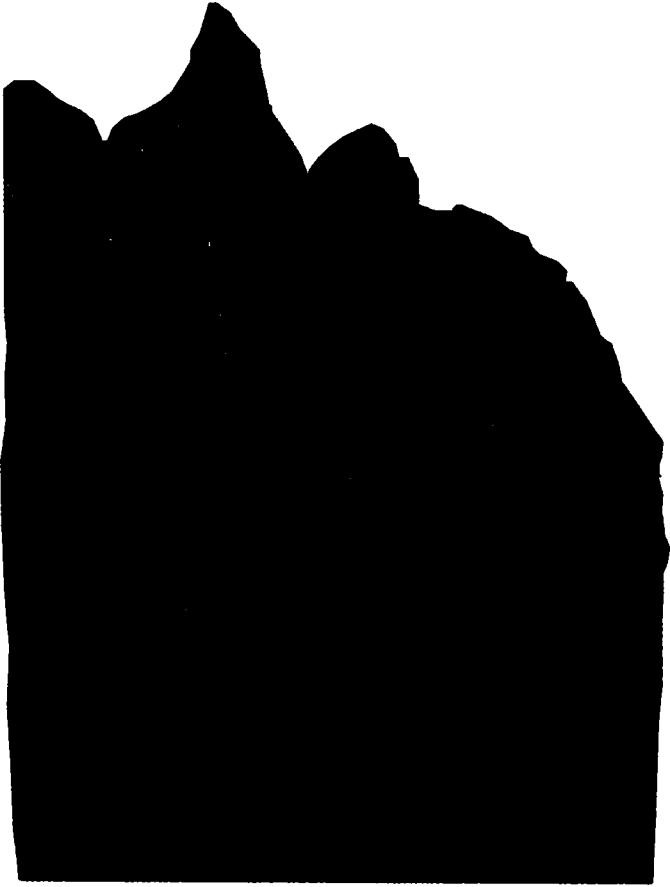


Kate ve Kate için...

KISIM I

DECATUR CITY OBSERVER

17 HAZİRAN 1985



Bölüm Bir

5 ŞUBAT 2006

Dedektif Michael Ormewood, arabayla DeKalb Bulvarı'ndan Grady Evleri'ne doğru inerken, bir yandan da radyo dinliyordu. Sitelere yaklaştıkça asabı bozulmaktaydı, öyle ki çoğu polisin savaş bölgesi bellediği yere girdiğinde, sinirden neredeyse tir tir titriyordu. Atlanta Konut İdaresi kendini yavaş yavaş yiyip bitirdikçe, Grady gibi sosyal yardımla ayakta duran cemaatler de tarihe karışıyordu. Kent içinde kalan gayrimenkuller çok değerli, avanta koparma potansiyeli çok yüksekti. Yolun hemen üst tarafında, son moda restoranları ve milyon dolarlık evleriyle Decatur şehri, aksi yönde ise, iki kilometre bile gitmeden, kubbəsi altın kaplı hükümet binası yükseliyordu. Grady, ikisinin arasına bir kâbus senaryosu gibi çökmüştü; şehrin hem ondan nefret edemeyecek hem de

kendi başının çaresine bakamayacak kadar işinin başından aşkın olduğunun canlı bir göstergesi olan Grady.

Maç devam ettiği için, sokaklar hayli boştu. Uyuşturucu satıcıları ve pezevenkler, mucizelerin en nadirini seyretmek için ortadan kaybolmuşlardı: Atlanta Şahinleri Süper Kupa'da oynuyordu. Pazar günü olduğundan, orospular, kilise müdavimlerine gelecek hafta günah çıkarma hüccesinde itiraf edecek bir şeyler kazandırmak için hâlâ sokaklarda sürüp duruyordu. Michael geçerken bazıları ona el salladı, o da sırtarak karşılık verirken, gecenin bir saatinde burada, Devriye'ye on dakikalığına mola verdik deyip ateşini kızlardan biri üzerinde söndüren kaç sivil polis arabasının durduğunu da merak ediyordu.

Evler'i kendine yeni mesken edinmiş çetelerden biri olan Ratz'in göz koyduğu dokuz numaralı bina, kırmızı tuğladan, dökülen bir yapıydı. Binanın önünde, ışıldakları dönen, telsizleri cızırdayıp duran dört polis arabası, bir de sivil polis aracı vardı. Bina sakinlerine ait park yerinde ise siyah bir BMW, bir de on bin dolarlık çelik jantları sokak lambalarının ışığında altın gibi parıldayan, elden geçirilmiş bir Lincoln Navigator duruyordu. Michael, yetmiş bin dolarlık dört çekerin direksiyonuna bir tane patlatmamak için kendini zor tuttu. Kopuk takımını o pahalı arabaları sürerken gördükçe hasta oluyordu. Oglu geçen ay on santim daha boy atıp blucinlerine sığmaz olmuştu, ama yeni giysilerin gelecek maaş gününe kadar beklemesi gerekiyordu. Tim gökten para yağmasını bekleye dursun, babacığından vergi olarak kesilen dolarlar bu haydutların kiralarnı ödemelerine yarıyordu.

Michael, dünyası alt üst olmadan önceki son bir sükun anının keyfini çıkarmak üzere, arabasından hemen inmeyip

birkaç saniye daha maç yayınını dinlemeye devam etti. Teşkilata gireli aşağı yukarı on beş yıl olmuştu, ordudan doğrucu polise geçmiş, saç kesimi dışında ikisinin birbirinden pek de farkı olmadığını biraz geç anlamıştı. Biliyordu ki arabasından dışarı adımını attığı anda her şey sımsıkı kurulmuş bir saat gibi boşanacaktı. Uykusuz geceler, asla planlandığı gibi gitmeyen iz sürmeler, nefesini sürekli ensesinde hissettiği amirleri. Herhalde basın da işin peşinde olacaktı. Daireden her çıktığında kameralar burnunun dibinde bitecek, herkes habire vakanın neden çözülmediğini soracak, onu haberlerde gören oğlu da milletin Babacığına neden bu kadar kızdığını sormaya başlayacaktı.

Polis devriyesi Collier, arabasının camına vurarak Michael'a pencereyi indirmesini işaret etti. Genç adamın pazıları vücut çalışmaktan öyle şişmişti ki, kollarını iki yana sarkıtamıyordu. Collier muhtemelen cam açma kolu olan bir arabaya hiç binmemiş olsa da, dolma gibi parmaklarıyla bir çevirme hareketi yapıyordu.

Michael konsoldaki düğmeye bastı, cam aşağı kayarken 'N'oldu?' diye sordu.

"Kim kazanıyor?"

Michael'dan "Atlanta değil" cevabını alan Collier, sanki bunu bekliyormuş gibi başını aşağı yukarı sallayarak onayladı. Atlanta'nın bir önceki Süper Kupa macerasının üstünden yıllar geçmişti. Denver onları 34-19 yenmişti.

"Ken nasıl?" diye sordu Collier.

"Ken işte..." diye cevap verdi Michael, ekip arkadaşının sağlık durumuna dair herhangi bir ayrıntı vermeden.

Başıyla binayı işaret ederek "Bu işte onu kullanabilirdin," dedi devriye. "Boktan bir durum."

Michael akıl yürütmeye devam etti. Oğlan yirmilerinin başlarında olmalıydı, herhalde annesinin bodrumunda yaşıyor, Allah'ın günü silah kuşandığı için de kendini erkekten sayıyordu. Michael, baba Bush'un girmeye karar verdiği Irak çöllerinde bir sürü Collier tanıdı. Hepsinin de gözlerinde, hevesli köpek yavrularında görülen, orduya üç çeyrek ve bedava eğitimden fazlası için katıldıklarını anlatan o parlak vardı. Görev ve şerefle, televizyonda gördükleri ve onları olgun hıyarlar gibi liselerden toplayan yetkililerin beslediği bir sürü palavrayla bozmuşlardı kafayı. Onlara teknik eğitim ve evlerinin yanı başındaki üslere tayin sözü verilmişti, yani noktalı yere imzayı basmak için gereken tek şey. Yolun sonunda ise çoğu kendini çöle giden ilk nakliye uçağında bulmuş ve yere ayak bastığında, daha miğferini geçiremeden kafasına kurşunu yemişti.

Binadan dışarı çıkan komiser muavini Ted Greer, sanki havasız kalmış gibi kravatını gevşetti. Vaktinin çoğunu masa başında, floresan ışıklarının altında, emekliliğini bekleyerek geçirdiğinden, bir siyaha göre fazla solgun bir adamdı.

Michael'ın hâlâ arabada oturduğunu görünce kaşlarını çattı. "Bu gece vazife başında mısın yoksa sadece dolaşmaya mı çıktın?"

Michael, devre arası yorumları başlasın diye ağırdan alarak kontağı kapattı. Hava bir şubat gününe göre ılık olduğu için, milletin pencerelerine taktırdığı klimalar kovanın etrafındaki arılar gibi vızıldlıyordu.

Greer, Collier'e doğru havladı. "Senin işin yok mu?"

Gitmesi gerektiğini sezen Collier, burnunun üstüne şaplağı yemiş gibi çenesini göğsüne yapıştırdı.

"Fecaat," dedi Greer Michael'a, mendilini çıkarıp alnında-

ki teri silerken. "Hasta ruhlu bir sapığın eline düşmüş."

Michael, onu oturma odasındaki kanepesinden kaldırıp ayağa diken telefonda, olan bitenin çoğunu öğrenmişti. "Nerede?"

"Altı kat yukarıda," dedi Greer, mendilini düzgün bir şekilde katlayıp cebine koyarken. "Şu telefonda 911 aranmış," diyerek caddenin karşısını işaret etti.

Michael, geçmiş günlerden yadigar telefon kulübesine bir bakış attı. Bugün artık herkes cep telefonu kullanıyordu, özellikle de satıcılar ve kopuklar.

"Kadın sesi," diye bilgi verdi Greer. "Kaset yarın bir ara elimizde olacak."

"Birinin buraya gelmesi ne kadar sürdü?"

"Otuz iki dakika." Michael'in bu cevapta tek şaşırdığı nokta, sürenin o kadar da uzun olmayışydı. Yerel bir haber ekibinin araştırmasına göre, Grady'den gelen acil çağrılara cevap verme süresi, ortalama kırk beş dakika civarındaydı. Hattâ bir ambulansın gelişi daha bile uzun sürebilirdi.

Greer, sanki bu onu kurtaracakmış gibi, binaya arkasını döndü. "Bu işte birinden yardım istememiz gerekecek."

Bu öneri karşısında Michael'in tüyleri diken diken oldu. İstatistiksel olarak, Atlanta, Amerika'nın en vahşi şehirlerinden biriydi. Ölü bir orospu, hele bulunduğu yere bakılırsa, kimsenin kılını kıpırdatacağı bir olay sayılmazdı.

"Tek ihtiyacım, bana işimi öğretecek ilave bir hıyardı," dedi Greer'e.

"O hıyar, senin tam da buna ihtiyacın olduğunu düşünüyor," diye karşılık verdi Greer. Michael tartışmayacak kadar akıllıydı. Greer itaatsizliği hoş görmeyeceğinden değil, sırf çenesini kapatmak için Michael'la aynı fikirde çıkıp, arkasını

döndükten sonra bildiğini okuyacağından emin olduğu için.

“Bu sefer ki berbat,” diye ekledi Greer.

“Hepsí öyledir,” dedi Michael, arabasının arka kapısını açıp takım elbisesinin ceketini çıkarırken.

“Kızın hiç şansı yokmuş,” diye devam etti Greer. “Dövül-müş, doğranmış, her şekilde tecavüze uğramış. Karşımızda gerçek bir sapık var.”

Michael ceketini giyerken, Greer’in konuşmasının kulağa sanki Kablo TV için ses denemesi yapıyormuş gibi geldiğini geçiriyordu aklından. “Ken hastaneden çıktı. Ne zaman ister-sen gelip onu görebileceğini söyledi.”

Greer, son zamanlarda gerçekten çok meşgul olduğu yo-lunda bazı sesler çıkardıktan sonra arabasına yollandı, bu arada Michael’ın onu takip etmesinden korkuyormuşçasına dönüp dönüp arkasına bakıyordu. Michael, amirinin araba-sına binip oradan ayrılmasını bekledikten sonra, binaya doğ-ru yürümeye koyuldu.

Collier, eli tabancasının kabzasında olduğu halde kapı aralığında dikiliyordu. Herhalde nöbet tutmaya devam etme-si gerektiğini düşünüyordu, ama Michael bu haltı her kim yediyse ortalarda olmadığından emindi. Herifin kadınla işi bitmiş, yapmak isteyeceği başka bir şey kalmamıştı.

Collier, “Patron çabuk tüydü,” diye laf attı.

“Eeee, flaş haber.”

Collier kapıyı açarken Michael da kendisine çeki düzen vererek içeri süzüldü, nemli ve loş bina onu yavaşça içine çekti. Evleri her kim tasarladıysa, herhalde aklında sütle sı-cak kurabiyeler yemek için okuldan eve dönen mutlu çocuk-lar yoktu. Güvenliği ön planda tutmuş, açık alanları asgaride tutmuş, ampulleri korumak için her türlü elektrik tesisatını

elik kafesler içine almışlardı. Duvarlar ıplak betonu, keskin dönüşlü küçücük köşelere daracık pencereler sıkıştırılmış, camlara tek tip örümcek ağlarına benzeyen emniyet telleri takılmıştı. Bir zamanlar beyaz badanalı olan duvarlar spreyci boyayla kaplıydı. Her yerde çete isimleri, tehditler, çeşitli bilgiler göze çarpıyordu. Ön kapının sağına doğru iziktirilmiş bir yazı vardı: *Orospu Kim! Orospu Kim! Orospu Kim!*

Michael, spiral merdivene bakarak altı sahanlığı sayıyordu ki bir kapı gıcırdayarak açıldı. Döndüğünde yaşlı bir siyahi kadınla yüz yüze geldi, kapkara gözleri fıldır fıldır dönerek elik kapının kenarından etrafı kolaçan ediyordu.

“Korkmayın! Polis!” dedi rozetini kaldırarak.

Kapı biraz daha aralandı. Kadın, her tarafı lekeler içinde beyaz bir tişörtle blucin pantolon giymiş, üzerine içekli bir önlük takmıştı. “Senden niye korkacaktım ki, puşt herif?”

Arkasına dört yaşlı kadın daha toplanmıştı, biri hariç hepsi Afro-Amerikan’dı. Michael onların yardımcı olmayacaklarını biliyordu. Grady, her küçük cemaat gibi dedikoduyla yaşıyordu ve bunlar da tedarik hattını besleyen ağızlardı.

Ama yine de sorması gerekiyordu ve sordu: “İçinizde herhangi bir şey gören var mı?”

Grady panosundaki koca kafalı taş bebekler gibi, aynı anda başlarını iki yana salladılar.

“İşte bu harika!” dedi Michael rozetini yerine koyup merdivenlere yollanırken. “Cemaatinizin güvenliğine yardımcı olduğunuz için teşekkürler.”

Yaşlı kadın bir an bile durmadan cevabı yapıştırdı: “Bu senin görevin, amsalak.”

Michael durdu, ayağı hâlâ en alt basamakta, arkasına dönüp gözlerini kadının gözlerine dikti. Kadın tınmadı bile,

nezleli gözleri sanki onun hayatını okuyormuş gibi fıldır fıldır dırdı. Öteki kadınlara göre daha gençti, muhtemelen yetmişlerinin başlarında, ama saçları daha bir kırışmış, gövdesi daha ufalmıştı. Dudaklarının çevresi kertenkele derisi gibi kırış kırıştı; sigara tiryakiliğinin derinleştirdiği kırışıklar. Tepesindeki saçlar öbek öbekti, çenesinden de birbirine rastta örgüleri gibi sarmalanmış ak kıllar uzuyordu. Dudaklarındaki turuncu rujdan daha önce hiç görmemişti Michael.

“Adınız ne?” diye sordu.

Kadın meydan okurcasına çenesini kaldırdı, ama yine de cevap verdi. “Nora.”

“Birisi, dışarıdaki telefon kulübesinden 911’i aramış.”

“Umarım sonra ellerini yıkamıştır.”

Michael gülümsemesini tutamadı. “Maktulü tanır mıydınız?”

“Onu hepimiz tanırdık,” diyen kadının sesinde, çok şey bildiğini ama bunları beyaz, kaz kafalı bir aynasız anlatmaya niyeti olmadığını ima eden bir şeyler vardı. Belli ki Nora herhangi bir okul falan bitirmemişti, ama Michael bu tür şeylere asla fazla önem vermezdi. Kadının gözlerinden ne cin olduğu anlaşıyordu. Hayat okulunu bitirmişti o. Zaten aptal biri, Grady gibi bir yerde o yaşa kadar gelemezdi.

Michael gerisin geri kadınlara doğru yürüdü. “Çalışıyor muydu?”

Nora, gözlerini ondan hiç ayırmadan ihtiyatla cevapladı. “Çoğu gece.”

Arkasındaki beyaz kadından “Dürüst kızdı,” şeklinde bir katkı geldi.

Nora diliyle cık cık sesi çıkardı. “O kadar genç, ufacık bir

şeydi ki! Hayatta başka hiçbir şansı yoktu, n'apabilirdi?" derken, sesinde bir meydan okuma emaresi seziliyordu.

Michael başıyla onayladı. "Herhangi bir müdavimi var mıydı?"

Hepsi birden hayır anlamında başlarını sağdan sola çevirdiler. Cevabı Nora verdi. "Eve asla iş getirmezdi."

Michael, belki biri bir şey ilave eder diye, içinden saniyeleri sayarak bekledi. Yirmiye kadar yolu vardı. O sırada binanın üstünden bir helikopter geçerken, birkaç sokak aşağıdan da asfaltı inleyen tekerlek sesleri duyuldu, ama kimse bunlara dikkat etmedi bile. Burası, insanların haftada birkaç kez silah sesi duymazlarsa içlerinin rahat etmediği türden bir mahalleydi. Hayatlarının belli bir düzeni vardı ve şiddet –ya da en azından şiddet tehdidi–, en az ucuz içki ve fast food kadar bu hayatın bir parçasıydı.

"Pekala," dedi Michael, saniyeleri yirmi beşe doğru uzatarak. Kartvizitlerinden birini çıkarıp Nora'ya takdim ederken, şunu söylemeyi de ihmal etmedi: "Kıcınızı silersiniz diye."

Kadın, kartı iğrenircesine baş ve işaret parmaklarının ucuyla tutarak homurdandı: "Benim kıcıma vız gelir bu."

İmalı bir şekilde göz kırpan Michael, boğuk bir sesle konuştu: "Fark etmedim sanma, şekerim!"

Kadın havlar gibi bir kahkahayla kapıyı onun suratına çarptı. Ama kartı da elinden bırakmamıştı. Michael bunu olumlu bir işaret olarak almalıydı.

Yeniden merdivenlere doğru yürüdü, ilk katı basamakları ikişer ikişer atlayarak çıktı. Grady'deki bütün evlerin asansörü vardı, ama bunların çalışanları bile tehlikeliydi. Michael daha bir yıllık bir devriyeyken, site sakinleri arasında çıkan

bir mesele yüzünden Evler'e çağrılmış ve her tarafından gıcır-
tılar gelen bir aletin içinde, bozuk bir telsizle hapis kalmıştı.
Çavuşu ondan haber gelmediğini fark edip de birini bakma-
ya gönderene kadar, yenilerini eklememeye gayret ederek o
korkunç sidik ve kusmuk kokusu içinde tam iki saat kalmış-
tı. Kıdemliler, onu dışarı çıkarmadan önce bir yarım saat ka-
dar aptallığına kahkahalarla gülmüşlerdi.

Aramıza hoş geldin kardeş.

Michael ikinci katın merdivenlerini çıkmaya başlamıştı ki,
havada bir değişiklik sezdi. Önce kokuyu aldı: bira ve terle
karışmış, alışıldık kızarmış yiyecek kokusu, birdenbire vahşi
bir ölümün yanığıya yer bırakmayan ufunetiyle kesildi.

Michael'ın kulağına, bir sürü kolondan çıkan rap müziğin
aralıksız tam tamı yerine, sadece kapalı kapılar ardından du-
yulan mırıltılar geliyordu. Televizyonların sesi kısılmıştı, in-
sanlar devre arası şovunun arka plandaki sesi eşliğinde, bu
defaki de çocuklarının, kızlarının veya bizzat kendilerinin
değil o kızın başına geldi diye Tanrı'ya şükrediyordu.

Bu görece sessizlikte, merdiven boşluğundan sesler yankı-
lanmaya başladı: delil toplanan, fotoğraf çekilen bir suç ma-
hallinin bildik ritimleri. Michael, dördüncü katın merdiven-
lerinin başında durarak soluklanmaya çalıştı. Sigarayı
bırakalı iki ay olmuştu, ama ciğerleri henüz ona gerçekten
inanmış değildi. Önündeki basamaklara hamle ederken ken-
dini bir astım hastası gibi hissediyordu. Yukarıdan bir kahka-
ha geldi, Michael öteki aynasızların da koroya katıldığını
duydu; işlerini yapabilmelerini mümkün kılan her zamanki
zırva cesaret gösterisiydi işte.

Aşağıda bir kapı çarparak sonuna kadar açıldı. Parmaklık-
lardan eğilen Michael, girişte bir sedyeyle cebelleşen iki ka-

dın gördü. Sirtında parlak sarı harflerle 'MORG' yazan, lacivert yağmurluklar giymişlerdi.

"Buraya, yukarı," diye seslendi Michael.

"Kaç kat var?" diye sordu içlerinde biri.

"Altıncı kat."

"Hay anasını..." diye sövdü kadın.

Tırabzana tutunarak kalan birkaç basamağı da çıkan Michael, sedyenin kırk bir çan gibi madeni parmaklıklara çarpıp durduğunu, hatunların ağızlarımdansa başka küfürlerin döküldüğünü duyabiliyordu. Üst kata bir merdiven kalmıştı ki ensesindeki tüylerin dimdik olduğunu hissetti. Gömleği terden sırlıklam sırtına yapışmıştı, ama bir tür altıncı his içine buz gibi bir ürperti saldı.

Bir flaş patladı, bir kamera vızırdadı. Michael, merdiven basamağında, sanki biri orada oturup da ayağından sıyrınvermiş gibi yan yatmış duran kırmızı iğne topuk iskarpinin etrafından dikkatle dolandı. Bir sonraki basamağa, kanlı bir elin izi çıkmıştı. Üsttekinde bir iz daha, bir iz daha derken, bu böyle devam edip gidiyordu. Belli ki biri merdivenlerden sürünerek yukarı çıkmıştı.

Beşinci katın sahanlığında, Atlanta'nın sunduğu hemen hemen her türlü suça şahit olmuş, görmüş geçirmiş bir devriye polisi olan Bill Burgess dikilmekteydi. Hemen yanı başında pıhtılaştıran, koyu renkli bir kan gölü vardı, düşen domino taşları gibi damla damla alt basamaklara sızan bir göl. Michael hemen sahneyi okudu. Kaçmaya çalışan biri buraya yığılıp kalmış, kalkmaya uğraşırken de her yere kan bulaştırmıştı.

Bill merdivenlerden aşağıya, kan birikintisinden uzağa bir yere bakıyordu. Rengi atmış olduğundan ağzı pembe bir le-

ke gibi duruyordu. Bill'i daha önce hiç böyle bocalamış görmediğini fark eden Michael zıncı diye durdu. Karşısındaki, bir Çin lokantasının arkasındaki çöp konteynerinde kopmuş altı parmak bulduktan bir saat sonra, piliç kanadı yemek için kendini kanatçıya atan bir adamdı.

Michael, kan birikintisine basmadan geçerken, iki adam da tek kelime etmediler. Tırabzana yapışan Michael, tam tutunacak bir şey buldum diye şükrediyordu ki önündeki manzarayı gördü.

Kadın yarı çıplaktı, daracık kırmızı elbisesi yırtılarak sabahlık gibi açılmış ve çikolata renkli tenini, incecik bir çizgi halinde apışına doğru devam eden etek tıraşını gözler önüne sermişti. Memeleri, silikonlar yüzünden gayritabii bir şekilde dimdikti. Bir kolu yana doğru açılmıştı, öteki ise başının üstünde, yerdeydi ve parmakları, sanki son düşüncesi doğrulamakmış gibi parmaklıklara doğru uzanmıştı. Sağ bacağı dizden bükülüp yana doğru açılmış, sol bacağı ise öyle bir açıyla kıvrılmıştı ki Michael doğrudan yarığını görebiliyordu.

Michael, kadını, katilin onu gördüğü gibi görmeye çalışarak ve etraftaki faaliyeti de bloke ederek bir adım daha attı. Yüzündeki makyaj akmıştı: dudaklarını iyice belirginleştiren koyu renk bir ruj ve allık. Yol yol kavuniçi boyanmış dalgalı siyah saçları darmadağın olmuştu. Vücudu güzeldi, daha doğrusu kolundaki iğne izlerinin işaret ettiği kimlikten, yani ekmeğini bacakarasından çıkarma alışkanlığındaki bir kadından beklenmeyecek kadar güzeldi. Apışındaki çürükler ya katilinin ya da hoyratlıktan hoşlanan büyük penisli bir erkeğin eseri idi. Eğer ikincisiyse, kadın 'ne kadar acı, o kadar para' düşüncesiyle bu işi herhalde bilerek uzatmıştı, çünkü daha çok para, iğne etine saplanıp da damarlarına o sıcak his yayıldığında, daha çok zevk demekti.

Sonuna kadar açılmış gözleri boş boş duvara bakıyordu. Gözündeki takma kirpiklerden biri çıkıp sol gözünün altında üçüncü bir kirpik yapmıştı. Burnu kırılmış, gözünün altındaki kemikler unufak olduğundan yanağı adeta çarpılmıştı. Işık, kadının açık ağzındaki bir şeye çarpıp yansıyınca, Michael bunun ne olduğunu anlamak için bir adım daha yaklaştı ve ağzını tamamen dolduran sıvıyı fark etti. Bu sıvı, kandı. Tavandaki ışık, bu kızıl havuzda sanki bir dolu-
nay gibi ışıyordu.

Merdivenin en üst basamağında, Leo Donnelly ile konuşan, işe koyulmaya hazır adli tabip Pete Hanson duruyordu. Leo, hep sert polisi oynayan, her şey hakkında şaka yapan, çok yüksek sesle ve çok uzun süre gülen, boktan herifin tekiydi, ama Michael, ağzındaki ölüm tadını gidermek için skoçları arka arkaya yuvarladığını defalarca görmüştü.

Michael'ı tanıyan Leo, sanki eski ahbablar hoşça vakit geçirmek için bir araya gelmişler gibi ağzını çarpıtarak gülümsedi. Delillerin konduğu, ağzı sımsıkı kapatılmış naylon torbayı, sanki top oynamak için hazırlık yapıyormuş gibi havaya atıp tutuyordu.

Michael'a, "Tam da çağrılacak gece," diye laf attı.

Michael da aynı fikirdeydi, ama bunu hiç belli etmeden, "N'olmuş?" diye konuya girdi doğrudan.

Leo, "Doktora bakarsan kanamadan ölmüş," dedi.

Pete, "Muhtemelen" diye düzeltti. Michael, doktorun da Leo'yu teşkilattaki herkes kadar sevdiğini, yani herifçiğölüne hiç mi hiç tahammülü olmadığını biliyordu. "Otopsi masasına yatırınca anlayacağız."

O sırada Leo, "Tut!" diyerek elindeki delil torbasını Michael'e doğru fırlattı.

Michael sanki ağır çekim bir sahne izlermişçesine, torbanın, bir tarafı daha şişkin bir futbol topu gibi döne döne uçtuğunu gördü. Torbayı yere çarpmadan yakalayan parmakları, kalın ve ıslak bir şeye sarıldı.

“Kedin için,” dedi Leo.

“Ne?” diye başlamıştı ki, birden sustu Michael. Ne olduğunu biliyordu.

“Şunun suratına bak!” diye top gürlemesini andıran kahkahasını salıverdi Leo.

Michael torbaya bakakalmıştı. Ağzına sanki kan tadı geliyordu, ama bu, beklenmedik korkunun o yakıcı madeni tadıydı aslında. Ağzından çıkan ses sanki onun sesi değildi de suda boğulmakta olan birinin sesiydi. “N’olmuş?” diye sordu.

Leo hâlâ kahkaha atmakta olduğu için, Pete cevap verdi: “Kadının dilini ısırıp koparmış.”

Bölüm İki

6 ŞUBAT 2006

Michael Körfez Savaşı'ndan döndüğünde rüyalarının esiri olmuş durumdaydı. Gözlerini kapar kapamaz, üstüne doğru gelen mermiler, kollarını bacaklarını koparan bombalar, annelerinin adını haykırarak yoldan aşağı doğru koşan çocuklar görüyordu. Annelerinin nerede olduğunu biliyordu Michael. Onlar, patlayan bir bombanın yol açtığı yangından kurtulmak için oradan oraya kaçışarak kendilerini okul binasının kapalı pencerelerine vururken, Michael dışarıda çaresizce dikilip kalmıştı.

Şimdi de Aleesha Monroe'nun esiri olmuştu. Merdivenlerde yatan kadın-kendisini evine kadar takip edip rüyalarında öyle bir büyü yapmıştı ki, onu kovalayan, sahanlıkta zorla sırtüstü yere yatırıp dilini ikiye bölen Michael oluyordu. On-

dan kurtulmak için çırpınan kadının uzun, kırmızı tırnaklarının etine battığını hissediyordu. Nefes alamıyor, boğazına yapışmış elleri adeta yırtarak sökmeye çalışıyordu. Öylesine yüksek sesle haykırarak uyandı ki, yanı başında yatan Gina yatak odasında bir manyakla karşılaşacakmış gibi çarşafı göğsüne kadar çekerek doğruldu.

“Tanrım, Michael,” diye ısıklık gibi bir ses çıkardı, eli kalbinin üzerindeydi. “Ödümü kopardın.”

Yatağın başucundaki su bardağına uzanan Michael, boğazındaki yangını söndürmek için koca yudumlar alırken, yarısını da üstüne döktü.

“Bebeğim,” dedi Gina parmaklarının ucuyla Michael’in ensesine dokunarak. “N’oldu?”

Michael ensesinde bir acı hissetti ve parmaklarını biraz önce Gina’nın parmaklarının gezindiği yere dokundurdu. Cildinde bir yara vardı ve şifonyerin üzerindeki aynaya bakmak için doğrulduğunda, o taze kesikten incecik bir kan sızdığını gördü.

Gina da yanında ayaktaydı. “Uykunda boynunu mu sıkıttın?”

“Bilmem.” dedi ama biliyordu. Solukları hâlâ düzensizdi.

Gina, burnunu kırıstırarak Michael’in elini tutup ağzına doğru götürdü. Michael bir an için onun elini öpeceğini sandı. Oysa Gina, “Neden çamaşır suyu gibi kokuyorsun?” diye sordu.

Ölünün çevresinden yayılan o kokuyu, o yapış yapışlığı elinden çıkarabilmek için adamakıllı ovması gerekmişti. Gina’ya bunu anlatmayı, bu konuyu açmayı canı istemediğinden, kısık gözlerle araştırarak “Saat kaç?” diye sordu.

“Lanet olsun,” diye homurdandı Gina, Michael’in elini bı-

rakırken. “Kalkıp giyinsem iyi olacak. İki saat içinde sıram geliyor.”

Saate bakmak Michael'a düştü. Altı buçuk olmuştu. Suç mahallinde gerekli işlemleri yaptıktan, kadının dairesinin altını üstüne getirdikten ve kırtasiye işlerini de hallettikten sonra, ancak dört saat kadar uyumuştur.

Duş açıldı, su ısıtıcısı devreye girerken borular öttü. Banyoya giren Michael, Gina'nın gece yatarken giydiği gömleği üstünden sıyırmasını seyretti.

“Tim çoktan uyanmış,” dedi Gina iç çamaşırını çıkarırken. “Şuna bir baksana, bir işler karıştırmasın.”

Michael duvara yaslanarak onun dümdüz karnını, saçındaki bandı çıkarırken kol adalelerinin aldığı biçimi hayranlıkla seyretti. “Keyfi yerindedir.”

Onun kendisini fark ettiğini fark eden Gina, bir bakış atarak “Git bir bak,” diye belirtti.

Michael dudaklarında bir gülümseme hissetti. Gina'nın memeleri Tim'in doğumundan sonra iyice dolgunlaşmıştı ve Michael'ın gözü ne zaman onlara ilişse ağzının suyu akıyordu. “Telefon edip hastayım de,” dedi.

“Şimdi mi?”

“Bir film koyarız, kanepede yaparız.” Durdu, sonra tekrar denedi. “Hatırlasana, nasıl da saatlerce öpüşürdük?” Tanrım, aylardır yanaktan kuru kuruya bir öpücükle idare ediyordu. “Hadi, yine öyle öpüşelim, Gina. Başka hiç bir şey yok. Sadece öpüşme.”

“Michael,” dedi Gina, suyun sıcaklığını kontrol etmek için eğilerek. Duşa girdi. “Beni bir fahişeymişim gibi gözetlemekten vazgeç de gidip oğluna bak.”

Gina duşakabinin kapısını kapattı. Orada bir dakika daha

dikilen Michael, camın arkasından gözükten siluetini seyrederken, bir yandan da aralarının ne zaman bozulmaya başladığını düşünüyordu.

Gina'yla, birliğı Körfez'e gitmeden önce tanışmıştı. Hiç kimse orada yaralanmayı beklemiyordu ama Michael ve tanıdığı tüm piyadeler, çöle bırakılmadan önce kadın konusunda hiçbir fırsatı kaçırmamaya çalıştılar. Ellen McCallum, ufak tefek, çok da parlak olmayan, boyama bir sarışındı; yani tam da evinden milyonlarca mil uzakta, kuma gömülmüş iğrenç bir çadırda, içerideki heriflere memlekette bıraktığın yorganları paralatacak cinsten kızı anlatırken hatırlamak isteyeceğin türde bir kız.

Michael haftanın esaslı bir bölümünü Ellen'in üzerinde geçirmiş, ayaklandığında ise onun kuzeni Gina'ya koşmuştu. Ellen, en sevdiği kuzeniyle düşüp kalktığı için Michael'in canına okudu, ama birkaç gün sonra yola çıktığında Michael'in aklındaki Gina'ydı. Onun o dalgalı kahverengi saçları, o enfes vücudu, kalçalarının o tatlı kıvrımı. Ona mektup yazmaya başladı, ötekinin de cevap vereceğı tuttu; başlangıçta gerçekten acımasızdı, ama sonradan yatıştı, hattâ giderek tatlılaştı. Elinde tabancayla dolaşan geri zekâlı bir acemi er, onu kazayla bacağından vurduğunda, Michael Kuveyt'te güya barışı koruyordu. Velet berbat bir nişancıydı, ama yara iyileşmek bilmedi. Ameliyat için Almanya'daki üsse gönderildiğinde, ilk aradığı Gina oldu.

Michael taburcu olduktan bir hafta sonra evlendiler, iki hafta sonra ise Atlanta Emniyet Müdürlüğü ile sözleşme yapmak üzere masa başına oturdu. Gina, Georgia Baptist'teki hemşirelik okulundan mezun olduğu için Crawford Long Hastanesi'nde iyi bir iş buldu. İki yıl sonra, daha yüksek bir

ücretle Piedmont'a geçti. Altın şiltini alan Michael, neredeyse denk bir ücret artışıyla Grady'deki devriye polisliğinden Ahlak Masası'na geçti. Kısa sürede hayatları Michael'ın umduğundan çok daha iyi bir şekilde akmaya başladı. Atlanta'nın hemen kuzeyinde bir ev satın aldılar, kara günler için para biriktirmeye, bir ya da iki çocuk yapıp gerçek bir aile olmayı düşlemeye başladılar. Derken Tim çıkageldi.

Tim uslu bir bebektir, ama Michael onun o kocaman mavimsi gözlerinde bir parıltı görüyordu. Onu kucağına ilk aldığı anda, sanki ellerinde tuttuğu kendi kalbiymiş gibi gelmişti. Sorunu ilk fark edense Barbara oldu, Gina'nın annesi. Tim hiç ağlamıyordu. Hiçbir şeye ilgi göstermiyor, saatlerce boş boş duvarları seyreliyordu. Michael dişini tırnağına takarak karşı koydu, ama doktor da Barbara'nın şüphelerini doğruladı. Gina'nın gebeliği esnasında Tim bir an oksijensiz kalmıştı. Beyni, ancak altı yaşındaki bir çocuk kadar gelişebilecekti. Nedenini, nasılını bilmiyorlardı, ama bu böyleydi.

Michael Barbara'dan hiçbir zaman hoşlanmamıştı, ama Tim'in teşhisiyle birlikte ondan nefret etmeye başladı. Kayınayla yıldızın barışmaması bir klişeydi, ama Barbara hep kızının ucuza gittiğini düşünmüştü, şimdi de Tim'in sorununu Michael'ın suçu olarak görüyordu. Aynı zamanda sofunun da tekiydi, hemen suçu başkalarına yükler, kendine en ufak bir kabahat bulmazdı. 'Bardağın yarısı boş' anlayışına sahip tiplerden biri olarak kalsa iyiydi; hem bardağın yarısı hep boştu, hem de bu yüzden herkes cehennemi boylayacaktı.

"Tim?" diye seslendi Michael, bir yandan evin içinde yürüyor, bir yandan da tişörtünü giyyordu. "Neredesin ahbab?"

Kanepenin arkasından gelen kıkırdamayı duydu, ama mutfağa doğru yürümeye devam etti.

"Neredeymiş bu Tim?" diye sorarken, mutfak masasına boca edilmiş bir kutu dolusu Cheerios'u da fark etmişti. Tim'in mavi kasesi ağzına kadar sütle doluydu. Bir an, Aleesha Monroe'nun kendi kanıyla dolu kıpkırmızı ağzını görür gibi oldu Michael.

"Ce-ee!" diye haykırdı Tim, babasının beline sarılarak.

Tim bunu her sabah yaptığı halde, Michael sıçradı. Oğlunu kucaklayıp yukarı kaldırırken, yüreği ağzına gelmişti. Oğlan artık sekizine basmıştı, yani kucağa alınmayacak yaşa, ama Michael kendini tutamadı. Tim'in kafasının tepesindeki o hiç yatışmayan saç tutamını okşadı. "İyi uyudun mu ufaklık?"

Evet anlamında başını sallarken, babasının ellerinden kurtulmaya çalıştı Tim.

"Hadi, Bannik gelmeden burayı temizleyelim," dedi Michael ve çerezleri tekrar kutusuna doldurmaya başladı. Hafta içinde, Tim'e göz kulak olması için Barbara geliyordu. Onu okula götürüp getiriyor, ara öğününü yedirip ev ödevlerini yapıyordu. Çoğu zaman, onunla Michael'dan da, Gina'dan da daha fazla vakit geçiriyordu, ama ikisinin de başka bir şansları varmışa benzemiyordu.

"Bannik bu dağınıklığı görmesin, değil mi?" dedi Michael.

"İ-h," diye uydu ona Tim. Masaya oturmuş, bacaklarını altına toplamıştı. Örümcek Adam pijamasının alt düğmeleri açılmıştı.

"Takım taklavatı topla evlat," diye tembih edip de Tim'in düğmelerle beceriksizce boğuştuğunu görünce içi sızladı.

Michael tek çocuğu. o yüzden şımarıktan da öte bir şeydi. Tim doğduğunda, bir bebeğe nasıl bakıldığı hakkında en ufak bir fikri yoktu. Bezini değiştirmek, utanç verici, bir an

önce ve muhtemelen en az temasla yapılıp kurtulunması gereken bir iş olmuştı. Şu anda Michael'ın düşünebildiği tek şey, Tim'in birkaç yıl sonra ergenliğe gireceğiydi. Bedeni gelişerek bir erkeğe dönüşecek, ama akli yerinde sayacaktı. Bir kadınla sevişmenin ne demek olduğunu, Tanrı'nın bir başka insana zevk vermek için bahsettiği o şeyi nasıl kullanacağını asla bilmeyecekti. Hiçbir zaman kendi çocukları olamayacak, bir baba olmanın sevincini ve kederini asla tadamayacaktı.

“Kim dağıttı bakayım ortalığı böyle?” diye sordu Gina içeri girerken. Saçlarını havluya sarmış, üzerine Michael'ın ona birkaç yıl önce yılbaşı hediyesi olarak aldığı mavi ipek robu giymişti. Tim'in yanaklarını avuçlayarak dudaklarına bir öpücük kondururken, “Yoksa senin marifetin mi?” diye takıldı. “Aman Bannik görmesin,” diye de ilave etti. Çocuğun Barbara'yı, onun istediği gibi çağıramamasından dolayı Michael da bir taş yemiş oldu.

Ortalığın toparlanmasına yardım etmeye girişen Tim, her şeyi daha da döküp saçtı. Oflaya puflaya dizüstü çökmüş, yerden bir bir topladığı gevrekleri tek tek sayarak annesine vermeye başlamıştı.

Gina, “Bu gece eve makul bir saate gelirsin herhalde,” diye sordu.

“Yeni bir vaka üzerinde çalıştığımı söylemiştim.”

“Barda mı?” diye soran Gina, arkasını dönüp dolaptan fincanları çıkarmaya başladı. Michael, dün gece doğrudan eve gelemeyecek kadar gergindi. Leo, bir şeyler içip vaka üzerine laflamayı teklif etmiş, Michael da gördüklerinin yarattığı sarsıntıyı unutmak ve Leo'nun daha önceki burbon ikramına karşılık vermek bahanesine sığınarak teklifi kabul etmişti.

Tim, “On bir... on iki...” diye sayıyordu.

“Kül tablası gibi kokuyorsun,” dedi Gina.

“Ben içmedim.”

“Sana içtin diyen yok.” Avucundaki gevrekleri kutuya boşaltıp, tekrar Tim’in önüne uzattı.

“On dört,” diye devam etti Tim.

“Birazcık vakte ihtiyacım vardı, hepsi bu,” diyerek fincanına kahve doldurmaya başladı Michael. “Leo, vaka hakkında biraz konuşmak istedi.”

“Desene bok herif zom olmak için bahaneye arıyormuş.”

“İ-ih,” diye şakıdı Tim.

“Kusura bakma, canım,” diye oğlundan özür diledi Gina. Sesi hemen yumuşamıştı. “Ama sen arada bir sayıyı atlama-dın mı? Hani on üç?”

Omzunu silkti Tim. O sıralar ancak yirmi sekize kadar sayabiliyordu, ama Gina onun hiçbir sayıyı atlamamasına özen gösteriyordu.

“Hadi, Bannigin şerefine giyin bakalım,” dedi. “Az sonra burada olur.”

Tim ayağa kalktı ve sekerek mutfaktan çıktı.

Kalan gevrekleri kutusuna dolduran Gina, iç geçirerek oturdu. Daha fazla kazanmak için hafta sonu çifte nöbet tutmuştu. Gün daha başlamamıştı bile, ama o şimdiden bitkin görünüyordu.

“Gece de meşgul müsün?” diye sordu Michael.

Kahvesinden bir yudum alan Gina, dumanı tüten fincanın üzerinden Michael’a bakarak, “Yeni terapist için paraya ihtiyacım var,” diye konuştu.

Michael iç geçirerek masaya yaslandı. Tim’in eski terapisti yapabileceğini yapmıştı. Çocuğun bir uzmana ihtiyacı vardı ve devletin sağlık sigortası, iyi uzmanların bedelini karşılamıyordu.

“Beş yüz dolar,” dedi Gina. “Ay sonuna kadar tamamlamak gerek.”

“Tanrım,” diyerek gözlerini ovuşturdu Michael, başı ağrıyacak gibiydi. Aklına dün gece Grady Evleri’nde gördüğü BMW’yle Lincoln geldi. Tim’i o paraya elli ayrı uzmana götürrebilirdi.

“Bankadaki hesaptan alsaydın,” dedi Michael.

“Hangi hesaptan?” diye sinirli bir kahkaha attı Gina.

Yılbaşı. Yılbaşı bütün birikimlerini silip süpürmüştü.

“Hastaneden bir nöbet daha isteyeceğim.” Elini kaldırarak Michael’in itirazını susturdu. “Tim, en iyisine görünmeli.”

“Annesi yanında olsa.”

“Kendi annene ne dersin?” diye terslendi Gina.

Michael’in çenesi sertleşti. “Ondan bir daha on sent bile istemem.”

Gina, elindeki fincanı masaya öyle sert bıraktı ki etrafa damlalar saçıldı. Bu tartışmayı kazanmanın yolu yoktu; Michael’in bilmesi lazımdı, son beş yıldır, neredeyse her hafta sonu aynı şey oluyordu. Michael, Tim için gereken ekstra para yüzünden fazla mesai yapıyor, Gina da ayda iki kez hafta sonu nöbetine kalıyordu. Ama Michael onun tatillerde çalışmasına karşı çıkıyordu. Çünkü bu durumda onun yüzünü bile zor görüyordu. Hattâ bazen bunu bilerek planladığından şüphe ediyordu. Onlar artık evli bir çift gibi değil de, daha ziyade bir ortaklık, Tim’in iyiliği için çalışan, kâr amacı gütmeyen bir kurum gibiydiler. Michael artık son kez ne zaman seviştiklerini bile hatırlamıyordu.

“Dün gece Cynthia aradı,” dedi Gina. “Şu, şımarık yan komşuları. “Parke döşemesi mi gevşemiş, ne?”

“Parke mi gevşemiş? Peki, Phil nerdeymiş?”

Elini masaya dayayarak kalktı Gina. “Botswana’da. Ne bileyim hangi cehennemde? Kız sadece senin tamir edip edemeyeceğini sordu. Ben de olur dedim.”

“Lütfedip bir de benim fikrimi sorsaydın, ha?”

“İster yap, ister yapma,” diye terslendi Gina, kahvenin kalanını lavaboya boşaltarak. “Gidip üstümü değiştirmem lazımdır.”

Onun salona doğru gidişini seyretti Michael. Her sabah böyleydi: Tim ortalığı batırıyor, onlar topluyor, derken incir çekirdeğini doldurmaz bir mevzudan birbirlerine giriyorlardı. Bu yetmezmiş gibi Barbara da gelmek üzereydi ve Michael kaynanasının şikayet edecek bir şey bulacağından emindi. Ya sırtı ağrırdı, ya emekli maaşı yetmezdi ya da ona özürlü bir torun vermelerini başlarına kakardı. Son zamanlarda, Körfez Savaşı Sendromu’yla ilgili bir takım gazete haberlerini seloteyle buzdolabının kapağına tutturmaya başlamıştı. Belki ki Michael Irak’ta çok korkunç bir şey yapmış olduğu için bunlar başımıza geldi demeye getiriyordu.

Yatak odasına geçen Michael, banyoya gidip de tekrar Gina’yla muhatap olmamak için duş almaktan vazgeçip çabucak giyindi. Barbara’nın Toyota’sının kapı girişine park ettiğini görünce, ön kapıda onunla karşılaşmamak için alet çantasından çekicini kaptığı gibi arka kapıya yollandı.

Arka avludaki örme telden çitin bir bölümü, son kar fırtınasında bir ağaç yüzünden paralanmış, tamir ettirecek para olmadığından yapılamamıştı. Pantolonunun tellere takılmasına dikkat ederek kopuk kısmın üstünden atladı ama yüz üstü kapaklandı. Yine.

Arka kapıya vurup camdan içeri bakarak Cynthia’nın gelmesini bekledi. İçindeki kaşkorseyle tangayı gözler önüne se-

ren kısıcık bir beybidol giymiş olan Cynthia, iyice ağırdan alarak, salına salına holü geçti. Üzerindeki her şey beyaz, daha doğrusu şeffaftı. Phil'in nerede olduğunu merak etti Michael. Eğer Gina Phil'e kapıyı bu şekilde açsaydı, Michael onu gebertirdi.

Cynthia, göğüslerini hafifçe gösterecek şekilde öne doğru eğilerek ağır ağır anahtarı döndürdü. Uzun sarı saçları yüzünü örtmüştü. Kaşkorsenin yakası o kadar açıktı ki, neredeyse pembe meme uçları gözüküyordu.

Elindeki çekici kaldıran Michael, kafasından bir elektrik sinyali geçtiğini hissetti. Hemen o anda dönüp gitmeli ve kızı gevşemiş parkesiyle baş başa bırakmalıydı. 'Phil nasıl olsa gelecek, bırak kendi yapsın.'

Cynthia, kapıyı açarken bir an gülümsedi. "Nasılsın komşu?"

"Phil yok mu?"

"İndianapolis'te," derken esnemesini gizlemek için eliyle hafiften ağzını kapadı Cynthia. "Beni, alıştığım şekilde yaşatabilmek için millete varis çorabı satmakla meşgul."

"Peki," diyerek onun omzunun üzerinden içeri bir göz attı Michael. Mutfak domuz ahırından farksızdı. Lavabo, ağzına kadar kurumuş bulaşıklarla doluydu, her yerde pizza kutuları, tıka basa dolu kül tablaları göze çarpıyordu. Kenarda, üzeri küfle kaplanmış, içinde portakal suyuna benzer bir şey olan bir bardak duruyordu.

"Gina, parkelerden birinin gevşemiş olduğunu söyledi."

Bir kedi gibi gülümsedi kız. "Evet, sıkıştırılması gerekiyor."

Elindeki çekici yere bıraktı Michael. "Gina'yı neden aradın?"

“Komşu komşuya yardım eder de ondân,” diye cevap verdi Cynthia, sanki bu kadar basitmiş gibi. “Phil’e, başım sıkırsa bana yardım edeceğini söylemişsin.”

Phil herhalde böyle bir yardımı kastetmemişti.

Cynthia, gömleğinin yakasından tutarak Michael’ı içeri çekti. “Öyle gergin görünüyorsun ki.”

“Bunu yapamam.”

“Neyi?” diye sordu kız, iyice sokularak.

Michael’ın aklından Gina geçti, ona artık dönüp bakmadığı, onu reddettiği geceler kendini nasıl fena hissettiğini hatırladı. “Yapamam...”

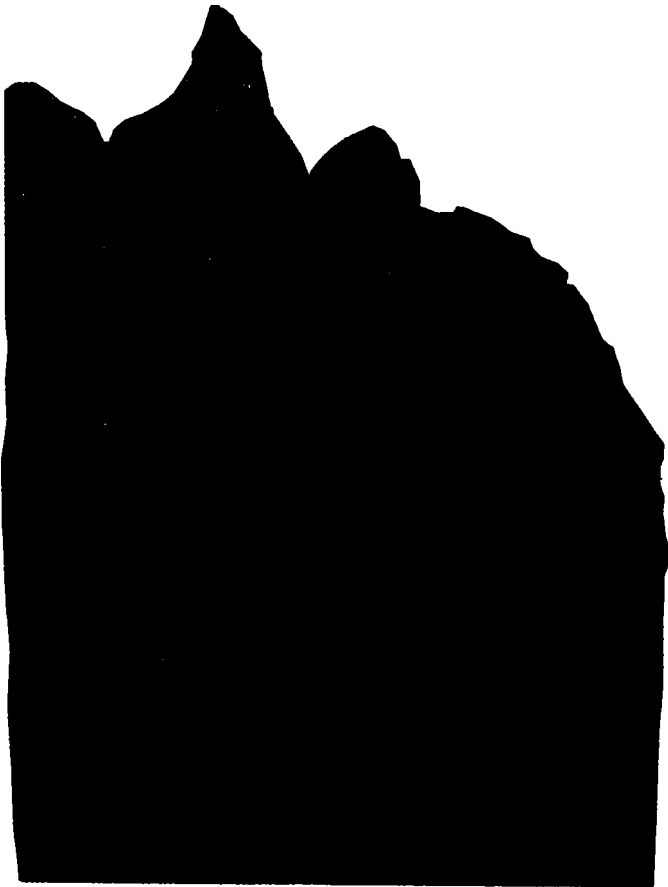
Cynthia elini Michael’ın pantolonunun önünde beliren kabartıya bastırdı. “Bu öyle demiyor ama...”

Nefesini tutan Michael’ın gözleri, kızın meme uçlarına kaydı. Diliyle dudaklarını ıslatırken, ağzını o ağza kapamanın vereceği duyguyu tadar gibi oldu.

Michael’ın pantolonunun fermuarını açan Cynthia, elini içeri kaydırıp dairesel bir hareketle başparmağını gezdirmeye başlarken “Nasıl, hoşuna gitti mi?” diye sordu.

“Tanrım,” dedi Michael ısıklık gibi bir sesle. “Evet.”

DECATUR CITY OBSERVER
19 HAZİRAN 1985



Bölüm Üç

Michael kendini bombok hissediyordu. Evet, pisliğin tekiydi hakikaten.

Cynthia'yla ilk sefer bir kazadır olmuştu. Michael bunun yetersiz bir gerekçe olduğunu, öylesine dolaşırken bir sonraki adımda kendini birden bir vajinanın içinde bulmuşsun gibi bir durum olmadığını biliyordu, ama olanı biteni gerçekten bu çizgiler içinde değerlendiriyordu. Phil bir gece California'dan aramıştı, Cynthia'ya ulaşamadığı için meraktan deli gibiydi. Kendisi sürekli olarak seyahat eden ve büyük mağazalara kadın varis çorapları satan bir adamdı, bu arada herhalde önüne çıkan fırsatları da kaçırmıyordu. Michael'ın elinde kanıt yoktu ama üç yıl Ahlak Masası'nda çalıştığı için, ne zaman yolda olsa yerel yetenekleri değerlendirmekten kendini alamayan iş adamı tipini iyi tanırdı. Bitmek bilmeyen ve güya Cynthia'yı kontrol eden bu telefonlar, daha ziyade

günah çıkarma telefonlarına, Phil'in kendi engel tanımazken ona engel koymaya çalışmasına benziyordu.

Gina o sıralar geceleri çalışıyor ve Michael ne zaman yaklaşılmaya çalışsa, ondan köşe bucak kaçıyor. Tim'in talepleri giderek daha bariz hale geldiğinden, o da kendini çalışmaya vurmuştu; eve gelip de özürlü oğluyla uğraşmanın düşüncesine bile dayanamadığından çifte nöbet tutuyordu. Michael üzüntüsünden hasta gibiydi, geceleri tek başına yatıp da yalnızlığını iyice hissettiğinden döktüğü gözyaşları onu harap ediyordu.

Cynthia ise el altında ve biraz kafasını dağıtmasına hazır olmanın da ötesinde istekliydi. İlk seferden sonra Michael bunun bir daha olmayacağına dair kendi kendine söz vermiş ve gerçekten de olmamıştı, en azından bir yıl. İş vardı ve tek düşüncesi de Tim'di, ta ki geçen ilkbaharda bir gün, Cynthia gelip de Gina'ya lavabosunun damlattığından söz edene kadar.

"Git de şunu yapiver," demişti Gina Michael'a. "Phil hep dışarıda. Zavallı kızın, bakacak kimsesi yok."

Cynthia'ya âşık falan olmadığı gibi, onun da kendisi için bu tür duygular beslediğini sanacak kadar aptal değildi Michael. Kırkına gelip kemale erdiğinden, her gördüğünde üzerine çullanan bir kadının âşık olmadığını öğrenmişti. Belki Cynthia, Michael'la Phil'in yatağında düzüşmenin heyecanını seviyordu. Belki de Gina'yı mutfak penceresinden görüp, ona ait bir şeyi aldığını bilmekten hoşlanıyordu. Michael'ın onun nedenlerine bakacak hali yoktu. Ama kendininkileri gayet iyi biliyordu. Karşıda geçirdiği yirmi-yirmi beş dakika arasında kafası boşalıyor ve uzmanın ücretini veya ev kredisi taksitini ya da kredi kartı şirketinden gelen ödeme talebini düşünmekten vazgeçiyordu. O andaki tek düşüncesi Cynthia'nın o mükemmel küçük ağzı ve aldığı zevkti.

Ama Cynthia elbet bir gün bir şey isteyecekti. Michael bunu bilmeyecek kadar da aptal değildi.

“Mike,” dedi Leo, parmaklarıyla Michael’ın masasında tempo tutarak. “Kafanı kaldır biraz.”

“N’oluyor?” diye sordu Michael koltuğunun arkasına yaslanarak. Karakolda ikisinden başka kimsecikler yoktu, Greer kendini bürosuna kitlemiş, kapı camındaki storları da indirmişti.

Kapalı kapıyı işaretle “Gene içeride otuz bir mi çekiyor?” diye sordu Michael.

“Yanında Georgia Soruşturma Bürosu’ndan Lurch’e¹ benzeyen bir garabet var.”

“Niye acaba?” diye sordu Michael, ama niyesini biliyordu. Greer, geçen gece bu işte yardım çağıracağını söylemişti ve bundan sonraki adım da Georgia Soruşturma Bürosu’ydu.

“Bana danışmaz,” dedi Leo, Michael’ın masasının kenarına ilişip, açık evrakları dağıtarak. Michael onu istediği kadar uyarsın, her zaman böyle yapardı.

“Dün gece kanımla birbirinize mi girdiniz?” diye sordu Leo.

“Hayır,” diye yalan söyledi Michael, gözlerini ekip odasında dolaştırarak. Burası, yolun karşısındaki Home Depot’ya² bakan ve sabah güneşini geçirmeyen kir pas içindeki cam duvarıyla loş ve asap bozucu bir yerdi. Bir zamanlar Sears Mağazaları olan Doğu Bölgesi Belediye Binası, Ponce de Leon Yolu’ndaki bir dönemece kurulmuş, bütün bir bloğu kaplayan, on iki katlı bir binaydı. Yapı, bugün pahalı çatı katı dairelerine çevrilmiş olan eski Ford fabrika binasından bir

1) Adams Ailesi’nin Frankenstein’a benzeyen, koca kafalı, kötü bakışlı, sarsak uşağı. —çn

2) Kendin-yap türü ürünler satan bir mağaza zinciri. —çn

demiryolu hattıyla ayrılıyordu. Eyalet, terk edilmiş Sears binasını yıllar önce satın alıp çeşitli yönetim dairelerine dönüştürmüştü. Burada en az otuz farklı daire ve beş yüzün üzerinde çalışan bulunuyordu. On yıldır burada görev yapan Michael, aşırı kalabalık park yeri dışında bir de sadece Atlanta Polis Dairesi'nin kullandığı üç katla morgu görmüştü.

"Hey," diye tekrarladı Leo, yumruğunu masasına indirerek.

Michael, koltuğunu arkaya doğru iterek masadan ve Leo'dan uzaklaştırdı. Sigarasının biri sönmeden diğerini yakıtı ve çekmecesine sakladığı şişeden habire bir fırt çektiği için herifin nefesi it osuruğu gibi kokuyordu.

"Yoksa beyimiz bir kuku hayali mi kuruyor?"

"Kapa çenenı," diye terslendi Michael, adamın az kalsın on ikiden vuracak olduğunun bilinciyle. Leo bunu hep yapardı; iyi bir dedektif olduğundan değil, çenesini kapalı tutmayı beceremediğinden.

"Ken'i bir görsem diyordum," diyen Leo, ceketinin cebinden bir mandalina çıkarıp soymaya başladı. "Nasılmış?"

"İyi," dedi Michael, oysa işin gerçeği bir haftadır Ken'le konuşmamıştı. İkisi, bir süre takım halinde çalışmış ve kardeş kadar yakınlaşmışlardı, ta ki bir gün Ken kolunu tutarak yere düşene kadar. Tam o sırada Michael'a, bir gece önce tanıştığı muhteşem bir kadından bahsediyordu, derken bir saniye sonra, pat... yerde. Hattâ Michael bir an düşüşün bir tür şaka olduğunu bile sandı. Bu arada Ken seğirmeye başlamıştı. Ağzı yana sarkmış, olduğu yere işemişti. Daha elli üç yaşındaydı ama yaşlı bir adama dönüvermişti. Vücudunun sağ tarafı tamamen felç olmuştu, kolu bacağı pelte gibiydi. Ağzı çarpıldığından, çenesinden aşağı, bebeklerdeki gibi incecik bir salya akıyordu.

Ekipten hiç kimse onu görmek ve konuşmaya çabalayışını duymak istemiyordu. Ken, çoğuna, şu köşenin hemen ardında onları bekleyen şeyi hatırlatıyordu. Çok fazla sigara, çok fazla içki, iki üç başarısız evlilik ve eyalete ait rezil bir bakım evinde, tüplere bağlanmış olarak, kıpırdayamadan geçirilen yapayalnız son günler.

Greer'in kapısı açıldı ve içeriden, takım elbise giymiş, sırkı gibi bir herif çıktı. Kocaman elinde posta pulu gibi kalan, deri bir evrak çantası taşıyordu. Michael, görür görmez Leo'nun ondan niye Lurch diye bahsettiğini anladı. Gayet uzun –neredeyse iki metre– ve kopacak kadar ince bir herifti. Yandan ayrılmış kirli sarı saçları inek yalamış gibiydi. Üst dudağı da, sanki biri onu önce ikiye ayırıp sonra çarpık bir şekilde birleştirmiş gibi tuhaftı. Leo her zaman ki gibi görüntüyü yanlış anlamıştı. Herifin boynunun iki yanına birer yumru yerleştir, gitsin *The Munsters*'da oynasın.

“Ormewood,” dedi Greer, eliyle uzaktan göstererek, “Bu SDE'den özel ajan Will Trent.”

Leo, her zaman ki nezaketini gösterdi. “SDE de neymiş?”

“Özel Suç Değerlendirme Ekibi” diye konuya açıklık getirdi Greer.

Michael, Leo'nun, bunun aslında ÖSDE diye telaffuz edildiğine bile işaret edemeyecek kadar gerildiğini hissedebiliyordu. Ekip arkadaşının çenesini kapaması işten bile değildi, ama Leo'nun çok yakınında duran Trent, ona hemen hemen bir baş da tepeden bakıyordu. Herifin elleri, Leo'nun kafasını avuçlarının arasına alıp hindistan cevizi gibi kırıverecek kadar iriydi.

Leo hıyarın tekiydi, ama aptal değildi.

Trent, “Eyaletin her tarafında yerel kolluk güçlerinin

cinayet işleyen suçluları anlamalarına yardımcı olmak üzere kurulmuş Georgia Soruşturma Bürosu'nun özel bölümünün bir mensubuyum. Buradaki rolüm istişare etmekten ibaret," diye bilgi verdi.

Sanki bir ders kitabından okuyormuşçasına, her kelimeyi gayet özenle telaffuz ederek konuşuyordu. Buna ve takım elbisesine bakılırsa, herif ancak bir yüksek okul profesörü olabilirdi.

"Michael Ormewood," diyerek elini uzattı Michael. Trent de tuttu; ne çok sıkı, ne de gevşek. "Bu da Leo Donnelly," diyerek Leo'yu tanıştırdı Michael, çünkü Leo hâlâ, suları çenesinden elinin üstüne damlayan o yarım mandalinayı ağzında evirip çevirmekle meşguldü.

"Dedektif," diye başını eğerek onu selamladı Trent. Ardından kol saatine bir göz atıp Michael'a döndü. "Otopsi sonuçları bir saatten önce hazır olmayacak. Eğer bir dakikanız varsa, notları karşılaştıralım derim."

Michael, son iki dakika içinde besin zincirinde ne değiştiğini merak ederek Greer'e baktı. Geriye itildiği hissini alıyor ve bundan hoşlanmıyordu.

Greer, kıcını dönüp paytak paytak bürosuna yollandı. "Beni devrede tutun," dedikten sonra kapısını kapadı.

Michael bir anlığına Trent'e baktı. Adamda pek polise benzer bir hal yoktu. Sırık gibi boyuna rağmen, odayı dolduramıyordu. Bir eli cebinde, sol dizini hafifçe kırmış, ayakta dikiliyordu. Dikleşecek olsa, omuzlarının genişliği ortaya çıkacaktı, ama cesametinden avantaj sağlamaya alışık gibi durmuyordu. Görevdeki birinin havasından, yani yeryüzüne gelmiş her türlü insanı tutuklamaktan ileri gelen o "ağzınıza sığarım" tavrından yoksundu.

Michael, içinden siktir olup gitmesini söylese ne olurdu diye merak ederek herifçioğlunu süzdü. O sabah Gina'yla tuştugu kavga ve Cynthia'yla yaptığı ağız dalaşından sonra, artık bir mola vermesi gerektiğini anladı. Elini kapıya doğru sallayarak, "Konferans salonu bu tarafta," dedi.

Trent salona doğru hareketlendi. Michael da, bir yandan herifçioğlunun omuzlarını seyredip bir yandan da onun nasıl olup da SDE'ye girebilmiş olduğunu merak ederek arkasından gitti. Eyalet görevlileri genelde adrenalin bağımlısı olurlardı, vücutlarına öyle bir testosteron pompalanmış olurdu ki alınlarında daima bir ter parıltısı bulunurdu.

"Kaç yıldır bu iştesiniz?" diye sordu Michael.

"On iki yıldır."

Michael onun kendisinden en az on yaş küçük olduğunu çıkardı, ama bu ona asıl öğrenmek istediği şeyi söylemiyor-du. "Ordudan ayrılma mı?" diye sordu.

"Hayır," diye cevapladı Trent, konferans salonunun kapısını açarken. Bu odanın pencereleri gerçekten temizdi ve Michael güneş ışığında herifin kafasının yanını boydan boya kesen ikinci bir yara izi olduğunu gördü. Çentikler yaparak kulaktan boyna inen, oradan da şahdamarını izleyerek gömleğinin yakasından içeri giren pembe iz, kenarlara doğru neredeyse bembeyaz oluyordu.

Birileri onu epey derinden doğramıştı.

"Körfez Savaşı," dedi Michael elini göğsüne götürüp, bunun adamı konuşturacağını düşünerek. "Siz kesinlikle yazılmamışsınızdır."

"Doğru," diye cevapladı Trent bu soruyu, masanın başına otururken. Evrak çantasını açıp içinden parlak renkli dosyalardan oluşan bir küme çıkardı. Michael profilden onun bur-

nunun en azından birkaç kere kırılmış olduğunu gördü ve herfin boksör olup olmadığını merak etti. Siskaydı, vücudu etsiz, yüzü ise köşeliydi. Geçmiş ne olursa olsun, herifte Michael'ı gıcık eden bir şey vardı.

Klasörleri belli bir düzen içine koyup dosyaların sayfalarını karıştırmaya başlayan Trent, Michael'ın hâlâ ayakta durduğunu fark edince, "Dedektif Ormewood," diye başladı, "Ben sizin ekiptenim."

"Öyle mi?"

"Herhangi bir zafer peşinde falan da değilim," dedi Trent, gerçi Michael'ın sözlüğünde bu Georgia Soruşturma Bürosu'nun G'sinin yerine geçiyordu. Eyaletin adamları, işin yansı-
nı yapmak ama itibarın tamamını götürmekle ünlüydüler.

"Kötü adamı yakaladığımızda, spot ışıklarını üstüme çekmek ya da haberlere çıkmak gibi bir niyetim yok," diye devam etti Trent. "Teğ isteğim size göreviniz sırasında yardım etmek, sonra da çekip gitmek."

"Yardıma ihtiyacımız olduğunu nereden çıkartıyorsunuz?"

Trent başını dosyalardan kaldırıp Michael'ı birkaç saniyelğine süzdü. Masanın üzerinde yatan cart pembe bir dosyayı alıp ona doğru itti. "Tuckerlı Julie Copper," dedi. Burası Atlanta'nın otuz beş kilometre kadar dışında bir kasabaydı. "On beş yaşında. Tecavüze uğradı ve öldüresiye dövüldü... Dört ay kadar önce..."

Evet anlamında başını salladı Michael, okuma zahmetine katlanmadan dosyayı karıştırırken. Kurbanın fotoğrafına gelince durdu. Uzun sarı saçlar, ağır bir göz kalemi, o yaşta bir kız için aşırı bir ruj.

Bu arada başka bir dosyayı açmıştı Trent, neon grisi olanı. "Anna Linder, yaş on dört, Snellville."

Tucker'ın hemen kuzeyi.

"Geçen yılın aralık ayının üçü. Linder evinden çıkıp cad-
denin aşağısındaki teyzesinin evine yürürken kaçırıldı, teca-
vüz edildi ve dövüldü," diyerek dosyayı Michael'a geçirdi.
"Aynı icraat."

Michael dosyaya şöyle bir bakıp fotoğrafa geldi. Linder'in
saçları koyu renkti, ama gözlerinin etrafındaki çürükler daha
da koyuydu. Resmi çıkarıp daha yakından inceledi. Param-
parça olmuş ağzından süzülen kanlar çenesinden damlıyordu.
Yüzünde, kameranın flaşını yakalayan bir tür parıltı vardı.

"Ertesi gün, Stone Dağı Parkı'ndaki bir hendekte bulun-
du."

"Eeeee?" dedi Michael aradaki bağı bekleyerek.

"Her iki kızın da siyah kayak maskesi takmış bir adam ta-
rafından saldırıya uğradığı bildirildi," diyerek turuncu dosya-
yı açtı Trent. En üst yaprağın tepesine tutturulmuş bir fotoğ-
raf vardı. "Buffordlu Dawn Simmons."

Fotoğrafa bir kez, sonra bir kez daha bakan Michael, kı-
zın on yaşından büyük olamayacağını düşünüyordu. Çocuğa
dokunan hasta ruhlu sapığı düşünmenin verdiği hiddetle,
"Ötekilerden çok daha küçük," dedi. Kız, Tim'den büyük
olamazdı.

"Altı ay önce saldırıya uğradı," diye bilgi verdi Trent. "Ken-
disine saldıranın siyah bir kayak maskesi taktığını söyledi."

Michael başını iki yana salladı. Bufford bir saat uzaklıkta,
kız ise fazla küçüktü. "Tasadüf."

"Ben de böyle düşünüyorum," diye ona katıldı Trent.
"Böyle herifler alıştıkları bölgenin dışında pek avlanmazlar."

Michael farkına varmadan bir sandalye çekip oturmuştu.
On yaşındaki kızın fotoğrafını masaya koyup Trent'e doğru

kaydırdı. Eğer bir dakika daha bakarsa kusacağından korkmuştı. Tanrım, zavallı ana-baba. İnsan bu tür bir şeyi nasıl atlatabilirdi?

“Alıştıkları bölge de ne demek?” diye sordu Michael.

Yine bir profesör gibi konuştu Trent. “Çocukları kurban seçen cinsel sapıklar, belli bir yaş grubunun peşindedirler. On yaşındaki bir kız çocuğuna cinsel ilgi duyan bir adama, on beş, on altı yaş çok büyük gelebilir. Aynı şey, genç kızlara ilgi duyan bir adam için de geçerlidir. O da, bu yaşta bir kız çocuğuna sarkıntılık etme fikrini muhtemelen sizin kadar tiksindirici bulacaktır.”

Michael midesini tutmuş sıkıyorlar zannetti. Herif öyle sıradan bir konudan söz ediyormuş gibiydi ki, duyan onu hava durumundan bahsediyor sanırdı. Sormadan edemedi. “Çocuğunuz var mı?”

“Hayır,” dedi Trent, ama aynı soruyu ona sormadı. Belki de cevabı, Greer'den olsa gerek, biliyordu. Acaba o puşt, Tim için neler söylemiş olabilirdi?

Trent anlatıyordu. “Artık saldırıların üzerinden biraz zaman geçmiş olduğuna göre, belki bazı yeni bilgiler edinebiliriz düşüncesiyle, her vakadaki ebeveynlerden kızlarıyla görüşme izni istedim. Gördüklerim, bu tür cürümlerin kurbanlarının, olaydan uzaklaştıkça daha çok şey hatırladıklarına işaret ediyor.” Devam etti. “Bu bir vakit kaybı olabilir, ama ilk görüşmelerde hatırlayamadıkları bir şeyi duymamız da mümkün.”

Michael, can sıkıntısını belli etmemeye çalışarak “Doğru,” diye tasdik etti. Yeterince tecavüz vakası görmüştü ve derse ihtiyacı yoktu.

“Saldırganın muhtemelen iyi eğitimli biri olduğunu düşünüyorum,” dedi Trent. “Otuzlu yaşlarının ortalarında veya

sonlarına merdiven dayamış. İşinde mutsuz, evinde mutsuz.”

Michael çenesini tuttu. Onun fikrince, profil çıkarmak pis bir işti. İyi eğitilmiş kısmı dışında Trent, ekipteki heriflerin çoğundan bahsediyor olabilirdi. Kapı komşusunu düzmeyi de dahil etse, Michael’dan bahsediyor olacaktı.

“Dosyalar açık bir tırmanma eğilimi ortaya koyuyor,” diye devam etti Trent. “İlk kız olan Cooper, bir sinemanın önünde saldırıya uğradı: çabuk, sonuç alıcı. Her şey belki bir on dakikada olup bitti ve tamamı sinemanın kapalı devre kameralarının görüş alanı dışında kaldı. Anna Linder, ikinci, sokak ortasından kaçırıldı. Herif onu bir yere götürdü –kız neresi olduğundan emin değil– belki de bir araba. Sonra onu Stone Dağı Parkı girişinin hemen dışında bıraktı. Park polisi onu ertesi gün buldu.”

“Herhangi bir lastik izi yok muydu?”

“Bin iki yüz kadar,” diye cevap verdi Trent. “Parkta, her yıl ki Yılbaşı ışık gösterisi yeni başlamıştı.”

Michael, Gina ve Tim’i gösteriye götürmüştü. Her yıl giderlerdi.

“Ya DNA?” diye sordu Michael.

“Prezervatif kullanmış.”

“Pekala,” dedi Michael. Demek ki herif budala değildi. “Bütün bunların, benim dün geceki kızla ilgisi ne?”

Trent, sanki Michael’ın onun söylediklerini duyup duymadığını merak ediyormuş gibi gözlerini kıstı. “Dilleri, Dedektif,” diyerek dosyayı tekrar ona doğru itti. “Hepsinin dili ısınarak kopartılmıştı.”

Bölüm Dört

“Dil, aslen kalın bir biftek parçasına benzer,” dedi Pete Hanson, kauçuk eldivenlerini sıyırırken. Trent’e bakarak durdu. “Aklımdan atlet olduğunuz geçti. Doğru mu?”

Soru, Trent’i şaşırtmamışa benziyordu. Michael, on iki yıldır görevde olmanın tecrübesiyle, herifin uçuk soruşturma görevlileri arasındaki hakkını teslim etti.

“Evet, efendim,” diye cevapladı Trent.

“Uzun mesafe?”

“Evet.”

“Maraton?”

“Evet.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” diye kendi kendine başını salladı Pete, sanki puan almışçasına. Oysa Michael, Will Trent’in ağzından isteyerek kendisiyle ilgili hiçbir bilginin çıkmadığını fark etmişti.

Pete, odanın ortasındaki masanın üzerinde yatan cesede geri döndü. Aleesha Monroe'nun üzerine beyaz bir çarşaf örtülmüş, başı ise dışarıda bırakılmıştı. Gözündeki üçüncü kirpik çıkarılmış, yüzündeki makyaj temizlenmişti. Kafatasını incelemek ve beynini dışarı çıkarmak için yüzünün ve kafasının derisini soyduklarından, alın kemiklerinin kalın birleşme yerleri ortaya çıkmıştı.

"Siz hiç dilinizi ısırdınız mı?" diye sordu Pete.

Trent ağzını açmadığı için, "Elbette," demek Michael'a düştü.

"Hemen iyileşir. Dil, muazzam bir organdır, yani yerinden koparılmadığı sürece." Devam etti. "Her halükarda, dili ısırmak öyle aman aman zor bir iş değildir," diyerek, Y şeklindeki kesigi göstermek üzere çarşafın ucunu kıvırmaya başladı, ama Monroe'nun göğüsleri meydana çıkınca mahcup olarak durdu.

"İşte," dedi Pete. Michael, kadının sol omzundaki koyu siyah çürükleri görebiliyordu. "Ölüm morluklarının dağılımı, onu bulduğunuz yerde öldüğünü söylüyor bize. Merdivenlerde, sırtüstü yatar halde. Benim tahminimce, önce dövüldü, sonra tecavüze uğradı, tecavüz sırasında da adam onun dilini ısırp kopardı."

Michael manzarayı zihninde canlandırdı. Bir an onu merdivenlerde yatarken görür gibi oldu, önce tecavüz sona ersin diye kendini gevşek bırakmasını, daha sonra başına gelecekleri anlayıp korku içinde kasılışını.

Trent en sonunda ağzını açtı. "Dilden DNA alabilir misiniz?"

"Mesleği dikkate alınırsa, dilinden esaslı miktarda DNA çıkacağını düşünüyorum," dedi Pete omzunu silkerek. "Ve

eminim, vajinasındaki ilaçlı pamuklardan da mebzul miktarda şüpheliye ulaşacaksınız. Ama benim tahminim, sizin failin prezervatif kullandığı.”

“O niye?” diye sordu Michael.

“Toz,” diye cevap verdi Pete. “Sağ kasığının kenarında bir miktar mısır nişastası izi vardı.”

Michael, kolay kullanılabilsinler diye prezervatiflerin genellikle bir tür tozla kaplandığını bilirdi. Bütün prezervatif üreticileri aynı karışımı kullandığına göre, tek bir markaya doğru iz sürmenin de yolu yoktu. Oysa onun Troyalı markasını mı yoksa Ramses markasını mı kullandığını bilselerdi, araştırmayı daraltırlardı.

“Sanırım yağlanmış da,” diye ekledi Pete. “Ayrıca, nonoksinol-9’la uyusmazlığı olmayan bir bileşiğin de izleri vardı.”

Anlaşılan bu Trent’e ilginç gelmişti. “Bundan, merdivenlerde de herhangi bir iz kalmış mıydı?”

“Bulabildiğim kadarıyla hayır.”

“Demek ki, adam merdivenlerdeki boğuşmadan önce onunla başka bir yerde, muhtemelen dairede seks yaptı,” diye akıl yürüttü Trent.

Onları duymazdan geldi Michael. Monroe gibi bir fahişe, zor kazandığı parasını, spermisid ve yağ gibi fuzuli masraflara harcamazdı. Dişini sıkıp dayanır, para da cebinde kalırdı. Sonuçların icabına sonradan bakılırdı.

“Prezervatif faile ait olmalı,” dedi Michael.

Trent, Michael’ın da odada olduğunu unutmuş da şaşır-mış gibi bir halle, “Bu mümkün,” dedi.

Michael ona doğru, üstüne basa basa konuştu. “Failin niyeti onu öldürmek değildi. Pahalı bir prezervatif için ne diye zahmete girsin ki, değil mi?”

Trent başıyla onayladı onu, ama bir şey demedi.

“Şey...” diye sessizliği bozdu Pete. “Dediğim gibi,” diye söze başlarken, kadının ağzını açıp, dilin tutunması gereken kökü göstererek dersine devam etti. “Dilde, sanki bir ağacın kökleri gibi dallanarak uçlara doğru incelen dil atardamarı haricinde, herhangi bir ana atardamar yoktur. Ona kadar gelebilmek için, ağzın birkaç santim içine sokulmak gerekir ki, bu durumda da dişlerinizi kullanamazsınız.” Kaşlarını çatarak bir an düşündü. “Uzun burnunu porsuk yuvasına sokmuş mastı cinsi bir köpeği gözünüzün önüne getirin.”

Böyle bir şey yapmak istemiyordu Michael, ama hayal gücü çalışmaya, mastının çıkardığı iykk, iykk sesleri kulaklarında yankılanmaya başladı.

“Bu vakada,” diye devam etti Pete, “Isırma, çene altı bezi kanalını iki parçaya bölerek dilaltı bağıni organdan ayırmış.” Kendi ağzını açıp dilini yukarı kaldırarak alttaki ince deri kıvrımına işaret etti. “Dilin kopması, tek ve başlı başına hayatı tehdit eden bir yaralanma değildir. Sorun, onun sırtüstü düşmüş olması. Belki de olayın şoku veya vücudundaki çeşitli kimyasal özler onu etkiledi. Sonuçta kendinden geçti. Birkaç dakika içinde de kopan dilden fışkıran kan boğazına doldu. Benim resmi ölüm nedenim, dilin darbeyle kopmasına bağlı olarak ortaya çıkan kanama yüzünden soluk borusunun kanla dolması sonucu solunum durması nedeniyle boğulma.”

“Ama,” dedi Michael, “Adam onu kasten öldürmedi ki.”

“Adamın biri, kadının dilini ısırıp kopartırken aklından ne geçtiğini bilemem, ama ben kumafbazın tekiysem, ki eski eşlerim bunu onaylayacaklardır, buna ‘evet’ derim. Saldırganın onu öldürmek kastıyla hareket etmediğini düşünüyorum.”

“Tıpkı ötekiler gibi,” dedi Trent.

“Başkaları da mı var?” diyerek başını kaldırdı Pete. “Buna benzer başka vakalar olduğunu duymamıştım.”

“Bildiğimiz, iki kız daha var,” diye anlatmaya başladı Trent. “İlkinin de dili ısırılmıştı, ama tamamen kopmadığı için tekrar dikildi ve kız şimdi oldukça iyi, nispeten konuşabiliyor. İkincisiyse dilini kaybetti. Aradan çok zaman geçtiğinden, başarı şansı yoktu.”

Başını iki yana salladı Pete. “Zavallı. Yakınlarda mı oldu? Gazetelerde hiç rastlamadık.”

“İlk saldırı eyalet dahilinde oldu, dolayısıyla onu saklı tutmayı becerebildik. İkinci kızda ise ana-babası basını susturmayı başardı, yerel polisler de ağzını sıkı tuttu. Eğer kimse konuşmazsa, basına hiçbir haber sızıyor.”

“Peki ya üçüncü?” diye sordu Michael. “O küçük kıza n’oldu?”

Trent, vakayla ilgili olarak Pete’i aydınlattıktan sonra, “Benim kanaatim, dilini kendisinin ısırıldığı,” dedi. “Çok küçük, daha on yaşında. Dehşete kapılmış olmalı. Yerel emniyet iyidir, ama bu tür şiddet olaylarında pek tecrübeli degiller. Bence, kızıdan doğru dürüst bir ifade bile alamamışlardır.”

“Hiç şüphe yok,” diye ona katıldı Pete. Ama Michael, Trent’in bunu niye daha evvel söylemediğini merak ediyordu. Belki de, testi geçip geçemediğini görmek için Michael’i sıniyordu.

Lanet olsun, diye geçirdi içinden Michael. O çemberden bu çembere sıçramaktan yorulmuştu. Doktora dönüp başıyla Aleesha Monroe’yu işaret ederek, “Sizce bu kaç yaşında?” diye sordu.

“Bunu söylemek güç,” dedi Pete, kadının suratını incele-

yerek. “Dişleri, uyuşturucu yüzünden berbat durumda. Yaşantısının zorluğuna ve uzun süredir uyuşturucu bağımlısı olmasına bakarsan, otuzlarının sonunda derim. Belki biraz altında, belki biraz üstünde.”

Trent’e bakarak, “Ama bir genç kız değil,” dedi Michael.
“Kesinlikle,” diye ona hak verdi Pete.

“Demek ki, elimizde kırk kilometre kadar uzaktaki iki genç kız ile Atlanta’daki eski bir keş var. Aralarındaki tek bağ da bu dil boku,” derken niyetini Trent’e bakışlarıyla hissettirmeye çalıştı. “Tamam mı?”

Tam o sırada cep telefonu çalan Trent, ekrana baktıktan sonra özür dileyip izin isteyerek odadan dışarı çıktı.

Derin bir iç geçiren Pete, cesedi örtmeye girişerek çarşafı başının üstüne kadar çekti. “Karışık bir iş.”

“Öyle,” diye katıldı ona Michael. Cam kapıdan Trent’i gözlerken, herifin ne halt karıştırdığını merak ediyordu.

“Baloda gibi,” dedi Pete, Trent’i kastederek. “Meslektaşlarınızdan birini böylesine şık giyinmiş görmenin, hoş bir manzara değişikliği olduğunu söylemeliyim.”

“Efendim?” dedi Michael. Konuştuklarını işitmeye çalışarak Trent’i gözlüyordu.

“Takım elbise,” diye konuya açıklık getirdi Pete. “İnsanı etkiliyor.”

Onun bir Gentlemen’s Quarterly sayfasına girmeye hiç de hazır olmadığını düşünen Michael, “Boktan bir ölü yıkayıcı gibi,” diye karşılık verdi. Pete’in üzerinde, çamaşırhane faturasını devlet karşıladığı için daima temiz ve kolalı, beyaz labaratuar giysileri olurdu. Altına ise genellikle kot pantolon ve buruşmuş, iddiasız bir gömlek giyerdi; geniş yakasından, bir tutam kırılmış kıl ile herhangi bir Bee Gees üyesinin bile takmaktan utanacağı irilikte altın bir madalyon görünürdü.

“Zayıf bir bağlantı,” dedi Pete. “Üç vaka arasındaki.”
“Aynen.”

“Ama dillerin hepsinin ısırılmış olması, insanı şöyle bir durmaya sevk ediyor. Bu çok sıradan bir alışkanlık değil,” diyerek içinde dilin bulunduğu delil torbasını eline aldı ve sanki Michael onu geçen gece yeterince görmemiş gibi yukarı kaldırdı. “Bunca yıldır bu işi yapanım, hiç buna benzer bir şeyle karşılaşmadım. Isırık izleri, tamam. Hep derim, eğer hayvanlardan geldiğimizin bilimsel bir kanıtını istiyorsan, ortalama tecavüz kurbanına bir kez bakman yeterli. Dili, Monroe’nun kolunun yanına koyarak devam etti. “Memelerinin ve omuzlarının her tarafı ısırıklarla dolu. En az yirmi iki ısırık saydım. Sanırım, böyle bir saldırı esnasında ısırarak temel bir içgüdü. Yabani kedilerin ve köpeklerin nasıl ısırıldığını görmüşsündür.” Kendi kendine güldü. “Isırılmış kaç meme ucu gördüğümü sana anlatamam. Beş altı tane ısırılıp koparılmış klitoris vakası. Bir parmak...” Michael’a gülümsedi. “Keşke bu canavarların boynuzları olsaydı. O zaman onları bulmak çok daha kolay olurdu.”

Michael, doktorun kendisine bakış tarzından hoşlanmadığı gibi, onun cinsel sapıklar hakkındaki fikirlerini dinlemeyi hiç istemediğinden de emindi. “Telefonda dır dır etmeyi bitirdiğinde, Trent’e aşağıda olduğumu söyleyin,” dedi.

Acil çıkış kapısından çıkıp basamakları bir çırpıda indi. İçgüdüleri ona, bu Trent denen adamı orada öylece bırakıp arabasına binmesini söylüyordu, ama herifle papaz olmaya hazır değildi. Onu Greer çağırmadıysa bile, SDE’den gelen iyi giyimli bir hırdavatı kendine düşman etmese iyi olacağını gayet iyi biliyordu Michael.

“Ateşin var mı?” diye sordu, dipteki basamakta durmuş sigara içen Leo.

“Bana da bir tane versene,” dedi Michael.

“Bıraktın sanıyordum.”

“Annem gibi konuştun,” diyen Michael, uzanıp Leo’nun gömlek cebindeki paketi aldı.

Leo çakmağı çaktı, Michael derin bir nefes çekti. Binanın garaj seviyesindeydiler. Ortılığı egzoz ve lastik kokusu sarmıştı, ama Michael’in burun deliklerini yakan sigara dumanı, bu kokuyu bastırdı.

“Eeee?” diye sordu Leo? “Nerede bu yarrak kafalı?”

Burun deliklerinden kalın bir duman çıkaran Michael, nikotinin onu yatıştırdığını hissediyordu. “Yukarıda, Pete’in yanında.”

Kaşlarını çattı Leo. Pete, yersiz bir şakadan sonra, onun morga girmesini yasaklamıştı. “Arşive indim.”

Dumanların arasından gözünü kısarak baktı Michael. “Eeee?”

“Will Trent’in dosyası mühürlü.”

“Mühürlü mü?”

Evet, anlamında başını salladı Leo.

“İnsan dosyasını nasıl mühürletir?”

“Ben de şaşırdım.”

İkisi de sessizce düşüncelerine dalıp bir süre sigara içtiler. Michael izmaritle dolu zemine bakıyordu. Binada sigara içmek kesinlikle yasaktı, ama bir polis güruhuna bir şeyi yapamayacaklarını söylemek, bir maymuna daldan dala atlamasını söylemekle aynı şeydi.

“Greer onu neden çağırmış?” diye sordu Michael. “Yani neden özellikle o? Şu SDE mi ne kanır ağrıysa?”

“Onu Greer çağırmadı,” dedi Leo, kaşlarını kaldırıp sırının tadını çıkararak. “Greer işe geldiğinde, Trent onun bürosunda oturuyordu.”

Michael kalbinin gümbür gümbür atmaya başladığını duydu. Nikotin etkisini gösteriyordu, kafası dumanlanmaya başlamıştı. "Bu işler böyle yürümüyor. Eyaletin adamları öyle gelip de bir davayı alamazlar. Çağrılmaları gerekir."

"Dün gece bana, Greer onu her halükarda çağıracaktım gibi geldi. Nasıl olduğu dert mi?"

"Boş ver." İnsanlar konusundaki mide bulandırıcı uzmanlığına rağmen, ilişki kurma konusunu bir sanat haline getirmiş olduğundan, genelde herkesin efkarını dağıtırdı.

Michael, "Onun hakkında bir şeyler bulabildin mi?" diye sordu.

Sigara dumanı yüzünden gözlerini kısan Leo, "Sevk'te çalışan Sharon, birlikte çalıştığı kılla çıkan adamı tanıyormuş," dedi.

"Tanrım," diye tısladı Michael. "Herhalde bir sonra söyleyeceğın, bir arkadaşının tanıdığı olan falancanın arkadaşı olan birini tanıyan bir arkadaşının tanıdığı birinin..."

"Söyleyeyim mi söylemeyeyim mi?"

Michael, "Dkl bakalım," diye söylendi.

Ağrıdan alan Leo, başparmağıyla işaret parmağı arasında yuvarladığı sigarasını yavaşça dudaklarına götürüp derin bir nefes çektikten sonra dumanı ağır ağır dışarı salıverdi. Michael tam onu grtlaklama noktasına gelmişti ki, hazret konuşmaya karar verdi. "Haber şu ki herif iyi bir polismiş. Çok fazla arkadaşı yokmuş..."

"Boka bulaşmamış."

"Yaaa," diye kıkırdayan Leo, önce bir iki ksrdkten sonra, söyleyeceklerini yutmak istermiş gibi dudaklarını kısıttı.

Onun elindeki sigaraya bakan Michael'in midesi kalkmaya başlamıştı.

Michael'ın dikkatini yeterince çektiğine kanaat getiren Leo, tane tane konuşarak, "Herifte yüzde doksan sekizlik temizleme oranı var," dedi.

Michael'ın midesi bulanıyordu, ama sigaradan değildi bu. Federal hükümetin, o sonsuz bilgeliği içinde, her polis birimindeki temizleme oranını –çözömlenen vaka sayısı– ölçmesi gerekmişti ki, Washington'daki masasının başında oturan bir dallama, önündeki o küçük haritadan ilerlemeyi görebilirdi. Buna hesap verebilirlik diyorlardı ama meslekteki çoğu polise göre bu sadece omuzlarına fazladan binmiş bir kırtasiyeydi. Bunun, dedektifler arasında muazzam bir sidik yarışı başlatacağını her aptal görebilirdi, zaten Greer de her ay sayıları ilan ederek yangına körökle gidiyordu.

Trent hepsini yirmi puan kadar sollamıştı.

"Eh," dedi Michael kendini gülmeye zorlayarak. "Meseleyi zaten halletmiş olan bir polisten devralmışsan, vakayı çözmek kolaydır."

"Bu SKE boku, onun için yeni."

Leo'nun kendisine yem attığının ama oynamaktan vazgeçemediğinin farkında olan Michael, "SDE" diye düzelitti.

"Her ne haltsa," diye mırıldandı Leo. "Dediğim şu ki, Trent atanmadan önce büyük bir olay üzerinde çalışıyormuş."

"Ne mutlu ona."

"Birkaç yıl önce, bir karıyla birlikte çocuk suçları üzerine büyük bir vakaya bakmışlar."

"Bu karının bir adı var mıymış?"

Omzunu silkerek devam etti Leo. "Bir takım herifler Florida'da çocukları kaçırıp, Montana'daki kafadarlarıyla karşılıklı değiş tokuş edip duruyorlarmış. Hepsi Hartsfield'den

çıkarmış; çocukları sığır sürüsü gibi oradan oraya sürüyorlarmış. Senin ahbabın takımı, olayı bir ayda patlatmış. Karı acayip bir terfi almış, seninki olduğu yerde saymış.”

“Ekibin başı o değil miymiş?”

“Üstüne bastın ayağını kaldır.”

“E, peki o niye terfi etmemiş?”

“Ona sor.”

“Ona sorabilseydim, seninle konuşmak için buraya kadar zahmet etmezdim.”

Leo'nun gözlerinde sanki kalbi kırılmış gibi bir şey çıktı. “Tüm öğrenebildiğim bu, ahbap. Trent dürüstlük timsali bir herif, işini de iyi biliyor. Daha fazlasını istiyorsan, bir zahmet şehir merkezinden birini bul da kendin öğren.”

Michael gözlerini sigarasına dikmiş yanışını seyrediyordu. Gina onu sigara içerken görseydi öldürürdü. Eve girdiği anda ellerini kokluyordu.

İzmariti atıp topuğuyla ezdi. “Angie hâlâ Ahlak Masası'nda mı çalışıyor?”

“Polaski mi?” diye kulaklarına inanamıyormuş gibi sordu Leo. “O lanet morina balığına gitmeyeceksin, değil mi?”

“Sen önce şu lanet soruya cevap ver.”

Leo ikinci bir sigara daha alarak ilkinden yaktı. “Evet. Son duyduğum öyleydi.”

“Eğer Trent bana bakmaya gelecek olursa, birkaç dakika sonra döneceğimi söyle.”

Leo'ya cevap verme fırsatı tanımayan Michael, hızla üçüncü kata çıkan merdivenlere koştu. Kapıyı açığında ciğerleri neredeyse ağzına gelecekti. Ahlak Masası esasen gecceci bir yerdi, o yüzden ekibin yarısı odada oturmuş bir gece önceden kalma işleri yapıyordu. Angie belli ki bir baskın işindey-

di. Göbek deliğinin dört parmak üstünde biten, boyundan bağlı bir üst giymişti. Masasının üzerinde, ölü bir Pomeranyalı gibi yayılmış duran sapsarı bir peruk vardı.

Michael, onun başını kaldırıp kendisine bakmasını bekledi. Ama kadının hiç de onu görmekten memnun olmuş gibi bir hali yoktu. Michael ona doğru gelirken, arkasına yaslanarak bacak bacak üstüne attı. Eteği öylesine kısaydı ki, Michael ayıp olmasın diye gözlerini kaçırdı.

“Burada ne işin var?” diye sordu Angie. “Tanrım, berbat görünüyorsun.”

Parmaklarını saçlarından geçiren Michael, merdivenlerde attırdığı koşu yüzünden ter içindeydi. Cığerlerinde hâlâ sigara dumanı olduğundan, sanki son nefesini veriyormuş gibi öksürüp tıksırarak bir şeyler geveledi. Eğer böyle giderse, çok sürmez, tekerlekli sandalyede Ken’in yanındaki yerini alırdı.

“Seninle bir dakika konuşmam lazım,” diyebilirdi sonunda.

Angie’nin bezgin bir hali vardı. “Ne hakkında?”

Michael, konuşmanın aralarında kalmasını sağlamak için masanın üzerinden ona doğru eğildi.

“A-ah,” dedi Angie onu geriye doğru itip doğrulurken. “Gel salona geçelim.”

Peşinden giden Michael, ekibin geri kalanının onları seyrettiğinin farkındaydı. Gerçek şuydu ki, Michael Ahlak Masası’nda çalışmayı sevmiştir. Kızları gözlersin, müşterileri toplar götürürsün; vurulduğun ya da bir ana-babaya evladının Chattahoochee’de boğulmuş halde bulunduğunu söylemek zorunda kaldığın nadirdir. Angie onun için bir sorun olmuştu. Pek anlaşılamamışlardı. Bu yüzden, şimdi kendisiyle konuşmayı kabul etmesi dünyanın en büyük sürprizi sayılırdı.

Asansörden inip karşıdaki köşe takımına doğru yürüdü-

ler. Angie eteklerini çekiştirerek oturdu. Yanında, vınlarken ışıkları titreşen fi tarihinden kalma bir otomat vardı. “Buraya Aleesha Monroe hakkında mı konuşmaya geldin?” diye sordu Angie.

“Şu fahişe mi?” Onun bir kaydını çıkarmayı bile akıl etmemişti Michael.

“Onu hatırlamıyor musun?” diye sordu Angie. “Bebek G için orospuluk etmeden önce birkaç kez elimize düşmüştü.”

Gerçi Angie, hafta sonları tutukladıkları binlercesi arasından bir orospuyu hatırlamasını beklemiyordu ama Michael “Evet,” diye cevaplandırdı. Bazı cumartesi geceleri, kızların hepsini karakola götürmek için araç çağırımları gerekirdi. Ardından, kızları alıp birkaç saat önce toplandıkları caddeye geri götürmek için polis merkezinin önünde taksiler sıra yapardı.

“Ben sadece...” diye söze başladı Michael.

Arkalarındaki asansörün kapısının çınlaması üzerine dönüp bakan Michael, Will Trent’i gördü.

“Hay içine sıçayım,” diye homurdandı.

Trent “Kit Kat,” deyince, Michael’ın beyni herifçioglunun neden bahsettiğini çıkararak tatlı vaktinin geldiğini anladı. Trent otomatın önünde durmuş, bozuk para için ceplerini karıştırıyordu.

Nazik olmaya karar veren Michael, “Bu Angie Polaski,” takdim etti. Ardından, sanki giyim tarzından aşıkarcı değilmiş gibi, “Ahlak Masası’ndan,” diye de ekledi.

O sırada Trent bozuklukları makineye tıkıştırırmaktaydı. Başını eğerek Angie’yi selamladı, ama henüz ona bakmamıştı. “Günaydın Dedektif Polaski.”

“Trent, Georgia Soruşturma Bürosu’ndan,” dedi Michael.

“Monroe vakasında bize bir yardım eli olsun diye, Greer tarafından çağırılmış.”

Michael, Trent'i gözlüyor, herifin aslında kendisini Greer'in çağırmadığını, komiser yardımcısının kapısına bizzat dikildiğini söylemesini bekliyordu. Trent ise, parmağı havada, kontrol panelinin önünde dikilmiş, çikolatalı Kit Kat çubuklarının altında yazan kodu bulup da basmak için mücadele ediyordu. Gözlerini kısmıştı; Michael herifin gözlüğe ihtiyacı olduğunu çaktı.

“Allah'ın belası,” diye homurdandı Angie. “Kit Kat'ınki E-6,” diyerek yerinden kalkıp, vurdukça plastik tuşlar üzerinde çıt çıt ses çıkaran uzun, kıvrık takma tımaklarıyla kodu kendi yazdı. Sonra da Michael'a dönüp, “Monroe dosyasını getireyim,” dedi.

Michael'ın bir şey söylemesine fırsat bırakmadan gerisin geri ekip odasına doğru yürümeye başladı. Michael, Trent'in, onun yüksek topuklarıyla attığı her adımda sallanan kalçalarını dikizlediğini fark etti.

“Evvelce bir süre onunla çalışmışım,” dedi Michael. “İyidir.”

Trent, parlak kâğıdını soyduğu çikolatalı çubuktan bir ısırık aldı.

Michael ise açıklama ihtiyacı duyuyordu. “Biraz huysuzdur.”

“Eğer her gün öyle giyinmek zorunda kalsaydım, pek de neşeli olabileceğimi hiç sanmıyorum.”

Michael, Trent'in çiğnedikçe aşağı yukarı oynayan çenesini seyreliyordu. Yanağındaki yara izi şimdi daha bir belirginleşmişti. “Yara izi nasıl oldu?”

Ellerine bakan Trent, “Çivi tabancası,” diye cevap verdi. Herifin başparmağıyla işaret parmağı arasındaki deriyi boydan

boya kateden pembe yara izini Michael o zaman fark etti.

Michael'ın kastettiği yara izi bu değildi, ama bozmadı. "Tamirat yaparken falan mı oldu?"

Kit Kat'ın kalanını ağzına atan Trent, kâğıdını da çöp kutusuna yollarken, "Habitat'ta," diye cevap verdi. "Gönüllü arkadaşlardan biri parmağıma galvanizli çiviye zımbaladı."

Michael, yapbozun bir parçasının daha yerine oturduğunu hissetti. Habitat, düşük gelirli aileler için evler inşa eden gönüllü bir gruptu. Çoğu polis, eninde sonunda bir şeye gönüllü olurdu. Sokaklarda çalışa çalışa, aslında oralarda iyi insanların da yaşadığını unutmaya başlardınız. Ruhunuzda açılan bu yarayı, size gerçekten ihtiyacı olan insanlara yardım elinizi uzatarak iyileştirmeye çalışırdınız. Tim doğmadan önce, Michael da bir çocuk barınağında çalışmıştı. Hattâ Leo Donnelly bile, sahada sigara içemeyeceği söylenene kadar, yerel Küçükler Ligi takımını gönüllü olarak çalıştırmıştı.

"Suç mahallini görmek isterdim," dedi Trent.

"Dün gece oradaydık," dedi Michael. "Bir şeyleri atladığımızı mı düşünüyorsunuz?"

"Asla," diye karşılık verdi Trent. Michael onun ses tonunda bir hinlik yakalamaya çalıştı, ama olmadı. "Sadece o havayı koklamak istiyordum."

"Bunu, başka vakalarda da yapar mısınız?"

"Evet," dedi Trent. "Daima."

Angie, sivri topuklarını karoların üstünde tıkırdatarak geri geldi. Elinde sarı bir dosya tutuyordu. "İşte Monroe'ya bunu çıkarmışız."

Trent elini uzatmadığı için dosyayı almak Michael'a düştü. Eliyle fiskeleyerek kapağını açtı ve Aleesha Monroe'nun cepheden çekilmiş vesikalık fotoğrafıyla karşılaştı. Resimde-

ki çekici bir kadındı. Dosdoğru kameraya bakan gözlerindeki sertlik, bir meydan okumaydı. Muhtemelen bakışlarında, kefaleti yatana kadar kaybedeceği paranın hesabını yapmanın kızgınlığı vardı.

“Onun pezevengi Bebek G’ydi,” dedi Angie. “Tam bir orospu çocuğu. Saldırıdan, tecavüzden, cinayet girişiminden iyi anlar, muhtemelen iki yaralamayı da o emretti. Ama herifi suçlamanın yolu yok,” dedikten sonra Aleesha’nın ön dişleri gözüken dudaklarını göstererek, “Herifin ağzında, sanki İsa kendisiymiş gibi, haç şekilli altın bir ızgara var,” diye ekledi.

“Nerelere takılıyor?” diye sordu Michael.

“Evlere,” dedi Angie. “Büyükannesi, Angie’yle aynı binada oturuyor.”

Trent, ellerini tekrar cebine sokmuş, sanki Mars’tan gelmiş gibi Angie’yi seyrediyordu. Sessizliği can sıkıcıydı ve sanki söylediğinden daha fazlasını biliyormuş da bunun ne olduğunu çıkaramamalarını bir tür şaka sanıyormuş gibi bir üstünlük havası yayılıyordu heriften.

Michael ona dönerek, “Sizin ekleyeceğiniz bir şey var mı?” diye sordu.

“Bu sizin vakanız Dedektif,” diye cevap verdi Trent ve Angie’ye “Yardımlarınız için teşekkürler bayan,” diye eklerken, dudaklarında bu kadar büyüklük taslamasa gülümseme de nebilecek bir şey belirdi.

Angie, önce Michael’a, sonra Trent’e, ardından tekrar Michael’a baktı. Bir kaşını kaldırarak Michael’ın cevaplamadığı bir soru sordu. “Aman, neyse,” diye mırıldanarak elini dünyanın her yerinde ‘adam sen de’ anlamına gelecek şekilde salladıktan sonra, ikisine de kıcını dönüp çekti gitti.

Michael bu sefer ki manzaraya hayran olamayacak kadar bozulmuştı.

Trent'e dönerek, "Senin derdin ne, ha?" diye sordu.

Tonu Trent'i şaşkına uğratmıştı. "Efendim?"

"Bütün gün orada öyle duracak mısın yoksa bu pisliğe bulaşacak mısın?"

"Söylemiştim. Ben sadece öneride bulunmak için buradayım."

"Eh, o zaman ben sana bir öneride bulunayım çok bilmiş," diye terslenen Michael tırnaklarını avucuna öyle batırmıştı ki canı yandı. "Ayağımın altında dolaşma."

Trent, bu uyarıdan korkmuşa benzemiyordu, ama Michael'in bu fırçayı çekebilmek için boynunu horoz gibi uzatmak zorunda kalmasına bakılırsa, bu pek de sürpriz sayılmazdı.

"Pekala," diye başladı Trent. Sonra, sanki bununla her şey hallolmuş gibi devam etti. "Senin için bir sakıncası yoksa, Evler'e tekrardan bir gidebilir miyiz? Doğrusu suç mahallini görmek isterim."

Bölüm Beş

Arabayı süreceğini söylediğinde çektiği 'Şüphesiz'den, Kuzey Bulvarı üzerinden Evler'e gittikleri süre boyunca pencereden boş boş dışarıyı seyretnesine varıncaya dek Will Trent'in söylediği ve yaptığı her şey, Michael'ın sinirini zıplatıyordu. Georgia Soruşturma Bürosu ajanı, göğüs ceplerinde sürgülü hesap cetveli bulundurup Monty Python'dan abuk sabuk dizeler okuyan, liseli salak oğlanları hatırlatıyordu ona. Kaç kere seyrederse seyretsin, Michael hâlâ Monty Python'u anlamıyordu ve Trent gibi kerizlerden zerre kadar hoşlanmadığı da kesindi. Bu zibidilerin okulda eşek sudan gelinceye kadar dayak yemelerinin bir nedeni vardı. Tabii onların pestilini çıkaranların, Michael gibiler olmasının da bir nedeni vardı.

Michael derin bir nefes alarak öksürdü, ciğerleri hâlâ sigaradan dolayı haşat vaziyetteydi. Tim aklına geldi; normal olmayışı, diğer çocukların eğlencesi haline gelmesi. Tim'in oku-

lunda, çocuğa hiç rahat vermeyen, habire şapkasını çalan, beslenme saatinde sandviçinin üstüne basan bir grup velet vardı. Öğretmenler buna engel olmaya çalışıyordu ama onlar da her an her yerde olamazlardı; üstelik içlerinden bazıları, Tim'in kendi sınıflarına katılmasından hiç memnun kalmamışlardı. Belki de Will Trent, Michael'ın ağır ağır ortaya çıkan karma'sıydı. Belki sınanıyordu. Bu hilkat garibesine karşı nazik ol, belki Tim de aynı yoldan geçer gibisinden.

"Ah," diyen Trent, ceket cebinden küçük bir kayıt aleti çıkardı. "911 aramalarını aldım," diyerek Michael'ın bir şey söylemesine fırsat bırakmadan düğmeye bastı. Küçük hoparlörden, teneke gibi, gayet tiz bir ses yükseldi. *Çabuk Evler'deki dokuz numaralı binaya gelin. Çok kötü durumda, tecavüze uğramış bir kadın var.*

Michael, parmakları direksiyonda bateri çalarak kırmızı ışığın değişmesini bekledi. "Bir daha çalıştır."

Trent bu isteğini yerine getirirken, Michael da iyice kulak kesilip arka plandaki gürültüleri yakalamaya, sesin tonunu ve akışını çıkarmaya çalıştı. Yolunda gitmeyen bir şey vardı ama bir türlü tam teşhis edemiyordu.

"Tecavüze uğramış," diye tekrarladı. "'Öldürülmüş' değil."

Trent de, "Arayan pek dehşete kapılmışa benzemiyor," diye ekledi.

"Haklısın," dedi Michael, ışık değişirken acele ederek.

"Eğer ben kadın olsaydım," diye söze başladı Trent, "başka bir kadına saldırıldığını görsem ya da hattâ duysam bile, korkudan ödüm patlardı."

"Belki de öyle olmazdı," diye karşı çıktı Michael. "Belki de Evler'de yaşasaydın, bu tür şiddetten nasibini zaten almış olurdun."

“Eğer öyleyse,” dedi Trent, “neden bunu haber vereyim?” Arkadan, kendi sorusuna cevap bulmaya çalıştı. “Belki de kadını tanıyordum.”

Michael, kayıt aletini işaret ederek, “Eğer kadını tanısaydın, sesin oradakinden çok daha gergin çıkardı,” dedi. Oysa arayanın sesi, sanki hava durumunu veya sıkıcı bir maçın sonucunu bildiriyormuş gibi, gayet sakindi.

“Ekibin olay yerine varması da otuz dakikayı aşmış,” dediğinde, Trent’in sesinde herhangi bir itham okunmuyordu. “Şehirde intikal süresinin en yavaş olduğu yer Grady.”

“Haberlere şöyle bir göz gezdiren herhangi biri bunu bilir.”

“Ya da Evler’de yaşayan biri.”

“O gece tek tek bütün kapıları dolaşarak binadaki herkesi kontrol ettik. Kimse boynuna koca bir yafta asıp dolaşmıyor.”

“Binada cinsel suç işlemiş herhangi biri yaşıyor mu?”

“Bir kişi, ama o da bir başka vakadan dolayı bütün gün sorgudaymış.”

Trent kaseti başa sarıp, tekrar dinledi. Bu kez imdat hatındaki görevlinin *Bayan? Bayan? Orada mısınız?* diyen sesi de duyuldu.

Kaseti çıkarıp cebine koyarken, “Kurban da biraz geçkince,” dedi Trent.

“Monroe mu?” dedi Michael vites değiştirirken. Trent en nihayet onunla bir polis gibi konuşmaya başlamıştı. “Ya, evet. Eğer Pete haklıysa benim yaşlarımda olmalı. Şu sizin kızlar... On dört mü? On beş mi? Kaçtı?”

“Onlar beyazdı.”

“Monroe siyahtı, sitede yaşayıp sokaklarda çalışıyordu.”

“Ötekiler beyazdı ve orta üst sınıfa mensup sağlam aileler-

den geliyorlardı, okulda da başarılıydılar.”

Michael, “Belki de adamın yeni birinin peşine düşecek vakti yoktu,” fikrini ortaya atarken, kendini incecik bir telde yürüyormuş gibi hissediyordu. Kulaklarından o sinyal sanki yeniden geçti; çenesini kapamasını, bu yeni herife güvenmemesini, onun kendini aptal yerine koymasına izin vermemesini söyleyen o sesi yine duydu.

Trent “Belki de,” diye tasdik etti, ama ses tonundan bunu pek de muhtemel bulmadığı anlaşıyordu.

Sağ yapıp doğruca Grady Evleri’ne çıkan yola giren Michael, yol boyunca bir daha çenesini açmadı. Site geceleyin, karanlık en büyük kusurlarını örttüğünden, gözüne biraz daha iyi görünmüştü. Pazartesi sabahı saat on olmasına rağmen, veletler çoktan bisikletlerine atlamış, sanki yaz tatiline çıkmış gibi ortalıkta cirit atıyorlardı. Çocukken Michael da aynı şeyi yapar, Schwinn marka bisikletiyle pedal bastı mı mahalledeki öbür çocuklara nal toplatırdı. Ama bu veletlerin yaptığı gibi ucuz naylon torbaları ortalığa saçmaz ve bir de topu civarda dolaşan aynasızlara çarpacak şekilde atmazdı asla.

BMW, hâlâ dokuz numaralı binanın önüne park ettiği yerde duruyordu. On beş, on altı yaşlarında gösteren iki yemiyetme, kollar göğüste kavuşturulmuş vaziyette, kaputun üstüne ilişmişlerdi. Michael’ın yanaşmasını seyrederken öylesine ruhsuz bakıyorlardı, soğuk soğuk terlediğini hissetti. Bu yaşlar bir polis olarak onu en korkutan yaşlardı. İspatlamaları gereken bir şey vardı, oğlan çocukluğundan erkekliğe geçtikleri iddiasının içini doldurmak zorundaydılar. Eşiği atmanın en kolay yolu da kan dökmektir.

Trent de oğlanlara bakıyordu. Ağzından, teslim olmuşça-

sına çıkan “Müthiş,” ifadesi üzerine Michael onun hâlâ bir polis gibi düşündüğünü görerek ferahladı.

Binanın ön kapısının çarparak açılmasıyla, ikisi de aynı anda silahına el attı. Ama içeriden çıkan, kısa boylu, kalıplı herif, zikzaklı yaya yolundan onlara bir kez bile bakmadan azametle geçip, Trent'in tarafından doğruca arabaya toslarken, elleri silahlarında öylece beklediler.

Adam gömlek giymediğinden, geniş göğsünün yürüdükçe bingıldayan yağları altındaki sert adaleleri belli oluyor, memeleri attığı her adımda bir aşağı bir yukarı silkeleniyordu. Bir elinde alüminyum bir beyzbol sopası vardı, arabadaki oğlanlara yaklaşırken eliyle sopanın kabzasını öyle bir kavradı ki, gören sanki birkaç topa birden vurmaya hazırlanıyor sanırdı.

Michael, “Senin sıran,” diyen Trent'in arabadan indiğini gördü.

Yarma tam oğlanlara ulaşmıştı ki, Michael da “Kahretsin,” diyerek arabanın kapısını açıp fırladı.

Adam sopayı havada sallayarak, “Kaldırın kıcınızı arabamdan,” diye bağırmaya başladı. İki oğlan da, ağızları bir karış açık, kollarını çözüp doğruldular. “Hadi bakalım uzayın, yoksa kafanızı kırarım it oğlu itler!”

Çocuklar ikiletmeden hemen kirişi kırdılar.

“Neyse,” dedi Trent derin bir nefes alarak.

“Geri zekâlı itler,” diye tekrarladı adam. Ama şimdi Michael'la Trent'e bakıyordu ve Michael onun artık oğlanlara hitap etmediğinden emindi. “Siz iki domuz ne boklar yiyorsunuz?”

“Bebek G?” diye sordu Trent.

Sopayı kaldırıp vurmaya hazırlandı adam. “Sen de kimsin sikindirik?”

Trent, kafasının her an dağılabileceğinden korkmuyormuş gibi öne çıktı.

Michael'ın aklından, Angie'nin Bebek G hakkında söyledikleri geçti. *Saldırı, tecavüz, cinayete teşebbüs.*

"Ben Özel Ajan Will Trent, bu da Dedektif Ormewood," dedi Trent. Michael, öfkeden köpürmüş pezevenkle araların da bir araba olmasından memnun, elini salladı. Eğer bu hayduttan işe yarar bir şey çıkaracağını sanıyorsa, Trent hakikaten budala olmalıydı.

"Aleesha Monroe'nun ölümünü soruşturuyoruz."

"Sizinle ne bok yemeye konuşayım ki?" dedi Bebek G, sopayı indirmeden; adaleleri gerildi.

Trent dönüp Michael'a baktı. "Sence?"

Omuz silkti Michael. Will Trent'i hastaneye yetiştirdikten sonra, bunları raporunda nasıl toparlayacağını düşünüyordu. *Görevli zanlıyla zıtlıştı... ibaresi geldi aklına.*

Tekrar pezevenge dönen Trent, kollarını açıp omuzlarını kaldırarak, "Düzgün görünüşümün ve cazibemin kafi gelmesine şaşıtm doğrusu," dedi.

Ağzı şaşkınlıktan bir karış açılan Michael, hemen silahına el attı ki, pezevenk kendisine hakaret edildiğini anlayınca müdahale etmeye hazırlıklı olsun.

Aradan iki üç saniye geçti, sonra birkaç saniye daha. Sonunda Bebek G, "Pekala," diye, dişine taktığı altın ızgarayı sergileyerek gülümsedi. Dişlerin orta kısmındaki haç, tam da Angie'nin anlattığı gibi, beyazlıklarını iyice gösteriyordu. "Montel gelene kadar on dakikanız var."

Trent, sanki bir anlaşmaya varmışlar gibi, "Teşekkürler," diyerek elini uzattı.

Pezevenk kendisine sunulan eli sıkıktan sonra, Trent'i te-

peden tırnağa süzdü ve “Sen, polis olduğuna emin misin?” diye sordu.

Trent elini cebine atıp rozetini çıkardı. Bebek G rozete bir göz attıktan sonra Trent’i tepeden tırnağa tekrar bir süzdü. “Tuhaf herifsin, amına koduğum,” diye söylendi.

Rozeti alıp cebine tıkan Trent, hitabı duymazlıktan geleerek, “Burada mı konuşalım?” diye sordu.

Bebek G sopayı indirip baston gibi abandıktan sonra, arabayı işaret ederek, “Benim kuzenler,” diye söylendi. Belli ki kovaladığı delikanlılardan söz ediyordu. “Bir boka yaramıyorlar. Okulda olmalıydılar.”

“Onların hayatıyla ilgilenmen hoş bir şey,” dedi Trent. Ellerini yeniden ceplerine sokmuş, sanki havadan sudan konuşuyorlarmış gibi arabanın arkasına yaslanmıştı. “Aleesha’yı en son ne zaman gördün?”

Bebek G’nin hiç acelesi yoktu. Neden sonra, “Altı hafta kadar oluyor,” diye cevap verdi. “İşe çıkıyordu. Çıkmadan önce de azıcık bir şeyler istedi.” Çenesini kaldırıp Trent’in bu azıcık şeyin ne olduğunu sormasını bekledi.

Trent tabii ki biliyordu. Tıpkı Michael gibi o da, fahişenin kolundaki izleri görmüştü. “Sen de ona verdin?”

Bebek G’nin omuz silkişini Michael evet diye aldı.

“Peki, başka tedarikçisi var mıydı?”

Pezevenk, sanki seyircilerini kontrol ediyormuş gibi etrafına bakındı. Yere tükürdü, göğsünü meydan okurcasına şişirdi, ama yine de soruyu cevapladı. “Lanet olsun, hayır. Hiç parası yoktu. Kimse o acuzeye bir onluk uçlanmazdı.”

“Caddeye çıkıp bir paketçik için önüne geleni uçurabilirdi,” dedi Trent. “Nakit gerekmezdi.”

Bebek G, bu düşünceye kahkahalarla güldü. “Seni orospu çocuğu, benim bölgemde böyle şey olmaz.”

“Eminim ki Aleesha kazandığı her şeyi sana bildiriyordu,” dedi Trent, soru sorar gibi.

Böyle bir şeyi hatırlatmak dahi aptalcaymış gibi, “Bok,” diye homurdandı Bebek G.

Trent, “İyi para getirir miydi?” diye sordu.

“Bütün derdi koldan vurdurmaktu. Bunun için yapmaya-
cağı şey yoktu.”

“Müdavimleri var mıydı? Peşine düşebileceğimiz adamlar?”

Elindeki sopayla Monroe’nun cesedinin bulunduğu yeri işaret ederek, “Bunu yapmanın hiçbir gerekçesi olamaz,” dedi. Sopayı şöyle bir salladı. “Ben kızlarıma göz kulak olurum. Bunu yapan orospu çocuğunu görseydim, emin ol şimdi yerin dibini boylayan Aleesha’m değil o olurdu.”

Trent anladım der gibi başını sallayarak, “Burada mı yaşıyorsun?” diye sordu.

Bunun üzerine biraz yumuşadı yarma. “Büyükanneyle beraber. Epey yaşlandı. Ona bakmam gerekiyor.”

“Dün gece onun yanında mıydın?”

“Benim çocuklarla birlikte Cheetah’da maçı seyrediyorduk.”

“Büyükanneyle konuşmamızın bir mahzuru yoktur umarım.”

“Allah belanı versin, tabii ki var. Büyükanne mi bu boka karıştırmayın. O hiçbir şey görmedi, duydun mu? O yaşlı bir hanımefendidir, o kadar.”

“Pekala,” diyerek razı olan Trent, soracağın başka bir şey var mı der gibi Michael’a bir bakış attı. Onun başını hayır anlamında iki yana sallaması üzerine pezevenge “Gidip programını seyretmek istediğinin farkındayım,” dedi. “Vakit ayırdığın için teşekkürler.”

Bebek G bir süre dikildi, kendinden emin değilmış gibi bir hali vardı. Sonunda omzunu silkerek ayrıldı. Binaya doğru uzaklaşırken, “Sen kaçığın tekisin, orospu çocuğu,” diye mırıldanıyordu.

Kapı çarparak kapanırken, Trent de Michael’a dönüp, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Bence haklı,” dedi Michael, arabanın yanından uzaklaşırken. “Sen hakikaten bir tuhafsın.”

Trent’in cep telefonu cızırdadı. O rahat konuşmak için birkaç adım uzaklaşırken, Michael o rahatsız edici sinyali tekrar hissetti.

“Evet, efendim,” dedi Trent. “Peki, efendim.”

Michael başını kaldırıp üst üste yığılmaya başlayan kara bulutlara baktı. Gidişata bakılırsa, onlar park yerine varınca-ya kadar fırtına kopacak ve yeni ayakkabıları berbat olacaktı.

Trent kapağını sertçe kapattığı telefonu tekrar cebine sokup, “Hemen eve dönmen lazım Michael,” dedi.

Michael’ın yüreği hop etti. “Ne?”

“Hemen eve dönmen lazım,” diye tekrar etti Trent. “Bir kaza olmuş.”

DECATUR CITY OBSERVER
22 HAZİRAN 1985



Bölüm Altı

Michael direksiyonu sımsıkı kavramış, arabayı deli gibi sürüyordu. Yan koltukta oturan Trent, kırmızı ışıklara, dur işaretlerine filan hiç bakmayıp dümdüz geçerlerken dahi gıkını çıkarmamıştı. Grady Evleri'yle kendi evi arası yirmi dakika bile çekmiyordu, ama Michael'a bu yolculuk sanki saatler sürmüş gibi geldi. Kalbi, sanki bir yük treninin lokomotifi gibi küt küt atıyordu. O anda sadece ailesine yapmış olduğu kötülükleri, bunları hak etmediğini, eğer şimdi Tim'e bir şey olmadıysa yaptıklarına tövbe edip hayatını tamamen aksi yöne çevireceğini düşünüyordu.

"Hassiktir!" Michael, yolun sağındaki Chevy Blazer'dan kıl payı kurtularak direksiyonu aniden sola kırdı.

Trent kapının kenarına sımsıkı tutundu, ama ona yavaşlamasını söyleyecek kadar da aptal değildi.

Michael, yine sıkı bir sol dönüşle, onları ağır trafiğin dışına çıkararak eve daha kısa sürede varmalarını sağlayacağı

umuduyla arka yollardan birine saptı. Araba biraz patinaj yaptı ama hızlanırken yeniden kavradı yolu. Kontrol panelinde kırmızı bir ışık yanıp sönüyor, ısı göstergesi kırmızıyı gösteriyordu. Michael'ın tek bir isteği vardı, o da bu boktan araba parçasının onu bir an önce evine ulaştırması. O anda ihtiyacı olan tek şey buydu.

Cep telefonunun ara tuşuna tekrar bastı ve belki ellinci defadır ki evdeki telefonun çalmasını boşu boşuna dinledi. Barbara'nın cep telefonu açılmıyordu, Gina'ya ise hastaneden ulaşamamıştı.

"Lanet olsun!" diye haykırarak telefonu kontrol paneline öyle bir çaldı ki, alet paramparça oldu.

Greer, Michael sanki görmüş geçirmiş bir polis değil de çıtkınlıdım bir sivilmış gibi, bir sorun olduğunu söylemek için Trent'i aramıştı. Komiser yardımcısının bütün söylediği, Michael'ın evinde bir çocukla ilgili bir kaza olduğuydu. Hay bu içine sıçığımın standart prosedürleri diye sövüp saydı içinden. Yok telefonda söyleme, yok heyecanlandırma ki arabayla yetişeyim diye köprüden uçmasın. Michael biraz ayrınıtı alabilmek için dönüp Greer'i aradığında, herif ona sanki on yaşında bir veletmiş gibi davranmıştı. "Hemen eve git Michael," demişti. "Her şey yoluna girecek."

Michael, Trent'in "Bisiklet," demesiyle son anda bisikletliyi fark etti; hızla yandaki şeride geçerken az kalsın adamı indiriyordu. Karşıdan gelen kamyonu görünce, kafa kafaya çarpışmamak için tam zamanında geri bastı.

"Gelmek üzereyiz," dedi Michael, sanki Trent sormuş gibi. "Allahın cezası," diye tıslayarak elinin ayasını hızla direksiyona indirdi. Tim'in hep söz dinlemeyeceği tutardı. Barbara giderek yaşlanıyordu. Hemen yoruluyor, onunla başa çıkacak enerjisi kalmıyordu.

Kendi sokaklarına girerken araba yalpaladı. Evlerinin önünde iki dört çeker duruyordu. Biri Barbara'nın arabasının arkasına park etmişti. Cynthia'yla Phil'in evinin önündeki patikada ise üniformalı polisler dönenip duruyordu. Barbara'yı, başı ellerinin arasında, ön verandada öylece oturur görünce, az kalsın Michael'ın kalbi duracaktı.

Arabadan nasıl indiğini bilmeden ona doğru koşarken, bulantıdan kusmamak için kendini zor tutuyordu. "Tim nerede?" diye sordu. Barbara cevap vermekte gecikince, "Nerede oğlum?" diye gürledi.

"Okulda," diye haykırarak karşılık verdi kadın, Michael'a deliymiş gibi bakıyordu. Michael onu bileklerinden yakalamış, zorla çekerek ayağa kaldırmıştı. Barbara'nın gözlerinde yaşlar belirdi.

"Hey," dedi Trent, uyarıcı bir tonla.

Michael ellerine baktı, Barbara'nın bileklerini sımsıkı kavradığının farkında bile değildi. Kadının bileklerinde kırmızı izler oluşmuştu. Michael pençelerini çözdü.

Ölümleri soruşturmakla görevli memurun üstü kapalı arabası yanaşıp frenlerini inildeterek durdu.

Michael, bu kez kendini ayakta tutabilmek için ellerini Barbara'nın omuzlarına koydu. Ona bir çocuk demişlerdi. Belki de yanlış anlamışlardı. Belki de Greer yalan söylemişti.

"Gina?" diye sordu Michael. Yoksa Gina'ya mı bir şey olmuştu.

Polislerden biri ambulanstaydı. Şoföre öbür evin kapısını gösteriyordu. "Arka bahçede."

Michael'ın ayakları adeta kendiliğinden harekete geçti. Ön kapıyı çarparak açıp hole fırladı. Arkasından ayak sesleri geldiğini duyuyor ve bunların o Trent soysuzuna ait olduğu-

nu biliyordu. Ama Michael'ın umurunda değildi. Arka kapıyı hışımla açıp bahçeye koştu. Ama sonra öylesine aniden durdu ki Trent arkadan ona tosladı.

Michael önce beyaz, kısacık robu gördü, içi gözükten kaşkorseyi. Yüzüstü yerde yatıyordu, ayakları tel örgü çitin kopuk yerine takılmıştı, etrafına altı, yedi erkek toplanmıştı.

Ona doğru yürümeyi başaran Michael, cesedin yanına geldiğinde dizleri bükülüverdi. Omzundaki ben, kolunun arkasındaki doğum lekesi. Parmaklarını, o küçücük avcun içine bastırırdı.

Biri uyardı onu. "Ona dokunmayın efendim."

Michael aldırış edecek halde değildi. Parmaklarıyla onun o yumuşacık avcunu okşarken, gözlerinden yaşlar boşanıyordu. "Tanrım! Ah, Tanrım!"

Trent, polis grubunun karşısına geçmiş, bir takım sesler çıkarıyor, sözler söylüyor, ama Michael bunların hiçbirini anlamıyordu. O sadece Cynthia'nın başının arka tarafına bakıyor ve bir şal gibi dökülüp omuzlarını örten sarı ipek saçlarının gümrah tutamlarını görüyordu. Robunun eteğini çektiştirerek çıplak kalçalarını örtmeye, böylece ona bir haysiyet kazandırmaya çabaladı.

"Dedektif," diyen Trent, elini Michael'ın kolunun altına sokup çekerek onu kolayca ayağa kaldırdı. "Ona dokunmalısınız."

"Olamaz," diye diretti, onun yüzünü görmek için tekrar yere diz çöken Michael. Olsa olsa bir çeşit kandırmacaydı bu. Cynthia olamazdı. Cynthia, alışveriş merkezinde arkadaşlarıyla buluşmuş, Phil'in parasını yiyor olmalıydı.

"Onu görmek istiyorum," dedi Michael. Üşümüş gibi tir tir titriyordu. Dizleri görevini yapmak istemiyordu, bereket

Trent destek oldu da olduğu yere yığılmasını önledi. “Yüzünü görmek istiyorum.”

Adamlardan biri, herhalde muayene eden doktor, “Ben de tam sırtüstü çevirmek üzereydim zaten,” dedi.

Bir diğeri polisin yardımıyla onu omuzlarından tutarak döndürüp sırtüstü yatırdılar ve böylece yüzü meydana çıktı.

Cynthia’nın ağzı bir kanış açılmış, kenarından taşan kan, sızdıran bir musluk gibi damla damla boynundan aşağı iniyordu. Güzel yüzünde kamçı gibi şakağına kadar uzanan derin bir kesik vardı. Boş boş bakan yeşil gözleri açık gökyüzüne dikilmişti. Michael eğilerek, yüzüne yapışmış olan saç tamlarını eliyle düzeltmeye çalıştı, ama Trent engel oldu.

Gözlerinden sıcak yaşların aktığını hissetti Michael. Biri onun üzerini örtmeliydi. Herkesin önünde böyle apaçık yatmamalıydı.

Yere çömlen doktor cesedin açık ağzını gözden geçirdikten sonra “Dili kopmuş,” dedi.

“Tanrım,” diye fısıldadı polislerden biri. “O daha çocuk.”

Üzüntüsünden boğulacakmış gibi olan Michael yutkunarak, “On beş,” diyebildi. Doğum gününü daha geçen hafta kutlamıştı. Ona doldurulmuş bir zürafa almıştı Michael.

“On beş yaşındaydı.”

KISIM II

Bölüm Yedi

2 EKİM 2005

John Shelley bir televizyon istiyordu. İki aydan beri, aynı boktan işte çalışıyor, her Allah'ın günü hiç sektirmeden tam zamanında gelip en son çıkan kişi olmaya dikkat ediyor, patronunun buyurduğu en kıytırık işleri bile harfiyen yerine getiriyordu. Televizyon meselesi onun için artık bir istemek değil, *hak etmek* konusuydu. Öyle aman aman bir şey değildi istediği, renkli olsun, uzaktan kumandası bulunsun, bir de maçları izleyebilsin, yeterdi.

Kendi takımının maçlarını izlemek istiyordu. Uzaktan kumandayı eline almayı, Georgia'nın kötü bir oyun çıkarması durumunda (ki bu hiç de uzak bir olasılık değildi) hemen kanal değiştirip Florida'nın nasıl canına okuduklarını izlemek istiyordu. Sade suya tirit devre arası şovlarını izlemek,

budala yorumcuları dinlemek, Güney Mississippi'den Tulane'i, LSU'dan Texas A & M'i, Karacıların Denizcileri haklamasını seyretmek istiyordu. Şükran Günü geldiğinde bir bowling âlemi yapacak, ardından büyüklere geçecekti: Yurt-severlere, Kartallara, Akıncılara; bunların hepsi de, şubat ayında gelecek olan o büyülü anın, John Shelley'in o boktan odasında oturup, o acayip Süper Kupa'yı hayatında ilk kez tek başına izliyor olacağı anın yolunu yapıyordu.

Son iki aydır, haftanın altı günü, otobüsün camından dışarıyı izlemiş ve Atlanta City Rent-Hall'a uzun uzun bakmıştı. Camdaki ilan "İşiniz itibarmızdır" vaadinde bulunuyor, lakin küçüklüğüyle insanın ancak ezilmiş bir sineğe benzetebileceği asterisk aksini söylüyordu. Tanrı'ya şükürler olsun ki, içeri girip kendisini rezil edemeyecek kadar asabiydi. O asteriksi, ön kapıda, kalbi şeftali fidanlarının dibine sıçmış bir it gibi çarparak dikilirken fark etmişti. İki ay, diyordu bu incecik yazı. Sıradan bir dükkandan 300 papele alınabilecek bir televizyona elli iki hafta boyunca, haftalık 20 dolar ödeme zevkini tattırmaları için, kıcının hiç değilse iki aydır düzenli bir işte terlemesi gerekiyordu.

Ancak John, öyle normal biri değildi. Saç tıraşı istediği kadar yeni, yüzü sinekkaydı, pantolonu ütülü olsun, insanlar onda bir başkalık olduğunu sezerlerdi. Gelip geçenlerin arabalarını yıkayıp 4X4'lerinin arkasındaki Cheerios kırıntılarını süpürdüğü araba yıkama işinde bile, millet ondan uzak durmaya bakardı.

Ve işte nihayet, iki ay gelip geçmişti. John oturduğu yerde bacaklarını sallamamaya çalışarak sandalyenin ucuna ilişmiş, televizyonunu bekliyordu. Onu kapıda karşılayan pezevenk suratlı oğlan işi uzatmıştı. John'un başvurusunu alıp ar-

kalara doğru koşuşturarak toz olmuştu, ama yaklaşık yirmi dakikadır ortada yoktu. Başvuru. Bu da ilanda hiç sözünü etmedikleri bir şeydi. Ev adresinden doğum tarihine, sosyal güvenlik numarasından çalıştığı yere kadar her şeyi, neredeyse don ölçüsünü bile istiyordu herifçiogulları.

Atlanta City Rent-All denilen yer, böyle bir pazar öğleden sonrası için pek gürültülüydü. Bütün televizyonlar açıktı, ekranlardan oluşan bir duvardan rengarenk görüntüler yansıyor, doğa belgesellerinden alttan alta fısıltı tonunda sesler yayılıyor, haber kanalları ve 'kendin yap' programları kulaklarında uğulduyordu. Sesler sinirine dokunuyordu. Yerden tavana kadar yükselen pencerelerden çiğ bir ışık geliyordu. Televizyonlar da fazlasıyla parlaktı.

Sandalyesinin yerini değiştirdi; sırtına doğru inen boncuk boncuk terleri hissediyordu. John'un saati yoktu ama duvarda koca bir saat asılıydı. Bu, mağazayı tasarlayanların idrak yoksunluğuna işaret etmekteydi, çünkü insanlara burada, yeni mezun bir takım zibidilerden, Simzitzu bir DVD Oynatıcısı için 500 kâğıt daha ödeme şerefine nail olmuş şanslı müşterilerden olduklarını dinlemek üzere ağaç olduklarını hatırlatmaktan başka hiçbir işe yaramıyordu.

"Sadece bir televizyon" diye fısıldadı kendi kendine John. "Küçücük bir televizyon". Bacağını yine clduğu yerde sallamaya başladı. Yumruklarını sıkıp sıkıp duruyordu ve bunun da pek iyi bir belirti olduğu söylenemezdi. Ama bundan vazgeçmesi lazımdı. İnsanlar onu izliyor, ana-babalar çocuklarını yanlarında tutuyorlardı.

"Beyefendi?" Randall, yani John'un kişisel satış danışmanı olan zıpcıktı, önünde duruyordu. Bir labradoru dahi duraksatacak bir gülümseme ilişitirmişti suratına. "Sizi beklettigim

için  zg n m". Sanki John'un yardıma ihtiyaı varmış gibi elini uzattı Randall.

"Sorun değil," dedi John, ayakta dikilirken mümkün mer-tebe m r ldanmamaya gayret ediyordu. Etrafına bak narak, neler olup bittiğini anlamaya çalıştı. Bu satıcı ocuk, kendisi-ne biraz fazla nazik davranmaya başlam ıştı. Bir şeyler mi olu-yordu? Birileri polisi filan  mı aram ıştı yoksa?

"Size şuradaki setleri gösterebiliriz," teklifiyle John'u dev ekranların sergilendiği arka tarafa götürdü.

John, kocaman televizyon ekranlarından birinin önünde durdu. Ekranın boyu kendi boyu kadardı; genişliği ise her-halde onunkinin iki katı.

Randall, eline neredeyse kitap boyutunda bir uzaktan ku-manda aldı. "Panasonic'in geliştirdiği gerçek siyah teknoloji-si size çok sayıda avantaj sağlıyor..."

"Bir dakika dur," diyerek sadece dört parmak kalınlığın-daki televizyonun etrafında döndü John. Fiyat etiketini g -r nce güldü ve "Sana n'aptığımı anlatm ıştım koum," dedi.

Randall'ın gülümseyerek ona doğru bir adım atması  ze-rine, John'un içinden bir adım geri gitmek geldi. Tetikteydi; bu sırada ocuk sesini alçaltarak, "Bazı müşterilerimizin, kre-di uygulamalarında listeleyemedikleri d ş gelir kaynakları ol-duğunu biliyoruz," dedi.

" yle mi?" diye sordu John; kanunsuz bir şeylerin döndü-günü seziyor, ama bunun tam olarak ne olduğunu bilmiyordu.

"Sizin kredi raporunuza gelince..." dedi Randall, neredey-se utanm ış gibi bir havayla. "Kredi kartlarınıninki elimize geç-ti."

"Hangi kredi kartları?" diye sordu John. Bir ek hesabı bi-le yoktu onun.

“Telaş etmeyin” dedi Randall, sanki eski arkadaşlarmış gibi John’un omzuna vurarak.

“Hangi kredi kartları?” diye tekrarladı John. Oğlanın elini uzaklaştırmak için bir tane geçirmeyeyim diye sıkımdan kol kasları ağrımaya başlamıştı. Bir şeyi bilmediğini itiraf etmekten nefret ederdi. Karanlıkta kalmak, insanı savunmasız hale getirebilirdi.

Sonunda elini indirdi Randall. “Dinle dostum,” diyerek başladı sözüne. “Mesele yok, tamam mı? Sadece ödemeleri yap, gerisine karışmayız. Ödemeyi bırakmadığın sürece kimseye bir şey söyleyecek değiliz.”

John, kollarını göğsünde kavuşturdu, bu duruşun onu olduğundan daha iri gösterdiğini, böylelikle karşısındaki insanlara daha korkutucu, daha tehditkar geldiğini biliyordu. “Bak şimdi,” dedi. “Ben sadece, şu ön taraftaki elli beş ekran televizyonu istiyorum, kumandasıyla birlikte. Tek istediğim bu.”

“Dostum,” dedi Randall, ellerini kaldırarak. “Tamam. Sorun yok. Ben sadece senin kredi notunda...”

John’un tekrar sorması icap etti. “Ne notu?”

“Kredi notunuz,” dedi oğlan, bu sırada sesindeki kuşku tonu yerini belirgin bir şaşkınlığa bırakmıştı. “Kredi notunuz, burada gördüklerim arasında en yüksek olanı. Bazı müşterilerimiz var, ama onlar henüz üç yüz civarını aşamadılar.”

“Benimkisi neymiş?”

Soru Randall’ı irkiltmişe benziyordu. “Size bunu söylemeye yetkimiz yok,” dedi.

John, gırtlığındaki balgamı da yerinden sökerek sesine daha kararlı bir ton verdi. “Neymiş benimki?” diye tekrarladı.

Randall’m sivilceleri beyaza, cildi de pembeye döndü. Fı-

sıldayarak “Yedi yüz on,” derken, başını arkaya çevirip patronun kendisini izleyip izlemediğine bakıyordu. “Hakiki bir mağazaya gitmelisiniz Bay Shelley. Circuit City veya Best Buy’a...”

“Görebilir miyim?”

“Neyi? Kredi notunuzu mu?”

John, aradaki mesafeyi kapatarak “Kredi kartlarından söz ettiniz ya. Hangi kartlarmış bunlar, bilmek istiyorum,” dedi.

Randall yine omzunun üstünden geriye baktı, ancak bu kez, önündeki meselenin daha bir ciddiyet kazandığını fark etmişti.

“Arkana bakmayı bırak, bana bak ve soruma yanıt ver.”

Randall yutkunurken âdem elması da şöyle bir hareket etti. “Belki de sosyal güvenlik numaranızı yanlış girdim. Mevcut adres farklıydı...”

“Ya isim?”

“İsim aynı.”

“Adres de mi aynı, Garden City mi gözüküyor?”

“Evet efendim.”

Durumu oğlana özetledi. “Yani şimdi sen diyorsun ki, benim doğum tarihim ve eski adresimi paylaştan, Atlanta’da yaşayan ve sosyal güvenlik numarası da benimkiyle aynı olan bir başka Jonathan Winston Shelley var. Öyle mi, bunu mu diyorsun?”

“Hayır. Yani, evet.” Randall’in üst dudakını ter damlaları kaplamıştı, sesi de titriyordu artık. “Üzgünüm beyefendi. Eğer bunları size gösterirsem, işimden olurum. Ama eğer isterseniz, bunun bedava bir kopyasını alabilirsiniz. Size numarayı vere...”

“Boş ver,” dedi John, çocuğu ittiği için bir an kendini ca-

navar gibi hissederek. Oğlanın gözlerindeki korku içine battı. Tekrar dükkanın ön kısmına doğru yürüyerek, sonradan pişmanlık duyacağı bir söz etmeden oradan çıktı.

Eve gitmek yerine sokağın karşı tarafına geçerek, otobüs durağının yanındaki banka oturdu. Bedava dağıtılan cemaat gazetelerinden birini alıp sayfalarını çevirmeye başladı. Cadde dört şeritliydi ama yine de epeyce kalabalıktı. Elindeki gazetenin arkasına saklanarak dükkanı gözetledi bir süre; Randall'ı ve çalışma arkadaşlarını, hayatlarını bir imzaya bağlamayı daha iyi bilen insanlarla konuşurken izledi.

Kredi raporları, kredi kartları, notlar... Bütün bunlar dair bir bok bilmiyordu.

Bir otobüs geldi, şoför kapıdan dışarıya, John'a doğru bir bakış atarak, "Biniyo musun?" diye sordu.

"Sonrakine binerim," dedi John. Sonra da "Teşekkür ederim dostum," diye ekledi. MARTA¹ şoförlerine karşı bir yakınlık duyardı. Alelacele hüküm vermezler, paralarını ödediğiniz ve sorun çıkarmadığınız sürece, iyi bir insan olduğunuzu varsayarlardı.

Otobüs, arkasında sıcak hava dalgaları bırakarak uzaklaştı. John, gazetenin öteki sayfasını çevirdi, sonra tekrar başa döndü ve fark etti ki gazeteyi doğru düzgün okumamıştı bile. O durakta tam iki saat boyunca oturdu, derken üçüncü saati de doldurdu. Arada sadece çişini yapmak için metruk bir binaya gidip gelmişti.

Saat sekiz olduğunda, Randall, yani satıcı çocuk, mağazadan çıktı. Külüstür bir Toyota otomobile bindi, kontağı çevirdi ve John'un o güne kadar duyduğu en rezil müziğin ya-

1) Metropolitan Atlanta Rapid Transit Authority: Atlanta Metropolitan Hızlı Ulaşım İdaresi. -çn

yılmasına sebep oldu. Ortalık kararalı en azından bir saat olmuştu, ancak gündüz olsaydı da John'u fark etmezdi Randall. Oğlan herhalde on yedi veya on sekizinde olmalıydı. Kendi arabası, iyi ücretli bir işi vardı ve bugün, öğleden sonra kendisine zor anlar yaşatan kredi notu yüksek bir pislğin dışında, hayatta en ufak bir derdi yoktu.

Derken yönetici çıkageldi. John, hiç olmazsa onun idareci olduğunu kestirebilmişti: yaşlıca bir adam; sallanıp duran bir tutam saç, sarımsı bir cilt ve bütün gün oturduğu yerde insanlara hayır demekten büyümüş bir kık.

Dükkanın ön tarafındaki vitrini kapatan kepengi indirdiğinde adamın çıkardığı inilti, sokağın öteki tarafından duyulabiliyordu. Kilide bakmaya çalışırken bir kere daha inildi, sonra doğrulurken bir daha. Şöyle bir gerindikten sonra, boz rengi bir Ford Taurus'a doğru ilerleyip direksiyonun başına geçti.

Adam emniyet kemerini takıp dikiz aynasını düzeltir ve arabayı geri vitesine alırken John beklemeye devam etti. Taurus geri geri geldi, beyaz farlar kızıla döndü; derken park alanını terk etti. Motordan, tıpkı bir golf arabası gibi ağır aksak bir ses geliyordu.

On dakika geçti, on beş oldu. Derken yarım saat. Yerinden doğrulurken harcadığı çabadan dolayı inlediğini duydu John. Dizleri çözölüyor, soğuk ve sert kanepede oturmaktan kıkı acıyordu.

Karşı kaldırıma geçip dükkana doğru ilerlerken her iki yöne de şöyle bir baktı. Öndeki kapıları ve pencereleri koruyan zincirler sağlam gözüküyordu ama John'un aklında zaten zor kullanmak, parçalamak gibi şeyler yoktu. Bunun yerine, Dumpster'daki binaya geri döndü.

Kiralama merkezinin arkasındaki güvenlik kamerası, arka kapağına çevrilmişti; Dumpster boş ve güvenli gözüküyordu. John çelik kapıyı yana kaydırarak açtı, geceye madeni bir çığlık yayıldı. Metal konteynerden kötü bir koku yayılıyordu, ama daha kötülerini de bilirdi John. Çöp kutularına geçirilenlere benzeyen siyah, küçük naylon torbaları bir bir tutup kaldırmaya koyuldu. Dikkatle hareket ediyor, poşetleri parçalayarak açmak yerine, düğümlerini çözerek içlerine bakmayı, bir sonrakine geçmeden önce de yine benzer bir düğüm atmaya tercih ediyordu. Mağazanın çöplüğündeki yarım saatlik araştırmadan sonra, durumuna kahkahalarla gülmek zorunda kaldı. Poşetlerde, büyük bir dümen çevirmeye yetecek kadar bilgi vardı. Sosyal güvenlik numaraları, sokak adresleri, çalışanların özgeçmişleri. Ne var ki aradığı bunlar değildi. Dümen peşinde koşan bir adam sayılmazdı, hırsız da değildi. Bilgi istediği doğrudu, ama sadece kendisine ait olanı. Ve bu bilgiyi de, açtığı son poşette bulmuştu.

Güvenlik ışıklarının eşliğinde daha rahat okuyabilmek için kredi raporunu yere yaydı. Aynı sosyal güvenlik numarası, aynı doğum adresi. Hattâ eski adres bile aynı.

Jonathan Winston Shelley, otuzbeş yaşında, iki MasterCard, üç Visa ve bir adet de Shell benzin kartı sahibi. Adres olarak 30316 kodlu bir posta kutusu gösterilmişti ki, burası Atlanta'nın güneydoğusunda bir yere düşerdi; Georgia eyalet merkezinin biraz aşağılarına, John'un şimdi oturduğu Ashby, Chez Flop House'taki odasından sadece birkaç mil uzağa.

Kredi durumu mükemmeldi, yerel bankadaki çek hesabı da iyi durumdaydı. Ancak Shell kartı için bir "yavaş ödeme" notu düşülmüştü, bunun dışında tüm kredi sağlayıcıları, düzenli ödemelerden memnundular. Bu da oldukça tuhaf bir

durumdu, çünkü Jonathan Winston Shelley son yirmi yıldır pek dışarı çıkma fırsatı bulamamıştı. Eğer on beş yaşındaki bir kıza önce tecavüz edip sonra öldürmekten otuz iki yıla mahkum edilmişseniz, şüphesiz gardiyanların gözlerini sizden ayırmaları pek kolay olmazdı.

Bölüm Sekiz

Mary Alice Finney'yi kendini bildi bileli tanırdı John. İyi kızı oynardı, tatlı ponpon kız, kafadan A'lık öğrenci, okulda herkesin tanıyıp bayıldığı şahıs. Çünkü kız acayip hoştu. Muhtakkak ki ondan nefret eden bazı kızlar vardı, ama kızlar kendilerini tehdit altında hissettiklerinde zaten hep böyle yapar ve nefret ederler. Ortalığa iğrenç söylentiler yayarlar. Yüzünüze gülerler ama arkanızı dönmeye görün, hemen bıçağı olabildiğinde derine saplar ve garanti olsun diye de sapladıkları yerde birkaç kere döndürürler. Başarılı bir kadınla karşılaştığınızda, mutlaka etrafında dolanan ve onun bir orospu olduğunu, zirveye çıkmak için önüne gelenle yattığı söyleyen bir avuç kadın bulunduğunu görürsünüz. Bu, dünyanın her yanında böyledir. Nitekim Decatur Lisesi'nin kendi küçücük evreni de bundan farklı değildi.

Aslında sonraları, oranın kodesten farksız bir cehennem olduğunu anlayacaktı John.

Shelleyler, Finneylerin evinden birkaç sokak ötede, Agnes Scott Koleji'ne komşu, mutena sayılabilecek semtlerden birinde oturuyorlardı. Anneleri, bütün yolları birbirine çıkan orta-üst sınıf dünyasından tanıştırdı. Doktorların, avukatların kanları birbirini nasıl tanımışsa, onlar da öyle tanışmışlardı; yerel lisenin, hastanenin veya kolejin yararına düzenlenen bağış veya hayır gecelerinden birinde; kısacası hangi kurum için olursa olsun, esasında yabancıları güzel bir biçimde dekore edilmiş evlerine çağırabilecekleri mükellef bir parti düzenlemek için bahane olarak kullanılan gecelerden birinde.

Richard Shelley onkolog idi, Decatur Hastanesi'ndeki onkoloji bölümünün de başıydı. Karısı Emily, bir zamanlar emlakçılık yapmış, fakat ilk çocukları Joyce doğduktan sonra işi bırakmıştı. Üç yıl sonra John'un doğumuyla birlikte Shelleyler şu dünyadaki muratlarına erdiklerini sandılar.

Emily, ebeveynliği meslek haline getirmiş annelerden biriydi. Okul Aile Birliği'nde gayet etkindi, Kız İzci kurabiyelerinden en çok o satar, çoğu öğretim yılının sonunu Quaker Dostları Okulu'nun mezuniyet balosu kıyafetlerini dikerek getirirdi. İki çocuğu büyüyüp de ona ihtiyaç duymayacak –veya onu istemeyecek de denebilir– hale geldiğinde baktı ki dünya kadar boş vakti var. O sıralar John daha ortaokul hazırlıktaydı, Joyce'un ise koleje gitmesine iki yılı vardı. Böylece Emily, yapacak bir şey olsun diye yarım günlüğüne tekrar emlakçılıkla uğraşmaya başladı.

Hayatları mükemmeldi. John'un ki hariç.

İlk yalan, çok erken ve anlaşılabilirdiği kadıyla kesin bir sebep yokken çıktı ortaya. John, futbol antrenmanında olacağını söylediği zaman evde, evde olacağını söylediği zaman futbol antrenmanında oluyordu. Notları inişe geçmişti. Saç-

larını uzatmaya başladı. Sonra bir de o tuhaf koku vardı. Anlaşılan hiç yıkanmıyordu. Ve de Emily, oğlunun çamaşırlarını makineye atmak üzere yatak odasının rutubetli zemininden aldığı anda, sanki üzerlerine Teflon sıkılmış gibi kimyasal bir his almıştı.

Richard, uzun saatler boyunca çalışıyordu. İşi hem fiziksel, hem de duygusal olarak zordu. Oğlunun dertleriyle ilgilenmeye ne niyeti, ne de zamanı vardı. Onun yaşındayken, o da içine kapanık bir çocuktü. Yeni yetmeliginde, kimseye anlatmak istemediğı sırları vardı. Başını derde sokmuş, ama sonra işin içinden çıkmıştı. Çocuğı memeden kesmek vakit alırdı. Bırakın oğlan biraz nefes alsındı.

Emily, oğlunun esrar içmesinden endişeleniyordu. Bu yüzden pantolonunun ön ceplerinden birinde pudramsı bir kalıntıya rastlayınca; bunda bir tehlike görmedi.

“Aspirin o.” demişti oğlan.

“Niye cebinde taşıyorsun?”

“Başım ağrıyor da ondan.”

Çocukken ceplerine tuhaf şeyler koyduğı olurdu John’un: taş parçaları, raptiyeler, hattâ bazen kurbağı bile. Anne, oğlunun sağlığından endişeye kapıldı.

“Seni doktora götürelim mi?”

“Aman anne...”

Pantolonunu alarak, annesini çamaşırhane nin ortasında bırakıp gitti.

Shelleyler, tıpkı diğ er hali vakti yerinde çiftle r gibi, paralarının ve imtiyazlarının, çocuklarını uyuşt urucudan uzak tutacağını sanıyordu. Anlamadıkları şey, bu iki faktörün, çocuklarının uyuşt urucunun iyisini bulmasına yardım ettiğiydi. Bunu bir kenara bıraksak bile, Emily Shelley, oğlunun iyi bir

çocuk olduğunu inanmak istiyordu; öyle de yaptı. Ne sabahları, oğlanın gözlerindeki donuk bakışı, ne ikide bir kullandığı göz damlalarını, ne de arkadaki kulübeden gelen o tatlı, mide bulandırıcı kokuyu fark edebildi. Kendi hesabına, kahvaltı masasında Dr. Richard'ın da gözlerini gazetesinden ayırdığı pek söylenemezdi; dolayısıyla o da, ne oğlanın göz bebeklerinin madeni yarım dolar boyutuna geldiğini, ne de burnunun, çalıştığı hastanenin kanser bölümündeki kimi hastalardan daha sık kanadığını görüyordu.

Hayatları dağılmaya başladı.

Okulda yapılan rastgele bir aramada, John'un dolabındaki bir çift lastik ayakkabının içine tıktırılmış bir paket esrar bulundu.

"Benim ayakkabılarım değil," dedi John ve anne, ayakkabıların, daha önce oğlunun ayağında gördüğü ayakkabıların herhangi birine benzemediğini kabul etti.

Yerel alışveriş merkezindeki güvenlik görevlilerinden biri, aileyi arayarak, oğullarının bir kasetçaları aşırırken yakalandığını bildirdi.

"Ödemeyi unutmuşum," diye omuz silkti John. Anne, oğlanın cebinde yirmi doları *bulunduğuna* dikkat çekti. Parasını ödeyebilecekken, ne diye çalsındı ki?

Bir Cuma gecesi gelen son darbe, her şeyi mahvetti. Hastanedeki stajyer doktorlardan biri Richard Shelley'yi arayıp oğlunun, aşırı doz kokainden acil serviste yattığını haber verdi.

Gözlerindeki perdenin kalktığı konuşmaları. Tıbbi kanıt -babanın, oğlunun değersizliğini annenin burnuna sokabileceğinin en somut delili.

Gece, John odasında oturup annesiyle babasının, kendisi hakkındaki tartışmalarını dinleyecekti -ta ki, babanın "bitti

artık, bu son!" diye haykırdığı, annenin de kapıyı çarparak koşup odasına gittiği ana kadar. Ardından sıra boğuk hıçkırıklara gelecek, John da hoparlörlerinden Def Leppard'ın çılgınlıklarının yükseldiği teybini açacak, derken kız kardeşi Joyce (kuşkusuz ders çalışıyordur), odaları arasındaki duvara vurarak "kes şunu, gıcık!" diye haykıracaktı.

John da, aynı şekilde duvara vurup haykırarak kız kardeşine kaltağın teki olduğunu söyleyecek ve o kadar gürültü yapacaktı ki, sonunda babası dayanamayıp odaya gelecek ve kolundan yakalayıp ne halt etmeye çalıştığını soracaktı.

"Neye karşı çıkıyorsun?" diyecekti. "Hayatta isteyebileceğin her şeyin var!"

"Neden?" diye soracaktı anne oğluna, gözyaşları içinde. "Ben nerede hata yaptım?"

Omuz silkti John. Onunla her yüzleşmeyi denediklerinde, böyle yapardı —omuz silkmek. Bir zaman sonra öyle çok omuz silker oldu ki, baba oğlunun sinirsel bir hastalıktan muzdarip olması gerektiğini söyledi. Lithium kullanmasının faydası olabilirdi. Belki de bir tımarhaneye kapatılmalıydı.

"Nasıl başladı?" diye sordu anne. Durumu düzeltmenin, tamir etmenin bir yolu olmalıydı, yeter ki nasıl başladığını bilebilsin. "Kim alıştırdı seni bu lanete? Söyle, kim yaptı bunu?"

John'dan yine bir omuz silkme. Derken, babadan alaycı bir yorum. "Sen geri zekâlı mısın? Otistik filan mısın? Bu mu senin derdin?"

Her şey esrar içmekle başlamıştı. Nancy Reagan'ın, çocuklara bu merete hayır demelerini söylemesinin bir sebebi vardı. John'un ilk seferi de, duruma uygun şekilde, bir cenazeden hemen sonra olmuştu.

Emily'nin erkek kardeşi Barry, otobanda geçirdiği bir tra-

fık kazasında ölmüştü. Aniden. Kaçınılmaz bir biçimde. Hayatı değiştirerek. Kocaman bir herifti Barry, canı ne isterse yer, Fidel Castro gibi sürekli puro tütürür, tansiyonu yüksek olduğu için ilaç kullanır, diyabeti için her gün iğne olur, yani mezarlığa giden yolu, yavaş ama emin adımlarla kat ederdi. Onun, direksiyon başında sızıp kalmış bir kamyon şoförü tarafından ezilip gitmesi, şaka gibiydi.

Cenaze töreni, sıcak bir bahar sabahı yapıldı. Kilisede John, yanında kuzeni Woody ile birlikte tabutun arkasından yürüyordu. Daha önce başka bir erkeğin ağladığını görmemişti; hele gözlerinin önünde çözölen, ondan dört yaş büyük, sıkı ve kendisi için hayal bile edemeyeceğı kadar 'havalı' biri olan kuzeni Woody olunca, kendini iyice tuhaf hissetmişti. Barry, Woody'nin gerçek babası bile değildi. Woody'nin annesi boşanmış –o günlerde şoke edici bir olaydı bu–, sadece iki yıl sonra da Barry ile evlenmişti. Yanındaki herifin gerçek kuzeni olup olmadığından emin değildi John.

“Buraya gel” demişti Woody. Birlikte, artık Barry Dayı'sız kalan eve dönmüşlerdi. Dayısı, hep sıcakkanlı bir adam olagelmmişti; daima yapacak bir şakası olur, ortamdaki gerginliği düşüren, iyi zamanlanmış kahkahalar atardı. John'un babasının onu pek sevdiği söylenemezdi ve John'a göre bunun sebebi, babasının züppeliğinden başka bir şey değildi. Barry Dayı, römork satardı. Hali vakti yerindeydi, ama Richard'a göre, bu işin kullanılmış araba satmaktan farkı yoktu.

“Hadi” dedi Woody, John'a ve yatak odalarına çıkan merdivenleri tırmanmaya başladı.

John, şöyle bir etrafa bakınarak annesiyle babasını aradı; bir nedeni yoktu, ama Woody'nin ses tonundaki bir şey, ona sanki kötü bir şeylerin olmak üzere olduğunu söylüyordu.

Yine de, odasına kadar Woody'yi izledi ve kapıyı kapatarak, kendisine söylendiği üzere, kilitledi.

‐Hay sikeyim.‑ diye iç geçirdi Woody, yerdeki pufun üzerine kendini bırakarak. Arkasındaki rafa yığılmış bir dolu kitabın ardından naylon bir poşet çıkardı, sonra da şiltesinin altından sarma k ğıtlarını aldı. John, kuzeninin cigarayı ustalıklarla sarışmı izliyordu.

Woody, onun kendisini izlediğini g rmuştu. ‐Bir nefes alacağım ko , sen de ister misin?‑ diye sordu.

John, evvelden ne sigara içmiş, ne de öksürük şurubundan daha kuvvetli bir ilaç kullanmıştı –bu sonuncusu, annesi tarafından, sanki radyoaktif bir katkı maddesi içerir gibi, banyoda kilit altında tutulurdu– ama Woody'nin ikramı  zerine ‐Bittabi,‑ dedi.

John, kuzeninin dumanı içine çekip ciğerlerine doldurmasını ve orada tutmasını izledi; içtiği maddenin etkisini göstermesini bekliyordu. Woody, cigarayı ona uzatığında, John'un alt dudağından ter sızıyordu. Yasa dışı bir iş yapmaktan ziyade, kuzeninin önünde aptal gibi gözükmekten korkuyordu.

John, içtiği cigaranın kendisine verdiği hafiflik duygusunu sevmişti; her şeyin gerginliğini azaltan bir tarafı vardı. Birden, babasının, oğlunun g t n teki olduğunu düşünmesini veya annesinin sürekli olarak ondan hayal kırıklılığına uğramasını i lemez oldu. Kız kardeşi Joyce'un, babasının izinden giderek ulaştığı mükemmellik de pek kızdırmaz olmuştu onu; açıkçası, kafası g zelken, ailenin içinde olmak daha iyiydi.

Anasıyla babası, olup biteni anladıklarında, asırlık malum sanığı suçlamakta gecikmediler: kötü  evre. Bilmedikleri, kendi oğullarının, John Shelley'in kötü  evre denilenin zaten

ta kendisi olduğuydu. Birkaç hafta içinde, sersem ama çalışkan öğrenciden, esrarkeşe dönüşüverdi ve bu yeni değişimin kendisine bahsettiği ilgiyi de sevdi hani. Woody'ye müteşekkirdi, zulası oydu. Daha küçük sınıftakilerin, yanlarında güzel kızlar getirdikleri sürece katılabildikleri kıyak partilerin yerini bilen de Woody'ydı. On beşine geldiğinde, yeni arkadaşlarına esrar paketleri temin ediyordu Woody. Bir aile toplantısında kuzenine ilk kokainini ikram etti ve bu noktadan sonra geri dönüş kalmadı.

On yedisinde, mahkum olmuş bir suçluydu.

Hatırlayabildiği kadarıyla Mary Alice Finney, halihazırda, John'un ailesinin dışındaki tek arkadaşıydı. Anneleri, çocukları arabayla dönüşümlü olarak okula bırakır, çocuklar bu sırada arka koltukta oturur, salakça şeylere kıkır kıkır güler, zamanın daha kolay geçmesini sağlayan aptal oyunlar oynarlardı. İlkokul boyunca işler bu minvalde gitti. İkisi de her türlü avantaja sahip zeki çocuklardı. Ortaokul hazırlıkta ise durum değişmişti. Barry Dayı ölmüş, John da kötü çocukların başı olmuştu artık.

John, kızların soyunma odasının dışında onu sıkıştırdığında, "sen değiştin," demişti Mary Alice. Elindeki kitapları da, kendini korumak istercesine, Police konserli tişörtünün önünü kapatarak göğsünün üzerine bastırmıştı. "Olmayı seçtiğin insandan hazzettiğimi pek sanmıyorum."

Olmayı seçmek... Sanki John'un bir seçim hakkı varmış gibi... Gözü çalışmaktan başka şey görmeyen ciddiyet kumkuması babasını, dünyaya pembe gözlüklerin ardından bakan şapşal anasını o seçmemişti. John'un, çıtayı, ayak parmaklarının ucunda zıplasa da ulaşamadığı yüksekliklere koyan kaltak ablası, kusursuz kız kardeş Joyce da, onun seçimi değildi kuşkusuz.

Bunları o mu seçmişti? Hayır. Hiç böyle bir şansı olmamıştı.

“Siktir git” dedi Mary Alice’e.

“Canın isterse,” dedi Mary Alice, öfkeyle. Topuklarının üzerinde dönüp, saçlarını da yana atarak basıp gitti ve John’u da arkasında göt gibi bıraktı.

O gece aynada kendine baktı John. Uzamış, yağlı saçlarını, gözlerinin altındaki karanlık çizgileri, yanaklarıyla alındaki sivilceleri izledi bir süre. Vücudu, henüz devasa el ve ayaklarının boyutuna yetişmiş değildi. Kiliseye gitmek üzere temiz pak giyindiği zamanlarda bile, mukavva kutuların içine istiflenmiş çalı fasulyesi gibi gözüküyordu. Okulda da, bir nevi parya gibiydi, tek bir arkadaşı yoktu. Cinselliğe gelince... On beşine geldiğinde, bu konudaki bütün deneyimi, kız kardeşinin Jergens el losyonu ve ateşli bir hayal gücünün yardımı ile edinilmiş bulunuyordu. Aynaya baktığı sırada bütün bunları düşündü John ve ardından, evin arka tarafındaki kulübeye kaçtı. Burada o kadar çok kokain çekti ki, bir süre sonra kendini bombok hissetmeye başladı.

İşte o günden itibaren, Mary Alice’ten nefret etmeye başladı. Hayatındaki her kötülük artık onun suçuydu. Böylece onun hakkında söylentiler yaymaya girişti. Onu zor durumda bırakacak şakalar yapıyor, özellikle duyurmaya gayret ettiği bu şakalarla onu nasıl da küçümsediğini göstermeye çalışıyordu. Spor salonunda, Mary Alice’in başkanı olduğu ponpon kızlar okul takımına destek vermek için çıktığında ise, kızın sürekli sözünü kesiyordu. Bazı geceler, hiç uyumadan, yattığı yerden kızı, ondan nasıl nefret ettiğini düşünüyordu. Derken, karnı üzerinde duran eli aşağı doğru inerek şortuna uzanıyordu; bu sırada tek yapması gereken, kızın o

gün okuldaki halini hayal etmekte; kafasında, onun koridor-
da yürürken etrafa gülümseyişini canlandırıyor, üzerindeki
daracık kazağı hayal ediyordu. Derken, bumm...

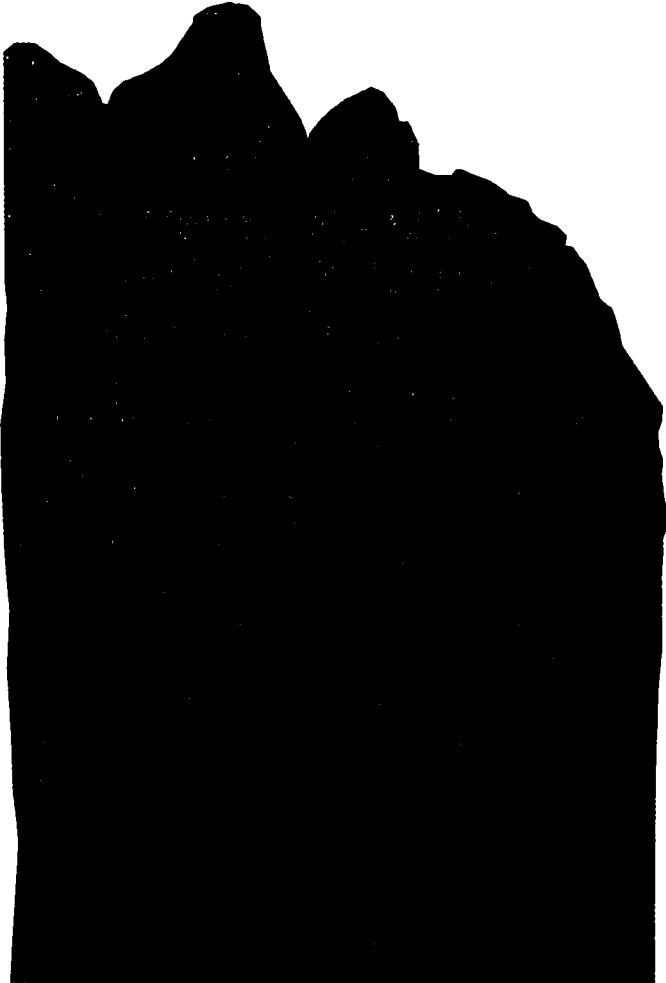
"John?" Annesinin, maalesef düzgün işleyen bir tür altın-
cı hissi filan vardı ve ne zaman otuz bir çekecek olsa, odası-
nın kapısında bitiverirdi. "Konuşmalıyız."

Emily'nin konuşmak istediği şeyler, oğlunun düşen notla-
rı, son gözaltına alınışı ve kendisinin, oğlanın pantolonunun
cebinde bulmuş olduğu bazı şeylerle ilgiliydi. Biricik evlatçı-
ğını ondan alıp uzaklara kaçırın yabancıyla konuşmak, bu
meşum kişiye yalvarıp Johnny'sini ondan geri almak istiyor-
du. Bebeciğinin buralarda bir yerde olduğunu biliyordu,
onun için kolayca vazgeçecek değildi bu mücadeleden. Mah-
keme sırasında, sanığın yüzüne bakmaya tenezzül bile etme-
yen jüri üyelerinin yüzüne karşı onun alçağın teki olduğunu
söyleyen avukatları dinlerken bile, annesinin, oturduğu ma-
sadan, kendisine sessiz bir destek sunduğunu hissetmişti
John.

O mahkeme salonunda, John'a bir şekilde inanan bir tek
kişi varsa, bu da annesiydi. Bu yavrukurdun, bu model uçak-
lar yapıcısının, bu kıymetli evladın yitip gitmesine izin ver-
meyecekti kadın. Çocuğuna sarılmak, onun başını omzuna
yaslamak, onun bedeninden yükselen kurabiye ve evlerinin
arka bahçesindeki kulübede, arkadaşlarıyla oynadığı sırada
üzerine sinen kil kokusunu içine çekmek istiyordu. Onun
kendisine, gününü nasıl geçirdiğini, hangi beyzbol oyununu
oynadığını, kimlerle arkadaş olduğunu anlatışını duymak is-
tiyordu. Oğlunu geri istiyordu. *İç i yanıyordu* oğlu için.

Ancak, oğlu çoktan kayıp gitmişti.

DECATUR CITY OBSERVER
15 TEMMUZ, 1985



Bölüm Dokuz

2 EKİM, 2005

Hiç uyuyamamıştı John; bu, onun için kesinlikle yeni bir şey değildi. Kodeste, gece vakitlerin daima en kötüsüdür. Çoğunlukla çılgınlıklar, ağlamalar, inlemeler duyulur. Düşünmek bile istemeyeceğiniz başka şeyler de vardır orada. John, tutuklandığında on beş yaşındaydı, kodese girdiğinde on yedi. Otuz beşine geldiğinde ise, aile evinde uyuduğundan çok daha fazlasını kodeste geçirmiş durumdaydı.

Ne kadar gürültülü olursa olsun, kodese alışılırdı. Esas zor olanı, dışarıda olmaktı. Her köşeden patlayan araba kornaları, itfaiye araçları, radyo sesleri... Güneş daha parlak, kokular daha yoğundu. Çiçekler, gözlerini yaşartabiliyordu, yemekler ise neredeyse yenmeyecek durumdaydı. Her şeyde çok fazla çeşni, rahatça bir lokantaya gidip de yemek ısmarlamasına mâni olacak kadar çok seçenek vardı.

John kodese girmeden önceki günlerde, kafasında kulaklıkları dar taytlar içinde koşuya çıkmış insanlar görmezsiniz pek sokaklarda. Cep telefonları, omuzda taşınan büyük keseleri andıran çantalara konur ve bu cihazları sadece hali vakti yerinde insanlar kullanabilirdi. Rap henüz yaygınlaşmamıştı ve o sıralar Mötley Crüe yahut Poison gibi toplulukları dinlemek, havalı olmak demektir. CD çalarlar *Uzay Yolu*'ndan fırlamış şeyler gibi görülür, hattâ *Uzay Yolu*'nu bilmek biraz gıcık bir tip olduğunuz anlamına gelirdi.

John, bu yeni dünyada ne yapacağını bilmiyordu. Buradaki hiçbir şey onun için bir anlam taşııyordu. Etrafta tanıdık hiçbir şey yoktu. Çıktığı ilk gün, evinde yaptığı gibi, bir dolabın içine girip kapıyı kapatmış ve ıpki bebekler gibi ağlamıştı.

“Shelley?” diye bağırdı Art. “İşine bakacak mısın?”

John, amirine el sallayarak gülümsemeye çalıştı. “Affeder-sin patron.”

Yeşil renkli bir Suburban'a doğru yürüyüp arabanın yan panellerinde birikmiş olan suları bezle silmeye başladı. Onu allak bullak eden bir başka şey daha vardı. Arabalar devasa boyutlardaydı. John kodesteyken, iki kanallı bir televizyon vardı ve neyin izleneceğine kıdemli mahkumlar karar verirdi. Televizyonun anteni, John gelmeden epeyce evvel yerinden sökülerek birini gözünden şişlemekte kullanıldığından, görüntü bok gibiydi. Parazit azalıp da görüntü ancak seçilir hale geldiğinde bile, ekrandaki arabaların boyutunu tam anlayamıyor ve gördüğünüzün gerçek mi yoksa belli bir şov için hazırlanmış bir şey mi olduğunu merak edip duruyordunuz. Belki de diziler gerçekten, kadınların kıçlarını zor örten eteklerle dolaştığı, erkeklerin de daracık, deri pantolonlarla

spor yapıp, “Babam beni asla anlamadı” gibi cümleler kurmakta onlardan geri kalmadığı, alternatif bir dünyada geçiyordu.

Böyle şeylere koğuştakiler acayip güler, ‘amcık’ veya ‘ibnetor’ diye bağırırlardı. Bu yüzden de, ekrandaki aktörün bir sonraki cümlesi güme giderdi.

John pek öyle televizyon meraklısı değildi.

“Hey, hey,” dedi Ray-Ray, elindeki süngeri Suburban’ın lastiklerine yaklaştıırken. John kafasını kaldırıp bakınca, bir polis arabasının, yıkama bölümüne girdiğini gördü. Bu Ray-Ray denen adam, isminden de anlaşılabilceğı gibi, her haltı iki kere söyler ve ortalıkta bir polis geziniyorsa, John’u muhakkak haberdar ederdi. John da bu kıyağın altında kalmazdı. Bu iki adam, hayat hikâyelerini birbirlerine anlatmak şöyle dursun, pek konuşmazlardı bile. Ama ikisi de, görür görmez ötekinin ne mal olduğunu anlamıştı: sabıkalı.

John, ağır aksak, sürücü tarafındaki yan camı temizlemeye başladı; böylece, camdaki yansımadan, polisin gelip gelmediğini görebiliyordu. İlk duyduğu telsizin sesi idi, kendi özel şifrelerini belirten hareket memurlarının o değişmez paraziti. Polis memuru, etrafa şöylecene bir göz gezdirdi, bakışları John ve Ray-Ray’de sadece iki saniyelğine durduktan sonra, emniyet kemerini çıkarıp yıkama bedelini ödemek üzere içeriye gitti. Onu suçlayacaklarından filan değildi ama ne olur ne olmaz, öyle olacmış gibi gözükmek her zaman iyiydi.

Suburban’ın sahibi olan kadın epey yakındaydı, cep telefonu ile konuşuyordu. Camı silerken gözlerini kapatıp, onun sesini dinlemeye başladı John. Kulağı güzel bir müzik gibi gelen ses tonunun tadını çıkarıyordu. Kodeste, kadın sesi duymanın veya ancak kadınlara has şikayetler dinlemenin

neye benzediğini unutmuştu. Kötü saç kesimleri, saygısız ambar memurları, kırık tırnaklar... Erkekler, *mallar* hakkınca konuşmak isterlerdi: araba, avrat, silah. Hissettikleri şey öfke olmadığı sürece, duygulanımdan bahsetmezlerdi. Hattâ bu durum bile pek uzun sürmezdi, çünkü o sırada çoktan bu konuda harekete geçmiş olurlardı.

John'un annesi, her iki haftada bir Decatur'dan Garden City'ye yol tepip oğlunu görmeye gelirdi. John, anacığının bu ziyaretlerinden memnun olmakla birlikte, duymak istediği kadın sesinin bu olmadığını biliyordu. Her ne kadar oğlu anasının gözlerine baktığında, bu gözlerden uzun yol yapmış olmanın verdiği yorgunluğu veya oğlunun yeni dövmesinden yahut saçını atkuyruğu yapmasından duyduğu üzüntüyü okuyabiliyorsa da, Emily her daim iyi ve oğlunu görmekten dolayı mutluydu. Lydia Yenge gelmişti bir defa, ama onun geliş sebebini biraz da kadının John'un avukatı olmasında aramak lazımdı. Kız kardeşi Joyce ise, annesiyle birlikte, biri Noel'de, öteki kardeşinin yaş gününde olmak üzere, iki kez gelirdi. Orada olmaktan nefret ederdi Joyce. Öyle ki bu nefreti, neredeyse koklayabilirdiniz. Sanki oradan kaçıp gitmeyi, orada olmamayı, John'dan daha çok ister gibi bir hali vardı. Her konuştuklarında, John'un aklına, toplu tecavüzden ceza alan zencilerin veya ırkçı beyazların birbirleriyle konuşma biçimleri gelirdi. *Seni zenci köpeği. Sûlalesini siktiğimin beyaz götveren seni. Fırsat bulduğum anda geberteceğim seni.*

Kodesteyken, babası da onu görmeye gelmişti, ama sadece iki defa. Bunu düşünmekten hoşlanmazdı John.

"Bakar mısınız?" Cep telefonuyla konuşan kadın, yanındaydı şimdi. Sürdüğü esansın kokusu, John'un burun deliklerine doluyordu. Kadının alt dudakları küçük bir papyon gi-

biydi, ruju ağızını daha da ıslak gösteriyordu.

“Merhabalar,” dedi kadın, sesinde gülen bir tonla.

“Affedersiniz,” diyebilirdi John; kadının, hiç fark ettirmeden böylesine yakınına sokulmuş olmasından dolayı dehşete düşmüştü. Kodeste olsa, şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdu.

“Teşekkür ederim’ demiştim,” diyerek bir dolar uzattı kadın. John da aldı, ama aynı zamanda kendisini ucuz ve kirlenmiş hissetti.

John, hesabı müşterek bahşiş kutusuna atarak ufak bir gösteri yaparken, orada bulunan bütün gözlerin üzerinde olduğunun farkındaydı. Bir müşteri, başka bir çalışana bahşiş verse, kendisi de aynı şeyi yapardı. Burada kimse kimseye güvenmezdi, boşuna da değil. Hayatının baharını çoktan geride bırakmış bir alay herifin, Gorilla Oto Yıkama’da uç kuruşa çalışmasının sebebini anlamak için yüksekokul bitirmiş olmak gerekmez.

Bürosundan çıkan Art, otomatın yanında duran polis memurunun yanına doğru yürürken “Birinci vardiya, yemeğe!” diye gürledi. Hay aksi, John bunu fark etmemişti. Polis dışarı çıkıp oradan John’u izlemeye başlamış ve John bunu da görememişti.

John, başını önüne eğip arka tarafa doğru yürüyerek kartını makineye bastı ve tezgahın üzerinden yemeğini aldı. Buzdolabında bir şişe sodası vardı ama onu almak için, önce polis memurunun gitmesini ve Art’ın, parasını saymak üzere masasının başına geçmesini beklemesi gerekiyordu.

Araba yıkamanın arka tarafındaki küçücük çimenlikteki manolya ağacının gölgesinde, diğer çalışanlardan biri olan Chico oturuyordu. John bu ağacın altında oturmayı, gölgenin ve yalnız başına olmanın tadını çıkarmayı severdi, ama

bugünlük burayı Chico'ya kaptırmıştı. Koğuşta böyle şeyler olmazdı. Birinin yerini kapmak, o herifin kız kardeşini arkadan düzmeye benzerdi. Orada, her şeyin bir bedeli olurdu.

“N'aber?” diye sordu John, Chico'yu başıyla selamlayıp, aksesuar mağazası yerine geçen açık garaja doğru ilerlerken. Buradakiler yemek için dışarı çıkmışlardı. Böyle pahalı harcamalar yapmaya güçleri yetiyordu anlaşılan.

Gölgeliğin altına oturan John, kafasındaki şapkayı çıkarıp elinin tersiyle alnından sızan terleri sildi. Kasım demek kış demekti aslında, ama artık sabah giyilen ceketin, öğlen geldiğinde insanı terletmemesi, şans sayılıyordu.

İsa aşkına! John yokken havalar bile değişmişti.

Arka cebindeki ufak kâğıt parçasını çıkarmadan evvel, çabuk çabuk etrafına bir göz attı. Kredi raporuydu bu. John'un içinden bir ses, kâğıdı al götür, dün gece içinde bulduğun çöp torbasına tıkip bırak, diyordu. Demek, kendisiymiş gibi davranan bir puşt vardı. Bu, John Shelley'e ne ifade ediyordu? Besbelli ki, dolandıcılık etmek değildi bu numaracının amacı. Yoksa altı yıl boyunca, her ay, kredi kartı borcunu niye ödesindi ki? John, kodesteyken buna benzer türlü dolaplar çevrildiğini duymuştu ve her ne kadar bilgisayara erişim olanağı olmamışsa da, biliyordu ki kimlik sahtekarlıklarında en iyi yöntem, internet kullanmaktı. Ama bu... Bu, pek öyle bir şeye benzemiyordu. Parayı alıp kaçardın. Böyle her ay sektirmeden faturalarını ödemezdin. Bu vaziyet, tıpkı başka birinin evine elli tane pizza ısmarlayıp, faturayı kendi kredi kartıyla ödemen şeklindeki bayat şakaya benziyordu.

John, kâğıdı dürüp bükerek, tekrar arka cebine koydu. Onu ellemeyip orada bırakmak en iyisiydi. Bu işten pek de hayırlı şeyler çıkacağına benzemiyordu. Yapması gereken, tam

da şartlı tahliye işlemleriyle ilgilenen memurun söylediği gibi aslında: hayatını yeniden kurmaya yoğunlaş. Kendine düzenli bir iş bul. İnsanlara değiştiğini göster.

Yine de keyfi kaçmıştı. Battığı yerden çıkmayan bir kıymık gibi, bütün gece boyunca bunu kafasında evirip çevirerek, işin püf noktasını bulmaya çalıştı. Öyle bir nokta olmalıydı. Yoksa biri niye böyle bir iş yapmaya kalksın ki? Belki de biri, John'un yaşamını kullanarak, karanlık geçmişini örtmeye çalışıyordu. Belki de baltalı bir sapık veya mavi yakalı bir kaçak gizlenmeye uğraşıyordu; John Shelley de iyi paravan olurdu Allah için.

Bu fikre güldü işte, sonra da fıstık ezmesi ve muzlu sandviçinden bir lokma aldı. Hüküm giymiş bir katil ve kayıtlı bir tecavüzcünün kimliğini kullanmak için, insanın epey boktan bir durumda olması gerekirdi.

Fıstık ezmesi boğazına kaçınca, ayağa kalkıp yerde kıvrılmış duran hortuma gitmeden önce birkaç defa öksürdü. Ardından musluğu açıp su doldurdu; bir yandan da, elektrikli süpürgelerin bulunduğu bölümden gelen bir kadınla konuşmakta olan Ray-Ray'i izliyordu. Herifin, alışlageldik gezeliğini yaparak kadını büyülemeye çalıştığını söyleyebilirdi John. Oysa kadının kılık kıyafetine bakılırsa, Ray-Ray'in hiç çenesini yormayıp ona düpedüz biraz para vermesi yeterdi aslında. Bu Gorilla'da çalışan heriflerin çoğu, yerel yeteneklerden faydalanmayı bilirlerdi. Doğruca Chesire Köprüsü Yolu'nu tutarsanız, çok sayıda fahişenin arkadaki apartmanlarda iş tuttuğu, et-patates türü yemekler sunan Colonial Lokantası adlı bir batakhaneye gelirdiniz. John, pazartesi sabahları, en iyisinin hangisi olduğunu tartışan adamları dinlemek zorunda kalırdı: erken gidip daha fazla para ödeyerek, kızlarla henüz

taze ve diriirken mi birlikte olmalı yoksa daha geç gidip, daha az para ödeyerek haşatı çıkmışken mi?

Sokak iktisadı böyledir işte.

“Siktir git götveren!” diye bağırды fahişe, ellerini Ray-Ray’in göğsüne indirerek.

Ray-Ray ise gürleyerek kadını itip kıcıstü yere oturttu.

John’un içinden ilk gelen, kesinlikle olduğu yerde kalmaktı. Başkalarının işine pek karışmamak gerekirdi esasında. Karışmak demek, kendini öldürtmek için bahane aramak demektir çünkü. Sonuçta bu bir kadındı, ama sokaklarda çalışan bir kadın. Başının çaresine bakmayı bilirdi. En azından, Ray-Ray gerileyip de kadının suratına bir tane geçirene kadar böyle düşünüyordu John.

“Sokayım böyle işe,” diye homurdandı Chico, sanki ring kenarından bir güreş müsabakası seyreder gibi. “Bizimki ayağa kalkacak zaman bile vermedi karıya.”

John, sınısıklam olmuş ayakkabılarına baktı. Hortum hâlen açıktı, su akıp duruyordu. Bu iş başına dert açabilirdi. Musluğu kapattı, bir an sağa doğru çevrilince kapandığını unutarak, sola çevirmişti. Hortumu kangal haline getirerek yerine bıraktı. Kafasını kaldırıp baktığında, Ray-Ray’in havadaki ayağının fahişenin suratına inmek üzere olduğunu gördü.

“Hey!” diye bağırды bunun üzerine. Adam hamlesini tamamlarken, tekrar “Hey!” diye seslendi.

John’un oraya doğru koşmuş olması gerekiyordu. Ağzından bir şeyler de çıkmış olmalıydı tabii; duruma daha da dikkat çeken, yüksek sesle söylenmiş bir söz. Beyni, hareketlerine yetiştirildiğinde, John’un yumruğu eşekarısı sokmuş gibi acırken, Ray-Ray de sinek gibi yere yapışmıştı.

“Noluyo’ lan or’da?” diye bağırdı Art. İy bir gününde bir adımda bir buçuk metreyi aşardı, ama şimdi John’un göğsüne beş santim kala durmuş, tiz bir sesle haykırıyordu, “Seni götlek *maymun* seni!”

Ray-Ray’in dişlerinden biri kaldırımın üzerindeki kan birikintisinin ortasında yüzüyor, herifçiğölunun kendisi de malak gibi yerde yatıyordu, kimse de öyle nabzına bakmak için filan hamle etmemişti.

Polis, kapının girişinde dikiliyordu. John gözlerini yavaş yavaş adamın kalın, siyah pabuçları üzerinde gezdirdi; sonra pantolonundaki keskin kırışıklıkları takip etti, oradan silahının takılı olduğu kemere geçti ve nihayetinde adamın yüzüne bakmaya zorladı kendini. Aynasız, doğruca John’un suratına bakıyordu. Telsizini kışığından aletten gelen sesler zor duyuluyordu. “N’oluyo burda?”

Bu işe karışmamış olmak için her şeyini verirdi John. “Ona vurdum.”

“Sahi mi, hadi ya?” diye havladı Art. “Kovdum ulan seni.” Ayağıyla Ray-Ray’i dürttü. “Tanrı aşkına, çekiçle filan mı vurdun lan sen bu herife?”

Başı öne düşen John gözlerini yerden kaldırmıyordu. Tannım... Şimdi kodese dönmesi gibi bir durum mevzubahis olamazdı. Bütün bu olanlardan sonra, hayır. Başına gelen onca şeyden sonra, asla.

“Çok üzgünüm,” dedi John. “Bir daha olmayacak.”

“Bir daha olmayacakmış,” diye patladı Art. “Allahım ya rabbim...” Sonra polise baktı. “Böyle itlere ikinci bir şans veriyorum, karşılığı bu oluyor işte.”

“Özür dilerim,” diyerek üzüntüsünü tekrar belirtti John.

O sırada, yeri boylamış olan fahişe bağırmaya başladı. “Hey! Biri bi’ el atsın bana be!”

Heriflerin hepsi, şaşkınlık içinde bakakaldılar, sanki kadının varlığını unutmuş gibiydiler. Kadının sert bir suratı vardı, hani onun hikâyesini anlatmaya, bu surattaki milyonlarca kırıksık yeterdi. Ağzından, burnundan kan boşanıyordu. Dirsekleri üzerinde doğrulmaya çalıştı, cılız boynuna kirli beyaz bir tüylü fular dolayıvermişti, giydiği plastik görünümlü mor mini etek ve sarkmış memelerini tamamen gösteren siyah renkli kolsuz gömlek, yıpranmış bedenini zar zor örtüyordu.

Kimse ona dokunmak istemedi.

“Hey, beyaz atlı şövalye” diye seslendi kadın, elini John’a doğru sallayarak. “Ne bakınıyorsun, gel de ayağa kalkmama yardım et.”

John, bir an tereddüt etti ama sonra eğilerek kadını yerden kaldırdı. Kadından sigara ve burbon kokusu yayılıyordu, ayak-kabıllarının sivri topukları üzerinde pek öyle kolaylıkla durduğunu söylemek de mümkün değildi. Elini John’un omzuna koyarak doğrulmaya çalıştı kadın. John, ani bir tiksinti hissiyle irkilmemek için kendini zor tutuyor, bir yandan da kadının elinin nerelerde olabileceğini düşünüyordu. Güneşin altında, kadının cildinin rengi pek bir soluktu hani, karaciğeri de eğer fırsatını bulsa, göbük deliğinden dışarı atacaktı kendini herhalde. Otuzlarında da olabilirdi bu kadın, sekseninde de.

Kanun adamı, idareyi ele alması gerektiğini hissetmişti. “Neler olduğunu bana anlatır mısın?”

“Parasız yapmak istedi, nah bu ibne,” dedi kadın, çenesiyle yerde yüzükoyun yatan Ray-Ray’i işaret ederek. Sesi, tıpkı bir kase dolusu balgamin içinde serbestçe yüzmekte olan bir taş parçasını andırıyordu. Ağzında gevelemediği sözlerin, duyulmaya değer bir özelliği yoktu besbelli.

“Ona veresiye mi açmıştın?” diye sordu polis, şüphesini

saklama lüzumu duymadan. Adamın haklı bir tarafı vardı. John'a kalsa, Ray-Ray'e, taşlaşmış bir tezek parçası bile satmazdı veresiye olarak.

"Şuracıktaydık işte," dedi kadın, binanın arkasındaki me-mişhaneyi kastediyordu. "Bana yağ çekiyordu götveren. Yarı parasını al'cağını filan söyledi."

Polisin kaşları çatılmıştı. "Benimle taşak geçme."

"Buraya kadar arkamdan geldi, pazarlık ede ede," diye devam etti kadın, düşecek gibi olduğunda John'un koluna tutunuyordu. "Sanki Kmart'ta çifte kuponu varmış gibi. Siki-dirik ibne." Rugan ayakkabısının topuğunu kaldırıp, Ray-Ray'in koluna indirdi.

"Hey, hey, bi' dakika..." diye inil dedi Ray-Ray, bir yandan da arkası üzeri dönerek vaziyet almaya çalışıyordu. John pisliğin aslında baygın filan olmadığını şimdi fark etmişti, numara yapıyordu ibne. Fırsat bulduğu anda, John'a saldırıp bütün bu olanların acısını çıkarmak niyetindeydi.

Polis, ayağıyla Ray-Ray'i dürttü. "Bedavaya mı getirmeye çalıştın lan, öküz?"

Ray-Ray, güneşin kör edici ışığına maruz kalmadan polisi görebilsin diye, ellerinden birini gözlerinin üzerine siper etti. "Hayır adamım, böö'le bi'sey olmadı. Bak sana söyl'iyim, hiç bö'le d'iil olanlar."

"Ayağa kalk, bok herif!" diye emretti aynasız. Sonra kadına dönerek, "Sen," dedi. "Pezevenğin nerede?"

Kadın dirseklerindeki toprağı temizlemekle meşguldü. "Yukarıda," dedi. "İçki dükkanında."

O sırada, polis telsizinden bir parazit yükseldi. "Elli birinci birim, elli birinci birim?"

Polis mikrofonu açarak, "Kontrol," dedikten sonra, karşı-

dakinin verdiği bilgileri dinleyerek John'a işaret etti "Sen, beyaz atlı prens. Bu karının evine salimen vardığından emin olacaksın. Sen de," diyerek, Ray-Ray'e döndü, "Hemen şimdi siktir olup git, bir daha tekrar ettirme bana, yoksa götüne öyle bir tane koyarım ki, seni izleyen memur, kodese götürcek taksi çevirmeye bile zaman bulamaz." Ray-Ray silkinip ayağa kalkınca polis de telsizini kapatarak, "Roger, on dakikaya oradayım." dedi. Sonra aklına bir fikir gelmiş gibi Art'a sordu, "Senin açısından bir sorun var mı?"

Kaşlarını çatmıştı Art, alnında bir V harfi belirliyordu yavaştan. "Hayır, yok gibi. Her ne boksas..." diyerek sonunda kendisi için de sorun olmadığını kabullendi. "Shelley, bugün artık iş yok sana. Git, evet, kafanı topla da öyle gel yarın."

"Teşekkür ederim" dedi John, birden öyle gevşemişti ki, ağlayabilirdi. "Sağ olun efendim, sizi bir daha hayal kırıklığına uğratmam."

Bu sözler ona bir saygınlık kazandırmış olmalıydı ki, "Bu geri zekâlı kekemedi kurtulayım mı sence, ne dersin?" diye sordu Art ona, bir yandan da eliyle Ray-Ray'i dürtüyordu.

John, soru üzerine biraz düşünme ihtiyacı hissetti. Sonunda, bir ömür boyu bu herifin arkasından saldırıp saldırmayacağını bekleyemeyeceğine hükmetti "Yok, biz hallettik," dedi sonra. "Değil mi, Ray?"

"Evet, evet," dedi Ray-Ray. "Biz iyiyiz. İyiyiz."

"Kes sesini," dedi Art. "Kaybolun şimdi, çarşamba gününe kadar da gözüme gözükmeyin. Anladınız mı?"

Ray-Ray kafasını salladı. İki defa.

Art, fahişeye kötü kötü baktı, sonra John'a "Bütün müşteriler çekip gitmeye başlamadan, bu kariyı al götür buradan," dedi.

John, ikinci bir seçeneği olduğunu hiç sanmıyordu. Zaten karı, onu tekrar yakalamış, kemikli parmaklarını kollarına geçirmişti bile. Kadının yanı başında yürümeye başladı, içinden bir ses öyle yapmazsa yanındakinin yeri öpeceğini söylüyordu.

Yanlarında korkunç bir trafik gürültüsüyle Piedmont Caddesi'ne doğru yürüdüler. John, bu yolda sürekli gelip giden, bir sürü arazi aracı ve spor araba görürdü her gün. Bir ucunda Buckethead, ötekinde Ansley Park'ın bulunduğu yolda John'un gördüğü boktan arabalar, hizmetçilere, bahçe düzenleyicilere, havuzcu çocuklara ve zengin tiplerin yapmaya tenezzül etmediği işleri yaparak hayatını kazanmaya çalışan bahtsız ruhlara aitti sadece.

Işığın yanmasını beklerken, "Orospunun dölü," diye söylendi kadın. Saçmalığa varacak derecede yüksek olan topuklarının üzerinde durmaya çalışırken, kemikli parmakları John'un etine gittikçe daha çok batıyordu. "Bekle bi' dakika" dedi sonunda; bir yandan onu tutmaya devam ederken, bir yandan da ayakkabılarının önce birini, sonra ötekini çıkarıverdi. "Siktiğimim topukları."

"Evet," dedi John, kadının muhakkak bir yanıt beklediğini sezmişti zira.

Işık yanıp da trafik durduğu vakit, "Kırmızı yandı," diyerek, John'u sokağa doğru çekiştirmeye başladı kadın. "Off, ayağım çok acıyor." Kavşağa vardıklarında, John'u iyice bir süzdü. "Bir dişim sallanıyor galiba. O herifin beni tekmelediği yer yani..."

"Ah," dedi John. Eğer bu karı, John'un kendisini bir de dişçiye filan götürecektense kadar parası olduğunu sanıyorsa ya kafasına güneş geçmişti ya da hakikaten çok gerzektir. "Üzüldüm."

“Onu kastetmedim, geri zekâlı. Senin anlayacağın ellerimi kullanabilirim ama şeyini ağzıma sokamazsın.”

Çenesinin sızladığını hissedene kadar, dişlerini nasıl sık-
tığını anlayamamıştı John. “Yok, sorun değil.”

“Dinle beni,” dedi kadın. Durdu, elini çekti ama tıpkı bir
tsunaminin ortasında kalmış bir kayık misali yalpalamaya
başladı, “Git artık Romeo. Yolun geri kalanını kendim halle-
derim,” dedi.

“Hayır,” dedi bir kez daha John; kadının kolunu sıkıca
tutmuştu. Şansının ona nasıl oyun oynayacağı belli olmazdı,
bakarsın karı sokağın ortasında beyin üstü yere çakılır, son-
ra da polisler gelip John’u adam öldürmekten içeri tıkmaya
çalışırlardı. “Haydi, gidiyoruz.”

“Hay aksi,” diyerek inledi kadın. Kaldırımındaki bir boşluğa
denk gelince dizi bükülmüştü.

“Kimıldama,” dedi John. Kadın öylesine zayıftı ki, kemik-
lerini hissedebiliyordu.

Kadın birdenbire, “Arkadan yapmam,” deyiverdi.

Bir an, hangisinin daha kötü olduğunu düşündü John:
kadının ağzı mı yoksa kıkı deliği mi? Kadının kol ve bacakla-
rındaki yaralara şöyle bir bakınca, öğlen yediği fıstık ezmesi
ve muzlu sandviçin tadı ağzına gelmişti birden.

“Tamam, peki,” diye cevap verdi ona. İçinden de, kadının
neden bu bilgiyi paylaşma ihtiyacı duyduğunu merak ediyor
ve artık çenesini kapamasını diliyordu.

“Bir tuhaf oluyor öyle,” dedi kadın, John’a yan yan baka-
rak. “Aklından böyle bir şey geçiyorsa, şimdiden uyarayım
dedim.”

“Ben sadece evine döndüğünden emin olmak istiyorum,”
diyerek kadına güven vermeye çalıştı John. “Gerisini merak
etme.”

“Hiçbir şey bedava değil, biliyorsun,” dedi kadın, sonra da bir kahkaha attı. “Belki bu seferlik hariç. Tabii bu yürüyüş, yani bunu ödeme olarak filan görüyorsan, sana söyleyeyim, kesinlikle öyle beleş değil.”

“Ben bu yöne gidiyordum zaten,” diye yalan söyledi John. “Buralarda oturuyorum.”

“Morningside tarafında mı?” diye sordu kadın, Cheshire Köprüsü’nün arkasındaki hali vakti yerinde mahallelerden birini kastediyordu.

“Evet,” dedi John. “Garajı da olan, üç katlı bir ev benimki.” Bu sırada kadın tekrar tökezleyince John onu tutarak, yüzüstü yere yapışmasına mani oldu. “Gel,” dedi kadına.

“Beni böyle itip kakmana gerek yok.”

John, birden sahiden de kadını biraz fazla sıkı tuttuğunu anladı. Kolunda parmak izleri kalmıştı. “Özür dilerim,” dedi, gerçekten samimiydi bunu söylerken. Vay anasını, hakkında sürekli hayaller kuruyor, ama bir kadının canını acıtmadan onu nasıl tutacağını bile bilmiyordu. “Ben sadece gideceğimiz yere kadar eşlik edeceğim. Tamam mı?” dedi kadına.

“Neredeyse geldik zaten,” diye yanıtladı kadın onu. Sonra müteşekkir bir biçimde sustu, sanki kaldırımın bitip de çamur içindeki patikanın başladığı o engebeli yolda ona kılavuzluk etmeye çalışıyor gibiydi.

John, olur da düşerse diye aralarında iki adım mesafe bırakarak kadının başı çekmesine müsaade etti. Bu yaşadığı rezilliklerin üstünden akıp gitmesini bekledi. Ne düşünmüştü o anda? Kendini Ray-Ray’in dertlerine kaptırması için ne sebep vardı ortada? Üstelik onun üç günde kazandığı parayı bir saatte kazanabilsin diye bu karyı işine götürürken, günlük karyı işine götürürken, günlük yevmiyesini de kaybediyordu.

Vay anasını. Ya işini kaybetseydi? Ya tekrar kodese tıkılsaydı?

Art, şartlı tahliye edilen mahkumları işe aldığı için devletten iyi bir maaş alıyordu. Ayrıca bir de federal merkez bankasının tanıdığı ekstra vergi muafiyetleri vardı. Bütün bunlara rağmen –ve bütün şu sözüm ona teşvik primlerini filan da hesaba katınca– John’un bu işi bırakması halinde, başka bir iş bulması neredeyse imkânsızdı. Konumundan ötürü çocuklarla çalışması, bir okulun veya kreşin yanına yüz adımdan fazla sokulması mümkün değildi. Yasal olarak bakılınca, işverenler bir caniyeye karşı ayrımcılık yapamazlardı ama kanunun etrafından dolaşarak, onu işe almamanın bir yolunu daima bulurlardı. Bu araba yıkama işini bulmadan önce, John on dokuz tane iş mülakatına gitmişti. Hepsini de, “Nasılsınız/Sizi işe almayı tabii ki isteriz/şu formu doldurun/biz sizi arayacağız,” cümleleriyle özetlenebilecek biçimde gelişmişti. Ertesi hafta kimseden ses seda çıkmaz, John da kendisini arayacağını söyleyen insanları arar ve aldığı yanıt şöyle olurdu: “O işi başkasına verdik/Daha vasıflı bir aday bulduk/Üzgünüz, işgücünde kesintiye gidiyoruz bu aralar.”

Bir defasında John, “Kutuları kapatmak için daha vasıflı biri ha?” diye sormuştu bir turta şirketindeki yöneticiye. “Dinle aslanım,” demişti adam da John’a, “Benim genç bir kızım var. Seni işe alamam, niyesini anlayan gerek.”

En azından dürüst davranmıştı adam.

Bütün başvurularda standart bir soru vardı. “Trafik kurallarını ihlal suçu hariç, başka bir suçtan hüküm giydiniz mi?”

John, evet kutucugunu işaretlemek zorundaydı. Bu adamlar, başvuran kişilerin geçmişini daima inceler ve bulunması gerekeni bulurlardı.

“Lütfen, ilgili yere neden hüküm giydiğinizi açıklayınız.”

Açıklamak zorunda kalırdı. Kişisel danışmanına sorabilirlerdi. Dosyasını incelemek için bir polis getirebilirlerdi. İnternet üzerinden bir araştırma yapıp GEORGIA SORUŞTURMA BÜROSU'nin sitesinden, "Atlanta bölgesinde, cinsel içerikli suçtan hüküm giyenler" kategorisinde adını bulabilirlerdi. John Winston Shelley adı altında, ergen olmayan birine tecavüz edip öldürdüğünü okurlardı sonra. Eyalet, reşit olan ve olmayan hükümlüleri ayırmıyordu. O yüzden John, kendisi de reşit olmayan bir çocuk suçlu gibi değil de yetişkin bir sübyancı gibi gözüküyordu.

"Merhaba? Daldın yine yakışıklı?" dedi fahişe John'a.

John kafasını salladı. Birden etrafındaki her şeyden kopmuş gibiydi, bir kukla misali kadını izlemişti sadece. Bir içki dükkanının önündeydiler. Bazı kızlar çoktan başlamışlardı çalışmaya, yemeğe çıkan işçi tayfasının ilgisini çekmek derdindeydiler.

"Hey, Robin!" diye haykırdı kadın. "Buraya bak bi."

Seslendiği kadın, yanlarına geldi. John'un yanındakiyle karşılaştırılırsa, yüksek topuklarının üzerinde durmayı bayağı iyi beceriyordu.

Robin, John ile yanındaki kadının üç metre kadar yakınına gelmişti ki, "Ne oldu sana böyle?" diye sordu. John'a bakıyordu. "Ona kötü mü davrandın, orospunun evladı?"

"Hayır," dedi John. Bunun sebebi, Robin'in çantasını karıştırıyor olmasıydı; muhtemelen o çantadan, John'un canını çok acıtacak bir şey çıkacaktı. "Lütfen. Ben ona bir şey yapmadım."

"Ah, hayır tatlım. O bir şey yapmadı," diyerek meseleyi açıklığa kavuşturdu fahişe. "Beni, araba yıkama servisinin oradaki puştun ellerinden kurtardı."

"Hangi puşt?" diye sordu Robin, öfkesinin dinmemiş ol-

duğu açıkça belliydi. John'a bakışından, halen pek ikna olmadığı görülebiliyordu. Üstelik muhtemelen bir kutu biber gazı veya çekiç tutan eli de çantasındaydı.

"Hangisi? Hangisi?" diye sordu John'un yanındaki kadın, Ray-Ray'in konuşmasını başarılı bir biçimde taklit ederek. "Her boku iki kere tekrar eden, bi' deri bi' kemik bir zenci vardı ya, o işte," dedi. Kirpiklerini kırpıştırarak John'a bir baktı. "Sen biraz daha tazeleri seversin, değil mi şeker?"

John, vücudunun kaskatı olduğunu hissetti.

"Yok ya, öyle demek istemedim," diyerek, bir çocuğu ya-tıstırmak ister gibi John'un sırtını sıvazladı kadın. Neredeyse anaç denebilecek bir hal vardı üstünde şimdi. "Dinle Robin, bi' iyilik yap ve ona bi' önden, bi' de ağızdan muamele çek. Gerçekten kıcıımı kurtardı."

Robin tam yanıt vermek üzere ağzını açmışken, John durdurdu onu. Ellerini kaldırıp. "Yok, gerçekten... Gerek yok," dedi.

"Borçlarıma daima sadığımdır," diye ısrar etti geçkin fahişe. "Şefkatliyimdir de diyebilirsiniz, ne boksa artık." Park eden bir arabayı izledi gözleriyle. "Sikür. Benimki gelmiş," derken, elinin tersiyle burnunun altındaki kanları siliyordu. Adamın arabasına binerken, dönüp John'a baktı ve haykırarak onun anlayamadığı bir şeyler söyledi.

John arabanın uzaklaşmasını seyrederken, tüm bu süre boyunca, Robin'in gözlerinin üzerinde gezindiğini hissetmişti. Kızın bakışları da, tıpkı bir aynasızınki kadar sertti: *ne boksun sen kimbilir? Seni dizlerinin üzerine çöktürebilmek için nere-ne vurmalyım acaba? Hı?*

"Ben onun yedeğı değilim," dedi kız.

"Takma kafana," dedi John, ellerini tekrar kaldırmıştı. "Gerçekten."

“Ne?” diye sordu kız. “Para ödemeyecek kadar iyisin, öyle mi?”

“Öyle demedim,” diye karşı çıktı John, yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissediyordu. Konuşmalarını açık açık dinleyen beş altı fahişe daha vardı ve suratlarındaki muzip ifadelerden, her saniye çükünün biraz daha küçüldüğünü hissediyordu John.

“Ayrıca o, ödeme konusunda herhangi bir şey söylemedi,” deme gereği duydu. Robin’in ses çıkarmaması üzerine de “Ben sadece ona bir iyilik yaptım,” dedi.

“Ama *bana* iyilik yapmadın.”

“O zaman sen de bana yapma,” dedi John, gitmek üzere arkasını dönerek.

“Dur!” diye bağırdı kız. “Dur, gitme.”

Kızın kalabalığa oynadığı öylesine açtı ki. Kendini birkaç santim daha küçülmüş gibi hissetti John.

Ses tonunu yumuşatmaya çalışarak, “Ne var?” diye sordu.

“Beni böyle bırakıp gitme dedim sana, gerzek.”

John kafasını iki yana salladı, bundan daha kötü bir gün geçirme ihtimali pek yoktu. “İstediğin bu mu?” diyerek elini cebine attı. Televizyonun borcunu ödemek üzere, son üç haftadır, haftada yirmi papel ayırabilmişti. Cebinde elli kâğıt, ayakkabısının tabanında da yetmiş kâğıt vardı. John, kızın öğle yemeği telaşında bile bunun yansını kazanıp kazanamayacağını düşündü. Meydan okurcasına çenesini kaldırdı Robin. Bu jesti, orospuluk okulunda filan kapmış olmalıydı. “Ne kadar var sende?” diye sordu kız.

“Yeteri kadar,” diye yanıtladı John. Ne halt ediyordu böyle? Dili ağzında gittikçe büyüyor, ağzı sanki taşıp püskürecekmiş gibi tükürükle doluyordu. Paranın lafı işe yaramıştı gerçi. Şov bitmişti.

Robin, ona bir bakış daha attıktan sonra birden tamam anlamında kafasını salladı. "Tamamdır," dedi. "Bir içki ve yemeğe ne dersin?"

John, dudaklarını çiğniyor, bunun kendisine ne kadara mal olacağını düşünüyordu. "Ben yeni yedim," dedi kıza. "Ama sen bir şey içmek istiyorsan..."

"Of, Tanrım," diye inledi kız, gözlerini kaydırarak. "Polis filan mısın, nesin sen?"

"Hayır," dedi, halen bakmıyordu kıza.

"Emme gömmeye karşı, yemek ve içki."

John, öteki kadınlara baktı. Hepsi de ona bakıp bakıp gülüyorlardı.

"Kapayın çenenizi," diye haykırdı Robin ve John onun bir an ciddi olduğunu sandı. "Gel, gidelim," diyerek kolundan yakaladı onu kız.

John bugün ikinci kez, bir fahişe tarafından kolundan yakalanmış, sokak boyunca sürükleniyordu. Yalnız bu defaki, her ne cehennemse öncekinden çok daha iyiydi, orası kesin. Bir kere bu kız daha temize benziyordu. Cildi muhtemelen yumuşaktı. Saçları bile fena gözüküyordu, kalın telli ve sağlıklı, aşırı uyuşturucudan dolayı tel tel olmamış veya pespaye bir perukla kapanmamıştı. Pek öyle sigara içer gibi de kokmuyordu üstelik. John'un kodesteki koğuşı arkadaşı sigara tiryakisiydi, birini söndürmeden ötekini yakan cinsten. Adamın, kalkıp bir sigara yakmadan bir saatten fazla uyuduğu vaki değildi ve bazı günler kül tablasından beter kokardı.

Robin, John'u Colonial Lokantası'nın arkasındaki ağaçlığa sürükledi, omzunu kaldırarak, "Oda tutmaya yetecek mangırın var mı?" diye sordu.

John yanıtlamadı, başına gelenlerin gerçek olduğuna inanası gelmiyordu. Kız, onun elini tutuyor, birlikte bir ağaçlığa

geliyorlar, sanki çıkıyorlarmış gibi. John, kızın sesini tekrar duymak istedi. Rahatlatıcı bir tonda bu, şu işi bir an önce halletmek istediğini belli eden bir aceleyle dolu olsa bile.

Kız durdu ama halen John'un elini tutuyordu. "Hey, sana oda kiralamak için yeterli paran var mı diye sorduk," dedi. Ağaılığı işaret ederek, "Öyle hayvanlar gibi dışarıda yapmam ben," diye ekledi.

Konuşabilecek hale gelmesi için John'un önce boğazını temizlemesi gerekiyordu. Kalbi öylesine kuvvetli çarpıyordu ki, tişörtünün hareket ettiğini hissedebiliyordu. "Evet."

Kız kımıldamadı. "Terliyorsun sen."

"Affedersin," dedi John, elini geri çekip avcunu pantolonuna sildi. Dudaklarındaki budalaca, tedirgin gülümsemeyi fark etti. "Üzgünüm," diye tekrarladı.

Kız yine ona sert sert baktı, sanki kafasında ne olduğunu anlamaya çalışır gibiydi. Elini kendi cüzdanına daldırdı. "İyi misin sen?"

John etrafa bakındı, çantasında ne taşıyor olursa olsun, tuhaf adamları ağaçlığa getirmek bu kız için gerçek bir hata sayılırdı. "Burası güvenli değil," dedi sonunda. "Kim olduğumu bilmiyorsun."

"Sen daha evvel hiç yapmadın galiba." Soru filan sormuyordu kız, gerçeği dile getiriyordu sadece.

Randall'ı düşündü John, şu dükkandaki oğlanı. Boğazındaki âdem elmasının hareket edişi aklına geldi. Kendi boğazının, konuşmasına engel olacak kadar kasıldığını hissetti.

"Hey," dedi kız, kolunu okşayarak. "Tamamdır koca oğlan, rahatla."

Kızın sesinin değiştiğini fark etmişti John. Niye öyle olduğunu bilmiyordu ama sanki birden kız kendisiyle, ayakkabı-

sının altına yapışmış, kazıması gereken bir şeymiş gibi değil de, canlı bir varlık, bir insan gibi konuşmuştu.

“Böyle olmasını istemezdim,” dedi kıza ve kendi ses tonunun da değişmiş olduğunu fark etti. Yumuşamıştı. Sanki karışındaki kıza güveniyormuş gibi, sanki onunla bir şey paylaşıyormuş gibi yumuşak bir tona bürünmüştü kendi sesi. Hiç farkına varmadan ağzı açılıp kapandı ve şu sözcükler saçıldı ortaya: “Çok güzelsin, çok çok güzelsin.” Ancak hayatında kadın yüzü görmemiş bir zavallının söyleyebileceği gibi. Daha iyisini yapmaya çalışarak, “Aptalca geldiğini biliyorum, ama öylesin,” diye ekledi. Kızın yüzünü şöyle bir taradı gözleriyle, söyleyebilecek bir şeyler aradı, o yüzde kendisinin, suratına biber gazı sıkılacak bir hilkat garibesi olmadığını söyleyen bir şeyler aradı.

Kızın ağzı yumuşacık gözüküyordu, hani şöyle sonsuza dek öpmekten bıkmayacağın cinsten.

Yok, ağzı hakkında pek konuşmamak gerekirdi. Fazla cinsel içerikli olurdu öylesi.

Burnuna ne demeli?

Hayır, burun da aptalca olurdu. Kimse güzel burunlara methiye düzmezdi.

Bazen nefes alır, bazen akarlar, bazen de bir tane geçirirsin.

“İyi misin?” diye sordu kız.

İstmeden ağzından “Gözlerin...” sözü dökülüyordu John’un, bunu der demez, öncekinden de aptal hissetti kendini. Bütün bu sözleri kıızı ürkütecek kadar yüksek sesle söylüyor olabilirdi. “Yani,” diye başladı, sesini alçaltarak. “Affedersin. Ben sadece gözlerini düşünüyordum...” Hay Allah, kız öyle çok makyaj yapmıştı ki, gözlerinin güzel olduğunu

söylemek zordu. “Ne güzel gözlerin var,” dedi sonunda.

Kız ona döndü. Çantasındaki muştayı ne hızla çıkarıp kafasına indirmesi gerektiğini çıkarmaya çalışır gibi bir hali vardı. Belki de yeri öptüğü anda, bütün parasını almayı hesaplıyordu. “Yani...” dedi en sonunda, “bana fiyakalı sözler söylemek zorunda değilsin. Paramı ver, yetişir.”

John, elini cebine daldırdı.

“Şimdi değil bebegim,” dedi kız, birden tepesi atmıştı sanki. Bir yerde yanlış yapıyordu John. Bu işin bir yolu yordamı vardı ve onu bilmiyordu.

“Affedersin...” diye özür dilemek istedi.

“Odada verirsin,” dedi kız, kendisini takip etmesini işaret ederek. “Şuracıkta zaten.”

John öylece kalakaldı, sanki bacakları hareket etmeyi reddediyor gibiydi. Sivilceli bir oğlan gibi hissetti kendini.

Kızın sabrı tükeniyor gibiydi. “Hadi koca oğlan. Vakit nakittir.”

“Burada kalalım,” dedi John. Kız itiraz etmeye kalkınca da, ağzından “Hayır, öyle değil. Yani, burada kalıp konuşalım,” sözleri dökülüverdi.

“Konuşmak mı? Ruh doktoruna git sen.”

“Parası neyse veririm.”

“Seni böylesi mi azdırıyor?” diye sordu kız. “Ben konuşacağım, sen de boşalacaksın, öyle mi? Yok artık.”

Kızın geri dönüp yola doğru yürümeye başlaması üzerine, hamle edip cebinden para çıkarmaya girişti John. Çıkan kimi faturalar yerlere saçıldı. Eğilip hepsini topladı. Başını kaldırıp bakışında, kadının halen uzaklaşmakta olduğunu gördü.

“Elli kâğıt!” diye seslenince, kadın durdu.

Yavaşça John’a döndü; John, teklifinin kadını rahatsız mı

ettiğini, yoksa çileden mi çıkardığını anlayamıyordu.

“İşte,” dedi, doğrulup kadına doğru yürürken, sonra da meblağı kadının eline tutuşturdu. Bir sürü birlik, birkaç tane beşlik, bahşiş kutusundan kendi payına düşen paranın hepsi.

“Külotumu filan çıkarmayacağım, tamam mı?” dedi kızı. “Bunda gülecek bir şey yok.”

Kız parayı John’a geri vermeye çalışıyordu. “Benimle kafa mı buluyorsun, serseri?”

“Hayır, kafa mafa bulmuyorum,” diye yanıtladı John, sesindeki umutsuzluk kırıntısının farkına vararak. Kadını yine ürkütmeye başlamış gibiydi ve bu sefer, öyle para vermekle filan da geri döndüremezdi onu. “Sadece konuş,” dedi, parayı kadının eline tutuşturarak. “Sadece bir şeyler söyle.”

Kadın gözlerini devirdi, ama parayı da bırakmadı. “Ne söyleyecekmışım?”

“Herhangi bir şey,” dedi John. “Bana de ki...” Hay aksi şeytan, aklına bir bok da gelmiyordu. “Şeyi anlat...” Kadına bakıyor, onun suratındaki ifadeden bir ipucu çıkarmak istiyordu; onu daha uzun süre orada tutabilecek herhangi bir şey. Kadının o güzel ağzına baktı, öfkeyle ve belki bir nebze de merakla bükülmüş dudaklarına. “İlk öpücüğünü anlat,” dedi sonra. “İlk kez nasıl öpüştün, onu anlat.”

“Dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır,” dedi. Ondan birkaç adım uzaklaşıp ellerini kaldırdı ki, kadın onun herhangi bir hareket yapmaya niyetli olmadığını görsün. “Sadece, ilk öpüşmen nasıl oldu, onu anlat.”

“Nasıl yani? İlk kez kız kardeşimle, babamla filan öpüştüğümü mü duymak istiyorsun?”

“Hayır, hayır,” diyerek kafasını iki yana salladı John. “Yalan söyleme lütfen.”

Kız, kollarını kavuşturarak, onu tepeden tırnağa süzdü. “İlk öpüşmemi anlatacağım, sen de bana elli papel toslayacaksın, bu mudur yani?”

Başıyla tasdik etti John.

Kız arkasına şöyle bir baktı, sonra tekrar John’a dikti gözlerini. Kendisine verilen parayı saydı, çil çil paralar bir elden ötekine geçerken, dudakları da sessizce oynuyordu. Sonunda “İyi,” dedi. Parayı gömleğinin içine sokuştururken “Stewie e Campano,” diye konuştu.

İşte bu isme gülerdi John. Öyle de yaptı.

“Evet,” dedi kız, ilk kez gülümsüyordu. Kusursuz, sapa-sağlam dişleri gözüküyordu bu sırada. “Bu bizim Stewie, gerçek bir Romeo’dur.”

“Çıkıyor muydunuz?”

“Tabii ki hayır,” dedi kız, hakarete uğramış gibi. “Benden iki yaş küçüktü, kardeşimin arkadaşlarından biriydi. Öyle oynarken oldu.”

“Ne oynuyordunuz?” Kızın kaşları çatıverince hemen atıldı. “Yok, yok, sormadım. Ne yaptığınızı öğrenmek istemiştim sadece.”

“Onların havuzunda yüzüyorduk,” dedi kız, hâlâ müteredditti, John’un nereye varmak istediğini görmeye çalışıyor gibiydi. “Ağabeyimle onlara gitmemizin tek sebebi buydu, yüzme havuzları vardı.”

John yüzündeki gülümsemenin geri geldiğini hissetti.

Kız da hikâyesine devam etmeye karar vermişti. “Neyse işte dediğim gibi. Gece olmuştu, geç saatlerdi yani. Dolunay fi-
lan da vardı, biz de havuzda oynuyor, öyle vakit geçiriyor-

duk. Derken, Stewie bana bakmaya başladı, ben de ona bakmaya başladım, sonra üzerime doğru eğildi ve beni öptü.”

“Gerçek bir öpücük müydü yoksa çocukların öylesine öpüşmesi gibi mi?”

“Çocuk öpücüğü,” diye gülümserken, kızın yüzünde büyüleyici bir hal belirmişti. Gerçekten güzel kızdı; hani şairlerin dizeler döktürdüğü cinsten, simsiyah saçlı, esmer tenli.

Derken gülümsemesi muzip bir hâl aldı. “Başta çocuk öpücüğü gibiydi, sonra gerçek öpüşmeye dönüştü.”

“Yürü be Stewie,” dedi John, kafasında olayın bir resmini çiziyordu: arka bahçe, dolunay, bir aile havuzunda yüzen ıvır zıvır. “Kaç yaşındaydın?”

“On üç,” diye itiraf etti kız.

“O zaman Stewie de...”

“O da on yaşındaydı. Tamam, kabul ediyorum.” Ellerini havaya kaldırdı kız. “Suçluyum.”

John ise oğlanın cesaretine hayret etmişti. “Vay anasını. Ben on yaşında, herhalde dudaktan öpüşmek nedir, onu bile bilmezdim herhalde.”

“İşte, on üç yaşındaydım ama ben de bilmiyordum,” dedi kız cevap olarak. Sonra gülmeye başladı, ya anlattığı o anın hatırasına ya da şu anda içinde bulunduğu durumun acayipliğine gülüyordu. John da güldü. Öyle tatlı bir ferahlama duygusu içindeydi ki, Tanrı biliyor ya, belki yirmi beş yıldan beri, ilk kez kendini iyi hissediyordu.

“Tanrım,” dedi kız. “Çocuğu senelerdir düşünmüyordum.”

“Şimdi ne yapıyordur sence?”

“Doktor filan olmuştur herhalde.” Tekrar güldü, bu sefer kısas, keskin bir keyif sesiydi çıkan. “Jinekolog filan olmuştur o.”

John hâlâ gülümsüyordu. “Teşekkür ederim.”

“Evet.” Kız yeniden ciddileşti. “Hey, senin adın ne?”

“John.”

Sanki bir espri yapmış gibi güldü kız.

“Hayır, gerçekten. Hattâ tam olarak John Shelley.” Elini kıza doğru uzattı ama bu hareket üzerine kız bir adım geriledi. “Affedersin,” dedi John elini geri çekerken. Gene ne halt etmişti? Nasıl olup da bu anın içine etmişti?

“Sorun değil. Ben gitmeliyim artık.” Kız, omzunun üzerinden geriye dönüp şöyle bir baktı. “Benimki arar şimdi, ben de...”

“Tamam,” dedi John. Ne halt edeceğini bilemediği için de ellerini ceplerine soktu. “Eğer şey olduysa özür dilerim, bilirsin yani...”

“Yok, sorun değil,” diyerek sözünü kesti kız.

“Sana eşlik edebilirim.”

“Yolu biliyorum,” dedi kız, aceleyle yürümeye başlayarak.

John’un tek yapabildiği, kızın gidişini izlemektir; onu böyle kaçırarak ne söylemişti ki? Elli kâğıt. Elli kâğıtla bir dolu şey alabilirdi. Yemek yerd. Kirasını öderdi. Elbise alırdı. Ama ya o gülüşü? Kız gerçekten güldüğünde, gözlerinin o parlaması. İşte bu sonuncusu, öyle satın anılabilecek cinsten değildi. Doğru, kız parayı almıştı ama o gülüş, ikisi arasındaki o gerçek an. John ile konuşmuştu kız, üstelik elli kâğıt için filan değil, gerçekten istediği için.

Ormanda öylece duruyordu John, olduğu yere kök salmış gibi, gözleri kapalı, kızın sesini ve gülümsemesini aklına getirerek. Bir yerlerde, bir kardeşi vardı bu kızın. Havuzlu evlerin olduğu bir semtte büyümüşü. Anasıyla babası dışçilere dünyanın parasını dökmüş, belki onu bale derslerine bile

yollamışlardı; böylece bir dansçınıninki gibi incecik bir vücutta sahip olabilecekti. Ya da belki tıpkı Joyce gibiydi, yani yediklerini yakmak için evin etrafında bir tur atması yeten, metabolizması yüksek o şanslı kızlardan.

Yoldan geçen bir arabanın korna sesiyle gözlerini açtı John.

Niye kızla otele gitmemiştii sanki? Elli kâğıt! Onun için sıkı bir iş gününün karşılığıydı bu. Bütün bir gün arabaları sil, onun bunun pisliğini temizle, Art'ın gelip yaptığı işi teftiş etmesini bekle, ön camdaki hayali lekelerle cebelleş ki, müşteri boşuna para ödemediğine inansın.

Elli kâğıt uçup gitmişti işte. Hem de ne için? Bilmem kimin ilk öpücüğü için...

Yola doğru yürürken, sarkan dallardan birini kaptı John. İçki dükkanının oralarından geçmek zorunda kalmamak için rotasını dikkatle çiziyordu. Şimdi kızı kapıp onunla sevişebirdi. Birden durdu, kafasını bir ağaca yasladı, sanki ciğerlerindeki bütün hava çekiliyor gibiydi.

Yok, dedi içinden. O odaya giderse, şu anda yaptığı şeyi yapmış olacaktı: kendisini salak yerine koymak. Gerçek şuydu ki... John, hayatında bir kadınla sevişmiş değildi. Kitaplarda okuduğu cinsten bir mahremiyeti asla yaşamamış, elini eline alıp sıkacağı bir sevgiliye, boynunu okşayacağı birine sahip olmamıştı. Öptüğü son kadın, aslında öptüğü ilk kadındı ve o sırada kadın değil kızdı. Birden, sanki tetiğe basılmış gibi, John'un beyninde tarih beliriverdi: 15 Haziran 1985.

John, Mary Alice Finney'yi o gün öpmüştü. Ertesi sabah ise kız yaşamıyordu.

Bölüm On

10 HAZİRAN, 1985

John, küçükken çamurla oynamayı çok severdi; elleriyle bir şeyler yapar, sonra onları parça parça kopararak yok ederdi. Annesi, pantolonu çamura batmış, saçlarının arasına dallar girmiş halde yürüyerek eve gelişini görür ve bu duruma önce güler, sonra hortumu kapıp oğlanı soyar ve arka bahçeye götürüp bir güzel yıkardı.

Geceleri de, dolu dolu geçen gündüzlerden oturu kütük gibi uyurdu. John, yarım yamalak iş yapacak cinsten bir çocuk değildi. Yaşına göre sıkıca sayılırdı, göğüs kafesi neredeyse içne çöktü, ama büyük bir iradeyle çalışmış ve bu durumun üstesinden gelmişti. Eğer sokakta çocuklar oyun oynuyorsa, John da mutlaka aralarındaydı ve cüssesine karşılık, hentbol olsun, beyzbol olsun, bir takıma alınmadığı va-

ki değildi, bir an yerinde duramazdı. Boyu posu ufarak olduğu için futbol ona pek uygun değildi ama yeterince büyüdükten sonra lige katılmıştı. Ortaokul hazırlıkta boyu uzamıştı, ama vücudu, oranları bakımından bir sporcunun atletik yapısını değil, bir paket lastiğini andırıyordu. Yine de gayreti futbol koçunu etkilemiş ve hazırlıktaki ilk haftasında, kıçından terler damlayarak sahada koştururken bulmuştu kendini; büyüklerle oynama ihtimalinin verdiği mutluluktan, vücudundaki tüm kaslar haykırıyor gibiydi.

Liseye geldiğinde ise notları düşük olanın top oynamasına müsaade edilmediğini fark etti. Takımdan çıkarıldığında, sandığından da fazla üzüldü. Ani bir öfke patlamasıyla kaskını duvara çalmış ve böylelikle Sheetrock'ın duvarında büyükçe bir delik açılmıştı. Okuldan sonra orada burada sürtmeye başlamıştı, çünkü eve gitse, annesinin neden antrenmana gitmediğini soracağı belliydi. Koçun eve yolladığı notu çöpe atmış ve el altından yaptığı uyuşturucu satışından gelen parayla, duvarda açılan deliği halle etmişti. Karneler eve geldiğinde, anasıyla babası çok geç olmadan neler olduğunu öğreneceklerdi; Richard'ın öfkesi Tanrı'nın gazabı gibi üzerine çökmeden, özgürlüğünün son anlarının tadını çıkarmak istiyordu John.

Hayatının geri kalanı dağılıp un ufak olduktan sonra bile, yürümeyi sevmişti John. İlk kez dolabında cigaralık bulup onu okuldan uzaklaştırdıkları günü, civarda dolaşarak geçirmişti. Kasetçalar hırsızlığı olayından sonra babası onu altı aylığına odasına kapatmıştı ve anneciğinin yufka yüreği olmasaydı ("Git ama bir saat sonra burada ol ve sakın babana tek kelime etme"), John, o odada telef olur giderdi herhalde. Bazen babasının tam da bunu istediğini düşünüyordu. Kötü ev-

lat kendi kendine buharlaşsın, gözden kaybolup gitsin! Ne de olsa Dr. Richard'ın sevgili Joyce'cuğu vardı. Ona bir tane olsun iyi çocuk kalıyordu.

John, dışarıda olmaya bayılırdı; ağaçların tatlı tatlı esen rüzgârda sallanmalarını, yapraklarının yerlere dökülmesini seyretmeyi severdi. Bu gezintilere asla kafası iyiyken çıkmazdı, çünkü olayın keyfini bozmak istemiyordu. Ayrıca, kokainin yaptığı kafa da hızla uçup gidiyordu. Acil servise gidişi, kafasının ateşe koymuşlar misali yanışı, midesine dayadıkları kömürün ardından kusmaya başladığında burnundan gelen kanlı akıntılar, bir şekilde gözünü açmasını sağlamıştı. Bunun üzerine oracıkta karar verip cigaralığa geçmişti. Hiçbir şey ölmeye değmezdi zira. Woody bundan dolayı ona bozuk atabilirdi, ama John kuzenine karşı gelemeyip de kendini öldürecek değildi.

Aşırı doz olayının yaşandığı gece, babası palas pandiras hastaneye gelmişti; alelacele üzerine geçirdiği gömleğinin düğmeleri yanlış iliklenmişti. Hemşire, John ile babasını baş başa bıraktı, paylaşacakları, birbirlerine destek olacakları bir an olacağını filan sanıyordu herhalde.

“Senin derdin ne?” diye atıldı Richard. Kudurmuş gibiydi. Sesi sanki haddeden çekiliyormuş gibi gergindi, John'un hastalanmaktan dolayı zaten çınlayan kulakları, söylediklerini güç bela algılayabilmişti.

Richard, özlü sözler söylemeyi severdi. Ağzındañ çıkan böyle laflardan bazılarını, çalışma odasının duvarlarına asmıştı. Ara sıra, en son saçmalıklarından dolayı oğlunu karşısına diktiginde, bunlardan birini muhakkak John'un gözüne sokardı. “Ahmaklık öğrenilmiş bir davranıştır” favorilerinden biriydi, ama hastanedeki o gece John artık biliyordu ki, ba-

basının solmuş kâğıt parçalarına yazılmış sözlerle kılavuzluk etme umudu taşıdığı günler geride kalmıştı.

“Sen benim oğlum değilsin,” dedi Richard. “Annen olmasaydı, çoktan kıcına tekme vurup sokağa atmıştım seni... O zaman dünya kaç bucakmış görürdün.” Bu arada dediğini örneklemek için olsa gerek, John’un kafasına bir tane patlattı. Öyle sert bir vuruş değildi, ama altı veya yedi yaşından beri, John’un yediği ilk fiskeydi bu ve daha önce babasının, kıcı dışında bir yerine vurduğu vaki değildi.

“Baba...” demeyi denedi John.

“Baba filan deme bana,” diye buyurdu Richard. “Ben burada çalışıyorum. Burada meslektaşlarım, arkadaşlarım var. Gecenin bir yarısı telefonunun çalıp da, bir sesin sana, oğlunun bok çuvalı gibi Acil Servis’te yattığını söylemesi ne kadar utanç verici bir durum biliyor musun?” Suratı kırmızıya çalmaya başlamıştı ve giderek yatağa doğru yaklaşıyordu; John’un yüzüyle arasında sadece birkaç parmak mesafe kalmıştı. Nane kokan nefesinden, babasının hastaneye gelmeden evvel dişlerini fırçalayacak zamanı bulduğunu anladı John.

“Böyle bokları kim yer, bilir misin?” diye sordu babası, yatağın başından ayrılarak. “Beş para etmez keşler! Evet, ancak keşler yapar bunu.” Küçük odada dört dönüyordu. Sonunda artık kararını vermiş ve bundan asla dönüş yokmuş gibi, tek bir kez yukarıdan aşağı doğru salladı kafasını.

John tekrar denedi. “Baba...”

“Sen benim oğlum değilsin,” diye tekrarladı Richard ve kapıyı kapatıp çıktı.

“Zamanla alışacak,” dedi annesi, fakat John öyle olmaya-
cağını biliyordu. O güne kadar babasının bakışlarında gör-

mediği yeni bir şeye tanık olmuştu bu sefer. Hayal kırıklığı, tabii... Ama nefret... İşte bu, yeniydi.

Acil servis odasında yediği fırçanın ertesi günü mahallede dolaşırken, o bakışı düşünüyordu John.

“Sadece bir saatçık,” demişti annesi, ama bu kez “Babana söyleme,” diye eklememişti, çünkü ikisi de biliyordu ki, babanın zaten umursadığı yoktu. Hastanedeki rezalet yetmezmiş gibi, Richard o sabah oğlunun odasına gelmiş ve açık açık, kendisine sadece on sekizine kadar bakacağını, ondan sonraysa evinden, hayatından defolup gitmesini söylemişti. Ellerini yıkar gibi ovuşturduktan sonra kaldırıp açarak ayalarını göstermişti. “Senin pisliğini böyle arıyorum işte.”

Esinti artınca ceketine sarındı John. Bir önceki gece, az daha cızlamı çekecekti, ama hâlâ bir çekimlik kokain istiyordu canı, şöyle azıcık nefsinı köreltmek için. Yapmayacaktı, o başka. Annesi veya babası için de değil, olanlardan gözü yılmıştı da ondan. Ölmek istemiyordu, oysa kokain öyle geç filan değil erkenden götürürdü adamı. Aslına bakılırsa, sadece birkaç kere çekmişti. Bırakmak öyle pek zor olmasa gerekti. Yine de, canı o kadar çekiyordu ki...

“Hey.”

John, kafasını kaldırıp bakınca düşüncelerinden sıyrılıverdi. Mary Alice Finney, oyun alanındaki salıncaklardan birinde oturuyordu.

Kıza duyduğu nefret parlayıverdi. “Ne yapıyorsun burada?”

“Babanın malı mı?” diye karşılık verdi kız.

“Okulda olman gerekmiyor mu?”

“Bugünlük astım.”

“Pekâlâ,” dedi John. Homurdanması kahrkahaya dönüşün-

çe, genzinden gelen kan tadını aldı birden. “Siktir,” dedi, eli-
ni burnuna götürdü. Oluk gibi kan akıyordu burnundan.

Mary Alice, John’un yanına geldi. Elinde tuttuğu kâğıt
mendili -bu kızlar niye hep böyle şeyler taşırlar ki yanların-
da?- John’un burnuna bastırdı.

“Otur,” dedi kız John’a, onu tırmanma merdivenine doğ-
ru yönlendirerek. En alttaki çubuğa ilişti John, madenin so-
ğukluğunu kotunun üzerinden bile hissediyordu. “Başını öne
eğ.”

Gözlerini kapadı John ama biri ensesinde duran, diğeri
mendili burnuna doğru bastıran ellerinin üzerinde dolaştığı-
nı hissedebiliyordu. Burnun kanadığında, sırt üstü yatman
gerekirdi, ama kız kendisine dokunduğu sürece, John’un bu-
nu pek umursadığı yoktu.

İç geçirdi Mary. “John, bunu niye yapıyorsun?”

Gözlerini açan John, bir kan damlasının ayaklarının ara-
sındaki kuma düşüşünü seyretti. “Sahiden astın mı okulu?”

“Aslında doktora gitmem gerekiyordu, ama annem beni
almayı unuttu.”

John kafasını çevirmeye çalıştı, ama Mary bırakmadı. An-
neler doktor randevularını öyle kolay kolay unutmazlar. Böy-
le bir şey de olmamıştı zaten.

“Evet,” dedi kız, sanki John’un zihnini okuyormuş gibi.
“Bizimkiler boşanıyorlar.”

Birden doğruldu yerinden John, yıldızlar ilişti bir an göz-
lerine.

Kız utanmış gibiydi. Kanlı mendil, birleştirdiği ellerinin
arasında kalmıştı. “Babam, ofiste çalışan bir kadınla görüşü-
yormuş.” John, kızın yüzündeki gergin gülümseyişi görebili-
yordu. Kusursuz Mary Alice’in annesiyle babası ayrılıyordu.

“Kadının adı Mindy. Babam onunla tanışmamı istiyor. Çok iyi anlaşıpacağmışız.”

Paul Finney’nin bunu söyleyişini duyar gibi oldu John. Herif avukattı ve ağızından çıkan her şeyin Tanrı buyruğu olduğunu sanma küstahlığı, tabii ki onda da mevcuttu.

John, baş parmağını kuma gömerek, “Üzıldüm Mary Alice,” dedi.

Kız ağlıyordu, John, tıpkı biraz önce kendi burnundan damlayan kanın kuma dökölmesi gibi, kızın gözyaşlarının kuma aktığını gördü.

Bu kızıdan nefret etmişti, öyle mi? Halbuki şimdi ona sarılmak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordu.

Kafayı çalıştırıp söyleyecek bir şeyler bulmalıydı, kıza kendini daha iyi hissettirecek bir şeyler. Birden ağızından “Partiye gelmek ister misin?” cümlesi çıkıverdi.

“Parti mi?” diye sordu kız. Bu düşünce, kaşlarının belli belirsiz çatılmasına yol açmıştı. “Keş arkadaşlarının takıldığı bir parti herhalde.”

“Hayır,” dedi John; öte yandan kız doğru söylemişti. “Woody, benim kuzen, cumartesi günü bir parti veriyor. Annesi şehir dışına çıkıyormuş.”

“Babası yok mu?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti John. Daha önce bunun üzerine hiç düşünmemişti, ama görölen o ki, Woody’nin annesinin sürekli olarak şehir dışında olması yüzünden, çocuk neredeyse tek başına yaşıyordu. “Ugrayabilirsen uğra.”

“Susan ve Faye’e söz verdim, alışverişe gideceğiz.”

“Sonra gel.”

“Ben o insanların yanında rahat edemiyorum,” dedi kız. “Ayrıca,” diye de ekledi, “odandan dışarı çıkamıyorsun sanıyordum.”

Demek ki bütün okul, John'un acil servis macerasını biliyordu. Hikâyenin tamamen yayılması, en azından birkaç gün alır diye düşünmüştü halbuki John. "Yok," dedi, bir yandan da babasının o sabahki bakışları geldi aklına. Tabutunda yatan Barry Dayı'ya bakışı gibi, ince dudakları tiksintiyle kısılmış... Obur, akli apışında, kullanılmış araba satıcısı, n'olacak.

"Nerede oturuyor senin kuzen?" diye sordu Mary Alice.

Adresi verdi ona. Üç sokak ötedeydi, tarif de etti evi. "Haydi," dedi. "Geleceğini söyle."

Kızın kaşları yine hafifçe çatıldı, ama şimdi oğlana takılıyor gibi bir hali vardı. "Tamam," dedi, sonra birden bahane bulmuş olmak için, "Düşünürüz," diye ekledi.

Bölüm On Bir

11 EKİM 2005

Kapısı tıklatıldığında, yarı uyur vaziyette yatağında uzanmıştı John. Yattığı yerde dönerek saatine baktı, ince rakamları okumak için gözlerini kısıtı. Altı buçuk. Kalkmasına daha bir saat vardı.

“Tak tak,” diyordu bir kadın sesi, John homurdanarak tekrar yatağına uzandığında. “Fırıl bakalım koro çocuğu,” diye şakıdı Martha Lam. Şartlı tahliye memuru olan bu kadın, ani teftişler yapmayı severdi.

“Bir dakika,” diye seslendi John karşılık olarak. Yatağının içinde doğrularak gözlerini ovuşturdu.

“Bir dakikası yok bunun kovboy,” dedi Bayan Lam, ısrarcıydı. Kibar ama kesin bir sesle konuşuyordu. “Aç kapıyı, duydun mu beni?”

Kendisine söyleneni hızla yerine getirdi John, çünkü biliyordu ki, eğer kafası kızarsa, daha gün sona ermeden içeri tı-kardı onu bu kadın.

Bayan Lam, bir eli belinde, suratında sanki John'u görünce belirmiş gibi duran neşe dolu bir gülücükle kapıda duruyordu. Her zamanki gibi giyinmişti yine: ütülü siyah bir gömlek, yaldızlı lame yelek ve daracık siyah deri pantolon. Bir mamaninkini andıran siyah ayakkabıları ve Glock'u ile fetiş tutkunlarına yönelik bir derginin kapak kızı olabiliirdi.

John'un boxerının önündeki şişkinliğe bir göz attıktan sonra, bakışlarını koridordan banyoya doğru çevirdi. "Git de küçük generaline bir selam ver. Ben de ortalığa bir göz atayım."

John, elleriyle önünü kapatırken, on beş yaşında gibi hissediyordu kendini. "Tuvalete gitmeliyim," diye açıklamada bulundu kadına.

Kadın, ona tekrar neşeli bir biçimde gülümsedi, güneyle aksanı, sözlerine daha bir kibarlık katıyordu. "Koridordaki soğutucudan bana bir bardak doldur da gel, olmaz mı?"

John, ortaklaşa kullanılan banyoya mümkün olduğu kadar çabuk gitti, becerebildiği kadar çabuk işedi, rastgele yapılan uyuşturucu testi için verilen bardağa yeterli miktarda numune doldurdu, sonra aceleyle odasına geri döndü. Bundan sonrasıyla Bayan Lam ilgilenirdi ve John, verdiği numunede bulunacak hiç bir şey olmadığını bilmesine karşılık, kendini suçlu hissediyor, kadının kendisini içeri atıracığından korkuyordu. Yatakhanedeki herifler, şartlı tahliye memurlarından bahsetmişlerdi; bunlar, eğer senden hoşlanmadılarsa, verdiğin numuneye suç unsuru şeyler eklerler, tecavüz suçlularına özellikle kötü davranır, buldukları en ufak bir kanıtta adamı kodese tıkmaya can atarlardı.

Odaya geri döndüğünde, kadın John'un annesiyle birlikte çekilmiş, çerçeveli bir fotoğrafını tutuyordu.

"Geçen sene çekilmişti o," dedi John, boğazına bir şeyler tıkanmıştı sanki. Emily, kodesteki ziyaretçi salonunda duruyordu. Oğlu, kolunu annesinin omzuna atmış, arkadaki kirli beyaz cüruf briketi de, bu tabloya bir zemin oluşturmuştu. John'un doğum günüydü. Annesinin ısrarı üzerine, Joyce çekmişti resmi.

"Güzelmış," dedi Bayan Lam. Ona daima Bayan Lam diye hitap ederdi, asla Martha dememişti çünkü kadın onu korkutuyor, John ise saygı duyabileceğini kadının da anlamasını istiyordu.

Kadın, çerçevenin arkasını açıp kontrol etti. Niye? John bunu bilemezdi, ama kadın resmi başucundaki sehpa vazifesi gören mukavva kutuya koyana kadar soğuk terler dökmüştü.

Bundan sonra kadın John'un kütüphaneden aldığı ciltsiz kitapları incelemeye başladı; parmaklarıyla sayfaları çeviriyor, başlıklar üzerine yorumlar yapıyordu. Son kitapta duraklayarak, "*Urbervillesli Tess*, ha?" dedi soran bir tonda.

John omzunu silkti. "Onu önceden hiç okumadım." İngilizce öğretmeni Bayan Rebuck'ın, *Tess*'i bir sonraki ödev konusu olarak vermesinden bir gün sonra tutuklanmıştı John.

"Hmm," diye bir ses çıkardı kadın, kitabı bu sefer daha bir dikkatle incelemeye başlamıştı.

En sonunda, kitabı tekrar yerine yerleştirip elini kalçasına koyarak odayı incelemeye başladı. John'un odasında çekmeceli dolap gibi bir şey yoktu, dolayısıyla bütün elbiseleri katlanıp istiflenmiş düzgün yığınlar halinde, yemeğini sakladığı kırmızı renkli soğutucunun üzerinde duruyordu. Kadın elbi-

seleri çoktan gözden geçirmiş olmalıydı, çünkü en üstteki gömlek diğerlerinden farklı biçimde katlanmıştı. Ayrıca soğutucudaki muzları, ekmeği ve fındık ezmesi kavanozunu da incelediğini sanıyordu. Odanın sadece bir penceresi vardı, ama John, sabah güneşinin ışıklarını engellemek için burayı kâğıtla kapatmıştı. Bayan Lam, içinde gizli saklı bir şeylerin olup olmadığını anlayabilmek için, kâğıdın köşelerini kıvrıp içine bakmıştı. Odayı yukarıdan sallandırılmış çıplak bir ampul aydınlatıyordu. John, kadının ayaklı lambayı, yataktan tarafa doğru çevirmiş olduğunu fark etti. Duvara vuran gölgesi farklılaşmıştı. Bunu bile incelemişti kadın.

“Döşegini kaldır, lütfen,” dedi kadın, sanki eski dostlarıymış gibi, “Tırnaklarımı yeni yaptırdım da,” diye açıklamada bulundu sonra da.

John, küçücük odayı iki adımda arşınlayarak döşegine ulaştı. Kaldırıp, duvara yasladı; böylelikle, altındaki kirli somyayı kadın da görebilecekti. Döşegin altını ikisi de aynı anda gördü. Orta kısımdaki kan ve gri bir renk almış yuvarlak kir lekeleri, kadının suratını tiksintiyle buruşturmasına sebep oldu.

“Şunu da,” dedi. Eliyle, döşemenin üzerinde duran yatak bazasını işaret ediyordu.

John onu da kaldırdı ve ikisi de, korkmuş iki küçük kız gibi irkilip geri çekildiler. Bir hamamböceği, küflü, kahverengi halı boyunca, hızla kaçıp gitmişti.

“Öğg... Başka oda bulamadın mı?”

Hayır anlamında kafasını salladı John, bazayı ve döşegi tekrar yerine yerleştirdi. Bu odayı bulması bile şanstı aslında. Kodeste olduğu gibi, böyle ucuz yatakhanelerin bile bazı ölçütleri vardı ve büyük bir kısmı, tecavüz suçlularını kabul et-

mezdi, hele kurban küçük yaşta idiyse. John, hepsinin de suçlu eyalet tarafından tescil edilmiş altı adamla birlikte bu eve tıkmıştı. Bunların biri, sekiz yaşındaki bir kıza saldırmıştı. Bir başkası ise, yaşlı kadınların ırzına geçmeyi seviyordu.

“Neyse,” diyerek neşeli bir gülücük daha attı Bayan Lam. “Sübyancı Kollar şimdilik idare ediyordur sanırım,” diyerek yatağın yanındaki mukavva kutuyu gösterdi. “Şunu da aç bi’ zahmet.”

“Onun içinde pek bir şey...” diye başlamıştı ki, faydası olmayacağını bilerek konuşmaktan vazgeçti. Kitap yığınına kuttudan çıkarıp yatağın üzerine yığıldı, en üste annesinin fotoğrafını yerleştirdi. Çerçevenin kirli çarşaflara değmesini istememişti.

Kutuyu açıp boş olduğunu kadına gösterdi.

Kadın, elindeki kontrol listesine bakarak, “Viagra filan saklamıyorsun, değil mi?” diye sordu. John kafasını iki yana salladı. “Yasa dışı uyuşturucu, ilaç? Porno? Herhangi bir silah?”

“Hayır, efendim,” diye temin etti kadını John.

“Hâlâ Gorilla’da mı çalışıyorsun sen?”

“Evet, efendim.”

“Bir değişiklik olursa önce bana haber vereceksin. Tamam mı?”

“Evet, efendim.”

“İyi.” Ellerini tekrar beline koymuştu. “Tamam, o halde. Bugünlük temizsin ahab.”

“Teşekkür ederim,” dedi John.

Tırnakları manikürlü parmağını sallayarak, “Gözüm üzerinde John. Sakın unutma bunu,” dedi.

“Hayır, Bayan Lam. Unutmam, efendim.”

John'a biraz daha baktıktan sonra, sanki onda anlayamadığı bir şey varmış gibi kafasını salladı. "Belaya bulaşmazsan seninle iyi geçiniriz. Çaktın?"

"Tabii," diye kadının söylediklerine katıldı John. Aptal gibi, "Teşekkür ederim," diye de ekledi.

"Görüşürüz," dedi kadın, kapıya doğru yollanarak. "Temiz kalmaya bak."

"Peki efendim." Kadın çıktıktan sonra, başını kapıya dayadığı eline yaslayarak nefes almaya çalıştı.

Dışarıdan "Tak-Tak," diyen bir ses duyuldu. Bayan Lam, bu sefer de yaşlı kadınlara tecavüz eden herife baskın yapıyordu. Herifin adını bilmiyordu, çünkü onu koridorda ne zaman görse, suratının dağıtmamak için kendini zor tutuyordu John.

Etrafa neşe saçarak üst kata baskın yapan Bayan Lam'ın sesini kafasından uzaklaştırmaya çalışarak odasına döndü. İnsanların eşyalarını karıştırmamasından nefret ederdi. Kodeste öğrendiği en önemli şey şuydu: uğruna ölmeyi göze almadıkça, kimsenin malına kesinlikle el uzatma.

Sahip olduğu altı tişörtten birini alıp tekrar katladı. Bir chinos¹ pantolonu, iki kot pantolonu, üç çift çorabı ve de anesinin, meçhul bir sebeple kendisine sürekli olarak iç çamasırı getirmesinden mütevellit sekiz adet iç donu vardı.

Ayakkabılarından birini düzeltmek için ayağıyla dürtükledi. Onları bile aramıştı Bayan Lam, dilleri dışarı fırlamış, içleri dışına çıkmıştı. Bir çift ayakkabıya otuz kâğıt, dedi kendine. İçeride yatarken, amma da pahalı giysi ve ayakkabıları olmuştu.

Yukarıda, Bayan Lam'in "Aha!" deyişini duymasıyla dur-

1) Kaliforniya'ya özgü bir pantolon türü. -çn

ması bir oldu, belli ki bir şey bulmuştu kadın. Tecavüzcünün mırıldanarak karşılık verişini işitti, ardından Bayan Lam'in yüksek ve berrak sesi tekrar çınladı: "Sen onu anca hakime anlattırın."

Pek öyle itiş kakış var gibi gözüküyordu. Bir kere kadının bir Glock'u vardı ve içindeki herkesin 'yuva' dediği dö-küntü binada kaçacak pek bir yer de yoktu. John, kapı aralı-ğından bakıp ikilinin merdivenlerden inişini görme arzusuna karşı koyamadı. Bayan Lam'in bir eli tecavüzcünün omzun-da, öteki de adamın ellerine arkadan taktığı kelepçedeydi. Adamın üzerinde ne gömlek, ne çorap, ne ayakkabı vardı; sa-dece iç çamaşırıyla kalakalmıştı. Bayan Lam'in de gayet iyi bildiği üzere, herifi içerde tutmak eğlenceli olacaktı.

John'un kapının aralığından dikizlediğini fark eden ka-dın, "Bu herif sıçtı John," dedi ona, sanki belli olmuyormuş gibi. "Bu da sana ders olsun."

John hiçbir şey söylemeden kapıyı örttü. Bir araba kapısı-nın gümürtüyle kapanmasını, motorun çalışmasını ve ara-banın uzaklaşmasını bekledi.

Yine de, Bayan Lam'in kırmızı dört çekerinin sokağın so-nundaki ışıklarda bekleyişini görmek üzere penceredeki kar-tonu tam vaktinde kaldırmayı ihmal etmedi.

Diz üst yere çöküp kirli, kahverengi halının kenarını kal-dırdı. Gördükleri hamamböceğini veya halı ile döşeme ara-sındaki fare pisliklerini düşünmemeye çalışıyordu. Kredi ra-poru bıraktığı yerde duruyordu. Bu kaçak bir mal değildi ama Bayan Lam eğer bulmuş olsaydı, okkalı bir "Aha!" çeker ve John'a yol gözükürdü.

Kot pantolonunu giyip lastik ayakkabılarını ayağına geçir-

dikten sonra basamakları ikişer ikişer atlayarak merdivenden inmeye başladı. Koridorda, şehir içi aramalarda kullanılan bir telefon vardı; ahizeyi kaldırıp, ezbere bildiği numarayı çevirdi.

“Keener, Rose ve Shelley,” dedi öteki uçtaki ses. “Size nasıl yardımcı olabilirim acaba?”

John, kısık bir sesle konuşarak, “Joyce Shelley, lütfen,” dedi.

“Kim anıyor diyeyim?”

Az daha başka bir isim verecekti ama sonra vazgeçti. “John Shelley dersiniz.”

Bir suskunluk anı izledi bunu, John’u yerine mihlayın bir tereddüt. “Bir saniye bekleyin.”

Bir saniye, birkaç dakikaya dönüştü. John, sekreteri arayanın kim olduğunu söylediğinde, kız kardeşinin yaşadığı tedirginliği hayal edebiliyordu. Joyce’un gayet düzenli bir yaşamı vardı ve durumu da bayağı iyiydi. Babasına o da kendi meşrebince isyan etmiş ve doktor olmak yerine, Emory tıp fakültesindeki eğitimini ikinci yılında yarıda bırakarak hukuk fakültesine geçmişti. Şimdi, bütün gün emlak davaları peşinde koşuyor, noktalı yerleri imzalamaları için insanlara dil dökerek, hiç de fena kazanmıyordu. John, kız kardeşini bu kadar iç bayılıcı bir iş yaparken düşünemiyordu, ama Joyce da herhalde onun bütün gün sabunlu sularla araba temizlediğini düşünüp kahkahadan kınılıyordu.

“Ne var?” diye fısıldadı kız kardeş, merhaba deme zahmetine girmemişti bile.

“Sana bir soru sormam gerek.”

“Tam bir işlemin ortasındayım.”

“Uzun sürmez,” dedi John ve konuşmaya devam etti. Aksi

takdirde kız kardeşi telefonu kapatırdı. “Kredi notu nedir?”

Joyce’un sesi birden günlük konuşma tonuna döndü.
“Aptal mısın nesin?”

“Evet, Joyce. Biliyorsun, yleyim.”

Kız kardeşi, her zamankinden daha da yorgun bir of çekti. John, onun soğuk algınlığına yakalandığını veyahut tekrar sigaraya başladığını sandı. “Bütün kredi kartı şirketleri, bankalar, sana kredi ile herhangi bir şey alma imkânı tanıyan herkes, kredi kurumlarına, faturalarını nasıl ödediğini bildirirler. Zamanında mı ödüyorsun, eksiksiz mi, yavaş mı, asgari ödemeyi yaparak mı, yoksa her ay belli bir miktarı mı ödüyorsun falan. Bu kurumlar, senin ödeme cetvelini düzenler, sonra da diğer şirketler için, senin alınmaya değer bir risk olup olmadığını belirten bir puan çıkarırlar.”

“Peki yedi yüz on, iyi bir puan mı?”

“John,” dedi ablası. “Böyle saçmalıklar için inan ki zamanım yok. Ne haltlar karıştırıyorsun yine?”

“Bir halt filan karıştırdığım yok, Joyce. Beni içeri bu yüzden tıkmadılar.”

Çıt çıkmadı kız kardeşten; John epey ileri gittiğini anladı. “Seni içeri neden tıktıklarını unutmadım,” dedi kız kardeşi. Sesindeki keskinlik, kendini kontrol etmekte iyice zorlandığını belli etmeye yetiyordu.

“Peki, diyelim ki biri benim kimlik bilgilerimi ele geçirdi ve bununla kendine kredi kartları ve zımbırtılar çıkardı.”

“O zaman puanın düşer.”

“İşte, yle değil,” diyerek durumu açıklamaya çalıştı John. “Diyelim ki, her ay bütün borçlarını ve her haltı ödüyorlar...” Kız kardeşi bir an tereddüt etti. “Niye böyle bir şey yapsınlar ki?”

“Bilmiyorum, Joyce. Bu yüzden sana soruyorum zaten.”

“Dalga mı geçiyorsun sen?” dedi kız kardeşi. “Nedir bu böyle, John? Ne bilmek istiyorsan onu sor bana. İşim, gücüm var benim.”

“Soruyorum zaten,” dedi. “Sadece, galiba birileri...” Sesi kısılıverdi. Acaba bu, Joyce’un olup biteni anlamasına yardımcı olur muydu? Bunları bilmesi, kız kardeşinin başını belaya sokar mıydı? Yasaların nasıl işlediğini bilmezdi John. Lanet olsun, daha geçen haftaya kadar kredi puanı neymiş, onu bile bilmiyordu.

Bayan Lam’in, şu anda konuştuğu telefonu dinleyip dinlemediğini de bilmiyordu.

En sonunda, “Kodesteki bazı herifler bu haltı yerdı,” diye bildi.

“Tanrım.” Kız kardeşi tekrar fısıldayarak konuşmaya başlamıştı. “Sakin bulaşma bu işlere.”

“Yok,” dedi John. “Üstüme çamur sıçratmamaya bakıyorum.”

“İyi edersin. Seni tekrardan o deliğe öyle çabuk tıkıverirler ki, ne olduğunu bile anlamazsın.”

“Sen de tam peder gibi konuşun.”

“Babamızın hatırını böyle mi soruyorsun?”

Nefesini tuttuğunu fark etti John. “Hayır.”

“İyi. Zaten sana söylememi istemezdi.”

“Biliyorum.”

“Tanrı aşkına, John,” diyerek yeniden iç geçirdi Joyce. Kız kardeşinin canını sıktığını anlıyordu. Niye onu aramıştı? Bu saçmalıklarla niye rahatsız ediyordu onu?

Gözlerine yaş dolduğunu hissetti ve durdurmaya çalıştı. Küçüklükleri geldi aklına, kız kardeşinin kendisiyle nasıl oy-

nadığını anımsadı. Annesiymiş gibi yapar ve John'a, Richard'ın elbiselerini giydirdi. Çay partileri verirler, Joyce'un oyuncak fırınında küçük kekler pişirirlerdi.

"Annemin hediyesini erittiğimiz zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu. Bu olay olduğu sırada John altı, Joyce dokuz yaşındaydı. Cep harçlıklarını biriktirip, doğum günü için annelerine bir bilezik almışlardı. Joyce, kek pişirip, hediye onun içine saklamayı ve annelerine öyle sunmayı önerdi; bunu bir kitapta okumuştı. Aldıkları bileziğin taklit olduğunu bilmedikleri için, keki fırına sürüp de pişirmeye kalktıklarında, bilezik eriyip ocağın içine akmış, çıkan duman yangın alarmını çalıştırmıştı.

"Hatırladın mı?" diye sordu.

Joyce'un burnunu çektiği duyuldu, başka bir yanıt gelmedi.

"İyi misin?" diye sordu John. Kız kardeşinin yaşamını merak ediyordu. Biriyle görüşüyor muydu? Hiç evlenmemişti ama çok tatlı ve akıllı bir kızdı. Hayatında birisi olmalıydı, ona şefkat gösterebilecek birisi.

"Üşütmüşüm," dedi kız kardeşi.

"Belli oluyor."

"Kapatmalıyım."

Yumuşak bir 'klik' sesiyle kapandı telefon.

Sonraki üç gün fırtınalarla geçti –bir an deli gibi yağmur boşanıyor, hemen ardından güneş yüzünü gösteriyordu– ve hava tamamen açıncaya kadar işsiz kaldı John. Bir an, içinden keşke o fahişeye elli kâğıt kaptırmamış olsaydım diye geçiriyor, ardından keşke kıza verecek bir elli kâğıdım daha olsa diyordu. Bu sefer ne sorabilirdi kıza? Belki âşık olmak nasıl bir şey, onu sorardı. Sana sarılmak isteyen birine sarılmak

nasıl bir şey, onu sorabilirdi. Kızla tekrar konuşmak, hayat hikâyesini dinlemek istiyordu.

Ne yazık ki, buna parası yetmezdi.

Büyüme çağındayken, masa nasıl kurulur veya nasıl giyilir gibi sorunları asla olmamıştı. Her şeyle ana-babası ilgilenirdi. Yatağında daima temiz çarşafklar olur, tuvalet büyülmüş bir biçimde mis gibi kokar ve buzdolabını her açığında, sevdiği şeylerle tepeleme dolu olurdu. Kodeste bile her ihtiyacı temin edilmişti. İçerinin çok kesin bir çizelgesi ve katı kuralları vardı. Ancak sana söyleneni yaptığın sürece, başın belaya girmezdi.

Araba yıkama işinde, iyi denebilecek bir ayda, vergiler düştükten sonra John'un eline bin papel filan kalıyordu. Hamamböcekli, küçücük odaya dört yüz elli papel ödüyordu; gayet tuzlu bir fiyat. Ama kimseler John'u kiracı olarak almaya tenezzül etmediği için, ev sahibi kendinde bu yetkiyi buluyordu. Bir daire kiralasa masrafları epey azalırdu, ama John'un, hizmet firmalarının talep ettiği çeşitli bağlantı ücretleri ve peşinatlar şöyle dursun, yüksek depozito ücretini bile karşılayacak gücü yoktu. MARTA da öyle pek ucuz değildi. Aylık Seyahat Kartı adı verilen bir kartla otobüs ve metroyu sınırsızca kullanmak mümkündü, ama bu da ayda elli iki kâğıt demekti. Bazen John, önceden bu kadar peşini yatırmayı göze alamaz, sonunda işe gelip gitmek için peyderpey harcadığı para yetmiş beş kâğıdı bulurdu.

Genellikle tahıl gevreği, muz, fıstık ezmeli sandviç ve ara sıra da bir parça meyveden oluşan yemeği, ayda yüz yirmi kâğıda mal oluyordu. John, hemen tüketebileceği miktarlardaki küçük ambalajlarda süt almak ve uzun süre bozulmayan gıdaları tercih etmek zorundaydı. Odasındaki soğutucu, ha-

mamböceklerini uzak tutmaya yarıyordu. John'un gücü, her gün bir paket buz almaya yetmiyordu, hele yaz sıcaklığında, otobüsle eve varana kadar hepsi eriyip su olabilecekken.

Şartlı tahliyeden yararlanmış olması hasebiyle, eyalete her hafta yetmiş beş papele yakın para ödüyordu. Tecavüz ve cinayet bedeli hiç de ucuz değildi, üstelik ödemesini aksattığı anda, doğruca kodesi boylardı. Her ay aldığı ilk ödeme emri, eyalete ödenecek olardı.

Bu koşullar altında John'a, ihtiyaçlarını karşılaması için haftada ancak yetmiş beş dolar kalıyordu ki bu da ancak iyi geçmiş bir haftanın hasılatıydı. Bazı haftalar, bu kadar bile kalmıyordu. Kendini para biriktirmeye zorluyor, bazı öğünleri geçiştiriyor, bazen az yemekten başı o kadar dönüyordu ki gece olunca yatağa dar atıyordu kendini. Bir keresinde, canına tak edip şehrin fakirce semtlerindeki tefeci dükkanlarından birine gitmiş, ama haftada yüzde 480 oranında faiz ödemeyi göze alamamıştı. Alsaydı bile, parayı doğrudan bankana geçebilecekleri bir vadesiz hesabın olması gerekiyordu ki, dünyada hiçbir banka John Shelley, vadesiz hesap açmazdı.

Sağlık sigortası ise artık fantastik bir rüya halini almıştı ve John, hasta olma korkusu ile yaşıyordu.

Kız kardeşiyle yaptığı o talihsiz telefon konuşmasının ardından, yağmurda yürüyüp çamur gölcüklerine tekmeler attı; bir yandan da Joyce'u aramış olduğu için kendini tekmelemiş olmayı diliyordu. Kızın başında yeterince deri vardı zaten. İşin aslı, sadece kız kardeşiyle konuşmak, onun nasıl olduğunu öğrenmek istemişti. John, onu ayda belki bir kere arar ve kız kardeşi de her seferinde, ancak bu sabahki kadar neşelenir, mutlu olurdu.

MARTA'ya ait bir otobüs gıcırdayarak önünde durdu;

John, numarasına bakıp öyle bindi otobüse. Bu ay pek de fena geçmemişti aslında, bu yüzden Trans Kart'ını çıkarıp şoförün burnuna doğru salladı, o da tamam dercesine başını eğdi.

"Havalar da soğuyor," diye laf attı şoför.

"Doğru valla," diye içtenlikle yanıtladı John, bu ufak sohbetin tadını çıkararak. Derken böyle havalar için bir palto alması gerektiği aklına geldi. Kaç para tutardı acaba bir palto?

Otobüs aniden sarsılarak hareket edince, John düşmemek için koltuklardan birine yapışmak zorunda kaldı. Hıncahınç doluydu içerisi. John'un bulabildiği yer, kucagında İncil olan, yaşlı bir siyah kadının yanıydı. Havaya rağmen, gözlüklerinin üzerine bir de güneş gözlüğü takmıştı bu kadın. Otururken dönüp ona bakmamıştı, ama kendisini göz ucuyla süzdüğünden emindi John.

Para uğruna sürekli dümen çevriliyordu. Ortada devamlı bir dalavere, bir koku alma durumu vardı. Kodes, en iyi tezgahı kendisinin kurduğunu düşünen adamlarla doluydu. Gorilla'daki bazı tiplerin, yıkadıkları arabalardan makbuzları çalıp sonradan bunları nakde çevirdiğini biliyordu. Büyük mağaza zincirleri en iyisiydi. Tek yapılması gereken, biraz dolaşıp, makbuzdaki kalem numarasının aynısını bulmak, sonra bunu tezgahdaki kıza verip parayı almaktı. Havadan para kazanmak diye buna denirdi işte. Ray-Ray iki kere söylemişti bunu.

Lindbergh İstasyonu'nda otobüs değiştirdi John, o anda kapalı olan araba yıkamanın da önünden geçti bu arada. Boşuna zahmete girdiğini biliyordu ama yine de Cheshire Köprüsü Yolu üzerinden giden uzun hattı tercih etti, çünkü bu hat Robin ile tanıştığı içki dükkanından geçiyordu. Bütün bir

hafta boyunca kızı düşünmüş, neler yaptığını merak edip durmuştu.

Nasıl olduysa artık, kız için kendi yaşamını yansılayan cinsten bir hayat hikâyesi kurmuştu kafasında. Belki o da Joyce gibi biraz nazlı bir çocuktuk, babacığının küçük kızı yani. Kızın erkek kardeşini düşünmeye çalıştı, öpücük veren Stewie'nin arkadaşı olan çocuğu. Nasıl biriydi acaba? Tatsız zamanlarında, kardeşini arar mıydı kız? O da John gibi, kız kardeşinin sesinde, Joyce'un erkek kardeşi aradığında kapıldığı tedirginliği fark edip de altüst olur muydu? Fahişe bir kız kardeşi olmak nasıl bir şeydi acaba, John bunu hayal bile edemiyordu. Joyce'a sulanan her adamı gebertebilirdi çünkü kendisi.

Otobüs, içki dükkanını geçip geride bıraktı; John, tentenin altında beklemekte olan üç kızı görebildi. İçlerinden biri, Ray-Ray ile kapışan ağzı kalabalık karıydı. Robin yoktu ortalarda.

Arkasına yaslanan John, etraftaki şık lokantalara bakıyordu. Otobüs sinemanın bulunduğu köşede durunca, yanındaki yaşlı kadının çıkabilmesi için ayağa kalkması gerekti. Afişleri okudu, gösterilen filmlerin hiçbirini bilmiyordu. İlk maaşıyla sinemaya gitmiş, bileti alıp da üzerindeki fiyatı okuyunca, şaşkınlıktan küçük dilini yutmuştu. On papel! Bir seansın bu kadar edebileceğine akli yatmıyordu bir türlü. Matineler bile pahalıydı.

Kavşağa gelince, otobüs sağa döndü ve manzara değişti; buralar daha ziyade konut alanlarıydı. John camdan bakarken, evler giderek büyüyüp bahçeler daha bakımlı hale geldi. Morningside, Virginia Highland, Poncey-Highland. Little Five Points üzerinden yeni Barnes & Noble'ı, Target'ı, Best

Buy'ı geçip Moreland Caddesi'ne inene kadar, görünüm genelinde pek k t le miyordu. Bu pis caddeye ise iki yanlı içki dükkanları, k  e ba ı bakkalları, araba yedek parçası mağazaları dizilmi ti. Ucuza ek kırma, düşük fiyatıtan sigorta yapma ilanları vardı; bir tanesi gururla ilan ediyordu: "Kentin kilo ile elbise satan tek dükkanı."

Durakta, kirli ti  rtlerini geniş omuzlarına alıp, binmeden bir saniye önce üzerlerine giyen adamlar bekliyordu. In aat işçilerinin içeri dolmasıyla, otobüste yepyeni bir koku hissedildi. Meksikalılar, Asyalılar, siyahlar. Otobüsteki tek beyaz John'du.

Sokak neredeyse güzel denilebilecek bir hal aldığında otobüsten indi. Moreland'in bu bölgesi Brownwood ve Grant Park ile çevriliydi. Buraya aileler taşınmaya, bölgeyi kendi kendilerine ıslah etmeye ba lamı lardı. Evlerine özenle bakıyor, bahçelerini g zelle tiriyor ve bölgenin eski sakinlerine nispetle daha iyi bir muamele, daha nezih lokantalar, daha güvenli sokaklar talep ediyorlardı. John, uzun zaman önce, orta sınıfın i lerinin böyle yolunda olmasının sebebinin, bu insanların i lerin daha iyi olacağını *beklemeleri* olduğunu   renmi ti. Hak ettiklerini almadan, için pe ini bırakmazlardı. Arabalarına atlar, nerede kıymetleri bilinecekse oraya giderlerdi. Yoksullarsa, kendilerine verileni almaya ve buna m te ekkiri olmaya alı kındılar.

Bir an için yağmur dinmi , güneş yüzünü kara bulutların arkasından çıkarmıştı. John, Moreland'dan tekrar geçmek istemediğini fark etti, bu yüzden otobüsten inerek ağaçların arasından Brownwood Parkı'na doğru yürüdü. Kütüphanede bulduğu  ehir rehberi haritasında bu bölgeyi incelemiş ve sokakların umdu u gibi çıkmasına memnun olmuştu. Etrafını

yeni yapılar çevreliyor, üç katlı malikaneler 1950'lerde yapılmış çiftlik evlerine tepeden bakıyordu. Böyle bir şey ne kadar tutardı acaba? Merak ediyordu. Kendi evini alıp çocuklarını yetiştirmek, belki ikinci el fiyakalı bir araba sahibi olabilmek için, ne tür bir iş yapmak lazım gelirdi? Bunun için gerekli parayı havsalası almıyordu.

Taublib Sokağı'ndan Doğu Atlanta Köyü'ne doğru tuttuğu yolda, metruk binalar ve yedek parça servisleri bulmayı beklerken, bir dizi şık lokanta ve bir kahve görünce şaşırmıştı. Ayrıca birkaç tane butik, bir fırın, bir de evcil hayvan satan dükkan vardı. Dükkanın camından içeri şöyle bir bakınca, şişmanca bir sarman gördü; kedi, bir köpek maması poşetinin üzerinde uyukluyordu. Aslında bir kedi hoş olurdu, kendisine arkadaşlık edebilecek bir hayvan yani. Bayan Lam'in bulduğu hamamböceğini saymıyordu. Bu hayvan besleme fikri, başka bir günün lüksü olabilirdi. Şu an kendi karnını bile zor doyuruyordu.

Metropolitan Caddesi'nden sağa döndü, birkaç blok yürüyünce birden Doğu Atlanta Postanesi'nin önüne çıkıverdi. Bir kamu kuruluşu olduğu besbelli olan basık binaya baktı. Tabelada, kredi raporundakiyle aynı posta kodu vardı: 30316.

Tıklım tıklım doluydu postanenin içi, arabalar sırf kaldırımın önünü ve yanlarını doldurmakla kalmıyor, uyan levhalarını hiçe sayarcasına sokağa bile taşıyordu. Postanenin bitişiğindeki açık mavi renkli, Viktoryen tarzı eve giden araba yolu, büyük bir kargo aracı tarafından kapatılmıştı.

Bu arada tekrar yağmur yağmaya başlamış, gökyüzü bir ahmakıslatanla kararmıştı. Metropolitan Caddesi'nden aşağı doğru, şöyle bir on-on beş metre kadar yürüdü John. Sonra,

aynı yolu gerisin geri döndü. Postaneye girip çıkan insanları seyretti. Ne diye buralara kadar gelmişti ki?

Yarım saat kadar sokakta öylecene volta attıktan sonra, birden, kendisini postaneye girmekten alıkoyan hiçbir şey olmadığını fark etti. Kendi oturduğu yerdeki postane, insanın içine fenalıklar bastıran bir yerdi, görünür bir sebebi olmadığı halde leş gibi domuz pastırması yağı kokusu sinmişti buraya. Eyalette olan borcunun ve kirasının havalesini oradan yapıyordu, çünkü oturduğu yerden on dakikalık bir yürüyüş mesafesindeydi. Mahalle, göçmenlerle doluydu ve bazen bu insanlar, Tanrı bilir nereye gönderilmek üzere, tavuk ve başka küçük hayvanlar da getirirlerdi oraya. Çokluk, sırada beklerken bir horozun ötüşünü duyardı John.

Doğu Atlanta şubesiye gayet aydınlık, temiz ve insana güven telkin eden bir yerdi. Ön kapının sağında dizi halinde posta kutuları bulunuyordu: küçükler üst, büyükler alt sırada. John'un solunda iki kadın, becerebildikleri kadar hızlı bir biçimde müşterilerin işini görüyorlardı. Kuyruk, lobiden geçip ön kapının yanındaki pul makinesine kadar uzuyordu. Arka cebinden boş bir zarf çıkardı John, sıraya girip, orada nasıl davranılıyorsa öyle hareket etmeye çalıştı. Gıdım gıdım ilerliyordu kuyruk, John da ofisin girişindeki cam kapılara varana dek dönüp posta kutularına bakmadı.

Sekiz yüz elli numaralı kutu, göz hizasından algılandığı kadıyla birinci sıradaydı. Bitişindeki kutunun üzerinde, turuncu bir etiket vardı, ama üzerindeki harfler okunamayacak kadar silikti.

Müşterilerden biri yolu üzerindeki John'u acele ve telaşla geçerken, "Hayırlı olsun," diye seslendi tezgahın arkasındaki kadın. John, hemen birkaç adım geriye çekilip kadına yol aç-

tı ve dudaklarının arasından bir özür sözcüğü geveledi. Saçlarından yağmur damlaları dökülüyordu. Arkasını dönüp baktığında, birilerinin kutulara doğru ilerlediğini gördü.

Bir deri bir kemik, siyah bir kadın, cep telefonunda konuşur ve anahtarını sekiz yüz elli numaralı kutunun deliğine sokmaya çalışırken, John nefesini tutarak elindeki zarfı sıkıca kavradı. Kadın telefonda konuşurken bir yandan gülüyor, aile üyelerinden biri hakkında aşağılayıcı sözler ediyordu. Aniden anahtarı delikten çıkararak “Hay içine edeyim, başkasının kutusuymuş,” diye söylendi.

Anahtarını, az önce açmaya çalıştığı kutunun hemen altındaki kutuya soktu, cep telefonunu omzuyla başı arasına sıkıştırarak konuşmasına devam etti.

“Beyefendi?” dedi John’un arkasındaki kadın.

Kuyruk ilerlemiş ama John kıpırdamamıştı. Gülümseyerek, “Kusura bakmayın,” dedi. “Cüzdanımı unutmuşum.” Sonra kuyruktan ayrıldı.

Hıyar gibi zaman kaybediyordu. Bütün gün kutunun başında oturamazdı, ayrıca ismini kullanan her kimse, onun buraya gelmesi de gülünç deneyecek derecede düşük bir ihtimaldi. Lotoda bile kazanma şansı daha çoktu.

Kapıyı itip boş zarfı çöpe attı. Gökten yine sağanak indirecek gibiydi. Ürperdi. Yüz dolar. Kışlık iyi bir palto en aşağı yüz dolar ederdi. Bu kadar parayı nereden bulurdu? Baktıktan bir palto için kaç ay para biriktirecekti?

Otobüs durağında beklerken, hem kendine, hem yağmura söverek omuzlarını kısıtı. Başka bir iş bakmaya başlamak zorunda kalabilirdi. Belki de, düzenli çalışma saatleri olan ve havaya bağlı olmayan masa başı bir iş. Sabıkalı olmanın ya da öyle olsa bile, dünyanın geri kalanını korumak için kuduz kö-

pekler gibi gözetim altında tutulmanın önemsenmediği bir iş.

John'un seçenekleri tehlikeli işlerle kısıtlıydı. Kodesteki adamların yarısı, mahalle bakkalını veya küçük bir ev yemekçisini soymaktan oradaydılar. Elektrikli sandalyede can verenlerin çoğu, suç kariyerlerine yerel Quickie Mart'ı soyarak başlamış ve üç otuz paraya çalışan bir kasiyerin kafasına, kasadaki altmış papeli almak için sıkıtları kurşunun ardından veda etmişlerdi. Bayan Lam onu Gorilla'ya yerleştirmeden evvel, John neredeyse mahalle bakkallarını deneyecek kadar büyük bir umutsuzluğa kapılmıştı. Artık biliyordu ki oto yıkamacıda çalışmaya devam edemezdi, kışı bile çıkaramazdı. Para kazanmanın bir yolunu bulmalıydı, hem de hemen.

Otobüs nihayet gelebildi, sonunda John da bindiğinde, şoför sinir içindeydi. Basamakları çıkıp arka tarafa doğru ilerlerken, John'un ruh hali de herkesinki gibiydi; ayakkabıları, yağmurdan dolayı neredeyse lime lime olmuştu. Otobüsün arka tarafındaki boş yerlerden birine oturdu, bir yandan da içten içe, çakıp duran şimşeklerin, pencereden içeri girerek, gelip kendisini tam beyninden vurmasını diliyordu. Beyin özürlü, sebze dönmüş, bilinçsiz bir varlık olarak, hastanenin birinde geçirirdi hayatını o zaman. Şimdi şimdi anlıyordu, neden bu kadar çok adamın dönüp dolaşıp tekrar kodeşe döndüğünü. Kendisi otuz beş yaşındaydı. Hiç araba kullanmamış, bir kızla çıkmamış, gerçek anlamıyla yaşamamıştı. Ne bokuma diye düşünür ve kasvet içinde camdan bakarken, bir yandan şemsiyesini açmaya, bir yandan da arabasına binmeye çalışan bir adam gördü.

Otobüs hareket ederken, John ayağa kalkıp gözlerini adamdan ayırmadan camdan dışarı baktı. Kaç yıl geçmişti?

Beyni hesap yapmasına müsaade etmiyordu, ama John, bu adamın kim olduğunu biliyordu. Onun şemsiyeyle cebelleşmekten vazgeçip, arabasının kapısını gümbürtüyle kapamadan önce şemsiyeyi park yerine fırlatışını, ağzı açık izledi.

Evet, bu o idi. Kesinlikle o idi bu adam.

Gökten milyonlarca yağmur damlasının düşmesi gibi, John'un doğru günde, doğru zamanda postaneye gitme ihtimali de milyonda birdi.

Milyonda bir ama o biri bulmuştu John.

Öbür John Shelley'yi bulmuştu.

Bölüm On İki

John, tutuklandığı ânı hatırlamıyordu. O anda geçirdiği büyük sarsıntıdan dolayı değil, bilinci yarı yarıya kapalı olduğundan. O sabah, onu kolaçan etmek için kuzen Woody gelmiş ve biraz Valium'la teskin etmişti. Bir atı bayıltacak kadar çok ilaç almıştı John.

Anlaşıldığı kadıyla, polisler eve gelirken yanlarında bir de tutuklama emri getirmişlerdi. Babası adamları John'un odasına çıkarmış ve onu orada, yarı baygın halde yatarken bulmuşlardı. Babası yüzüne bir tokat aşkettiğinde kendine gelişini, yüzünün nasıl alev alev yandığını anımsıyordu. Polisler John'u sürükleyerek evden çıkarmışlardı; arkadan bağlı kollarındaki kelepçeler, bileklerine batıyordu. Bahçede, çimlerin üzerindeyken, tekrar kendinden geçmişti.

Uyandığında hastanedeydi ve ağzında o bildik kömür tadı vardı. Yalnız bu defa, eliyle yüzünü silmeye çalıştığında,

bir şeylerin yatak parmaklıklarına çarparak çıkardığı tangırdamayı duydu. Halen bulanık gören gözleriyle bileklerine şöyle bir bakınca, yatağın başucuna kelepçelenmiş olduğunu gördü.

Kapının önünde oturup gazete okumakta olan polis memuru, John'a ters ters bakarak "Uyandın mı?" diye sordu.

"Evet," dedi John, sonra tekrar uykuya daldı.

Uyandığında annesi de odadaydı. Tanrım, berbat görünüyordu kadın. John, ne kadar uyumuş olduğunu merak etti; çünkü Emily'nin görünüşüne bakılırsa, John'un odasına gelmesinin, radyoda yükselen müziğin (Heart çalışıyordu o sırada) sesini kısmasının ve kuzeninin kendisine verdiği haplardan birkaçını yutmasının üzerinden yirmi yıl filan geçmiş olmalıydı.

"Bebeğim," dedi annesi John'a, bir yandan da oğlunun kolunu okşuyordu. "İyi misin?"

John'un dili sanki ağzında top gibi olmuştu. Göğüs kafesine koca bir balyozla sağlam bir tane geçirmişler gibi, göğsünde acayip bir sancı vardı. Bunca zaman, nasıl becerip de nefes alabildiğine şaşıtı.

"İyi olacaksın," dedi annesi. "Bir yanlışlık oldu."

Yanlışlık filan yoktu. En azından polis açısından. Bir saat kadar ya geçmiş ya geçmemişti ki, bölge başsavcısı damladı. Paul Finney başsavcının arkasında duruyor ve her an yerinden fırlayıp yatağa dalmaya ve John'u oracıkta gırtlaklamaya hazır nazarlarla bakıyordu. Durumun bu şekilde kontrolden çıkma olasılığını polis de düşünmüş olmalıydı ki, Finney'nin yakınında duruyor, ani bir hareket yapmayacağından emin olmak istiyordu.

Başsavcı giriş yaptı. "Benim ismim Lyle Anders. Bu da,

emniyet müdürü Harold Waller.” Finney’nin yanındaki, elinde bir kâğıt tutan polis, boğazını temizledikten sonra, sanki elindeki yazılı bir metinden konuşma yapacakmış gibi kafasını öne eğdi.

John, annesine baktı. “Her şey yolunda bebeğim,” dedi kadın.

“Jonathan Wisnton Shelley,” diyerek söze başladı Waller. “Seni, Mary Alice Finney’ye tecavüzden ve adı geçeni öldürmekten tutukluyorum.”

John’un kulakları, sanki suyun altındaymış gibi uğuldamaya başladı. Waller’ın dudakları hareket ediyordu, adam muhakkak bir şeyler söylüyordu, ama John söylenenleri anlamıyordu.

Sonunda Lyle Anders, John’a yaklaştı ve parmaklarını çocuğun burnunun dibine şıklatarak “Ne olduğunu anladın mı, evlat?” diye sordu.

“Hayır,” dedi John. “Ben...”

“Tek söz etme,” diyerek onu susturdu annesi, bir yandan da parmaklarını oğlunun dudaklarına bastırıyordu. Okul Aile Birliği üyeliği yapan; kekleri ve Cadılar Bayramı için hazırladığı kıyafetlerle anılan; ayrıca bir anne olan Emily Shelly, sırtını dikleştirip odadaki üç adama birden hitap etti: “Eğer hepsi bu kadarsa...?”

Başta Paul Finney olmak üzere, üç adam da anneye doğru yaklaştılar. Finney zaten irikıyım bir adamdı, ama o anda öfkeden iyice büyümüştü.

“İfade vermesi gerekiyor,” dedi Anders.

“Hayır,” diye karşı koydu, John’un annesi olan bu kadın. “Aslında, gerekmiyor.”

“Böylesi onun lehine olur.”

“Çocuğum, şu anda gayet çetin bir sınavdan geçiyor,” diye yanıtladı Emily. “Dinlenmesi gerek.”

Anders, doğrudan John’la konuşmaya çabaladı, hattâ Emily kendini ortaya atıp aralarına girmeye kalktığında bile teşebbüsüne devam ediyordu. “Oğlum, bu yükün altında ezilmiş olmalısın, ne olduğunu anlat bize. Muhakkak bir sebebin olmalı...”

“Size anlatacak hiçbir şeyi yok,” diye araya girdi Emily, bu sefer sesi sertti. Annesinin bu şekilde konuştuğuna, daha evvelden sadece bir kez tanık olmuştu John: Joyce on yaşındayken evin çatısındaki korkuluğun üzerinde yürümeye kalktığında.

Emily, odadaki adamların hepsinin gözlerine teker teker bakarak, “Lütfen, çıkın,” dedi.

Paul Finney, John’un üzerine atılmak için hamle etti, ama polis memuru onu yakalamayı başardı. “Seni orospu çocuğu!” diye haykırarak, John’un yüzüne tükürdü adam. “Bu yaptığını, elektrikli sandalyede kızartılarak ödeyeceksin!”

Paul Finney, gençliğinde güreş yapmıştı. Anders ile Wal-ler, adamı John’dan uzak tutabilmek için olanca güçlerini harcıyorlardı. En sonunda adamı çekiştirerek odanın dışına çıkardılar. Kapı kapanırken hâlâ bağırıyordu adam: “Bu yaptığının hesabını vereceksin, puşt oğlu puşt!”

John’a dönen Emily’nin alt dudağı titriyordu. İşin garibi, John’un aklından, onun Bay Finney’nin kullandığı dilden rahatsız olduğu geçti.

“Babam nerede?” diye sordu. İşleri yoluna koyan, pürüzleri halleden babasıydı. “Anne?” diye tekrarladı John, “Nerede babam?”

Anne yutkunduktan sonra John’a doğru uzanarak oğlu-

nun elini tuttu. "Beni dinle," dedi oğluna, aceleyle. "Her an gelip seni hapishaneye götürebilirler. Birkaç saniyemiz var sadece."

"Anne..."

"Konuşma," dedi annesi, bir yandan evladının elini sıkıyordu. "Sadece dinle."

John, peki der gibi kafasını salladı.

"Polise sakın tek kelime etme. İsmi bile söyleme. O gece nerede olduğunu, yemekte ne yediğini bile söylemeyeceksin."

"Anne..."

"Sus, Jonathan," diye emretti annesi, eliyle oğlunun ağzını kapatarak. "Hapiste kimseciklerle konuşma. Kimseyle arkadaşlık etme. Orada herkes kendi başının çaresine bakar, sen de öyle yapacaksın. Telefonda konuşurken de herhangi bir şey söyleme, o konuşmaları kaydederler. Her tarafta, işpiyoncular var."

İspiyoncu? Annesi bu kelimeyi nereden duymuştu? Bu kadar şeyi nereden biliyordu? Üstelik *Kojak*'ı bile çok şiddet dolu bulur ve izlemezken.

"Bana söz ver John," diyerek üsteledi annesi. "Lydia Yengen gelene dek, kimseye tek kelime etmeyeceksin."

Lydia Yenge. Barry'nin karısı; avukat.

"John?" Cevap bekliyordu. "Söz veriyor musun bana? Tek kelime bile etmeyeceğine dair söz veriyor musun? Bugüne dek sana söylemiş olduğum en önemli şey bu ve sözümü tutmanı istiyorum. Kimse ile konuşma. Duydun mu beni?"

Annesi ağlamaya başlayınca John da ağlamaya başladı. "Evet, anne."

Kapı açıldı ve Waller gözüktü. Manzaraya şöyle bir baktı;

ana-oğul görüntüsü, John'un fark edebildiği kadarıyla adamın içine dokunmuştu. Emily'ye "Bayan Shelley, şimdi odadan çıkmanız gerekecek," derken, neredeyse nezaketle davrandığı bile söylenebilirdi.

Annenin eli, oğlunun elini sıkıca kavradı. John'a bakarken gözlerinden yaşlar dökülmeye başlamıştı Emily'nin. Nendendir bilinmez, annesinin kendisine, onu sevdiğini söylemesini bekliyordu, fakat bunun yerine, kadının dudaklarından şu kelime döküldü "*Hiç kimse.*"

Hiç kimseyle konuşma.

Anders, elini cebine atıp kelepçelerin anahtarını çıkarmadan evvel, acılı anneyi dışarı çıkarttı. Duygusallık anı, başladığı gibi bitivermişti.

"Bana bak, piç kurusu. Hemen şimdi yataktan çık, giyin ve ellerini arkada kavuştur. Eğer en ufak bir zorluk çıkartırsan, götüne kazık çakarım senin. Anladın mı beni, cani pislik?"

"Evet," diye yanıt verdi John, korkudan nefes bile alamıyordu sanki. "Evet, efendim."

Bölüm On Üç

15 EKİM 2005

Eyalet Sahil Hapishanesi, Georgia Eyaleti'nin Savannah yakınlarındaki, Bahçeşehir adını taşıyan bir kasabasında bulunuyordu. Kasabanın adı kâğıt üzerinde güzel duruyor, insan hemen, tuhaf ve çekici bir yabanıllığı olan bir sahil kasabası canlandırıyordu zihninde, hani şöyle kartpostallara basılan cinsten. Islah kurumunun yerini kim seçtiyse, kuşkusuz kendine her şeyden eğlence çıkaran biri olmalıydı.

Sahil, en üst düzeyde güvenlik önlemlerinin uygulandığı bir yerdi. John'un buraya düşmesinden sadece birkaç yıl önce inşa edilmiş, onun cezasını çektiği dönemdeki bir on yıl içinde de, akın akın gelen ağır şiddet suçlularına yer açabilmek için tadilat görmüştü. Bugün yedi birimden oluşan hapishanede on iki tanesi iki kişilik, yirmi iki tanesi de dört ki-

şilik hücre bulunuyordu. Kırk dört tecrit hücresi, otuz disiplin hücresi ve on beş tane de ihtiyati tutuklama hücresi vardı. L binası, iki yüzden fazla adam barındırıyordu, N binasında da bir o kadar vardı; O ve Q binaları ise tıpkı askeri karargahlarda olduğu gibi, ranza usulü yataklarıyla birer açık yatakhaneydi. Hep birlikte, bin altı yüz kadar adama yuva sayılırdı burası.

Sahil'e isteyerek geri döneceği hiç aklına gelmezdi John'un, fakat o sabah işten izin almış ve sabahın altısında, Greyhound otobüslerinden birine binmişti. Bilet, televizyon için ayırdığı paranın kalanını gömmüştü ama olsun. Kafasını cama yaslayarak uyumayı denedi, ama aklına sürekli olarak, bu yolu, eli ayağı kelepçe ve zincirlerle bağlı, ilk kez kat edışı geliyordu. Oraya geri dönemezdi. Mümkün yok, kodeste ölemezdi.

Beş saatlik yolculuk boyunca, yanına aldığı kitabı –*Urber-illesli Tess*– okumaya çalıştı. Ancak her kilometre geçmişe bir çentik atıkça, zihni havalanmaya, kitapta geriye doğru yolculuk yapmaya başladı. Annesi, her iki haftada bir, yağmurda karda bunca yolu nasıl yapmıştı? Oraya vardığında yorgunluktan bitmiş gözükmesine şaşmamak gerekirdi. Oğlunu ilk ziyaretinde, öylesine yenik görünmesine de şaşmamak gerekirdi. Yirmi yılda sadece üç ziyareti aksatmıştı.

Tess, Angel'a aslında kibar bir aileden geldiğini itiraf ettiği sırada, Greyhound otobüsü, eyalet hapisanesinin önündeki durağa yanaştı. John, biletini son okuduğu sayfaların arasına yerleştirip, kitabı yanında getirdiği market poşetine koydu.

Ziyaretçi girişinde aranan ve sorguya çekilen John, utançtan kıpkırmızı olmuştu. Bütün bunların üzerinde olduğu için değil, bu vesileyle kendisini her ziyarete geldiğinde, annesi-

nin neler çektiğini anladığı için. Görevliler, John'un getirdiği bir karton sigarayı didik didik edip kitabın her sayfasını tek tek incelerlerken, John da hesap yapıyordu. Annesini düşündü, bu yolculuğu belki beş yüz küsur defa yapmış olmalıydı. Buna nasıl dayanmıştı? Annesine bu utancı nasıl yaşatmıştı? Joyce'un öfkeden mosmor olmasına şaşmamak gerekiyordu. John, bütün hayatı boyunca şu anda nefret ettiği kadar nefret etmemişti kendisinden.

İsminin anons edilmesini bekleyerek plastik sandalyelerden birine oturdu. Dizini sallamaya başlamıştı yeniden, oysa odadaki başka herkes inanılmayacak derecede sakin görünüyordu. Bunların ekserisi, çocuklarıyla birlikte gelmiş kadınlardı. Babacıklarını görmeye gelmiş olmalıydılar. John'un yakınındaki çocuklardan biri, elindeki pastel boyayla bir uçak çizdi. Bir diğeri ağlıyordu, zira oyuncak ayısını içeri sokmasına izin verilmemişti. X ışınlarından geçerken, ayda bir griplik olduğu ortaya çıkmış, anne ise ayının içinin açılıp araştırılmasına izin vermemişti.

Üniformalı bir kadının "Shelley?" diye seslendiğini duydu. Gardiyanların hiçbiri onu tanımamıştı, ama tutuklu sayısı ve haftalık ziyaretçilerin adedi hesaba katıldığında, bunda pek de öyle şaşılacak bir taraf yoktu.

Kadının "Shelley?" diyen sesi tekrar duyuldu.

John, göğsüne basurduğu market poşetine sımsıkı sarılmış olarak ayağa kalktı.

"Üç numaralı masa," dedi kadın, başıyla içeriye işaret ederek.

X-ışınlı kayışa konulan torbası üçüncü kez tarandıktan sonra, bizzat metal dedektörden geçip ziyaretçi odasına girdi. Kayışın sonunda durup odaya şöyle bir bakarak etrafı an-

nesinin gözüyle görmeyi denedi. Otuza yirmi ebatlarındaki odanın her tarafında, yere tutturulmuş, piknik tarzı madeni masalar vardı. Bunların bir tarafına erkekler, öteki tarafına da karıları, kız arkadaşları veya buraya gelmeleri için para ödedikleri fahişeler oturuyordu. Ortalıkta çocuklar bağrışarak koşup oynarken, her on adımda bir de, sırtını duvara vermiş, hazır vaziyette bekleyen gardiyanlar vardı. Mekân, objektifleri hafif bir ayıplamayla bir aşağı bir yukarı hareket eden kameralarla doluydu.

Üç numaralı masa, arka taraftaki masalardan biriydi ve Ben Carver bu masada oturuyordu. Üzerinde her zamanki giysileri vardı yine; beyaz tişört, beyaz pantolon ve beyaz çoraplar. Ayaklarına, annesinin yolladığı, parlak rugandan bir terlik geçirmişti; kirlenmelerini istemediği için, bunları hücre dışında nadiren giyerdi Ben.

Kodeste, herkes farklı bir kişilik benimser, onu oynar; genellikle hayatta kalmalarını sağlamış olan bir kişiliktir bu. Caniler daha habıs, ırkçı beyazlar daha gaddar, ibneler daha ibne, deliler ise iyice sıyrır, zırdeli olurlardı. Ben, bu son kategoriye giriyordu ve rolünde, yıllanmış tiyatrocular gibi uzmanlaşmıştı. John, adamın bunun için çok da fazla uğraşmış olduğunu düşünüyordu. GEORGIA SORUŞTURMA BÜROSU kendisini yakaladığı sırada Ben, Atlanta çevresinde tam altı kişiyi öldürmüştü. Özel takıntısı, kurbanlarının sağ memesinin ucunu kesip hatıra niyetine saklamaktı. Yakalandığı sırada, on sekiz yıldır, Atlanta postanesinin ana bölümünde, mektup tasnifi gibi bir işle uğraşıyordu. Polislerden biri fazla ca gayretkeş davranıp Ben'e sıkı bir tane geçirmiş ve onu yere sermişti. Bu sırada Ben'in ağzından, emzik gibi emdiği bir do ku parçası fırlamıştı; daha sonra, vaktiyle son kurbanına ait olan, sağ meme ucu olduğu anlaşılacaktı bunun.

Bu renkli ayrıntı, Ben'e son derece uygun olan Carver soyadı¹ ile bir araya gelince büyük bir sansasyon yarattı. John'dan farklı olarak Ben, ulusal haber kuşaklarına çıkmış, hattâ kendisine bir lakap da takılmıştı: Atlanta Oymacısı. Gerçi Ben'in bu lakaptan hoşlandığı söylenemezdi, ama tutuklanışından birkaç hafta sonra Atlanta Çocuk Cinayetleri davasında mahkum olduğu için kendisini birinci sayfa larının dışına iten Wayne Williams'a da kızgındı.

"Sevgili çocuğum," diyerek John'u süzdü Ben, dudaklarına incecik bir gülümseme kondurmuştu. Bu dudaklar daima ıslaktı ve tam ortalarında, Ben'in umumiyetle sigarasını oturttuğu yerde koyu renkli bir leke yer alıyordu. Dişlerinde de benzer nikotin lekeleri vardı, hele tam ortadaki leke aynen bir mandagözü kadardı. Ben'in, John'a söylediği şeylerden biri, bir çeşit oral saplantısı olduğuydu. "Sigara dumanına katlanmak, sağ göğsünü feda etmekten daha iyidir, sevgili yavrum." O günden sonra, John adamın sigara içmesine en ufak bir laf etmedi.

"Eee?" dedi Ben.

Masanın başında dikiliyordu John; oturmak istediğinden pek emin değildi. Ben'e "İyi görünüyorsun," dedi.

"Tabii ki iyi görünüyorum," dedi Ben. John'un arkasındaki birine göz kırparak eliyle saçını düzeltir gibi yaptı; 'gibi yaptı', çünkü kafasında saç yoktu.

Her ne kadar Ben ihtiyaten gözaltında bulunsa da, o karnatta, ziyaretçilerin tutuklu yakınlarıyla görüşebileceği bir oda mevcut değildi; o yüzden, kırk yılda bir kendisini görmeye gelen biri olursa, herkesle birlikte bu odada otururdu. Ziyaretler sırasında en savunmasız kalanlar, III. Kademe akıl

1) Carver, İngilizce'de "Oymacı". -çn

hastalarının tutulduğu bölümden gelenlerdi. Böyleleri, diğer mahpusların sustalılarının kurbanı olmamak için, ya akıllarının tamamen fahişelere takılmasına veya karılarına ve kız arkadaşlarına karşı aşırı saygı gösterilerine girişmelerine güvenmek zorundaydılar.

“Seni görmem gerekti,” dedi John.

Ben dilini çıkıktı; eğer polisler tarafından yakalanmamış olsaydı, şu anda o dilin altında ne olacağını düşünmemeye gayret ediyordu John. “Sana bu fare deliğine gelmemeni söylemedim mi ben?”

“Seni görmek güzel,” dedi John. Bunda samimiydi. Buradan çıktığından beri, kendisini gördüğüne sevinen bir yüz görmemişti.

“İyi,” dedi Ben, bir yandan dudaklarını şaklatıyordu. “Ne getirdin bana?”

John, poşetinden bir karton filtresiz Camel çıkardı.

“Vay! Ne gerek vardı yahu!” diyen Ben, kartona sarılıp göğsüne bastırdı. “Şekerim, lütfen otur. Yani, bana kumbaranın şahane bir görüntüsünü sunsan bile, etrafımda gezinilmesini pek sevmem.”

John, Ben’in konuşma biçiminden dolayı mahcup olarak oturdu. Onun kendisiyle nasıl konuştuğunu unutmuştu; saatin kaç olduğunu sorduğunda bile, insana kendisini kirletmiş hissettirebilecek bir konuşma tarzı vardı bu adamın. Sonra, bu konuşmanın Ben’in oyununun bir parçası haline geldiğini, kendi boğazını kesmeden günü bitirebilme yöntemi olduğunu hatırladı.

“Oprah, bugün en sevdiği şeyleri yapacak,” diye ifşaatta bulundu John’a.

Oprah, bütün koğuşun üzerinde anlaşılmaya varabildiği tek televizyon programıydı.

“Şahane bir program olacak besbelli,” dedi John. Gardiyan çekip gitmeden önce masalarının etrafında birkaç dakika oyalandığı için daha fazlasını söylemedi.

“Şimdi,” dedi Ben, “duman çekmeden öyle uzun süre duramam ben, bunu bilmen lazım. Ne istiyorsun benden?”

John biraz yanaşarak, gardiyanların kuralları ihlal edecek herhangi bir şey yapmadığını görebilmeleri için ellerini masanın üzerine koydu. “Başım belada.”

“Tahmin etmiştim.”

Gardiyan artık gitmişti. John, omzunun üstünden arkaya bakma isteğine karşı koydu. O, gözlerini Ben’in arkasındakilerin üzerinde gezdirirken, Ben de, onun arkasındaki vaziyeti kolluyordu.

“Tatlım,” dedi Ben. “Aklının bir köşesinde bulunsun, yerin kulağı vardır.”

Yerden ziyade masaların kulağı vardı. John bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu ancak kodesteki herkes, masaların altına ya da tepedeki floresan lambalarına gizlenmiş dinleme cihazları bulunduğuna inanırdı. Kameralar yeterince ortadaydı, odanın içinde aşağı yukarı, sürekli hareket ederek, varlığı şüphe uyandıran ziyaretçiler üzerine odaklanıyorlardı. Burada, bir rahibe bile güvenilemezdi.

Kısık bir sesle televizyondan, kredi raporundan ve postaneden söz etti John. Şemsiyeli adamdan da bahsetti ama adını vermemeye özen gösterdi, çünkü ortada dönen söylentilerin doğru olup olmadığını kim bilebilirdi.

Onun sözlerini bitirmesini, “Anlıyorum,” diye karşıladı Ben.

John, oturduğu sandalyede biraz arkaya kaykıldı. “Ne yapmalıyım?”

Dudaklarını iyice birbirine bastırđı Ben, sonra da parmağını, etinin koyu bir leke ile karardığı noktaya yerleştirdi. “şekerim, bu pek öyle kolay bir soru değil.”

“Beni kullanıyor,” dedi John, sonra da “değil mi?” diye ekledi. Söylediğinin doğruluğundan kendisi de çok emin değildi zira.

“Buna şüphe yok,” diye tasdik etti onu Ben. “Böyle bir davranışın başka türlü açıklanması mümkün değil. Başka sebebi olamaz.”

“Beni paravan olarak kullanıyor.”

“Aslında seni kafese koyuyor, şeker.”

John, öne doğru eğilip yaklaşarak başını iki yana salladı. “Ama bir anlamı yok. Bu olay, altı yıl evvel başlamış. Altı yıl evvel ben buradaydım. Başka yerde olduğuma taş gibi bir kanıt.”

“Doğru, doğru,” dedi Ben, parmağıyla tekrar dudağına tıp tıp vurmaya başlamıştı. “Buradan çıktığını biliyor mudur?”

Omuz silkti John. “Öğrenmesi zor olmaz.”

“Peki, biliyor mu?” diye sordu Ben. “Vallahi, şunu itiraf etmeliyim caniko, şartlı tahliye kuruluna öyle etkileyici bir konuşma çektin ki, açıkçası ben bile afalladım. Böyle bal damlayan bir dil...”

John, kafasını sallayarak onayladı. Kendisi de şaşmıştı.

“O zaman farazyeler üretelim,” dedi Ben. “şimdi, diyelim ki bu arkadaş, senin bu kenefte çürüyüp gideceğini düşünmüş olsun.”

“Tamam.”

“Amma velakin... Büyük bir hayretle, yakışıklımızın buradan uçup gittiğini öğreniyor mesela.”

“Evet?”

“Şimdi, ya bu çocuk, senin bu geri dönüşünü bir nevi tehdit olarak algılıyorsa?” dedi Ben, biraz daha öne doğru eğildi. “Demek ki bir dümeni var.”

“Evet,” diye tasdik etti John.

“Senin de... Bu küçük yan işe dahil olmanı pek istemiyor mesela...”

“Mesela.”

“Tamam. N’apar bu durumda?”

İkisi de susmuş, bir sonraki adımı düşünüyorlardı.

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti John, üzerine bir yılgınlık çökmüş gibiydi. “Onu bulmam gerekiyor.”

“Akla ilk gelecek şeyleri denedin mi?”

“Evet.” Telefon rehberini gözden geçirmişti ama herifin burada kaydı yoktu. Kütüphanedeki bilgisayarı kullanmayı denemiş, İnternet’te nasıl arama yapıldığını tarif eden talimatnameyi okurken, kendini mal gibi hissetmişti. Kocaman bir sıfırdı o!

“Neyin peşinde olduğunu öğrenmem lazım,” dedi John.

Ben, parmağıyla sigara kartonunun kenarını eğip bükmeye başlamıştı. “Şu da var istersen önceki hayatımdan tanıdığım bazı insanlara haber salıp, bu arkadaşın adresini buldurabilirim sana.”

“O adamlarla halen ilişkin var mı yani?” Duydukları, John’u çok şaşırtmıştı. Böyle bir şeyi, dinlenebileceği bir yerde kabul ediyordu Ben. Duruşması sırasında, kurbanlarından aldığı hauraları, tanıdığı başka fetişistlere yollamak için, çalıştığı postanenin şirket içi mesaj bölümünü kullandığını iddia eden “bazı kaynaklar” olmuştu.

Ben’in yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı birden. “Kar-da, kışta, kıyamette... Ama öncelikle bana lazım olan bazı şeyleri söylemen lazım.”

İsim. Ben'in, adamın ismine ihtiyacı vardı. John etrafına şöyle bir bakınıp ağzını açtı.

"Şşşşş," diye uyardı onu Ben.

Bir başka gardiyan yanlarından geçip, tam karşılarındaki masanın önünde durdu. John da, Ben de sus pus olmuşlardı şimdi; John, ellerine bakarken bir yandan da buraya gelmiş olmasının arkasındaki düşüncüyü sorguluyordu. Başka kimle konuşabilirdi ki? Joyce'u bu işe bulaştırmak istemiyordu. John'un tanıdıklar dünyası, fahişeler ve suçlulardan oluşuyordu.

Gardiyan çekip giderken, Ben suratını komikleştirdi. Bu adamın birçok bakımdan John'a babalık ettiğini söylemek mümkündü. Bu nasıl olmuştu? Mutlak biçimde kötü, kendisini temize çıkaracak en ufak niteliği bulunmayan bu adamla nasıl olup da arkadaşlık kurabilmişti?

Bu durum için söylenecek pek bir şey yoktu; Ben'in, John'la kendisini ayrılmaz bir ikili olarak görmesinin dışında.

"Bak ne diyeceğim," dedi Ben. "Benim bir arabam var."

"Ne?"

"Annemin evinde duruyor. Şimdi onu arayıp, bir arkadaşımın arabayı ödünç alacağını söylerim."

Bu işte Ben, John'dan daha zekiydi. John ancak adım ilerleyebiliyor, etrafıca düşünemiyordu. Adamın adresini buldu diyelim, n'apacaktı? MARTA otobüsleriyle adam kovalamaya benzemezdi bu iş.

"Çalışıyor mudur ki?" diye sordu John.

"Valide bir ara her pazar kiliseye gidiyordu arabayla, ama şimdi centilmen arkadaşı Bay Popson götürüyor onu," dedi Ben. "Anamın adı Beulah Carver; rehberde bu adı taşıyan tek kişi odur. Sana anahtarı verir. Ama sakın beni nasıl tanıdığını söyleme ona."

“Neredeyse otuz yıldır kodestessin. Nasıl tanıdığımı anlamaz mı sanıyorsun?”

“Kestigim adamların göğüs uçlarını üç yıl boyunca onun buzdolabında sakladım; valideye de saçkırana iyi gelen bitkisel ilaçlar olduğunu söyledim. Nasıl?”

John, ona hak vermeden edemedi.

“Anlaştık o zaman,” derken, bakışları John’un arkasındaki bir yere saplanıp kalmıştı, sonra bir anlığına bundan vazgeçip çabuk çabuk konuştu. “Herifi takip edecek ve n’apıyor, nerelere gidiyor öğreneceksin. Hiçbir şey, durup dururken olmaz. Hiçbir şey.” O sırada yanlarından bir başka gardiyan geçiyordu ki Ben de doğruluverdi. “Artık gitme zamanı geldi cicim. Hediye için teşekkürler.” Eliyle sigara kartonuna vurdu.

John da doğrulmuştu. “Ben...”

“Git,” diye üsteledi Ben tekrar, kollarını John’un omzuna dolayıp, ona sıkıca sarılarak.

Gardiyanlar, bir anda başlarına biriktiller –mahkumlarla ziyaretçiler arasında fiziki temas yasaktı– ama Ben, John’a sımsıkı sarılmış, ıslak dudaklarını John’un kulağının tam altına değdirmişti. Onu çekip götürürlerken sırtlan gibi sırtıyordu ama öte yandan kendisine armağan olarak getirilen sigara kartonunu almayı hatırlayacak kadar da akli başındaydı.

Gardiyanlar, kendisini sürükleye sürükleye ziyaret odasından çıkarırlarken, “Güle güle, şekerim,” dedi Ben.

John el sallayarak karşılık verirken, adamın bulaşan salyasını eliyle silmemek için kendini zor tutarak, tamamen gözden kaybolmasını bekledi.

Mahkumiyetinin beşinci yılında Ben’e, daha yaşlı tiplerin niçin kendisine hiç musallat olmadığını veya şansını dene-

mediğini sormuştu John. O sırada daha büyümüşü. Annesinin hep öngördüğü gibi, sonunda eli ayağı irileşmiş, koca adam olmuştu. Spor salonunda kaldırdığı ağırlıklar, sonunda kaslarını şişirmişti ve bir kutup ayısını kıskandıracak kadar çok kıl vardı artık vücudunda.

Ben, omuz silkmişti. “Yemek yediğin kaba pisleme.”

“Yooo,” diye karşı çıktı John; sorusuna tam bir yanıt almadan Ben’i rahat bırakmaya hiç niyeti yoktu. “Söyle, bilmem gerekiyor.”

O sırada bulmaca çözüyordu Ben ve John’un ısrarı, ilk başta canını sıkıyordu. Fakat sonra onun ciddi olduğunu gördü ve önündeki mecmuayı kenara koydu.

“Bu öyle spor olsun diye yapılmaz,” dedi sonunda Ben. “Ben, gösterinin baştan çıkarma evresini severim. Sahnedeki bir oyuncuyum ben, sana gelince...” Yine o ıslak gülümseme belirdi suratında. “Sen saftirigin tekisin.”

Ama o saftirik bu sefer fena iş çıkarmamıştı. Ben birkaç saniye içinde yüzünü onunkine bastırmayı becermiş ve John da ona, öğrenmek istediği her şeyi söyleme imkânı bulmuştu.

Bölüm On Dört

Jüri cezasını onadıktan sonra, John'u eyalet hapisanesindeki hüccesine geri götürmüşlerdi. Kelepçeleri bırakmış, ama bir delilik yapma ihtimalini göz önünde bulundurarak kemeriyle ayakkabı bağcıklarını almışlardı. Aslında bunu yapmalarına gerek yoktu. Öylesine sersemlemiş ve afallamış haldeydi ki, tıkıldığı ufacık delikte canına nasıl kıyabileceğini düşünecek hali yoktu.

Yirmi iki yıl. Yirmi iki koca yıl! Aftan yararlanabilmesi için önce otuzuna gelmesi gerekiyordu. Yani koca bir adam olması.

“Buna da şükür,” demişti, annesi gözyaşları içinde. John yakalandıktan sonra, öyle çok ağladığı söylenemezdi, ama şimdi iki gözü iki çeşmeydi. “Buna da şükür, bebeğim.”

Bundan kastı, oğlunun ölüm cezasından kurtulmuş olmasıydı. Massachusetts'te, bir akranını beyzbol sopasıyla öldü-

rene kadar döven on dört yaşında bir velet, ulusal basında daha yeni manşetlere çıkmıştı. Teksas'ta ise yirmi sekiz yaşında bir genci, on yedi yaşındayken işlediği bir suçun karşılığında idam etmişlerdi. Çocuk suçlular, epeydir yeni bir mevzu değildi. John o anda, bütün bir ömür boyu parmaklıklar ardından bakmak yerine, elektrikli sandalyedeki sırasını bekliyor da olabilirdi.

"Temyize gidebiliriz," demişti annesi John'a. "Çok sürmez. Temyize gideriz."

Annesinin arkasında duran Lydia Yenge ise bu konuda şüpheli gözüküyordu. John sonradan öğrenecekti ki, biri tam kendi yaşında üç çocuk babası bir adam hariç, jüridekilerin hepsi idam cezası lehinde oy vermişti. Ötekiler ise, bir John'a, bir de Mary Alice'in paramparça olmuş bedenini gösteren, büyütülmüş fotoğraflara bakmış ve... John'un da ölmesini istemişlerdi.

Mahkemedeki hücresinde, duruşma boyunca söylenmiş her şeyi kafasında tekrar tekrar kurdu John. Birkaç ay evvel konuştuklarında ona tatlı bir adam gibi gelmiş olan eyalet psikologu, duruşma sırasında salondakilere, John'un hayaller gören bir psikopat, hiçbir pişmanlık göstermeyen, soğukkanlı bir canı olduğunu söylemişti. Sonra bir de John'un okulundan çocuklar vardı; iş mahkumiyet aşamasına geldiğinde ayağa fırlayıp, Mary Alice'in ne kadar iyi bir kız, John Shelley'nin ise başından beri ne korkunç bir yaratık olduğunu söylemek için birbirleriyle yarışan çocuklar. Müdür Binder, Koç McCollough... Hepsi de John'dan, sanki Charlie Manson imiş gibi söz etmişlerdi.

Kimden bahsediyordu bunlar? John, bu kişiyi tanııyordu. Kendisi hakkında konuşup duran çocukların yansı, son

üç yıldır John'la iki kelime bile etmemişlerdi; şimdiyse, sanki onun hakkında her haltı biliyorlarmış gibi davranıyorlardı. İlkokuldan ortaokula geçerken bir ayrılık olmuş ve en popüler klik John'u terk etmişti. Spor olmasaydı, rüzgara kapılmış yaprak misali oradan oraya savrulan bir tip olurdu. Futbol takımından atıldığında, hepsi de koridorda onunla göz göze gelmekten kaçınmıştı. İşte şimdi, bu "arkadaşlar"ın belirttiği kanaate göre John bir... canavardı.

John, gözleri hücrenin beton zeminine dikilmiş, tıpkı müşterisinin avcundaki çizgileri nasıl yorumlaması gerektiğini düşünen bir falcı misali, yerdeki çatlakları izlemiş durmuştu. Başını kaldırdığında, parmaklıkların öteki tarafında duran Paul Finney'yi gördü.

Gülümsüyordu Mary Alice'in babası.

"Bu anın tadını çıkar pislik. Çıkışında, burayı çok arayacaksın."

Cevap vermedi John. Zaten ne söyleyebilirdi ki?

Bay Finney, biraz daha yaklaşıp parmaklıklara yapıştı. "Kızıma yaptıklarını hatırla," diye fısıldadı. "Duşta eğildiğinde, ona yaptıklarını hatırla."

Bir şey anlamıyordu John. Daha on altı yaşındaydı. Eğer Bay Finney, o anda ayrıntılarıyla anlatsa bile, John muhtemelen kafasını sallayıp imkânsız olduğunu söylerdi.

Ama değildi.

O akşam için ilçe hapishanesinde tuttular onu. Gardiyanlar her yarım saatte bir hücrenin etrafında dolanıyor, yatak çarşaflarından kendine kement yapıp yapmadığını kontrol ediyorlardı. Sahil Eyalet Hapishanesi, Atlantik Okyanusu'ndan bin küsur kilometre kadar uzakta, John'un adını bile duymadığı bir kasabadaydı. Ziyaretçiler konusunda, gayet

kesin çizgilerle belirlenmiş kuralları vardı. Annesinin ziyaretine izin verilebilmesi için, John'un burada bir ay kalması gerekiyordu. Bunun bir uyum sağlama süreci olduğu söyleniyor, mahkumun çevreye alışması ve ziyaretçi kabul etme ihtiyacını hak edebilmesi için gerekli bir süre olduğu belirtiliyordu. John'un daha evvel, ailesini hiç görmeden geçirdiği en uzun süre, Tennessee, Gatlinburg'daki bir haftalık bir dini tatil sırasında olmuştu.

Zamandan kazanabilmek için, John'u şafak sökerken uyandırıp, ayaklarında zincir, ellerinde kelepçelerle hapisshane nakil aracına bindirdiler. Bilekleri öylesine inceydi ki, kadınlar koğuşundan daha küçük kelepçeler getirtmişlerdi. John, her zaman zayıflıktan kopacak kadar ince olmuş, ama yaşadığı baskı bunu daha da beter hale getirmişti. Duruşma esnasında neredeyse on kilo zayıfladığından, giydiği çuval gibi bol tulumun altından rahatlıkla kaburga kemikleri sayılabiliyordu.

Otobüste başka erkekler de vardı; John araca binince, bunlar ısıklık çalıp yuha çekmeye başladılar. John, duruma gülümseyerek karşılık verdi, çünkü bunu bir çeşit kabul töreni sanıyordu.

"Güçlü ol," demişti annesi, *Kojak*'vari sert konuşma üslubunu sürdürerek. "Sana yaklaşımlarına müsaade etme ve kimseye, hiçbir koşulda güveneyim deme."

Gardiyanlardan biri, elindeki copla araç sürücüsünü mahkumlardan ayıran kafese vurmuştu. Ardından, sürücünün hemen arkasındaki koltuğu işaret ederek, John'a "Otur," demişti.

Bu külüstür otobüste havalandırma yoktu, yol ise inişli çıkışlıydı. John'un zincirleri, yol boyunca tıpkı Jacob Mar-

ley'inkileri andırır biçimde, şakırdadı durdu. Kafasında, ailece Florida'ya gittiklerinde, Joyce'la birlikte oynadıkları oyunları canlandırıyordu. Bizim şehrin dışından kaç araba plakası sayarsın? Yolum öteki tarafında kaç tane inek var? Peki ya bu tarafında kaç tane var?

Mesanesi öylesine dolmuştu ki, Savannah'nın dışına çıktıklarında, duyduğu acıdan dolayı gözlerine yaşlar oturmuştu. İçgüdüsel olarak, bu yolculukta mola verilmeyeceğini seziyordu. Otobüs, hapishanenin evvela birinci, sonra ikinci ve nihayet üçüncü kapısından geçerken, bacaklarını iyice birbirine bitiştirmiş, sıkıyordu.

Ayağa kalktığında, mesanesinde keskin bir acı hissetti fakat ayak bileklerindeki zincirlerin varlığından da açıkçası hoşnuttu, zira bunlar bacaklarını bitiştirmesi için ona bir özür sağlıyordu. Gardiyan en önde, John arkasında, diğer tutuklu güruhu da en arkada olduğu halde, ilk binaya doğru yollandılar. Arkasındakilerden biri, sürekli John'un topuklarına vurduğundan hızlanmak zorunda kalıyor, o sırada mesanesindeki sızı dayanılmaz bir raddeye geliyordu.

Bir dizi pisuarın sıralandığı, açık bir banyoya götürüldüler. Ağır ağır, hepsinin kelepçe ve zincirleri çıkarıldı. John utanmış, kendisinden evvel bir başkasının yapmasını bekliyordu. Tulumunun ön yırtmacına el attığında, üzerinde dolaşan meraklı bakışları hissedebiliyordu. Ona verdikleri üniforma yetişkinlere göre olduğundan, ağ kısmı John'un ta dizlerine kadar iniyordu. Bozulan asabı yüzünden önce hiçbir şey yapamadı, ama sonunda ince ince işlemeye başlayabildi.

"Minik bir Viyana sosisi gibi," dedi, hemen arkasında duran adam. Gözlerini dikmiş, John'un çuküne bakıyordu. John adama bakınca, adam ağzındaki bir sıra çarpık çurpuk

dişi açıkta bırakan geniş bir sırtışla baktı yüzüne. “Sadece bakınca bile ağızım sulandı vallahi.”

“Kes sesini,” diye buyurdu oradaki gardiyanlardan biri. niformasındaki yamanın üzerinde “Everett” yazıyordu, iki eli arasına sıkıştırdığı copunu, sanki bir balık oltası tutar gibi kavramıştı. “Hepiniz zerinizdekileri çıkarıp şu siyah çizgi hizasında toplanın.”

John’un yüzü kıpkırmızı oldu. Yaşının henüz küçük olmasından dolayı, duruşma esnasında kaldığı ilçe hapishanesinde, tecritte tutulmuştu. Gardiyanlar tarafından orada da defalarca aranmış, ancak hiçbiri şimdiki gibi olmamıştı. John, hayatı boyunca hiçbir zaman bir alay yabancının önünde ırlııplak durmuş değıldi. Tulumunun düğmelerini zmeğe çalışan ellerinin neredeyse hissizleştiğini hissetti; öteki adamlara bakmamaya çalışsa da tabii ki onları görebiliyordu. Hepsisi de iri kıyım, kocaman adamlardı. Kollar fışkıran bedenleri yetişkin erkek bedenleriydi. John ergenliğe biraz geç girmişti. Belki haftada bir kez tıraş oluyordu, bu da gereklilikten ziyade, sakallarının daha çabuk çıkmasını istemesindendi. Bu adamların yanında, korkmuş, küçük bir kız çocuğunu andırıyordu.

Everett bu sırada onlara kuralları, yapmaları ve yapmamaları gerekenleri anlatmaya başlamıştı. O bunları anlaurken, elinde cep feneri olan bir başka gardiyan, tek tek her birine eğılmesini söylüyor ve muayene için bacaklarını aralatıyordu. Bir başkasıysa, eldivenli parmaklarını ağızlarına sokarak içeri silah yahut kaçak herhangi bir şey sokup sokmadıklarını araştırdı. Nihayet bir üçüncüsü, horumla üzerlerine su sıkarak hepsini yıkayıp, haşarata karşı etkili bir ilaç püskürttü.

Her birine bir çift beyaz pantolon ve aynı renkte tişört ve-

rildi. John'a verilen tişört olabilecek en küçük ebattaydı ama pantolonu, içine bir filin rahatça sığabileceği kadar genişti. Yürürken, bir eliyle sürekli belinden kayan pantolonu toparlarken, ötekiyle yastığını ve çarşaflarını tutması gerekiyor; verilen az miktardaki tuvalet malzemesini ise en tepede dengelemeye çalışıyordu.

Sanki bir sisin içinde hareket eder gibiydi, dosdoğru önüne bakıyor, midesi bulanmasın diye uğraşıyordu.

"Shelley," diye seslendi ona Everett. Elindeki copun ucu, kapısı açık hücreyi işaret ediyordu. "Buraya."

John, hücreye girdi. Bir köşedeki çelik tuvaletten, buram buram sidik ve bok kokusu yayılıyordu. Duvara çakılı lavabo, bir zamanlar muhakkak ki kar gibi beyazdı, ama şu anda kir ve pasaktan iğrenç bir renge bürünmüştü. Solda bir masa, sağda iki adet ranza vardı. Karşı duvara değmek için, hücrenin ortasında durup, kollarını ileri doğru uzatmak yeterliydi. Üstteki ranzada yatmakta olan, tahminen yirmi beşlerindeki bir adam, John'a dönüp gülümsedi.

"Sen alta," dedi.

Aç kurt ışıkları iyice artmış, ama Everett çoktan çekip, bir sonraki mahkumu bir sonraki hücreye yerleştirmeye gitmişti.

Adam "Zebra," deyince John bunun onun adı olduğunu anladı.

"John."

"Yaş kaç?"

"On altı."

Zebra gülümsedi. Gülümseyince ortaya çıkan dişleri, tıpkı bir zebranın derisi gibi yol yol siyahlı beyazlıydı. Dişlerini işaret ederek, "Beğendin mi?" diye sordu. "Seninkini de böyle yapabiliriz, istersen. Ne dersin?"

John, kafasını sallayarak, "Annem beni öldürür," dedi.

Zebra gülünce, beton binaya insanın tüylerini diken diken eden bir ses yayıldı. "Git de yatağını yap, Johnny. Sana Johnny denmesinden hoşlanıyor musun?" diye sordu. "Belki de anneciğin sana bu isimle hitap ediyordur."

"Etmaz aslında," dedi John. En azından, bebekliğinden beri böyle çağrıldığını anımsamıyordu.

"Burada iyi olacaksın Johnny," dedi Zebra ve birden uzanarak, ellerini John'un saçlarının arasına sokup, onları öylesine sert ve acıtıcı bir biçimde karıştırmaya başladı ki, John yana doğru eğilmek zorunda kaldı.

Mahrem bir kıkırdamayla, "Seninle ilgileneceğim evlat," dedi.

İlgilendi de.

Tıpkı kurulu bir saat gibi, her gece ışıklar söndükten sonra alttaki ranzaya geçiyor ve John'un kafasını yastığa bastırarak, canını yakarak ona tecavüz ediyordu; öyle ki, ertesi gün John klozete oturduğunda, kıcından kanlar geliyordu. Ağlamanın, Zebra'yı durdurmadığını öğrenmişti. Çıglık atmak, sadece adamın kendisini daha sert becermesine yol açıyordu. İçerideki ilk haftası sona erdiğinde, John'un dayanacak gücü kalmamıştı.

Zebra, bir yırtıcıydı. Hapishanedeki herkes, müdüründen gardiyanına, gardiyanından çöpçüsüne kadar bunu biliyordu. Başlangıçta John'u sadece kendine saklamıştı, bir süre sonra ise, sigara ve başka kaçak mallar için onu diğer mahkumlara pazarlamaya başladı. Üç hafta geçtikten sonra, John'u hapishanenin hastanesine götürmüşlerdi. Kık deliği haşat olmuş, ağlamaktan gözleri şişip kapanmıştı.

Richard Shelley, hapishanedeki oğlunu ilk kez (zaten hep i topu iki ziyarette bulunmuştu) burada ziyaret etti.

Richard Shelley'i, oğlunun yatmakta olduğu hastane odasına, John'un o hücreye girdiği ilk günden sonra hiç görmediği Everett adlı gardiyan götürdü.

"İşte, burada," dedi Everett, Richard'a, adama yer açmak için duvara doğru çekilirken. "On dakikanız var."

John'un yatağının ayakucunda dikildi Richard. Uzunca bir süre, tek kelime etmeden, öylece baktı durdu.

John da ona baktı, aynı anda hem bir hafifleme, hem de utanç duygusu sarıyordu her yanını. Babasına sarılmak, onu ne kadar sevdiğini, yapmış olduklarından ötürü nasıl üzgün olduğunu, onun haklı, kendisininse beş para etmez biri olduğunu söylemek istiyordu. Babasının kendisine sunabileceği hiçbir şeyi hak etmiyordu, ama yine de bunu yapmak istiyordu, buna öyle çok ihtiyacı vardı ki, yüreği yanıyordu.

Richard, aşık bir çabayla konuşmaya muvaffak oldu ve "Canın acıyor mu?" diye sordu.

John, ancak kafasını sallayarak evet diyebildi.

"Güzel," dedi babası, sesinde sanki hak yerini buldu der gibi bir ifade vardı. "Mary Alice'in neler hissetmiş olduğunu şimdi anlıyorsunuzdur o halde."

Bölüm On Beş

25 EKİM 2005

John, hapisteki ilk gecesini aklına bile getirmek istemiyordu, ama o ilk gecenin anısı, insanı uykusundan uyandıran bir karabasan gibi geri gelip duruyordu. İşteyken, biri arkasından geçse, aniden geri çekiliyordu. Sökaktan yükselen ani bir ses, yüreğini ağzına getirmeye yetiyordu. Eğilip kovanın dibindeki süngerı alır, bir kamyonetin yahut sedan bir arabanın tekerleklerine biraz cila sürer ve derken bütün korkunç anılar birden beynine üşüşürdü.

Zebra'nın onu millete paslamasının ardından, Sahil'in hastane kanadında tam bir ay kalmış; büyük aptesini yapmayı bile en baştan öğrenmesi gerekmişti. Çıkınca, ağır cinsel suç hükümlüleriyle birlikte gözetim altında tutulacağı koruma koğuşuna nakledildiğini öğrendi. Belki de Ben Carver'ın,

John'la hemen sahaya çıkacağını, Zebra'nın başladığı işi bitireceğini düşünmüşlerdi, ama hücreyi paylaşacağı yaşlıca adam, kapısına getirilen cılız mı cılız oğlanı görünce, büyük bir hayal kırıklığıyla "Esmer mi? Sarışın istemiştin ben!" diye haykırmıştı.

Koruma koğuşuna naklinden kimin sorumlu olduğunu bilmiyordu, şayet bilseydi, bu kişiye nasıl teşekkür edeceğini bilemezdi. Bazen, onun gardiyan Everett olduğunu sanıyordu ama ara sıra da, ranzasına uzanıp hayal dünyasına dalıyor ve kendisini kurtaranın babası olduğuna dair bir hikâye uyduruyordu. Bu hikâyede, Richard büyük bir gazapla hapishane müdürünün odasına dalıyordu. Yahut senatöre yollayacağı, öfke dolu bir mektup kaleme alıyordu. Yahut da oğluna adil davranılmasını talep ediyordu.

Kartını basıp da kendisi için o günkü çalışmanın bittiğini ilan eden çat-çat sesini duyduğunda, bu salakça ergenlik hayallerine güldü John. Birkaç haftadır hava epey güzeldi ve tatillerini alışveriş yaparak geçirecek olanlar, araba yıkatmaya geliyorlardı. Evvelki günün öğleüstüne kadar, John'un gidip de Ben'in annesinden arabayı alması mümkün olamamıştı. Mary Alice öldüğü sırada, John acemi sürücü belgesi almaya çalışıyordu, ama bunun üzerinden o kadar uzun bir zaman geçmişti ki, şimdi direksiyonun arkasına geçme fikri bile onu ter içinde bırakmaya yetmişti. Arabayı kullanırken yakalanırsa, Bayan Lam onu anında içeri tıkarı. Şayet arabayı kullanmazsa da, nasıl olsa yine kodesi boylayacaktı.

Ben'in annesi telefonda açık sözlü ve dostça davranmış, "Ben'in bir arkadaşıyla konuşmaktan duyduğu memnuniyeti" dile getirmiş, ayrıca John'a, arabanın sigortasının yapıldığı konusunda teminat vermişti. Bayan Carver, pazar günleri

kendisini Warm Springs'teki kilise toplantısına Bay Popson'un götürdüğünü de anlatmış, ancak John'dan arabayı dolu bir depoyla geri getirmeyi lütfen unutmamasını istemişti. Hepsine razıydı John, fakat kadın siyatığından söz ederek, onu bir on beş dakika daha telefonda tutmuştu. John hapisteyken hem anne, hem de baba tarafından büyükanne ve büyükbabası ölmüş, biri bile onu ziyarete gelmemişti. Kadının yakınmalarını istekle, doğru zamanda doğru sesleri çıkararak dinliyordu ki, koridorun karşı sırasındaki sübyancı gelerek John'a telefonu kullanmak istediğini söyledi.

Söylendiği gibi, lacivert Ford Fairlane'i sundurmada park edilmiş vaziyette buldu John. Arabanın anahtarı, ruhsat ve sigorta belgesiyle birlikte, güneş ışığını kesen siperliğin içindeydi. John için o sırada en önemli şey, arabanın daha ilk denemede çalışmasıydı. Aracı vitesle takıp yola çıktı; Bayan Carver'in evinin önündeki tek yönlü dar yolda bir yukarı bir aşağı alıştırma yapmaya çalışırken, ayağı sürekli gaz ile fren arasında gidip geliyordu. Tanrı'ya şükür, kullandığı araba otomatik vitesliydi, yoksa onu bulduğu yerde bırakması gerekirdi. O öğleden sonranın önemli bir kısmını, Fairlane'i nasıl kullanacağını öğrenmekle geçirdi ve iki şeritli otoyola çıktığı zaman, elleri aralıksız direksiyon çevirmekten ağnyordu.

Dişlerini gıcırdata gıcırdata "Yapabilirim, yapabilirim," diyerek, Atlanta'ya giden I-20'ye doğru saptı. Tek yapması gereken, yaptığı işe hakimmiş gibi görüldüğünden emin olmaktı. Ne çok hızlı, ne çok yavaş, kendine güvenli bir biçimde kolunu camdan sarkıtmış biri. Bütün polisler, suçlu görünümlü birinin peşine düşerlerdi. O küçük aynasız radarları hemen harekete geçer ve içinizde bir nabız gibi atan kararsızlığı hissedерlerdi.

Evvelki gece, gece yarısı civarında Fairlane'e binerken, kendi kendine, aslında biraz daha alıştırma yapmanın hiç de fena olmayacağını söylüyordu John. Arabayı, Cheshire Köprüsü Yolu'ndaki içki dükkanının karşı sokağına park ettiğindeyse, artık kendini daha fazla kandırması mümkün değildi. Yarım saat kadar bekledi, ama belli ki Robin denen kız o gün çalışmıyordu. Eve dönüş yolunda, bir kuyruğu olsa, şu anda onu bacaklarının arasına kısırmış olacağını düşündü.

Benzin, altından kalkamayacağı bir diğer lüks olduğu için, Fairlane'i oto yıkamaya bırakıp, yaya olarak Piedmont tarafına yürüyerek Cheshire Köprüsü civarındaki kavşağa geldi. Başlangıçta, öylesine bir yürüyüşe çıkmış gibi davranıyordu, fakat sonra, kendini kandırmanın, gecenin daha sonrasında planladığı şey kadar ahmakça olduğuna karar verdi. Bu arada, Ben sonunda John'a haber uçurmayı başarmıştı. Bu hafta, John'a postadan iki adet kart gelmişti: o güne dek, pansiyonda kalırken aldığı tek posta. İlki, Alabama'dan gönderilmişti ve üzerinde sadece numaralar vardı: 185430032. İkinci si ise Florida'dan yollanmıştı ve üzerinde *"Piney Grove yolundayız. Geri dönünce görüşmek üzere!"* diye yazıyordu.

Bilmecelerle uğraşmaktan nefret ederdi John, ama kütüphaneye gidip haritaların başına oturması gerektiğini biliyordu. Birkaç saat boyunca, amaçsızca pencereden dışarıyı seyrettikten sonra birden hatırladı ki 30032, Avondale Evleri'nin posta koduydu. 1854 Piney Grove Circle ise Decatur'un bitişindeki Memorial Drive'a komşuydu.

"Selam bebeğim!"

John'un o olaylı gün, araba yıkamada kurtardığı geçkince kadının da aralarında olduğu bir grup fahişe, içki dükkanından dışarı çıkıyordu. Kadının adını öğrenmiş olması gerekir-

di, ama John biliyordu ki, bu onu sadece daha çok üzecekti. Adını bilmek demek, bu kadının, bir yerlerde bir ailesi olduğunu, hayatının bir noktasında çocuk olduğunu, okula gittiğini, umutları ve hayalleri olduğunu bilmek demektir. Şimdiyse... sıfırdı.

Kadınların biri "Sikiş ister misin?" diye sordu.

Aralarındaki mesafeyi koruyarak, kafasını salladı John. "Robin'i arıyorum."

"Sinemaya gitti o," dedi kadın, çenesiyle yolu gösteriyordu. "Star Wars oynuyo'. Or'daki heriflerin en son gördüğü amcık, içinden çıktıklarıymış. Robin, ö'le dedi."

Kızlar, tatlı tatlı gülüştüler bu espriye.

"Sagolun," diyen John, kadınlar dağarcıklarındakileri iyice ortaya dökmeye kalkışmadan, yanlarından uzaklaştı.

Sinema salonu içki dükkanından epeyce uzaktaydı, ama John'un vakti vardı daha. Derin derin soluyarak havayı ciğerlerine çekti, sadece havayı değil arabaların egzozunu bile hissetmeye çalıştı. Bunları kodeste yapamazdınız. Akciğer kan-seri olmak için, başka yollar denemek gerekirdi orada.

Sinemaya vardığında, dizlerinin arkasındaki kirişler kopacak gibi ağrımaya başlamıştı. Star Wars. Çocukluğunda, altı-yedi kez görmüş olmalıydı. Annesi her hafta sonu, John ve arkadaşlarını arabayla sinemaya bırakır, birkaç saat sonra da gelip alırdı. Tabii bu olanlar John henüz temizken, uyuşturucuya bulaşmamışken olan şeylerdi. Filmi sevmiş, kaçıştan hoşlanmıştı.

İçeride her şey Ben'in sorumluluğu altındaydı ve John büyüdüğünde de bu düzeni aynen bıraktı, çünkü böylesi daha kolaydı. İşin fenası, John'un bütün kültürel bilgisinin, kendisinden otuz yaş büyük birisinin seviyesinde olmasıydı. Son

yirmi yılın film veya televizyon programlarını bilmiyordu mesela. Onun kaldığı kanatta hiç kimse, film gecelerinin düzenlendiği salona gitmezdi çünkü genel nüfusa karışacak kadar beyinsiz adamlar değildi bunlar. Doris Day, Frank Sinatra, Dean Martin... John'un içeride geçirdiği ilk Noel'de annesinin getirdiği transistörlü küçük radyoda sürekli onların şarkıları çalardı. Çocukluğunda müzik onun için öyle önemliydi ki, mutsuz yaşamının arka planı gibiydi. Şimdiyse, kafasına silah dayasalar, günün sevilen şarkılarından birinin bile adını bilemezdi.

John, kendini Robin'in sinemada olmadığına o kadar inandırmıştı ki, köşeyi dönerken kızla burun buruna gelince ağzı açık kaldı.

"Ne işin var senin burada?" diye sordu kız. Önce onun memnun olduğunu sandı John, sonra sinirlendiğini anladı.

"Kızlar, senin burada olduğunu söylediler," diye açıklamaya girişti. Binanın etrafında yılan gibi kıvrılan delikanlı kuyruğunu görüyordu. "Yorucu bir gece galiba?"

"Ne demezsin," dedi kız, elini sallayarak. "Andavallar, önce filmi izlemek istiyorlarmış. Mecbur, tekrar geleceğim."

"Ne kadar sürüyor ki film?"

"Ne bilim ben?" dedi kız ve dönüp içki dükkanına doğru yürümeye başladı, John da ardından. Bunun üzerine kız arkasına dönüp John'a "N'apıyorsun sen?" diye sordu.

"Gerisin geri yürüyeceksin sandım."

"Bana bak," dedi kız. "*Pretty Woman* falan değil bu, sen de Richard Gere değilsin, anladın mı?"

Kızın dediğinden bir halt anlamamıştı John. Kodeste izlediği tek Richard Gere filminin adı *Sommersby* idi ve o filmi de, bir çocuk oyuncu var diye izlemişti.

Açıklama yapma gereği duydu kız. "Bana bak. Birbirimize âşık olup evlenerek çocuk yapacağımızı filan sanıyorsan... Böyle bir şey olmayacak, çıktın mı?"

John bunları düşünmemiştii, ama belki de planı buydu.

"Sana sadece, bir daha görüşmeyeceğimizi söylemek istedim," dedi kıza.

"Zaten sadece bir kere görüştük dallama."

"Biliyorum," dedi John. Kız tekrar yürümeye başlamıştı, John da ardından. "Lütfen dur," dedi kıza. "Dur ve beni bir dinle."

Kollarını göğsüne kavuşturdu kız. "Pekala. Öt bakalım."

"Ben sadece..." diye başladı ve kalakaldı. Vay anasını, kız onu dinliyordu ya, aklına hiçbir şey gelmez olmuştu. "Ben, hep seni düşündüm," dedi sonunda. "Yani, illa ki cinsel anlamda değil." Suratındaki ifade tam aksini söylüyor olmalıydı ki, kız gözlerini yana devirince John, "Tamam, belki öyle de düşünmüşümdür," diye itiraf etti.

"Sikinin keyfi için bana para ödemedikçe, burada durmam için bir sebep yok."

"Öyle değil," dedi John. "Lütfen."

Kız tekrar yürümeye başlayınca John fırlayıp önüne geçti ve yüzü ona dönük, geri geri yürümeye başladı, çünkü onun durmayacağından çok emindi.

"Başım belada," dedi John.

"Bak sen, çok şaşırdım," diye yanıtladı kız.

"Kodese girip çıktım."

"Şaşmam mı gerekiyor buna?"

"Lütfen," dedi John. Birden durdu, o durunca kız da durdu. "Bu işlere karışmak istemezdim ama olan oldu. Bir şeyler yapmam gerekiyor. Tekrar hapisaneye dönemem."

“Biri sana şantaj filan mı yapıyor?”

John, bir süre düşündü, sonra da “Olabilir,” dedi. “Bilemiyorum.”

“İyi, aynasızlara git o zaman.”

Kızın ciddi olmadığını biliyordu John. “Sadece, seni bir kez daha görmeyi istedim, seni bir daha göremeyeceğimi bilmeni istedim. Yani, bundan sonra.” Durakladı, anlamlı bir laf etmek istiyordu. “Senin de bu işlere bulaşmanı istemiyorum, demeye çalıştığım bu. Bu herif kötü. Gerçekten kötü ve senin canını yakmasını asla istemem.”

“Beni korkutuyorsun,” dedi kız, ama sıkkin ses tonu sözlerini yalanlıyordu. “Kim canımı yakacakmış benim?”

“Kimse,” dedi John. “Senin olduğunu bile bilmiyor aslında o.” Ellerıyla yüzünü ovuşturdu, iniltiyi andıran bir ses çıkıttı ağzından. “Bütün bunlar sana bir şey ifade etmiyor,” dedi. “Bunlarla canını sıkıttığım için özür dilerim. Son bir defa görmek istedim seni sadece.”

“Neden?”

“Çünkü bana, ilk kez biriyle nasıl öpüştüğünü anlatmıştın. Ben sadece...” Gülümsemeyi denedi. “Ben okuldayken, mıymıntının tekiydim. Kızlar benden kaçır, uzak dururlardı hep.”

“Değişen bir şey yok demek ki. Şimdi de öyle, benden söylemesi.” Sözleri acıtıcıydı ama sesinde şakacı bir ton vardı sanki..

“Çok erken yaşta girdim hapse. Yirmi yıl kaldım içeride.”

“Ee, üzüleyim mi yani senin için?”

Başıyla hayır dedi John. İnsanların kendisi için üzülmesini beklemekten, epey uzun bir zaman önce vazgeçmişti. “Bana, şu Steiwe ile ilgili hikâyeyi filan anlattığın için teşekkür etmek

istedim. Aklıma geliyor hep ve harbiden güzel hikâye.”
Alt dudakını çiğniyordu kız, gözleri John’unkileri ararken.
“Tamam. Öyle diyorsan, öyledir.”

“Ayrıca, ben...” Sesi kısılmıştı. Bu konuşmayı belki bin defa kendi kendine yapmıştı, ama şu anda aklına söyleyecek hiçbir şey gelmiyordu.

“Ne?” diye atıldı kız, şabrı taşıyor gibiydi. “Beni becermek mi istiyorsun?”

“Evet,” diye doğruyu söyledi John. “Evet, istiyorum. Çok istiyorum.”

“O zaman bunu baştan söyleyebilirdin kıtıpiyoz herif, ben de biraz zaman kazanmış olurdum.” Konuşarak yola doğru seğırtti. “Oda için on papel, muamele için de otuz. Öyle Grek, vuruş filan da istemem. Çükünü koparınm valla.”

John’dan on adım kadar uzaklaşmış olduğu sırada, onun artık arkasından gelmediğini fark ederek döndü. “Derdin ne senin?”

“Teşekkürler,” dedi John tekrardan. “Hoşça kal.”

Bölüm On Altı

“Bana bak,” demişti annesi, ziyaretçi odasındaki masanın üzerine eğilerek. Sahil’e getirildiğinden beri annesini ilk görüşüydü bu ve ne Zebra, ne hastane, ne de John’un burada annesiyle konuşabilmek için şişirilebilir bir yastığa oturması gerektiğinden söz etmişlerdi.

“Burada çürüyüp gitmeyeceksin,” demişti annesi. “Hayatını bir şekilde kuracaksın.”

John orada oturmuş annesini dinlerken, kocaman gözyaşı damlaları yanaklarından aşağı iniyor, hıçkırıklarını dizginlemeye çalışıkça göğsü titriyordu.

“Sen artık bir oğlan çocuğu değilsin John. Koskoca, güçlü bir erkeksin. Bunu da atlatacağsın. Eninde sonunda buradan çıkacağsın.”

Emily, temyizden umudunu kesmemişti. Adalet sistemine inancı vardı. Kurucu babaların on altı yaşındaki bir erkek ço-

cuğuna böyle bir muameleyi tasarlamış olabileceklerini sanmıyordu.

“Sana bunları getirdim,” dedi annesi, oğluna getirmiş olduğu ders kitaplarını kastediyordu. Matematik ve fen kitaplarıydı bunlar, yani okuldayken John’un en sevdiği dersler.

“Hâlâ Genel Eğitim Diploması alma şansın var,” dedi annesi.

Boş boş baktı John. Kışından gelen iltihaplı akıntıya engel olabilmek için altına bez bağlamışlardı, annenin derdiyse hâlâ onun liseden mezun olup olmamasıydı.

“Çıkışında, üniversiteye gireceğin zaman, buna ihtiyacın olacak,” dedi annesi.

Eğitim. İnsanın hayatını zenginleştiren tek şeyin eğitim olduğu konusunda daima ısrar ederdi Emily. Hatırlamayı başarabildiği kadarıyla, annesinin daima okuyacak bir kitabı, ilginç bulduğu ve anımsasın diye dergiden yahut gazeteden kestiği bir makalesi bulunurdu.

“Beni dinliyor musun Jonathan?”

Kafasını sallayıp tasdik edecek kuvveti bile yoktu John’un.

“Genel Eğitim Diplomanı aldıktan sonra üniversiteye gidersin. Tamam mı?” Oğlunun elini kendi elleri arasında aldı. John’un bileklerinde halen, adamların onu yere yatırmaları sırasında oluşmuş çürüklerin izleri duruyordu. Gardiyanların biri öne doğru birkaç adım attıysa da ana ile oğlu ayırmaya kalkmadı.

“Kendini bırakmayacaksın,” dedi annesi, oğluna sıkıca sarılarak. Sanki böylece, evladına kendi kuvvetini aktarmaya, onun içindeki acıyı söküp sırtlanmak üzere kendi bedenine almaya çalışıyor gibiydi. Emily daima çocuklarının acı çektiğini görmektense, kendisinin acı çekmeyi tercih ettiğini söy-

lerdi ve ilk kez, bunun doğruluğuna şahitlik ediyordu John. Eğer Emily'nin elinden gelse, annesi onunla seve seve yer değiştirirdi. Ve John da buna izin verirdi.

"Anladın mı beni Jonathan? Vazgeçmeyeceksin."

Dört buçuk haftadır kimseciklerle tek kelime konuşmamıştı John. Hem kendi pisliğinin, hem de öteki adamların menilerinin tadı, tıpkı koyu bir pekmez gibi gırtlığına yapışıp kalmıştı sanki. Ağzını açmaya korkuyordu çünkü annesi ağzından gelen kokuyu alacak ve neler olduğunu anlayacak sanıyordu.

"Söyle bana John," dedi annesi. "Yapacaksın değil mi, söyle."

John'un sımsıkı kenetlenmiş çatlak dudakları kanıyordu. Dişleri birbirine kenetlenmiş vaziyette, ellerine bakarak, "Evet," diye yanıtladı annesini.

Annesi, iki hafta sonra John'a çalışıp çalışmadığını sorduğunda, çalıştım diyerek yalan söyledi. Şimdi Ben ile birlikte kalıyor ve geceleri uyuyamıyordu; çünkü gece olunca, adamın bir punduna getirip saldırıya geçmek için uygun zamanı kolladığı düşüncesiyle dehşete düşüyordu.

"Şekerim," dedi sonunda Ben. "Yani benim tipim olduğunu filan düşünüyorsan, hayal kuruyorsun demektir."

Geçmişte John, tam onun tipiydi: genç, koyu renk saçlı, ince yapılı, düz. Yine de Ben çizgiyi asla aşmamış ve John onu, sadece iki kere gerçekten öfkeli görmüştü. İkincisi Dünya Ticaret Merkezi'yle Pentagon'a uçaklarla saldırı düzenlenmesinden sonraydı. Ben, öfkesinden konuşamayacak duruma gelmişti o sırada. Bu öfkeye ilk tanık oluşu ise, yıllar önce John'u uyuşturucuyla yakaladığı sırada gerçekleşmişti.

"Bunu bir daha asla yapmayacaksın, çocuk" diye emretmişti. Eliyle John'un bileğini öyle sert bir biçimde sıkıyordu

ki, isterse kemiklerini çatır çatır kırabileceğini hissetti John. “Duydun mu beni?”

John, adamın gözlerine baktı, Ben Carver’ı böylesine öfkeliyken gören son adamı, metruk bir kilisenin yakınlarında ki sığ bir havuzun içinde, çıplak ve yüzükoyun yüzer vaziyette bulduklarını biliyordu.

“Onların hepsini senin üzerine salarım çocuk, tıpkı bir çalka sürüsü gibi. Anladın mı?”

Koruyucu gözetim kanadında on adet hücre vardı ve bunların her birinde ikişer adam kalıyordu. Bunların altısı, sübyancılıktan hüküm giymişti. İki tanesi küçük kızlara düşkündü, ama diğer dördünün esas ilgi alanı, genç oğlanlardı. Gece olduğunda, bu adamların kendi ismini fısıldayarak otuz bir çektiklerini ve inlediklerini duyabiliyordu John.

“Evet, efendim,” dedi John. “Söz veriyorum.”

Kalan suçlular Ben gibiydi. Dışarıdaki kurbanları yetişkinler olmuştu, dolayısıyla John onların yanında kendini emniyette hissediyordu. Bununla beraber seks seksti ve içerde fırsatını bulduğu anda, zımbalardı. Daha sonra Ben vasıtasıyla bu adamların hepsinin, farklı zamanlarda, yeni gelen çocukla ilişkiye girmek için çeşitli tekliflerde bulunduklarını öğrenmişti. Hapishane kurallarına göre, hücreyi paylaştıkları için, John üzerinde sıftah hakkı Ben’e aitti. Zaman geçip de Ben’in bu hakkı kullanmaya hevesli olmadığı görüldükçe, bazıları kıpırdanmaya başladılar; fakat bebek tecavüzcüsünden çocuk katiline kadar hepsinin, Ben’den ödün kopardı. Onu manyağın teki sayıyorlardı.

İçerideki ilk yıllarında John, salıverileceği günleri sayarak, takvimdeki her günün yanına koca bir X işareti yapıyordu. Davayla uğraşan Lydia Yenge, John’u oradan çıkarabilmek

için her fırsatı değerlendirmeye çalışıyordu. Temyiz üstüne temyiz müracaatları reddedildi. Derken, günlerden bir gün, Emily ve Lydia Yenge, beraberce John'u ziyarete geldiler ve Georgia Yüksek Mahkemesi'nin davaya bakmayı reddettiğini bildirdiler. Çok uğraşmıştı Lydia, annesinin dışında, John'un mahkemede mücadele etmesi ve eyaletin sunduğu pişmanlık teklifini kabul etmemesi konusunda ısrar eden tek kişi oydu.

Lydia'nın surat ifadesi, her şeyi açıklamaya yetiyordu. Oyunun sonuna gelinmişti. Yapacak başka şey kalmamıştı artık.

Eyaletin pişmanlık teklifi, on beş yıl hapisten sonra şartlı tahliyeydi. Lydia, bunu asla kabul etmemesini söylemiş ve masumiyetini kanıtlamak için kanının son damlasına dek savaşacağını ilan etmişti.

Lydia Yenge hıçkırıklarla sarsılıyordu. Sahne, John'un kadını teskin etmeye, içini rahatlatmaya, onu kurtaramadığı için kapıldığı suçluluk duygusunu gidermeye çalışmasıyla son buldu.

"Tamam," dedi Lydia Yenge'ye. "Sen elinden geleni yaptın. Canın sağ olsun."

Hücrelerine geri dönüp *Popular Mechanics*'in son sayısını okumaya koyuldu. Ağlamadı. Ne faydası vardı ki? Hislerini herkese göster de, bitişik hücredeki tecavüzcü çocuk katili gelip acını dindirmeye çalışsın, bunun için mi? Hayır. İşte John, bu andan sonra katılaşmaya başladı. Ben ona yol yordam göstermiş, içeride bıçaklanmadan veyahut öldüresiye dayak yemeden nasıl hayatta kalınacağını öğretmişti. John da bildiklerini kendine saklar, kimseyle göz göze gelmez ve Ben haricinde kimseyle konuşmaz oldu.

Kodeste keşfettiği şeylerden biri de zeki bir insan olduğuy-

du. Kendini beğenmişlikten ileri gelmemişti bu farkına varış. Daha ziyade, olabileceği ama olamadığı insana yazılmış bir tür methiye veya bir mezar kitabesiydi. Karmaşık formülleri ve matematik denklemlerini anlıyor, ders çalışmayı seviyordu. Ara sıra, beyninin kafasının içinde adeta büyüdüğünü duyuyor ve bir soruyu çözdüğü, özellikle zor bir diyagramı hallettiği zaman, tıpkı bir maratonu kazanmış gibi hissediyordu kendini.

Derken depresyon başlıyordu. Babası haklıydı, öğretmenleri de öyle. Kilisedeki papaz da haklıydı zaten. Kendi kendini işlemesi gerekiyordu. Kıcını terletmesi ve hayatıyla bir şey yapmış olması gerekiyordu. Şu anda elinde ne vardı? Kodes-teki en zeki suçlu olmuşsun, neye yarar?

Bazı geceler yatağında öylece yatar ve babasının, kendisini ziyaret ettiği sırada nasıl da tiksintiyle dolu olduğunu düşünürdü. İçerideyken, hayat hakkında başka şeyler de öğreniyordu John. Richard ne kadar kötü olursa olsun, asla kodesteki kimi kader ortaklarının kendi oğullarına yaptığı kadar incitmemişti John'u. Düşüncesiz biri olabilirdi Richard, ama gaddar değildi. Ogluna işkence ettiği vaki değildi. Onu ne ciğerinin birini iflas ettirecek derecede dövmüş, ne de sırf bir torba mal alacak diye silahı dayayıp, götün tekine peşkeş çekilmekle kafasına bir kurşun yemek arasında seçim yapmaya zorlamıştı.

Yıllar geçtikçe, bir biçimde uyum sağladığını gördü John. İçeride olmayı kaldırabiliyordu artık. Hapishane günleri yine uzundu, önünde uzayıp gidiyordu, fakat sabırlı olmayı öğrenmiş, zor zamanları atlatma kapasitesi edinmişti. İçerideki onuncu yılında, ufukta bir şartlı tahliye olasılığı belirdi ve bundan sonra her iki yılda bir belirmeye devam etti. Richard, hapisteki oğlunu ikinci ve son kez ziyaret ettiğinde, John'un yirmi iki yıl-

lık cezasını tamamlamasına bir buçuk yılı, şartlı tahliye kurulu önündeki altıncı duruşmasına da bir haftası kalmıştı.

John, ziyaretçi salonunda Emily'yi görmeyi bekliyordu; gözlerini metal dedektöre dikmiş, annesinin çıkmasını beklerken, birden babasını görüvermişti.

“Baba?”

Richard'ın dudakları, bu kelimeyi duymuş olmanın verdiği tiksintiyle kıvrıldı.

Babasını zorlukla tanıyabilmişti John. Richard'ın gümrah, kalın telli ve beyaz saçları, yüzünün yanık teniyle bariz bir tezat oluşturunuyordu. Vücudu her zamanki gibi fitti. Babası, şişmanlığı daima bir tembellik alameti olarak görmüş ve bütün bir Amerikan toplumu sağlıklı yaşamla kafayı bozmadan çok önceleri, bu yola girmişti.

John'un mahkumiyetinden bir yıl sonra, Emily Richard'dan boşanmıştı, ama esasında John tutuklandığı gün evleri ayrılmışlardı. Richard duruşmalara gitmemiş, oğlunun savunması için bir kuruş bile ödemiş, ifade vermeyi de reddetmişti.

“Sonunda başardın işte,” dedi Richard, masaya oturmuştu ama John'a doğru karaltı gibi yaklaşıyor ve duyduğu tiksintiyi, birden başlayıveren yaz sağanakları gibi ziyaretçi salonuna boşaltıyordu. “Annen, göğüs kanserine yakalandı; son evresini yaşıyor. Onu da öldürdün sonunda.”

Bir hafta sonra, şartlı tahliye kurulu önünde oturup, komisyonadaki herkesin tek tek gözlerine bakarak, sonunda birkaç yıl hapisteye yatmasının tek sorumlusunun, sadece ve sadece kendisi olduğunu anladığını söyledi onlara. Mary Alice Finney'den nefret etmişti. O kızın popülerliğini, sahip olduğu arkadaşları, mevkiini kıskanmıştı. Uyuşturucu bağımlısıydı, evet ama bu bambaşka bir hikâyeydi ve bir özür olamazdı. Ko-

kain sadece sezgilerini zayıflatmış, doğru ile yanlış arasında ayırım yapabilme yeteneğini körleştirmişti. O meşum gece, parti gecesi yani, kızı evine dek izlemiş, daha sonra zorla odasına girip vahşice tecavüz etmişti. Kafası biraz berraklaşıp ayılınca, yediği haltın farkına varmış ve önce kızı soğukkanlılıkla öldürmüş, sonra da cinayeti psikopat bir yabancı tarafından işlenmiş gibi göstermek için, paramparça etmişti.

Hapishane kaydı, dikkate değer derecede temizdi. Örnek gösterilebilecek bir tutuklu olmuştu, kaydında sadece iki ihlal vardı ve ikisi de ilk on yıldan kalmaydı. Hapishane yönetiminin açtığı bütün kurslara katılmıştı: Kurban Etkisi, Aile içi Şiddet, İslah Edici Düşünme, Depresyon Grubu, Travma Sonrası Stres Grubu, Hayat Meseleleri, İletişim Becerileri, Öfke Kontrolü, Odak Grup ve Endişe Kontrolü. GED'sını almış, bakaloryasını tamamlamıştı; eğer 1994 yılında çıkarılan Ceza Yasası, mahkumlara federal eğitim bursu verilmesini yasaklamamış olsaydı, yüksekokul eğitiminin yarısına gelmiş olacaktı. Ayrıca, cezaevi hastanesinde diğer mahkumlara gönüllü olarak Suni Teneffüs ve basit sağlık kuralları öğretiyordu. Bahçecilik ve yiyecek hazırlama teknikleri hakkında kurs görmüştü. John tarafından kaleme alınan ve dosyasına iliştirilen bir mektupta, sadece evine gitmek ve bunca yıl boyunca, kendisinin yanında olmuş olan annesinin yanında olmak istediği belirtiliyordu.

22 Temmuz 2005 tarihinde, şartlı olarak tahliye edildi.

Annesi, tahliyesinden iki gün önce ölmüştü.

Bölüm On Yedi

6 OCAK 2006

Kuzen Woody. Hem havalı, hem popüler. Garajında bir ağırlık kaldırma aleti vardı ve vaktinin önemli bir bölümünü bununla çalışarak geçirir, geri kalanında da kafayı tutsülerdi. Göğsü boğum boğumdu, altı ayrı topak halindeki kann adalelerini ortadan ayıran kılları, aşağıya, mahrem yerlerine doğru inerdi. Kızlar, bala koşan anlar gibi onun üzerine atlamak için sıraya girerlerdi. Gümüş rengi, pırıl pırıl bir hatchback Mustang kullanırdı. Yerel okuldaki çocuklardan oluşan daimi müşterileri yüzünden cebinden para eksik olmazdı. Dul bir kadın olan annesinin, kendisine ait avukatlık bürosundaki işleri başından aşkındı, umumiyetle geç saatlere kadar çalışır ve evladını tek başına bırakırdı. Bay “Yukarı Gel”, Bay “Bir Nefes Çek,” Bay “Burnundan İçeri Şöyle Bir Gıdım.”

Kafadar kuzen Woody.

Yaklaşık iki aydır Woody'yi takip ediyordu John. Kullandığı Fairlane'i, Inman Park'ındaki MARTA durağına park ediyordu, çünkü benzin böyle işlerde harcanamayacak kadar pahalıydı. John, içinde bulunduğu durumu iş diye tarif ediyordu. John'u Kodesten Uzak Tutun firmasının yönetim kurulu başkanıydı. Ayrıca, mali işler sorumlusu, başkan vekili ve sekreteri, hepsi bir arada.

Woody, başından itibaren John'un kendisini göz hapsine almasını kolaylaştıracak şeyler yapmıştı. Hayatı boyunca, alışkanlıklarına sadık bir insan olmuştu ve bunu yetişkinliğinde de sürdürüyordu. John saatini sırf Woody'ye bakarak ayarlayabilirdi. Her gün işine gidiyor, işten çıkınca dosdoğru evine geliyor, karısı evdeyse onu öpüyor, çocuğuyla vakit geçiriyor, akşamın geri kalanını da televizyon karşısında geçiriyordu. İlk hafta boyunca, tüm akşamlarını bu şekilde geçirdi. Pazar gününe doğru, John artık zamanını boşu boşuna harcadığını düşünmeye başlamıştı. O gün, çocuk ortalarda yoktu; annesi onu kiliseden alıp getirmediğine göre, John, oğlanın aileden birileriyle birlikte olduğunu tahmin etti. Anne, işe gider gibi giyinip, saat altı sularında evden çıkarak kocasını yalnız bıraktı.

Karısı gittikten sonra Woody yaklaşık yarım saat kadar bekledi, sonra arabasına binip bası gitti. Bu vaziyet, bu minvalde böyle haftalarca sürdü, ilk bir ay tamamlandı, ardından ikinci ayı devirdi. Pazar gecesi dedin mi, hiç sektirmeden atlıyordu Woody arabasına.

John zamanla mesafe ayarlama konusunda, Woody'nin kendisini izleyen Fairlane'i fark etmediğinden emin olacak kadar ustalaştı. Ama Woody'nin John'u fark etmemesinin se-

bebi, dikkatini sadece Atlanta merkezdeki sokaklarda bekleyen kadınlara vermesi de değildi. Arada durur, içlerinden birine el eder, kadını arabasına aldıktan sonra çıkmaz ya da boş bir sokağa park ederdi. Kadının kafası birkaç dakikalığına aşağıya doğru çekilerek gözden kaybolur, ardından tekrar ortaya çıkar ve sonunda kadının arabadan inişini izlerdi John. Sonrasında Woody tekrar yola düzülür ve bir saat içinde televizyonunun başına geçmiş olurdu.

Derken bir gece Woody başka türlü hareket etti. Umumiyetle yaptığığın aksine, oturduğu sokaktan sağa değil, sola dönerek çıktı ve 78 No'lu Otoyolu tutturup doğuya doğru ilerlemeye başladı. John, arayı her zamankinden daha çok açmak zorunda aldı, çünkü yol tenhaydı. Ani bir hareketle direksiyonu kırıp son çıkışa saptıktan sonra, döne döne çıkan bir yolda yaklaşık yirmi dakika kadar Woody'yi izledi ve sonunda, *Snellville'e Hoşgeldiniz! Burada kimse kimsesiz değildir!* yazan bir tabelanın yanından geçti.

John, arabayı evlerle dolu bir sokağa bırakıp yürümeye başladı, çünkü Woody de böyle yapmıştı. Aralık ayının ilk haftası olduğundan dışarısı soğuktu. Ancak John feci bir biçimde terliyordu çünkü kalabalık bir mahallenin tam ortasına düşmüştü, etraftaki her evde uyuyan çocuklar vardı. İçini öylesine bir korku kaplamıştı ki, birden takip ettiği adamı kaybetti. Boş sokakları taradı, çıkmaz yollara girdi, oradan oraya öyle bir dolaştı ki sonunda arabayı bıraktığı yeri bile şaşırdı.

Şimdi kendi güvenliği için endişeleniyordu John. Gölgelelere sinerek yürüyor, en ufak bir çıtırtıda yüreği ağzına geliyordu. Her an önüne bir polisin fırlayıp sabıka kaydına bakacağı ve bir sübyancının bu dağ başında ne aradığını soracağı tutabilirdi.

Birden, yanına küçük bir kızı katmış yürüyen bir adam gördü uzakta. İkisi birlikte Woody'nin arabasına bindiler. Beş dakika sonra John da Fairlane'i bulmuş, kendine söve sayı Atlanta tarafına doğru yola düzülmüştü. Bu geceden sonraki iki hafta boyunca gazeteleri tarayıp durdu; Snellville civarında gerçekleşmiş kötü bir olay, kaçırılmış bir çocuk veya bir cinayet haberi arıyordu. Böyle bir şey yoktu ama eli kulağındaydı, biliyordu John.

Durum ortadaydı: Woody, John'un kimliğini boşu boşuna kullanmıyordu, bir amacı vardı. İzlerini gizlemeye çalışıyordu. John, suçluların arasında, birinin iş üzerinde olduğunu bilecek kadar zaman geçirmişti. Woody'nin yediği hıtların, dosdoğru John'un omuzlarına binmesi an meselesiydi

Hemen oracıkta kararını verdi, kodese dönmeden önce ya kendini öldürecek ya da bu işi yapacak birini bulacaktı. Hayatının yirmi yılını sübyancılar ve katiller arasında çürüyerek zaten kaybetmişti. Bir daha bunu yaşamayacaktı. Joyce'a tekrar böyle bir acı ve aşağılanma yaşatmaya hakkı yoktu. İçeride geçirdiği süre boyunca güçlü ve metanetli davranmayı başarmış, iradesini kuvvetlendirmişti, ama dışarısı onu yumuşatmıştı, kendine açtığı küçücük hayat oyununun kaybını kaldıracak vaziyette değildi. Bunu görmektense, beynine bir kurşun sıkardı daha iyi.

Kız kardeşini de yine bu sıralarda gördü. Noel'den hemen evvel, John pansiyondayken orayı aramıştı Joyce. John buna öyle şaşırmıştı ki, önce birilerinin kendisine şaka yaptığını filan düşünmüştü; tabii böyle bir şakayı kim yapardı, orası da ayrı mevzuydu. Kodesten çıktıktan sonra hiç arkadaşı olmamıştı, kimseleri tanıımıyordu.

Monroe Drive civarında, lüks bir kafede buluştular.

John'un üzerinde yeni bir tişört ve iyi denilebilecek tek pantolonu, yani kız kardeşinin Sahil'den çıkarken giyecek bir şeyi olsun diye yolladığı chinosu vardı. Esasında cezaevi adabına göre, içeri girerken üzerinde ne varsa, tahliye edilirken de o giysiler verilirdi tutukluya. Ancak yıllar önce hapisane aracılığıyla Savannah'ya nakledilen cılız çocuktan birkaç beden büyüktü John.

Bir gece önce, işten erken çıkıp yol üzerindeki hediyelik eşya dükkanına uğramıştı. Burada bir saatini, Joyce için bir Noel kartı seçmeye harcamış, ucuzca olanlarla pahalılar arasında defalarca gidip gelmişti. Havaaların durumu yüzünden, Gorilla'da işler bir zamandır iyice durgundu. Art, çocuklara izin verip duruyordu. John, işlerin sıkı olduğu zamanlarda, becerebildiği kadar para ayırabilmişti bir kenara, ama eninde sonunda kışlık bir palto alması gerekiyordu. Kendi kendine, bir daha asla ikinci el giysi kullanmayacağını söyleyip dursa da, Goodwill Store'a gitmekten başka çaresi yoktu. Üzerine şöyle böyle uyan tek paltonun yakası söküktü ve üzerine de otomatik makinede yıkamakla çıkmayan ağır bir koku sinmişti. Neyse ki insanı sıcak tutuyordu ve önemli olan da buydu.

Joyce, kafeye beş dakikalık bir gecikmeyle geldi, o koşturarak içeri dalarken, John da sırf bu masalardan birine oturup bir fincan kahve içebilmek için üç dolar vermesi gerektiği gerçeğiyle ter döküyordu. Kız kardeşinin sıkkın bir hali vardı, güneş gözlüklerini yukarı doğru itmişti; kahverengi saçları omuzlarına dökülüyordu.

"Kusura bakma, geciktim," dedi Joyce. Bir sandalye çekip John'un karşısına oturdu. Masayla arasında bir karışlık, John ile kendisi arasında ise daha da fazla mesafe bırakmıştı.

“Kahve ister miydin?” diye sordu John, tam kız kardeşine kahve doldurmak için hamle etmişti ki, beriki kısa ve öz bir hareketle kafasını salladı.

“On dakika sonra arkadaşlarımla buluşmalıyım.” Paltosunu bile çıkarmamıştı. “Seni niye aradım, onu da bilmiyorum.”

“İyi ettin. Aradığına sevindim.”

Joyce, camdan dışarı baktı. Yolun karşı tarafındaki sinema salonunun önünde, kuyrukta bekleyen insanları seyretti.

John, cebindeki Noel kartına uzandı; daha pahalıca olanlardan aldığı için memnundu şimdi. Tam üç dolar altmış sekiz sentti, fakat dışı simliydi, açınca da bir kartopu fırlıyordu içinden. Sayfalarını çevirince, içinden bir şeyler çıkan kitapları çok severdi Joyce çocukken. John’un aklına, kız kardeşinin, sayfalarını çevirdikçe içinden hayvanlar fırlayan bir kitabın başında kıkırdayışı geldi.

Cebinden kartı çıkardı. “Bunu sana aldım.”

Kız kardeşi kartı almak için hiçbir hareket yapmayınca, John’a da onu masanın üzerine bırakmak düştü. Önceki geceyi, önünde kâğıt-kalem, kartın üzerine ne yazacağını düşünmek ve bunları denemekle geçirmişti; üzerine berbat bir şeyler karalanmış ya da kendisini yeni bir tane almaya mecbur edecek kadar budalaca şeyler yazılmış bir kart vermek istemezdi. Sonunda karta, söyleyebileceği başka bir şey olmadığına bilinciyle, “Sevgiler, John,” diye yazıp imzalamıştı.

“N’apıyorsun bu aralar?” diye sordu kız kardeşine.

Joyce, sanki John’un orada olduğunu unutmuş gibi yeniden dikkatini toplayıp ona doğru bakarak “Çalışıyorum,” dedi.

“Ah, evet,” diye başını salladı John. “Ben de.” Durumuyla ilgili bir şaka yapmak gelmişti aklına. “Seninkisi gibi bir iş

değil tabii, ama birilerinin de arabaları yıkaması lazım.”

Kız kardeşinin bu espriyi hiç komik bulmadığı belliydi.

John, bir o eline, bir bu eline geçirdiği fincanına baktı. Kendisini arayıp, bir sandviç bile yemeye gücünün yetmeyeceği bu kafeye çağırın oydu. Yine de, kötü olan kendisiymiş gibi hissediyordu John.

Belki de, kötü adamdı.

Kız kardeşine, “Woody’yi anımsıyor musun?” diye sordu. “Kim?”

“Kuzen Woody işte. Lydia Yenge’nin oğlu.”

Önce omuz silkti Joyce, sonra “Evet,” diye yanıtladı.

“O n’apar n’eder bu aralar, haberin var mı?”

“En son duyduğum, orduya katılmıştı galiba.” Gözlerinde bir alev belirdi birden. “Onunla görüşmek gibi bir niyetin yoktur umarım.”

“Yok.”

Telaşla öne doğru eğildi Joyce. “Sakın yapma John. Woody sadece başımıza bela açtı ve değişmediğine de eminim.”

“Yapmam,” dedi John.

“Yine içeri girersin sonra.”

Joyce’un gerçekten umrunda mıydı? John, bunu merak ediyordu işte. Böyle burnunun dibinde yaşayacağına Sahil’e geri dönse, belki Joyce için daha iyi olurdu. Bu koca dünyada John’u geçmişteki gibi anımsayan bir tek kişi kalmıştı: kız kardeşi. Bütün çocukluk anılarının içinde muhafaza edildiği, kıymetli bir kutu gibiydi Joyce; sadece, polisler John’u sürükleyerek ön kapıdan çıkarırken, anahtarı fırlatıp atmıştı kız kardeş.

Joyce kolundaki saate bakarak, “Gerçekten kalkmam lazım,” dedi.

“Haklısın,” dedi John. “Arkadaşların beklemesin.”

Kafeye girdiğinden beri, erkek kardeşinin gözlerine ilk defa baktı kız. John'un, onun yalan söylediğini bildiğini anladı.

Dudakları aralandı, diliyle dudaklarını yaladı. "Geçen hafta annemizi ziyarete gittim."

John'un gözlerine aniden yaşlar doldu; gözlerini kırıştırdı. Kafasında, Joyce'un, Emily'nin mezarı başında durduğu o anın görüntüsü belirdi. Oralara otobüs gitmezdi, taksi de rahat altmış kâğıt tutardı. Annesinin mezarının neye benzediğini, Joyce'un mezar taşı üzerine ne yazdığını bile bilmiyordu.

"Seni bu yüzden aradım işte," dedi kız kardeşi. "Seni görmemi isterdi." Omuz silkerek, "Noel," dedi.

John dudaklarını ısırdı, ağzını açtığı an gözyaşlarının sel olup akacağını biliyordu.

"Annem sana hep inandı," dedi Joyce. "Bir an bile suçlu olduğunu düşünmedi."

Duygularını bastırmak için harcadığı çaba yüzünden, göğsü ağnyordu John'un.

"Her şeyi mahvettin," dedi kız kardeşi, inanamazcasına. "Hepimizin hayatının içine ettin, ama yine de senden vazgeçemedi."

Herkes onlara bakıyordu ama John'um umrunda değildi. Yıllardan beri özür dileyip durmuştu kız kardeşinden: şahsen ya da mektupla. Üzgün olmak Joyce için bir anlam ifade etmiyordu.

"Benden nefret ettiğin için seni suçlayamam," dedi Joyce'a, bir yandan da elinin tersiyle, gözünden aşağı yuvarlanan yaşlardan birini siliyordu. "Buna fazlasıyla hakkın var."

"Keşke nefret edebilseydim," dedi kız kardeşi. "Bu kadar kolay olsaydı keşke."

“Ben olsam ben de senden nefret ederdim, eğer sen de...”

“Eğer ben de?” Yine masanın üzerine eğilmişti Joyce, se-
sinde de belirgin bir çaresizlik seziliyordu. “John? Şartlı tah-
liye kuruluna dediklerini okudum. Onlara ne dedigini biliyo-
rum. *Bana* anlat.” Elini masaya indirdi. “*Bana* ne olduğunu
anlat.”

Masadaki kutudan bir peçete alıp burnunu sildi John.

Joyce’un vazgeçmeye niyeti yoktu. “O kurulun önüne her
çıkıldığında, onlara her konuştuğunda, suçlu olmadığını, sırf
dışarı çıkabilmek için suç işledim demeyeceğini söyledin
durdun.”

John, sırf ellerinin arasında bir şey olsun diye bir başka
peçete aldı.

“Ne değişti John? Annem miydi sebep? Onu hayal kırıklı-
ğına uğratmaktan mı korkuyordun? Bütün mesele bu mu? İş-
te annem yok artık. Gerçeği anlatabilirsin.”

“Ben anlattığımda, henüz ölmemişti.”

“Ölüyordu ama,” dedi Joyce, sesi neredeyse bir tıslama gi-
biydi. “O hastane yatağında ölüp giderken bile, tek düşündü-
ğü sendin. ‘Johnny’yle ilgilen’ dedi durdu. ‘Onu oralarda yal-
nız bırakma. Bizden başka kimsesi yok.’”

John’un hıçkırığı, her şeyin üzerine vurulan bir mühür
misali kafede yankılandı.

“Anlat bana John. Sadece gerçeği anlat bana.” Ses tonu ol-
dukça sakindi. Tıpkı babaları gibi, hislerini belli etmekten
hoşlanmıyordu. Asabı bozuldukça, ses tonu pesleşiyordu.

“Joyce...”

Kız kardeşi ellerini John’un ellerinin üzerine koydu. Daha
önce ona hiç dokunmamıştı ve şimdi John, kız kardeşinin
içindeki, parmak uçlarından akıp kendi derisinin altına giren

umutsuzluğu hissedebiliyordu. "Artık umrumda değil," dedi, daha çok bir özrü dile getirir gibi. "Yaptıysan yaptın Johnny. Gerçekten umursamıyorum. Sadece bilmek istiyorum, kendim için, kendi huzurum için. Lütfen gerçeği söyle bana."

Elleri çok güzel, çok zarifti. Upuzun parmakları vardı, tıpkı Emily'ninkiler gibi.

"Lütfen, John."

"Seni seviyorum Joyce." Arka cebine uzanıp katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. "Bir Şeyler olmak üzere," dedi. "Kötü bir Şeyler... nne geçebileceğimi sanmıyorum."

Joyce elini geri çekti, iskemlesinde Şöyle bir kımıldandı. "Sen neden söz ediyorsun John? Neye bulaştın yine?"

"Şunu al," diye karşılık verdi John, kredi raporunu Noel kartının üzerine iliŐtirdi. "Sadece bunu al ve... ne olursa olsun, seni sevdiğimi bil."

Fairlane ile gelmemişti John, ama Joyce'un da kendisini dışarıda, alışveriş merkezinin girişinde otobüs beklerken görmesini istemiyordu. O yüzden, adımlarını Virginia-Highland istikametine yöneltip MARTA'yı orada yakaladı. Eve, hamamböceği istilası altındaki o mezbeleliğe gitmeyi çekmiyordu canı, ya da koridorda tecavüz suçlusunu diğer adamlarla karşılaşmaya filan o anda tahammül edemeyeceğini hissediyordu. Inman Park durağında inerek, arabayı bıraktığı yerden aldı.

Normalde, hafta sonu akŐamları hariç Woody'yi takip etmiyordu. John'un gözlem halinde geçirdiği ilk iki hafta boyunca edindiği izlenim, karısının stelemesiyle p çıkarması dışında, Woody'nin evden dışarı pek adımıını atmadığı idi. Yine de, Woody'nin gözüktüğünden daha zeki olabileceğini de hesaba katıyordu. Belki bir başka yerde bir arabası

daha vardı. Posta kutusu ve kredi kartlarına bakılırsa, bu pek de olmayacak şey değildi. Belki de John Shelley, son altı yıl içinde bir araba satın almıştı.

Noel'e pek az kalmıştı. Woody'nin oturduğu mahalle, baştan aşağı yanıp sönen ışıklar ve yılbaşı süsleriyle donanmıştı. Sokağın iki yanına, eski süt kaplarından yapılmış abajurlar sıralanmıştı. Bir hafta evvel, köpeği ile gezen yaşlı bir kadının bu abajurları tek tek yakmasını izlemişti John.

Şık bir mahalleydi burası.

Arabasını, bir dört çeker ile kilise önüne park etmiş bir steysin arasına zar zor sıkıştırırken, içerideki ayinin ne zaman biteceğini belirten levhaya defalarca bakması gerekmişti. Woody'nin karısı, çocuğu her pazar kiliseye götürüyor, sonra da muhtemelen kendi annesi olan bir kadınla epey zaman geçiriyorlardı.

Kiliseden başlayıp Woody'nin evine paralel olarak ilerleyen ara sokağı sektirmeden takip etti. Bir yandan da, canı sıkılmış da öylesine dolaşmaya çıkmış bir adam izlenimi verebilmek için ıslık çalıyordu. Uzaklığı kafasında ölçmüş, Woody'nin evinin arkası olması lazım gelen yeri görene kadar ilerlemişti. Etrafta arkasına saklanacak bir ağaç olmadığından, John birdenbire kendini açıkta kalmış gibi hissetti. Arka kapıya her an biri gelip John'u görebilirdi. Tam geri dönüş gidecekti ki birden bu düşündüğü oldu. Kapının girişinde bir kadın beliriverdi. John olduğu yerde kalakalmıştı, zira tam da kadının görüş alanı içindeydi, neyse ki kadın ona bakmadı. Woody'nin bitişigindeki eve doğru dönerken, güneş ışığı rahatsız etmesin diye elini selam verir gibi kaldırıp gözlerine siper etti.

Kendini yüzüstü yere attı John. Kızın arka bahçesini hint

kenevirleri bürümüştü, ama şöyle bakan birisi John'un orada yattığını görebilirdi. Allahtan, kızın gözleri daha ilginç bir şeyin üzerindeydi. John, arka bahçeden geçip, bir ağacın yıkıldığı tel örgü çitin üzerinden atlayan Woody'yi gördü. John'un olduğu tarafa doğru hiç bakmadan, doğruca kıza doğru gitti Woody ve sarılıp onu öpmeye başladı.

Kız, ince bacaklarını adamın beline dolarken, dudaklarının birbirine kapandığını ve ardından Woody'nin onu havaya kaldırıp içeri taşıdığını gördü John. Kapı çarparak arkalarından kapandı.

Bölüm On Sekiz

15 HAZİRAN 1985

Gece boyunca dumandan akciğerlerini ağrıtabak kadar çok cigara içerek, Mary Alice'in partiye gelmesini beklemişti John. Woody onu izliyor, bakışlarını yakaladığında, yürek-lendirmek ister gibi başparmağını yukarı kaldırarak tamam-dır işareti yapıyordu. Partiye bir kız davet ettiğini kuzenine söylediği için çok pişmandı John. Mary Alice'in gelmemiş ol-ması fenaydı, ama Woody'nin önünde budala durumuna düşmek, bundan milyon kere daha fenaydı.

Gece yarısı olurken, tam artık kızın geleceğinden umudu-nu kesmek üzereydi ki... Mary Alice kapıdan giriverdi. John'un ilk fark ettiği, gıcır gıcır ütülü Jordache kotu ve dik yakalı beyaz gömleğiyle, onun kesinlikle geldiği yere ait ol-madığıydı. Güzel görünüyordu, ama ortamdaki herkes siya-

hın farklı tonlarını çekmişti üzerine: kirli kotlar, kirli heavy metal tişörtleri, yağlı saçlar.

John kolundan yakalamasaydı, etrafına şöyle bir bakınıp partiyi terk edecekti kız.

“Hey!” derken, sesi hem şaşkın, hem biraz hoppaca, hem de ihtiyatlıydı.

“Çok hoş görünüyorsun,” dedi John kıza. Müzik setinden yayılan Poison’ı bastırabilmesi için sesini yükseltmesi gerekiyordu.

“Gitmeliyim,” dedi kız, ancak gidecek gibi bir hareket de yapmadı.

“Gel gidip bir şeyler içelim.”

John onun, içkiden kastın ne olabileceğini, ona güvenip güvenemeyeceğini merak ettiğini görebiliyordu.

“Mutfakta meşrubat filan var,” derken, daha evvel ‘meşrubat’ kelimesini hiç kullanmadığını fark etti John. “Gel, bir bakalım.”

Hâlâ tereddüt ediyordu kız, fakat John, onun çıkışını engelleyip arkasından mutfığa doğru yollanacak şekilde kenara çekilince, sonunda insafa geldi.

John, kuzeninin tırabzana abanarak merdivenlerden çıktığını gördü. Gözbebekleri kocaman olmuş yüzünde üşengeç bir gülümseme vardı Woody’nin. Mahalledeki tek siyah ailenin kızı, ona tıpkı bir vantuz gibi yapışmış, kollarını boynuna, bacıklarını bacaklarına dolamıştı. John onların uzun uzun öpüşmelerini izledi. İpeksi esmer teni ve egzotik bir biçimde örülmüş saçlarıyla, muhteşem görünüyordu kız. Partideki en güzel kıızı kapma şerefini kimselere bırakmamıştı Woody.

Kuzen, John’a yine bir tamamdır işareti yaptı ama bu sefer gülümsemiyordu.

Mutfakta öylesine yoğun bir duman vardı ki, öksürmeye

başlayan Mary Alice, elini sallayarak dumanı dağıtmaya çalıştı. Bir köşede, iş tutan bir çift vardı; John, onlara bakmamak için kendini zorladı. Zira oğlan elini, kızın pantolonunun önüne atmıştı.

“Kıyak parti,” dedi, o sırada John’a çarpan bir oğlan; içkinin bir kısmı John’un eline döküldü. Oğlan özür diledi ve yarısına kadar içki dolu plastik bir bardağı, barış nişanesi olarak John’a sundu. John, o gece haddinden fazla içmişti zaten, ama yine de elindeki bardaktan kocaman bir yudum aldı ve sıvının, gırtlığından aşağı yakarak indigini duydu.

Mary Alice’i görmek için etrafına bakınırken, kızın çoktan arka kapıya doğru yollanmış olduğunu gördü.

“Hey,” diye seslendi kıza, ardından seğirterek.

Kız, uzunca bir meşe ağacının dibinde durmuş yıldızları seyreliyordu. Saçları dağılmıştı, asabi bir hali vardı. Belki John elini tutabilirdi onun. Belki de öperdi.

Sebepsiz bir gülme aldı kıızı. “İçeride nefes alamadım.”

“Hay Allah...”

John’un elindeki bardağı görünce “Onu bana versene,” dedi.

“İçinde ne var, bilmiyorum. İçmesen daha iyi olur galiba.”

“Babam mısın, nesin?” diyerek içkiyi ondan aldı kız. Gözlerini John’dan ayırmadan o koyu renkli sıvıdan sıkı bir yudum çekti. “Kolayla başka bir şeyin karışımı sanki.”

Kızın içtiği sıvının başka bir şey olmaması için dualar ediyordu John. Woody, on dokuz yaşındaydı, kafadarlarının hepsi de ondan biraz daha büyüktü. Bazıları, epey sert uyuşturuculara takılıyordu, John’un bilmek istemeyeceği cinsten şeylerdi bunlar. Etrafta dönenleri kimse söylemezdi.

“Kusura bakma,” dedi John. “Böyle çıkırından çıkacağını tahmin etmemiştim.”

Elindeki bardaktan bir yudum daha aldı kız, baştan savma bir gülümsemeyle. Çok güzeldi doğrusu! Bu kızdan öylesine uzun bir zamandır nefret ediyordu ki, onun ne kadar güzel olduğunu unutmuştu.

Tam bardağı tekrar ağzına götürecekken, John durdurdu onu. "Mideni bozacaksın." İçinden, kussa bile onu öpmenin hesabını yapıyordu aslında.

"Kafan dumanlı mı senin?"

"Değil," diye attı John. Faydası olacağını ve kendisini biraz sakinleştireceğini bilse, keçi bokunu bile sarıp tıttırurdü, öyle gergindi.

Bu sırada kız bir yudum daha almış ve John, bu kez onu durdurmaya teşebbüs etmemişti. "Ben de kafayı dumanlamak istiyorum."

Ay'a yolculuk yapmak istediğini söylese, bundan daha şaşırırdı John. "Mary Alice, Tanrı aşkına. Boşver bu işi. Miden bulanır sonra."

"Sana göre hava hoş tabii," dedi kız, bardağı boşaltmıştı bile. İçinde tek damla kalmadığını John'a da göstermek için, bardağı ters çevirdi. "Bir tane daha istiyorum."

"Hadi, biraz burada duralım," diye yanıtladı onu John.

"Niçin?" diye sordu kız. Hafiften yalpalıyordu; John, onu tutup doğrulttu. "Benden nefret etmiyor muydun sen?" dedi kız bu sefer.

John, parfümünün, saçına sıkıdığı spreyin kokusunu alabiliyordu. Elinin altındaki teni sıcacıktı. Onu kucaklayabilir, kollarına alabilir ve bütün gece sımsıkı tutabilirdi. "Senden nefret etmiyorum," diye karşılık verdi.

"O yüzden mi benim hakkımda boktan şeyler söyledin durdun?"

“Söylemedim,” diye yanıtladı John, söylediğine kendisi de inanıyor gibiydi.

Kız, bir adım uzaklaştı. “Benimkiler, evde olduğumu sanıyorlar şimdi.”

“Benimkiler de.”

“Okuldan mı uzaklaştırdılar seni?”

“Yoo.”

“Uzaklaştırsınlar bence,” dedi kız. “Babam, senin zavallının önde gideni olduğunu söylüyor.”

İçinden keşke içkisini bitirmemiş olsaydı diye geçirerek, “Yaa,” dedi John. “Benimki de.”

“Evden ayrıldı bu gece.”

“Kim? Baban mı?”

“Ben alışveriş merkezindeyken, eşyalarını toplayıp gitmiş. Anneme göre, işyerindeki o kadınla birlikte yaşayacakmış.” Hafifçe hıçkırdı. “Sürekli ağlıyor annem, durmak bilmiyor.”

Şimdi Mary Alice de ağlamaya başlamıştı ama John’un elinden onu teskin etmek gelmiyordu. En sonunda, “Çok üzgünüm,” diyebildi.

“Bıraktığı numarayı aradım,” dedi kız. “Tanımadığım bir kız açtı telefonu.”

John, ağzını açıp tek kelime etmedi. Bu durumda ne denirdi ki?

“Babam artık beni hafta sonları görecekmış. Beni alışverişe Mindy çıkaracakmış, bunu da söyledi.”

John, yine “Çok üzgünüm,” diyebildi.

“Peki sen o gıcıkla niye takılıyorsun?” diye sordu Mary Alice.

“Hangi gıcıkla?” John, onun bakışlarını takip ederek arkasını döndü ve Woody’yi gördü. Kuzeni bulundukları yere

doğru yürürken arka merdivenlerden düşmüştü. Kendi beceriksizliğine gülünce, John da onunla güldü.

“Kafaları çekelim,” dedi Woody ve John’a başka bir içki uzattı.

John, bir yudum aldıktan sonra kendini şöyle bir terazilemek zorunda kaldı. Başı zaten dönüyordu.

“Hey, yavru,” dedi Woody. John’a abanıyordu ama bakışları Mary Alice’e çakılmıştı sanki. “Neden böyle uzun sürdü gelmen? Ben de kuzenim seni uydurdu diye düşünmeye başlayacaktım.”

John, tam onları tanıştıracaktı ki birden durdu. Woody’nin kızı bakışını sevmemişti; bariz bir şehvet okunuyordu bu bakışlardan. Herifin elinde, istediği an istediğini yapabileceği Alicia varken, bir de Mary Alice’e askıntı oluyordu. Hiç adil değildi bu.

“Biz de tam gidiyorduk,” dedi John. Sanki onunmuş gibi, kızın elini tuttu.

“Şimdi mi?” diye sordu Woody yollarını kapatarak. “Sevgili kuzenin Wood’la içeri gel bir bakalım. Senin için bir şeylerim var.”

“Olmaz.” Elindeki boş bardağı bahçeye fırlattı John. “Mary Alice’i evine bırakmalıyım, annesi merak eder.”

“Haydi ama, bir nefesçik,” dedi Woody. “Yoksa bir tane daha mı demem lazım?” Mary Alice’e göz kırptı. “Bir içki ister misin, güzelim? Şu güzel mavi gözlerden akan yaşları durdurmana yararı olur belki.”

Kız, şaşırmış gözüküyordu. Gülümsedi, neredeyse cilve yapar gibi bir hali vardı. “Ağlamıyordum.”

“Ah, bilmez miyim yavrum.”

John, tam “Woody”, diye söze başlamıştı ki, kuzeni elini

ağına kapatarak susturdu onu. Mary Alice'e hitaben, "Konuşmayı da çok sever," dedi.

Kız güldü. John, içini öfke bürüdüğünü hissetti. Woody ile birlik olmuş gülüyordu Mary Alice. Ve *kendisine* gülüyordu.

"Azıcık bir içkiyi kaldırabilir misin küçük kız?" diye sordu Woody.

Kızın dudakları, davetkar bir tebessümle kıvrıldı. "Kaldırabilirim," dedi.

"Mary Alice," dedi John.

Woody, John'un elini itip, Mary Alice'in omzuna sarıldı. Dudaklarını yalayarak kızın gömleğinin içine bakıyordu. John'a "Kes sesini, kuzen," dedi.

Mary Alice, gülerek ona katıldı. "Kes sesini, John."

Woody kızı kendine doğru çekti, kız başını kaldırarak arkaya doğru yatırdı. Woody açılmış ağızını içine bastırırken, gözlerini John'un üzerine dikmişti.

Kız Woody'ye karşılık vererek onu öpmeye başlayınca, John'un kalbi yerinden sökülür gibi oldu. Kuzenin eli, kızın gömleğinden içeri doğru hamle eder ve göğsünü, sanki her gün yaptığı sıradan bir şeymiş gibi sıkarken, John orada öylece, paramparça olmuş bir biçimde durdu. Woody'nin ağzı, Mary Alice'inkini yutmak istercesine daha da genişleyince, kız biraz geç de olsa birden kendine gelip geri çekildi.

"Kes şunu!" diye haykırdı, kendini John'a doğru atarak.

John, yakalayıp tuttu onu. Gömleğinin, Woody'nin elini soktuğu yerdeki düğmesi sökülüştü.

"Midemi bulandırıyorsun," dedi kız Woody'ye. Bir yandan da, eliyle gömleğin açılan yerini tutmaya çalışıyordu. Gözlerinden yaşlar akmaktaydı.

Woody gülümsüyordu. “Gel buraya, bebeğim. Böyle yapma.”

“İnanılır gibi değil,” diye haykırdı kız. “Dilin, mide bulandırıcı.”

Woody’nin gülümsemesi, daha da sinsi bir hal aldı. “O zaman şimdi iyi bak.”

Kız ağlayarak John’a iyice sokuldu. “Lütfen, beni eve götür.”

John kıza yol açtı; gözleri Woody’nin üzerindeydi. Onun Mary Alice ile kendisine bakışından hiç hoşlanmamıştı.

“Gerİ dönün,” diye emretti Woody, kıza doğru tekrar hamle ederek.

John, yumrukları sıkılmış, “Rahat bırak onu!” diye haykırdı. Woody, herhalde rahat bir elli kilo kadar ağır gelirdi John’dan, ama John, eğer Mary Alice’in saçının teline bir kez daha dokunmaya cüret ederse, onun hakkından gelebileceğine kesinlikle inanıyordu.

“Vaaaay,” dedi kuzen, ellerini kaldırıp bir adım gerileyerek. “Kızı sahiplendiğini bilmiyordum, ufaklık. Pekala. Bu yur bakalım. Anneciğine tek parça olarak teslim et onu.”

“Uzak dur ondan,” diye tekrar uyardı John. “Ciddiyim.”

“Bozuşmaya gerek yok,” dedi Woody, ancak avı elinden alınmış aslan misali, Mary Alice’i gözleriyle yiyordu. “İyi olan kazansın.”

“Aynen öyle.”

“Al,” dedi Woody, elini ön cebine şöyle bir daldırarak. “Aynlık hediyesi.” John’a, toz dolu bir paket fırlattı. “Bozuşmak yok değil mi kuzen?”

Bölüm On Dokuz

6 ŞUBAT 2006

John, habere tesadüfen rastlamıştı. Çamura bulanmış bir Subaru Forrester'ın bagajını elektrik süpürgesiyle süpürüyordu. Bir deste gazeteyi almış çöpe atacaktı ki, elinden kaymasıyla, gazeteler kumar masasında açılan iskambil kartları gibi düşüp yere saçıldı. Eğilip, yerdeki dağınıklığı toplamaya hamle ettiğinde, evvelce dikkatini hiç çekmemiş olan iki kelime ilişti gözüne: Yerel Sayfalar.

Bu Subaru'nun sahibi, Clayton'dan geliyordu ama John, eğer gazeteye bir kent için özel sayfalar konmuşsa, diğerleri için de olması gerektiğini biliyordu.

Art'a, bazı mide sorunları sebebiyle işten erken çıkacağını söylemiş ve doğruca Fulton İlçe Halk Kütüphanesi'nin yolunu tutmuştu. Gazetenin sanal arşivine giriş yapabilmek için

kredi kartı gerekiyordu; John da, Gwinnett İlçesi'ne ait yerel baskıların, son üç aylık mikrofilmlerini görmek istedi. İki saat sonra aradığını bulmuştu. Haberin tarihi, 4 Aralık 2005'ti.

SNELLVILLE KIZ

MAHALLESİNDEN KAÇIRILDI

Pek ayrıntı yoktu. İsim verilmemiş, sadece yaş –on dört– belirtilmiş ve kurbanın yürüyerek, sokağın aşağı kısmında oturan teyzesini ziyarete gitmek üzere evden çıktığı söylenmişti. Aile doğal olarak basına konuşmak istemiyordu ve polislin takip ettiği herhangi bir şüpheliden ya da tuttuğu yoldan söz edilmemişti. Sonraki birkaç haftanın gazetelerini de şöyle bir tarayan John, konuyla ilgili tek bir haber bulabildi. Burada, ertesi gün kızın bir hendeğe atılmış vaziyette bulunduğu anlatılıyordu.

Bu haberi bulduğu anda John'un yüreği ağzına gelmişti. Yapbozun eksik parçalarını yavaş yavaş bir araya getiriyor gibiydi. Ben'in 'farz edelim ki...' biçiminde başlayan varsayımlarını anımsadı. Farz edelim ki Woody, son altı yıldır, John'un kimliğini kullanarak bazı dümenler çevirmişti. Farz edelim ki Woody, John'un kodesten asla çıkmayacağını sanmıştı. Farz edelim ki Woody, John'un kodesten çıkıp özgür insanların arasına karıştığını öğrenmiş ve bu durumda bir şeyler yapması gerektiğine karar vermişti.

Arkasındaki araba korna çalınca hızlanarak gördüğü ilk ara yola sapıp, bir kablo kamyonunun arkasına park etti. Kalbi öylesine kuvvetle atmaya başlamıştı ki, başı dönüyor, kusacak gibi oluyordu. Ani bir korku ve panikle her an içi dışına çıkabilirdi.

Kafasını direksiyona yasladı, önceki gece aklından çıkmıyordu. Pazar günü. Süper Kupa'nın oynanacağı pazar. Lanet

olası Akbabalar'ın maçı o geceydi ve müsabakayı televizyondan izlemeyi de, radyodan dinlemeyi de çekmemiştir canı. Woody'nin neler yaptığını görmek istemiştir. Eğer onu görürse, daha önce gerçekleşmiş bir şeyin tekrarına engel olabilir mi gibi gelmiştir ona.

Karısı işe gitmiş, Woody de şöyle bir yarım saat kadar bekleyip yollara düzülmüştü. Her zaman ki Atlanta güzergahını tutturmuştu yine, ama bu kez bir yerde Grady Evleri yönüne sapıverdi. John da ardından... Öylesine gerilmişti ki, gizlenmeyi unutmuş ve birkaç kere Woody'nin onu gördüğü, yakalandığı hissine kapılmıştı.

Bir pazar öğleden sonrası, sitenin içinden lacivert bir Ford Fairlane ile geçen beyaz bir adam, fazla dikkat çekiciydi, ama John yine de Woody'yi izlemeye devam etmişti. Beriki bir fahişe kalabalığının önünde durunca, John, kuzenini dikiz aynasından izlemenin daha iyi olacağını düşünerek, arabayla yanından geçip gitmişti. İşler planladığı gibi yürümemiş ve Woody, arabasına aldığı fahişeyle birlikte sitenin arkasına doğru giderken, John da arabadan inip takibe yayan devam etmişti.

Sonradan olanları ve gördüklerini düşündükçe, buz gibi terler döküyordu John. İnsanın içine işleyen o çılgınlıklar, o hayatta kalma mücadelesi halen kulaklarından silinmemiştir.

John arabasından inip kablo kamyonundaki adama başıyla bir selam verdi. Öylesine. Serinkanlılıkla. Buraya aitmiş gibi...

Woody'nin üç şeritli sokağında yürürken, ellerini ceplerine sokup, yürüyüşe çıkmış sıradan bir adam görüntüsü vermeye gayret etti; kodeste ellerini ceplerine sokmalarına izin verilmediği için, kendisini biraz rahatsız hissediyordu.

Büyükanne olduğunu tahmin ettiği kadın, pazartesi sabahları çocuğu okula bırakıyor, ardından biraz alışveriş yapıyor, bazen de arkadaşları ile buluşup bir kahve içiyordu. En az bir saat süreyle evde olmuyordu ki, John'un ihtiyacı olan da buydu.

Evlerin arkasından geçen aynı yolu izledi; başı yukarıda, sanki dünya umrunda değilmiş gibi ısıklık çalarak. Arka bahçelerin olduğu taraftan ağır adımlarla geçerken, bir yandan da dikkatle evleri inceliyordu; insanların ya işte ya da arka pencerelerinden etrafı seyretemeyecek kadar meşgul olduklarını fark etmişti.

Tel örgü çit halen kırık. John, çitin üzerinden atlayarak arka kapıya doğru ilerlerken, ellerine aksesuar bölümündeki adamlardan aşırıldığı kauçuk eldivenleri geçirmişti. Woody'nin köpeği yoktu, fakat arka kapının alt kısmında bir köpek kapısı vardı. Bu kapıdan sığamayacak kadar iriydi John, ama kolunu içeri sokarak rastgele kilidi aradı. Parmakları kilidin çıkıntısına temas edince mandalı çevirdi.

Şöyle bir doğrulup izlenmediğinden emin olduktan sonra, kapıyı açtı. Her an bir alarmın çalmasını beklediğinden gayet gergindi. Deneyimli bir hırsız değildi ama Woody'nin bir alarm sistemine para dökmeyecek kadar kendini beğenmiş olduğunu düşünüyordu.

Tanrım, adam polisti yahu.

Mutfaka hiç uğramadan, doğrudan oturma odasına ilerledi. Woody'nin rahat bir hayat sürdüğünü, ne zaman isterse pahalı bir ayakkabı alabileceğini veya mükellef bir yemek yiyebileceğini bas bas bağırarak büyük ekranlı televizyonu ve çeşit çeşit dijital araç gereci görmezden gelerek, köşedeki masaya gitti. Vay anasını, herifin parası her şeye yetiyordu. En başta iki kimliğe. Başka neyin peşindeydi acaba?

Suç teşkil edebilecek herhangi bir şeyi ortada bırakmayacak kadar zekiymiş Woody. Karısıyla ortak hesabına bağlı çek defteri, hemen oracıktaydı; faturalar evrak sepetine düzgünce yerleştirilmişti. Çiftin sağa sola epey borcu vardı, ama öte yandan John'a bir servet gibi gözükten bir para giriyordu eve. Bir ayda binlerce dolar gelip gidiyordu, evin hanımı için yeni bir araba, çocuk için pahalı bir okul. Bu kadarını anlamak güçtü.

Garajda, insanın aklına gelebilecek her türlü alet edevat mevcuttu. Oysa John'un gözlemlediği kadarıyla, Woody zamanının çoğunu ense yaparak geçiriyordu. Ara sıra bahçedeki çimleri biçmeye gelen bir çocuk vardı, bu yüzden Woody'nin kocaman römorklu, motosikletli bir çim biçme makinesine sahip oluşu, bir sır gibi duruyordu. John'u en çok kızdıran, Woody'nin garajının tam ortasına yerleştirilmiş bilardo masasıydı; çocuğuyla, belki bir komşusu veya işten arkadaşlarıyla bira içerek bilardo oynayan Woody görüntüsü, John'u her şeyden çok çileden çıkarmıştı.

Herhangi bir şeyi yerinden oynatmamaya gayret ederek, tezgahdaki çekmeceli dolabı baştan sona aradı John. Alet çantasındaki tepsinin altında, üzerlerinde "çıtırlar iş başında" ve "attırık şöleni" yazan, bir dolu porno dergi buldu. Bazıları çocuk yaştaki, gencecik kızların, kendilerini dünyaya sere serpe sundukları fotoğraflara pek bakmamaya dikkat ederek sayfaları tek tek çevirip bir ipucu bulmaya çalışıyordu. Belki de kodeste, içindeki bir şeyler kuruyup gitmişti, ama kızların o ruhsuz bakışlarını her gördüğünde aklına gelen tek şey, Joyce ve onun o yaştaki ne kadar korunmaya muhtaç ve kırılgan olduğuydu. Gördüğüne pişman vaziyette tepsinin altına koydu dergileri.

Garajdan sonra sıra, Woody'nin muhtemelen her gece karısıyla düzüştüğü koca bir yatağın bulunduğu ebeveyn yatak odasına geldi. Burası tam bir kral dairesi idi. Banyo devasa boyutlardaydı, muhtemelen John'un yaşadığı odadan da büyüktü. Çocuğun odası bile onunkinden büyüktü; yarış arabası biçiminde bir yatak, pencerenin altında duran, içi oyuncaqlarla dolup taşan kutu. Burada olmaktan dolayı kendini bir tuhaf hissetti. Yakınlarda yatak küçük gelecek ve yerini daha büyük birine bırakacaktı. Çocuk büyüyecek, daha fazla mahremiyet isteyecekti. Okula gidecek, bir kızla tanışacak, onu yılsonu partisine götürecekti. John'u hafakanlar basmıştı, tekrar koridora çıktı.

Yeniden ebeveyn odasına döndü, burada bir şeyler kaçırdığını düşünüyordu. Kendini, şartlı tahliye memuru Bayan Lam'in yerine koyup onun gibi düşünerek, kaçak mal aramaya koyuldu. Döşegin altına baktı, nasırlar için kullanılan yasıklardan buldu. Dolaptaki ayakkabıları, tezgahdaki gömlekleri inceledi.

Gömlekler. Hepsi de marka. Bazıları hafif pamuklu, bazıları ipekli. Woody'nin iç çamaşırları Calvin Klein markaydı, pijamaları ise Nautica.

"Tanrım," diye fısıldadı John, Woody'ye duyduğu nefret onu öylesine avcunun içine almıştı ki, nefes alamıyordu. "Çalıştır kafayı," dedi, sanki böyle demekle olacaktı gibi. "Çalıştır."

Şifonyerde iki şişe erkek kolonyası buldu. John'un ilgisi ni markalar değil, onların önünde duran şey çekti. Büyücek, açılır-kapanır bir bıçak. Woody bu bıçağı daha ergenlik döneminde taşırdı. Sebep olarak, uyuşturucu işlerinde tanıdığı bazı götlekden bahsetmiş, John da inanmıştı buna. Kuzenini,

gergin pazarlıklar ve riskli alışverişler sırasında, tırtıklı bıçağını sağa sola savururken hayal etmişti.

Woody'nin bıçak taşıdığını nasıl olmuş da unutabilmişti?
"Sen de kimsin?"

John, olduğu yerde hızla döndü ve yan komşuyu yatak odasına giden koridorda görünce donakaldı. Kızın üzerinde beyaz ipek bir gecelik ve sabahlık vardı. Giysisi, sanki süpürge sopasına giydirilmiş bir çuval gibi, çocuksu bedeninden sarkıyordu. Sesi, tıpkı küçük bir kız çocuğu gibi tiz ve neredeyse cızırtılıydı.

"Ne anyorsun burada?" diye sordu kız. Sesinden, korkmuş olduğu anlaşılıyordu.

"Aynı şeyi asıl ben sana soruyorum," dedi John, bıçağı kavrayarak. Yetişkinlerin, çocuklarla konuşurken kullandığı buyurgan tonu takınmaya çalışıyordu kızı karşı.

"Burası senin evin değil."

"Senin de değil," dedi John. "Senin evin, bitişikteki."

"Nereden biliyorsun bunu?"

"Woody söyledi."

John'un ellerine, kauçuk eldivenlere ve bıçağa şöyle bir baktı kız. "Woody de kim?"

Bu soru, John'u bir anlığına afallatmıştı; bunun yol açtığı duraksamayı sezen kız kendini koridora attı.

"Hey!" diye seslendi John, kızı salondan, mutfaka doğru izlerken. "Dursana," diye haykırdı, fakat kız açık kapıdan çoktan bahçeye fırlamıştı bile.

Çite doğru yönelirken dönüp arkasına bir göz attı kız. John, elinde hâlâ Woody'nin bıçağını taşıdığını ve kızın bundan ne kadar korkmuş olduğunu fark edince, birden durdu. Kız da duraksadı bir an, ama vücudu ileri doğru atılmıştı bir kez.

John, kızın çıplak ayağının kırık çite takılarak düşüşünü ve kafasını yere çarpışını ağır çekimde izledi. Bekledi. Kalkmadı kız. Bir süre daha bekledi John. Kız hâlâ hareket etmiyordu.

Yavaşça arka bahçeye doğru yürürken, ayaklarının altındaki yumuşacık çimleri hissedebiliyordu. Sahil'den çıktıktan sonra, yirmi yıldan bu yana ilk kez çimlerin üzerinde yürüdüğünde neler hissettiğini hatırlamıştı. O zamana dek, ayakları betona yahut da sıkıştırılmış kırmızı Georgia kilinden yapılmış ve üzerinden her gün binlerce adamın geçmesinden dolayı sertleşmiş tuğlaya alışmıştı. Mezarlıktaki çimler öyle yumuşak gelmişti ki ona, annesinin mezarını bulmaya çalışırken, sanki bulutların üzerinde yürüyor gibiydi.

Yirmi yılda çimenin neye benzediğini unutmuştu. Yalnızlık ve tecritle geçen yirmi yıl. Emily'nin, ayda iki defa oğlunu ziyaret edip, düzenli olarak aşağılandığı bir yirmi yıl. Joyce'un, kardeşinin bir canavar olduğu düşüncesiyle kendi kendini yiyip bitirdiği bir yirmi yıl.

Woody'nin ise dışarıda yaşayıp iyi bir iş sahibi olduğu, evlenip çocuk yaptığı, hayatını yaşadığı bir yirmi yıl.

John, dikkatle çitin üzerinden atladı. Woody'nin açılır kapanır bıçağının hâlâ elinde olduğunu fark edince, kızın yanına eğilerek bıçağı yere bıraktı. Cezaevi hastanesinde, nabza nasıl bakıldığını öğrenmişti. Kızın nabzı atmıyordu. Bu olmasa bile, kızın kafatasının kırılış biçiminden, düşerken kafasını çitin öbür yanındaki büyükçe bir kaya parçasına çarparak anında öldüğünü anlardı. Kanı kuvarsa bulaşmış, uzun sarı saçları yapış yapış olmuştu.

John çömeldi, aklı Mary Alice'i son görüşüne gitmişti. Gözler. O gözleri asla unutmayacaktı, onların boşluğa o ba-

kışını. Ancak, esas hikâyeyi bedeni anlatmıştı. Korkunç şeylere, anlatılmaz şeylere katlanmıştı bu beden. John, duruşmada gösterilen o büyütülmüş fotoğrafları zihninden geçirdi, Mary Alice'in tecavüze uğramış bedeninin, tüm dünya seyretsin diye açılıp gösterilen fotoğraflarını. Yengesinin, jürinin önünde volta atmaya başladığını anımsadı; o sırada, Lydi-a'nın böyle bir aşağı bir yukarı yürümesinin kötü olduğunu, çünkü herkesin dikkatini tam arkasındaki resimlere çekmekten başka bir şeye yaramadığını düşünmüştü.

"Sorun yok," demişti John, Sahil'e gelip de temyiz taleplerinin reddedildiğini ve muhtemelen hapiste öleceğini bildiren Lydia'ya. "Sen elinden geleni yaptın."

Lydia, polise uyuşturuculardan ve Woody'den de söz etmemesini tembih etmişti, çünkü kendi oğlunu bu işin içine karıştırmak, John'un geçmişteki madde bağımlılığı meselesini ortaya getirecekti ki, bunu hiç istemezlerdi, değil mi? Eğer Woody kürsüye çıkarsa, gerçeği söylerdi.

Woody'nin gerçeği söylemesini istemezlerdi, değil mi?

O geceki partide, "Bozuşmak yok," demişti Woody, John'a paketi fırlatırken. Mary Alice'in canını yakmaya karar verşi o ana mı denk geliyordu?

Bozuşmak mı? John'un içinde hiçbir duyguya yer yoktu artık. Bir şişe gazyağı içip üzerine kibrit çakmışçasına içini kavuran gazez hariç.

Yerde yatan kıza baktı. Daha çocuk sayılırdı.

Eldivenli parmaklarını kızın ağzına yerleştirip dilini başparmağıyla işaret parmağı arasına sıkıştırdığında, midesi kassıldı.

John'un başına bütün bunların gelmesine sebep olan Woody idi. Şimdi o da aynısını Woody'ye iade ediyordu. Hapis-

hanede öğrendiği en önemli şey, uğruna ölmeyi göze almadıkça, kimsenin hiçbir şeyine dokunmamak gerektiği idi.

“Woody,” derdi ona John, ama bu bir çocukluk adıydı, oysa Woody artık çocuk değildi. Tıpkı John gibi, o da bir erkek olmuştu. Artık yetişkin adıyla çağrılıyor olmalıydı.

Michael Ormewood.

Bıçağı usulca yerden aldı.

Bölüm Yirmi

15 HAZİRAN 1985

“Biraz yürüyüp açılman lazım,” dedi John, Mary Alice’e. “Bu şekilde eve gidemezsin.”

“Daha önce bir kızı öptün mü hiç?”

John kızardı, kız o sırada gülüyordu.

“Mark Reed,” dedi kız, “kendisini erkek arkadaşım sanıyor, çünkü maçtan sonra beni öptü.”

John hiç ses çıkarmadı, içinden Mark Reed’in gebermesi için sessizce dua ediyordu. Futbol takımının kaptanıydı bu Mark, kırmızı bir Corvette kullanır, mebzul miktarda kıllı bedeniyle gurur duyar ve bu kılları, sanki Chippendale’de çalışıyormuş gibi soyunma odasında teşhir etmeye bayılırdı.

“Bana yanıt vermedin,” dedi kız. John, Woody’nin verdiği içi toz dolu paketi düşünüyordu o sıra.

Sanki aklındaki okumuşt u kız. "Ver bir deneyeyim."

"Mümkünü yok."

"İstiyorum ama."

"Hayır, istemiyorsun."

"Haydi ama." Kız, John'un cebine uzandı ve eli hafifçe değdi ona. John öyle kuvvetle nefes aldı ki, ciğerlerinin patlamamasına şaşırdı.

Sokak lambasının ışığına doğru kald ırd ı elindeki paketi Mary Alice. "Nedir bunun olayı?"

John, yanıt veremedi. Çünkü o anda dikkatini çeken daha zorlu başka konular mevcuttu.

Kız paketi açtı.

John'un akli başına geliverdi birden. "Açma."

"Niye? Sen açıyorsun ama!"

"Ben zaten kaybetmişim," dedi John. "Sen bana öyle dememiş miydin?"

Arkalarından bir ses geldi, dönüp baktılar.

"Kedidir," diye sesin kaynağını tahmin etmeye çalıştı Mary Alice. "Haydi."

John, kızın kendisini elinden tutup evlerine giden yola doğru götürmesine ses çıkarmadı. Kız onu arka bahçeye yöneltirken de sessiz kaldı. Yatak odasının alt katta olduğunu biliyordu, ama yine de kız pencereyi açıp da buradan içeri girince şaşırdı.

"N'apıyorsun sen?"

"Şşşt."

Arkalarında bir dal çatırdadı. John tekrar arkasını döndü ama tek görebildiği gölgeler oldu.

Mary Alice, "Gel buraya," dedi.

John içeri tırmandı, pervazın yarısına kadar gelmişken

durdu, “Annen beni burada bulursa, kesin öldürür,” diye fısıldadı.

“Kim takar onu?” diye yanıt verdi kız, o da fısıldıyordu. Kedi biçimli gece lambası, hafif bir çıt sesiyle yanarak çevreye loş bir ışık vermeye başladı.

“Gece lambasıyla mı uyuyorsun?”

“Boşver şimdi,” diyerek şakacıktan onun omzuna vurdu kız.

John yavaşça bastı. Kızın yatağı, pencerenin altına çekilmişti. Şimdi ikisi de yatakta oturuyorlardı. Mary Alice’in yatağında. Bir intikam duygusuyla birlikte sertleştiğini hissetti John.

Mary Alice bunu fark ettiyse de, bir şey söylemedi. Madde dolu paketi John’un eline tutuşturup, “Nasıl yapıldığını göster bana,” dedi.

“Hayır, yapmam.”

“Yaparsın, biliyorum.”

Yaptı da. Tanrım, evet yapardı. Şu budalalığından kurtulup onu öpmesini sağlayacak her şeyi yapardı.

“Göster bana,” diye tekrarladı kız.

John, paketin düğümünü çözüp içindekinin bir kısmını parmağıyla dışarı çıkardı.

“Şöyle burnuna çekiyorsun,” diye gösterdi John.

Toz genzine kaçtığından, kusacak gibi öksürdü. Acı, madeni bir tadı vardı bu meretin. Yeteri kadar tükürük biriktirmeye çalıştı ama ağzı kurumuştu. Birden kalbinde bir tuhafılık hissetti, sanki pır pır ediyordu kalbi, sonra sanki bir bıçak saplamışlar gibi geldi.

Mary Alice korkmuş gözüküyordu. “Sen ...”

Kokain, beynine vurmuştu. İki saniyelğine uçtu ve sonra

öyle bir yamuldu ki, gözünü bile açamıyordu. Yıldızları gördü –gerçek yıldız– ve Mary Alice’in tam üzerine devrildi. Kız, onu kendine getirmek için yüzünü ellerinin arasına aldı, John çenesini yukarı doğru kaldırdı ve ikisinin dudakları birbirine değdi.

Bundan sonra hatırladığı ilk şey ise, hayatında gördüğü en korkunç baş ağrısı ile uyanmak olmuştu. Göğsünde berbat ağrılar vardı, ter içinde olduğu halde donuyordu. Yattığı yerde döndü, çarşaf lar tenine yapışmıştı. Kız yanında yatarken aklından, altını ıslattığı için annesinden azar yiyeceği geçti.

Mary Alice cırılçılıptı. Boynu öbür yana dönmüşü, açık duran ağız kan doluydu. Bacaklarında ve bedeninin diğer parçalarında çürükler vardı. Etek kılları, parça parça koparılmıştı. Küçük göğüslerinin her yerinde ısırtık izleri bulunuyordu.

John, sesi soluğu çıkmayacak kadar dehşet içindeydi. Nefesi kesilmişti, kızın bedeninden uzaklaşmaya çalışıkça dolu mesanesi daha çok baskı yapıyordu. Açık pencere, hemen arkasındaydı. Oraya tutundu, fakat parmakları kaydı. Kan. Elleri kan içindeydi. Bütün gece kan içinde yatmış, elbiseleri kanı sünger gibi çekmişti.

“Hah-hah-hah” diye bir ses duydu, ama bu ses ondan geliyordu. Kızın yüzü. Bu yüze bakmaktan alıkoyamıyordu kendisini. Öyle çok kan vardı ki. Sonunda çişini bıraktı, sıca ve ıslak sıvı, bacaklarının altında bir göl oluşturdu.

Buradan çıkması, burayı bir an önce terk etmesi lazımdı.

Duvara abanıp bacaklarını kullanarak, kendini pencere pervazından öbür tarafa aşırımaı gayret etti. Açık pencereden dışarı, arka bahçenin düz zeminine arka üstü düşerken, ciğerlerindeki hava da keskin bir öksürükle dışarı çıktı.

Gökyüzüne şöyle bir baktı. Daha tam sabah olmamıştı, ama karanlığa ağaçların gri gölgeleri düşüyordu. John'un dizleri titriyordu, ama yine de ayakta durmayı başardı, bu arada külodu uyluklarına yapışmış, bütün gece Mary Alice'in yanında, içinde yattığı kanlara bulanmış olan tişörtü, ona ikinci bir deri gibi gelmeye başlamıştı.

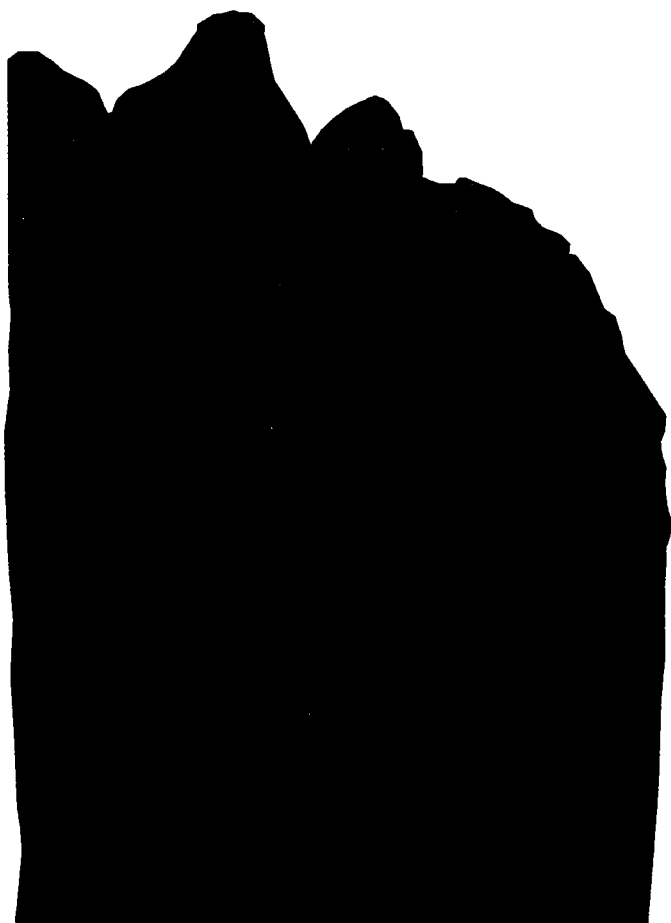
Kalbi ağzından fırlayacakmış gibi çarparak koşuyordu.

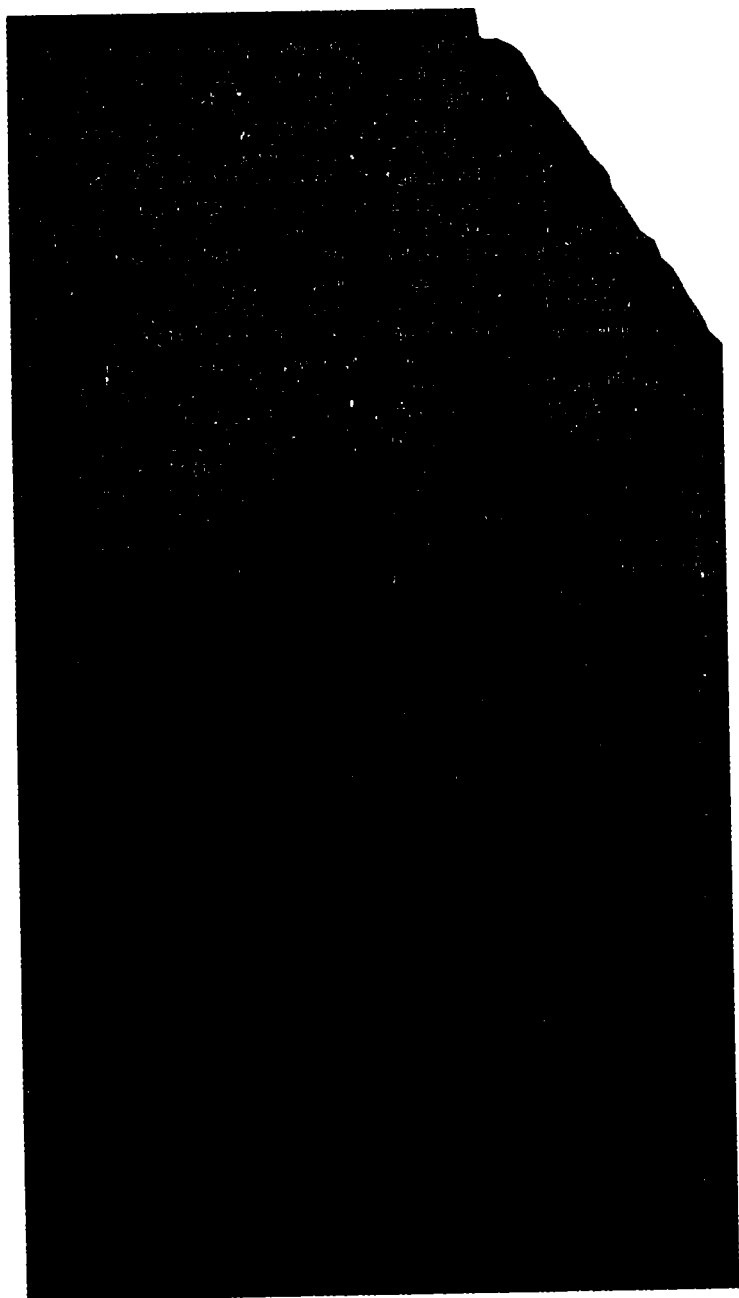
Buradan kaçmalıydı.

Evine ulaşmalıydı.

DECATUR CITY OBSERVER

18 HAZİRAN 1995





KISIM III

Bölüm Yirmi Bir

6 ŞUBAT 2006

20:02

Kapının zili çaldığında Will Trent köpeğini fırçalıyordu. Masadan ok gibi fırlayarak havlamaya başlayan Betty'ye sus işareti yapan Will, meraklı bir bakışla ödüllendirildi. Will, köpeğe asla hayır dememişti.

Aradan tam bir dakika geçti. Will ve Betty, kapıdaki her kimse, gitmesini umarak beklediler, ancak zil yine çaldı, hem de arka arkaya üç kere.

Köpek, bu sefer cidden havlamaya başladı. Will, iç geçirip fırçayı yere bırakarak gömleğinin sıvanmış kollarını indirdi. Köpeği kenara çekti. Zil –bu arada aralıksız altı kez daha çalmıştı– ötmeye devam ederken, kapıya doğru ilerledi.

“Ne bok yemeye bu kadar geç açıyorsun?”

Kızın tek başına olup olmadığını anlamak ister gibi sokağa şöyle bir baktı Will. "Geçenlerde Yehova Şahitleri musallat oldu da."

"Kadınlarla tanışman için bir vesile işte." Angie'nin burnu kınıştı. "Aman, bu da amma çirkin köpek."

Sanki aciz bir şeymiş gibi hayvanı göğsüne bastırarak, Angie'nin arkasından içeri yürüdü. Kızın üzerinde halen iş kıyafeti vardı ve bunu fark eden Will, "Fahişelere dönmüşsün," dedi.

"Senin de mezardaki cesetlerden pek farkın yok."

Will, elini kravatının üzerine bastırdı. "Takım elbise hoşuna gitmedi mi?"

"Sana aldığım blucinlere n'oldu?" Yanıtı beklemeden kendini Will'in kanepesine bırakan Angie, derin bir oh çekti. Sonra da "Şu salak pabuçlar," diye yakınlıkla bir karış yükseklisindeki topuklularını çıkarıp halının üzerine fırlattı. Kumral saçlarını açıp şöyle bir sallayarak omuzlarına döktü. "Bu boktan işten çok sıkıldım artık."

Will, Betty'yi yere bıraktı. Chihuahua cinsi köpek mutfaka doğru yollanırken, tınakları ahşap döşeme üzerinde takır tukur sesler çıkıyordu. Will, köpeğin su içtiğini ve mamasından geriye kalanları çöplendiğini duydu. Köpek, biraz da zoraki ve umulur ki geçici bir misafirdi. İki hafta evvel Will, sabah koşusundan döndüğünde, yaşlı komşusunu bir ambulansa yüklenmiş götürülürken bulmuştu. Kadın, bir tür konuşma güçlüğü çekiyordu ve sesinin tınısından anlaşıldığına göre günde beş paket içmek gibi bir huyu da vardı.

"Betty'yi yakala!" diye haykırmıştı kadın, çimenliğin öte tarafından, ama Will bunu Betty'yi yıka! diye anlamıştı.

"Ne?" diye sormuştu Will, dehşet içinde. Kadının sadece

bakması üzerine, Will kendi ön sundurmasında duran küçük köpeği işaret ederek, "Köpek," demişti. "Köpek n'olacak?"

"Fırçala onu!" diye ciyaklamıştı kadın, sonra da ambulansın kapıları gümbürtüyle kapanmıştı.

Will, bu kadının adını bilmiyordu. Sesini sonuna kadar açarak *Doğru Fiyat* programını dinlemeye bayılması dışında pek bir şey de bilmiyordu hakkında. Ambulansın onu nereye götürdüğü yahut kadının bir ailesi olup olmadığı, dolayısıyla geri gelip gelmeme ihtimali hakkında da hiç fikri yoktu. Köpeğin adını bilmesinin tek sebebi, kadının hayvana bağıra çağıra seslenmek gibi bir alışkanlığı olmasıydı.

Gecenin bir yarısı, bir erkekten çok daha kalın, bariton bir sesle, "Betty!" haykırışını duyardı Will. "Betty, öyle yapma demedim mi?"

Angie, kollarını göğsünde kavuşturup Will'e bakmaya başladı. "Bu köpeği böyle taşıyıp dururken, korkunç derecede gülünç gözüküğünün farkındasındır herhalde."

Will, kadının karşısına oturup arkasına yaslandı. Kumanda aletini alıp müzik setinden dinlemekte olduğu kitap kasetini durdurdu. Angie Polaski ile konuşmasının üzerinden iki uzun yıl geçmişti ve şimdi sanki aradan hiç zaman geçmemiş gibi, kadın onun oturma odasındaydı. Hep böyleydi Angie, taa çocukluklarından beri. Hiçbir şey şaşırtıcı değilmiş gibi yap, asla şaşırmazsın.

"Bu sabah otomatta yardımcı olduğun için sağol," dedi, ama onu Doğu Bölgesi Belediye Binası'nın koridorunda gördüğünde neredeyse kalpten gideceğini hiç araya karıştırmadı.

"Neyse, senin Michael Ormewood ile ne işin var?" Will'in yanıt vermesini beklemeden devam etti: "Bu komşu olayına

inanmak çok güç. Ne biçim iş bu böyle?”

Will, her seferinde tek bir konuda konuşmayı tercih ederdi. “Bende öyle bir ilgi uyandırdı işte. Sen nereden tanıdın onu?”

“Ahlak Masası’nda çalışırdı,” dedi kız. “Atıştıracak bir şeyler yok mu?”

Will, buzdolabına bakarken Betty de ayağının dibinden ayrılmıyordu. Yiyeceklerinin epey bir kısmını tüketmişti Will, ama köpek çok sevdiğinden biraz peynir saklamıştı.

Ardından Angie de mutfığa girdi. “Ormewood ne zaman Cinayet Masasına transfer oldu?” diye sordu Will.

“Altı ay kadar önce.”

Will, yaklaşık altı aydır kuzey Georgia’da yaşıyordu. Amiri tarafından, terk edilmiş tavuk çiftliklerinden metamfetamin üretilen laboratuvarlara dönüştürülmüş yerleri basması amacıyla sürülmüştü buraya.

“Altın madalyasını aldıktan sonra, Ahlak Masası onun ilk büyük görevi olmuştu,” dedi kız. “Orada on yıl kadar çalıştı.”

Kızın bir şeyler anlatmaya çalıştığını fark etti Will. “Niye bıraktı peki?”

“Benim yüzümden.” Bir sandalye çekip masaya oturdu. “Ya işi bırakmasını ya da kendisini ihbar edeceğimi söyledim ona.”

“Niye ki?”

“Bazı kızların etrafında fazlaca dolaşıyordu.”

Will, peyniri tezgahın üzerine bıraktı. “Çok enteresan doğrusu.”

“Vallahi, bence çok iğrenç, ama tabii herkesin fikri kendine.”

Will, bunun üzerine bir an düşündü, kafasındaki Micha-

el Ormewood portresi tekrar değişmişti. Anlaşılması zor bir adam olduğuna hiç kuşku yoktu. "Ahlak Masası'nda çalıştığı on yıl boyunca bir tek bunu mu yaptı?"

"Ben onun takımında sadece birkaç ay çalıştım.. Ama bir tahminde bulunacak olsaydım, evet derdim."

"Peki, bu alışıldık bir şey mi?" diye sordu Will.

Kız, omuz silkti. "Bazen; özellikle de evli adamlar söz konusu olduğunda. Beleş am işte, kim reddeder ki?"

Will, mutfak dolabından tabak çıkarmak için döndü, böylece Angie'nin onun suratındaki ifadeyi okuması mümkün olmayacaktı. Ancak Angie onu sekiz yaşından beri tanıdığından, her halükarda kahrkahr bastı.

"Amma da namusluymuşsun, William," dedi Angie.

"İki yılda öyle pek fazla şey değişmiyor."

Bu oltaya gelmedi Angie. İki küsur yıldır genellikle böyleydi. Yine aynı mutfaktaydılar, Angie ona bağırırken, Will, gözlerini yere dikmiş, onun susmasını bekliyordu. Sonunda susmuştu: kapıyı çarparak çıkıp gittiği zaman.

Will, peyniri elindeki bıçakla küp küp doğradı, bu sırada Betty'nin beklentiyle ona baktığını görmezden gelmeye çalışıyordu. "Öğleden sonra olanlarla ilgili ne duydun?"

"Michael'ın komşusundan mı söz ediyorsun?" diye duruma açıklık kazandı Angie. "Pek fazla bir şey değil. Sadece, bunun muhtemelen Monroe vakasıyla ilgisi olduğunu duydum."

"Komşunun dilini kesmişler. Kesilen parçayı henüz bulamadılar."

"Niye biri Michael'ın komşusunun peşine düşsün ki?"

"İşte ben de bunu düşünüyorum."

"Tasadüf mü sence?"

Sırtını tezgaha yaslayıp, kıza baktı Will. "Pek öyle gözük-

müyor. Ormewood'un çok düşmanı var mıydı acaba?"

"Ben onun en iyi dostu değilim ama millet ondan hoşlanıyor diyebilirim. Leo Donnely denen götlekle takılıyor, o yüzden beğenisi hakkında izahata gerek yok."

"Peki, birilerinin ayağına basmış olabileceği vakalar var mıymış?"

"Birilerinin tepesini attırdığı vakalar mı?" Tekrar omuz silkti, bu Will'in onu son görüşünden beri kapmış olduğu, yeni bir alışkanlıktı. "Öyle büyük bir şey yok. Monroe ile ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun sen?"

"Vakayı araştıran memurun kıza dair raporu yarına hazır olacak. Benim görebildiğim kadarıyla arada bazı farklar var." Bir an durakladı, kafasında sahneyi tekrar canlandırıyordu. "Kızın ayağının üstünde sıyrıklar var. Çite takılıp düşmüş, ona şüphe yok." Elini şakağına götürüp, "Şurasında bir yara vardı," dedi. "Düşünce bir taşa çarpmış, görüldüğü kadarıyla epey de sert çarpmış. Kan ise..." Tekrar durakladı. "Yeterince kan yoktu. Monroe olayında, kızın ağzı hemencecik kanla dolmuş, onu boğacak kadar çok kanla. Bu çocuk ise yüzükoyun yatıyordu, ama yerde öyle çok fazla kan yoktu. Eğer bir tahminde bulunacak olsaydım, dili kopmadan önce kalbi durmuş derdim."

"Tecavüze uğramış mı?"

Kalçalarında çürükler vardı ama teşrih masasına alınana kadar, tam olarak bilemeyeceğiz."

"Pete Hanson mu uğraşıyor bu işle?"

"Evet. Cinayet DeKalb ilçesinde işlenmiş, ama devamlılık için işi onların üstlenmesini istedim." Sonra, "Aleesha Monroe'ya bu sabah Hanson baktı. İyi bir adama benziyor," diye de ekledi. Will'in aklına, doktorun otopsi sırasında ortaya at-

tığı bir şeyle ilgili bir soru gelmişti. “Sperm öldürücü ve kayganlaştırıcı içeren prezervatifler, içermeyenlerden daha mı pahalı?”

Angie, Will’e bakmaya başladı. “Bu konunun uzmanı gibi mi gözüküyorum?”

Will, Angie’nin muhtemelen öyle olduğunu biliyordu, ama o anda, bu konuda tartışmaya girmeye niyeti yoktu. “Monroe’nun katili, sperm öldürücü madde ve kayganlaştırıcı içeren bir prezervatif kullanmış. O yüzden sordum.”

Angie, kaçınılmaz sonuca vardı: “DNA’sını bırakmak istememiş.”

“Ormewood, bu durumun, adamın kızı öldürmek niyeti taşımadığını gösterdiğini düşünüyor.”

“Zırva,” diye karşı çıktı Angie. “Pezevenkler, yanlarında prezervatif taşımazlar. Becerdikleri kızlar için hiç de hiç endişelenmez bunlar. Vajinayı çevreleyen o fazladan deri parçasına ne diyorlar, biliyor musun? Kadın.” Sonra da, “Michael Ormewood, bütün bunları bilmiyor olamaz,” diye ekledi.

“Bu da beni esas soruya geri getiriyor. O cins prezervatifler daha mı pahalıdır?”

Angie, birkaç saniye boyunca Will’i inceledi. Onun hayatında bir kere bile prezervatif satın almamış olduğunu biliyordu. “Kızlar da başka herkes gibidirler: eğer bir şey daha pahalıysa, daha iyi olduğunu düşünürler. Hepatit C’ye engel olacağını düşünüyorlarsa, otuz-kırk sent harcamaktan gocunmazlar.”

“AIDS onlar için daha korkutucu değil midir?”

“AIDS’i gizleyebilirsin. Hepatitin varsa, cildin sararır. Bu Leesha, akıllı olanlardandı. Akla gelebilecek bütün önlemleri almış.”

Sanki tırnaklarındaki boyaları kontrol ediyormuş gibi, ellerine bakıyordu Angie. İşine kendini pek kaptırmamaya dikkat ederdi —eğer kaptırsaydı, muhtemelen sokaklarda yaşayan bir alkolik olur çıkardı— ama Will, bu seferkinin onu cidden uğraştırdığını görüyordu. Ahlak Masası'nda çalışmaktan nasıl nefret ediyorduydu, kızlarla da bir çeşit dayanışma duygusunu paylaşıyordu. Benzer istismar ve terk edilme deneyimlerini yaşamışlardı. Rahatlıkla onlardan biri olabilirdi Angie.

“Onu severdim,” dedi sonunda Angie. “Monroe’yu yani. Geçen sene, üst üste altı defa hücreye kapadık onu. Tatlı kızdı. Bildik sebeplerle bu işlere girmiş, sonra da nasıl çıkacağını bilememiş. Onu tedavi ettirmeye çalıştım ama bu işler nasıldır bilirsin. Kendisi istemedikçe, kimseyi zorlayamıyosun.”

Bu ölüp gitmiş fahişe için tatlı bir söz bulmaya çalıştı Will, böylesinin Angie’yi bir biçimde rahatlatacağını biliyordu. Sonunda “Hoş kızdı,” demekte karar kıldı.

“Evet, öyleydi,” diyen Angie, kalkıp Will’e doğru yürüdü. Will, aptal gibi kızın bir şey yapacağını sanarak hareketsiz dururken, Angie birkaç dilim peynir alıp tekrar yerine oturdu. “Bu sabah Michael’a onu sordum. Hatırlamıyor bile.”

“Monroe, onun takıldığı fahişelerden biri miymiş?”

“Hiç fikrim yok,” dedi Angie. “Kızlar arasında dolaşan bir dedikodu. Muamele karşılığında sana dokunmayan bir aynasız. Böyle bir şey işte. Açıkçası pek inanmadım ama içlerinden biri, bana adamın adını söyledi. Ormewood, pek de sık rastlanılan cinsten bir isim sayılmaz, değil mi? Kendisine sorduğumda da inkâr etmedi, ben de ‘Bana bak, ya buradan uçup gidersin ya da bu olay komiser yardımcısına intikal eder’ dedim. Birinci seçeneği tercih etti.”

Will, arkasını dönüp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Nasııl bir adam peki?”

“Polis olarak idare eder.” Peynirin ucundan ısırdı. “Artık neyi idare ediyorsa.” Lokmasını çiğnedi, Will’in sorusu üzerinde düşünüyordu besbelli. “Açıkçası ben, kendisinden hiçbir zaman hoşlanmadım. Sürekli etrafımda dolanıp, işin tekniğini göstermeyi teklif ediyordu. Siktir olup gitmesini söyledim ben de.”

“Her zamanki, pek hanımefendi üslubunla,” dedi Will ve köpeğe biraz peynir verdi.

“Onu öyle beslememelisin,” diye uyardı Angie. “Sonunda mayalanmaya başlayacak, sen de pişman olacaksın.”

“Off....”

“Peynir osurmaya başlarsa, gelip bana ağlama.”

Will, geceleri sadece tek bir taneyle sınırladığı halde, köpeğe bir parça daha peynir verdi. “Şu Ormewood’dan biraz daha söz etsene.”

Angie omuz silkti. “Aslında bu herifin bana ne kadar rahatsızlık verdiğini, gittikten sonra anladım. Mahallenin büyük abisi gibi davranıyordu sürekli, anlıyor musun? Savaş gazisiymiş ve...”

“Evet, anlattı.”

“İşte, istiyordu ki insanlar ille de onun hakkında bir şeyler bilsin.” Sanki hayvan şimdiden mayalanmaya başlamış gibi köpeğe şüpheyle dolu bir bakış attı. “Transfer olduktan sonra bile Ahlak Masası’na gelip giderdi, sanki eski eviymiş gibi. En azından haftada bir defa uğrar ve sonuca ulaştırdığı büyük dosyalardan söz ederdi, sanki Cinayet Masası’nda olmak bi’ boka yarıyormuş gibi.”

“Epey iyi bir temizlik oranı varmış.”

“Seninkinden de mi iyi?”

Will, “Belki de ortalarda bu kadar sık gözükmesinin sebebi, onun bu program dışı işleri hakkındaki fikrini değiştirmiş olmandan korkmasıdır, ne dersin?”

“Sanırım, benim onu geçmemi bir türlü kabullenemedi.” Will ile uğraşmaya başlayacağını bildiren tatlı bir gülümseme yayıldı suratına. “Haydi, koca bebek. Senin temizlik oranın, onunkinden daha yüksek. Oldu mu?”

“Ormewood’dan söz etsek?”

Angie surat asarmış gibi yaptı önce, ancak bu durum pek uzun sürmedi. “Dedim ya... Michael, kontrol etmeyi seven cinstendir.”

“Bana gayet normal gözüktü.”

“Erkekler bunu görmezler, ama o oradadır, yüzeyin hemen altında. İnan bana, gidip onunla on dakika geçirmiş olan bir kadına sor, sana herifin bir kontrol manyağı olduğunu söyleyecektir.”

“Pekala.” Bir polis için bu pek de alışılmadık bir özellik değildi; nitekim Will de de sık sık kendini gösterirdi. “Onun hayli rekabetçi bir tip olduğunu düşünüyorum, ne dersin?”

“Az bile söyledin,” dedi kız. “Onu geçmiş olmamı bir türlü kabullenemedi. Vardiyamın sonlarına doğru, ben bütün DD-05’lerimi¹ yazdıktan sonra, sürekli gelirdi.”

“Onları karıştırmış mıdır sence?”

“Böyle bir şey yapsaydı, sikini kopartırdım.” Ağzına bir peynir parçası daha attı. “Ama hep şöyle düşünüyorum, eğer bu adamı iki dakikalığına yalnız bırakacak olsam, benim masamı didik didik ederdi herhalde.”

“Öfkeli bir adam mıdır?”

1) Dated 2005’ten (2005 tarihli) kısaltma. —çn

“Senden benden çok değil.”

Will, bununla ne demek istediğini merak ediyordu ama üstelemedi. “Senin onu mahvetmeyeceğinden emin olmak istiyormuş gibi.”

“Belki de.” Biraz daha çığnedi, düşüncelerini kendine saklayarak.

Will, ne saklamış olabileceğini kestirmeye çalışarak bir anlığına kızı inceledi. Angie'nin gizlediği bir şeyler olurdu hep. Bunca yıldan sonra bile, kızın bunu kasten mi yoksa bir savunma mekanizması olarak mı yaptığından emin değildi hâlâ. İşin içinde bir yalan vardı, bir de hayatta kalma içgüdüsü olarak düşündüğü şey. Kendisi, dünyada bundan dolayı Angie'yi suçlayabilecek olan son kişiydi.

“Ormewood şu komşusu yüzünden çok sıkıntılı gözüküyordu.”

“Çocukları çok sever,” dedi kız. “Kendi oğlunun zihinsel bir sorunu varmış. Ama ben onunla bir kere karşılaştım. Dünyalar tatlısı bir çocuk. Karısı ise soğuk nevalenin tekiydi ama o herifle her gece düzüşmek zorunda kalsam, ben de öyle olurdum herhalde.” Biraz daha bilgi verdi. “Ortağının emekliye ayrılışı şerefine verilen yemekte rastladım ben bunlara. Ken Wozniak diye biri, hem zenci, hem Polonyalı. Ev sahibi takıma destek vermem gerektiğini düşündüm.”

"İyi düşünmüşsün."

“Bu dünyada fazla kalır mı, şüpheliyim. Ekibin ortasında inme mi ne inmiş. Vücudunun yarısı iptal.”

“Ailesi var mı?”

“Yok.”

İkisi de bir süre ses çıkarmadan durdular.

Angie, bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra fikrini

değiştirdi. Will, onu zorlamamanın daha iyi bir yol olduğu-
nu biliyordu, nitekim sonunda kız dayanamayıp konuştu.
“Michael’ın olayı, kendisine ait bir şahsiyeti olmaması.”

“Nasıl yani?”

“Sürekli bir kalıba girmeye çabalıyor, ama yolunda gitme-
yen bir şeyler var.”

Kendisi için de aynı şeyin söylenebileceğini düşündü
Will. “Bu, kötü bir şey mi?”

Açıklamadan önce birkaç saniye durdu Angie. “Wozni-
ak’ta da olduğu gibi. Yakın değildik, ama onu görürdüm. Ko-
ca bir herif, şöyle bir göbeği var.” Elini, karnının bir kanş
önünde tutuyordu. “Ama hakiki bir çapkındı. Her giydiğim
üzerine söyleyecek bir söz bulurdu, ‘Bunların hepsi senin mi,
filan gibi bir sürü zııvalık. Ama bu adam yaşlıca biriydi ve
oyuncak bir ayıdan farkı yoktu. O yüzden, eğlenceliydi; ra-
hatsız edici olmaktan ziyade, sıınaşıklık gibi görülebilirdi.”

“Pekala,” dedi Will. Farkı pek anlamamıştı, ama önemli
olan adamın çizgiyi aşmamış olmasıydı.

Angie devam etti. “Ken’in böyle lafları vardır. Diyelim ki
bir sivile kartını veriyor, o sırada ‘Al, bununla kıcını silersin,’
der. Bunda dostane bir yan da var, gülüyorlar filan ama kar-
tı da saklıyorlar. Çatlak bir polis olabilir, ama sıkı herif oldu-
đunu bilirler.”

“Doğru,” diye onu tasdik etti Will. Muhtemel tanıklarla
iletişim kurabilmek için kullanabilecekleri çok çeşitli num-
araları vardı polislerin. Her yiğidin yoğurt yiğişi farklıdır ama
sokakta bir şeyi yaptırabilmek için herkesin aynı büyüye ih-
tiyacı vardır.

“Neyse, Ken hastanede. Kıcüştü yatıyor. Yani bana öyle
geliyor ki, bu işin altından kalkamayacak.”

“Yazık.”

“Evet,” diyerek ellerini salladı, sanki Will’in sözlerini duymamıştı. “Olay şu ki, birkaç hafta sonrasında, ben kızlarla birlikte yerimdeydim, Michael’m geleceği tutmuş. Kızlar onun polis olduğunu biliyorlar, zira... aman, boşver işte, adam polis. Kokusunu bile alırlar, anladın mı?” Tekrar sandalyesine oturdu, anlattığı olay zihninde canlandıkça onun nasıl öfkелendiğini görebiliyordu Will. “Neyse, bu Michael geliyor, gidiyor, ortamın kralıymış gibi bana göz kırpmıyor filan. Sevimlilik ettiğini sanıyor gerzek, ahmaklığının farkında değil, benim durumumu tehlikeye atıyor üstelik. Kızlara, etrafta takılan bir adam görüp görmediklerini soruyor. Bu adam pisliğin tekiymiş ve kesinlikle ondan uzak durmak gerekiyormuş. Sonra kartını çıkarıp ortaya koyuyor ve ne diyor dersin?...”

Will tahmin etti. “Al, bununla kıcını silersin?”

“Evet,” dedi kız. “Hep böyle bu herif, sürekli ortamdaki en sıkı, en havalı adam olmak için uğraşiyor, ancak bunu nasıl yapacağını bilmiyor. Sonuçta da ancak başkalarını taklit edebiliyor.”

“Filmlerdeki cümleleri tekrar eden tipler gibi.”

“Evet, *bebeğim*,” dedi Angie, Austin Powers’ın nefis bir taklidini yaparak.

Ölen kızı adamın arka bahçesinde bulmalarından önce, Michael Ormewood ile geçirdiği kısa süreyi enine boyuna düşündü Will. Angie adamın kişiliği hakkında epey bir fikir vermişti, yine de Will onun çıkarımına büsbütün katılmıyordu. “Bunu pek anlayamadım.”

“Evet, ama sen de onda bir tuhaflık olduğunu düşünüyorsun,” dedi kız. “Radarların çalışmaya başladı.”

Kızın sözleri, doğruca ilişkilerinin özüne gidiyordu. Yirmi beş yıl önce, bir yetimhanede tanışmışlardı. Will sekiz, Angie on bir yaşındaydı. İkisi de hayatta kalmak için içgüdülerini güçlendirmek gerektiğini çoktan biliyordu; ikisi de zor yollardan geçerek, birisinin, beyaz şapka takıyor diye iyi olması gerekmediğini söyleyen hislerinin sesini dinlemeyi öğrenmişti.

“Evet,” diye itiraf etti Will. “Onu pek iyi okuyamadım açıkçası. Sanırım bunun sebebi adamın bana uyuz olmasıydı. Başkalarıyla oynamaya zorlanmak, kimsenin hoşuna gitmez.”

“Dahası var,” diye ayak diredi kız. “Bunu benim kadar sen de biliyorsun.”

“Olabilir.” Köpeğin kulağının arkasını okşamak için, hayvanı ellerine aldı.

Angie ayakta duruyordu. “Bana bir isim bulman lazım.”

“Ne ismi?”

Kız, çantasını almak için tekrar oturma odasına gitti. Köpeği göğsüne bastıran Will de ardından. Hayvan öylesine küçüktü ki, bazen kucığında bir kuş taşıdığını sanıyordu.

“İşte,” dedi Angie, kocaman matbaa harfleriyle yazılı bir şeyler basılmış olan, pembe renkli bir post-it getirdi. “Başı dertteymiş, öyle dedi. Kulağa hoş gelmediğini biliyorum, ama şu hisse kapıldım ki...” Omuz silkerek cümlemin geri kalanını tamamladı, “Başı derte.”

Will, nota elini sürmemişti. Sesine bir şaka edası katmaya çalışarak, “Ne zamandan beri insanları kurtarıyorsun?” dedi.

“Bana yardım edecek misin yoksa burada osuruğunu tutmaya çalışarak, köpeğinle mi ilgileneceksin?”

“İkisini birden yapsam olmaz mı?”

Kızın dudakları büzüldü, sonra da gülümsemeye dönüş-

rü. “Şartlı tahliye kâğıdında sadece en önemli kısımlar var, tam listesi de bilgisayarda bulunamayacak kadar eski. Senin o Georgia Soruşturma Bürosu büyüñü kullanıp arşivlerden bir kopya çıkartmaya ne dersin?”

Will, kızın bu akşam ona gelmesinin esas sebebinin bu olduğunu şimdi fark etmişti. Yine de hayal kırıklığını belli etmemeye çalıştı. Notu aldı, kâğıdın ortasındaki, bir lekeden biraz daha hallice gibi gözüken kelimelere göz attı. Keyifsiz olduğu veya hayal kırıklığına uğradığı zamanlar, kendi yazısını okumakta hep zorluk çekerti.

“Will?”

“Eğer arşivdeyse, bunu bulmak biraz zaman alabilir,” uyarısında bulundu Will.

“Acelesi yok,” dedi kız. “Onu bir daha göreceğimi sanmıyorum zaten.”

Will rahatladığını hissetti ki, bu da önceden bir çeşit kiskançlık duymuş olduğuna işaret ediyordu.

Angie, çoktan kapıyı açmış, gitmeye hazırlanıyordu. “İki ‘e’ var. Doğru anlayabildin mi?”

“Ne?”

Sanki Will kendisini dinlemiyormuş gibi sıkın çıktı kızın sesi. “İsim, Will. Notun üzerinde yazan var ya. Shelley, iki tane ‘e’ var içinde.”

Bölüm Yirmi İki

Angie, arabasını Will'den evine dokuz kilometre kadar uzaktaki evine doğru sürerken, radyonun sesini kısıtı; böylece bildik yollardan giderken, zihni de gezintiye çıkabilecekti. Will, tıpkı eskisi gibi görünüyordu, belki biraz daha zayıfçaydı ve Tanrı bilir, saçlarına hangi muameleyi reva görüyordu. Eskiden onun saçlarını hep Angie keserdi; şimdi de, kafasının arkasındaki yara izini görüp, kendisini kimin öldürmeye çalıştığını sorabilecek bir berbere gitmemek için elektrikli bir tıraş makinesi edindiğini tahmin ediyordu.

Will'in son iki yıldır Georgia'nın kuzeyindeki dağlarda yaşamış olduğunu biliyordu. Burada oturduğu sıralar, pek öyle dışarıya çıkmamıştı galiba. Will, disleksisinin¹ yaşamını kısıtlamasına izin verirdi. Yeni açılan lokantalara gitmezdi, çünkü menülerde yazanları anlamazdı. Alışverişini, tanıdık eti-

1) Öğrenme güçlüğü. -çn

ketlerin renklerine veya ambalajların üzerindeki fotoğraflara göre yapardı. Yardım istemektense açıklıktan ölmeyi tercih ederdi. Onun tek başına ilk alışverişe gidişini, bugünkü gibi anımsıyordu Angie. Bu alışverişten bir kutu dolusu Crisco margariniyle dönmüştü, çünkü etiketin üzerindeki kızarmış tavuk fotoğrafının, ürünün içindekini gösterdiğini sanmıştı.

Evine giden yola saparken, Will Trent'i kaç kere terk etmiş olduğunu hatırlamaya çalıştı. Sonra, her aynılığı birlikte gittiği adamların isimlerine göre saydı. Şöyle bir seksenlerin ortalarına uzandığında, ilk olarak George vardı. Kimselerin bilmediği bir eroin bağımlılığı olan bu çocuk, aynı zamanda bir punk rock müptelasıydı. İkinci ve sekizinci sıralarda Roger'lar vardı, farklı kişiler olmakla birlikte, aynı boktan mizaç kusurlarına sahip iki herif. Will'in de hep söylediği gibi, Angie sadece kalbini kıracak adamlara tutulurdu.

Altıncı sırada Mark bulunuyordu. Daima galip gelen bir herifti bu. Angie'nin, herifin kendisine ait kredi kartlarından borçlandığını anlayabilmesi için beş ay geçmesi gerekmişti. Herifi tutuklamak için Dolandırıcılık Masası'ndan bir arkadaşını çağırdığında, adam suratında öylesine ahmak bir ifadeyle belirmişti ki, bunu düşündükçe hâlâ gülerdi. Paul, Nick, Danny, Julian, Darren... Horatio diye biriyle bile birlikte olmuştu Angie, ama bu Horatio sadece bir hafta sürmüştü. Bu adamların hiçbiriyle uzun süreli bir ilişki yaşamamış, her seferinde kendisini Will'in kapısında bulmuş, başka biri ortaya çıkana dek onun hayatının içine etmişti.

Arabayı durdurdu. Motorun devri anahtarı çıkardıktan sonra bile devam ediyordu; Angie de zavalıcılığı artık bir servise gösterme vaktinin geldiğini belki milyonuncu defa düşündü. Araba tıpkı yaşlı bir kadın gibi kaçırıyor, susturucusu

da bir ipin ucunda sallanıyordu, ama Angie yine de, Will'in kendi elleriyle tamir ettiği motora, yabancı bir adamın ellerinin değmesi ihtimalini düşünemiyordu. Will, sabah gazetesini altı saatte okuyan, ancak bir motoru gözleri bağlıyken bile söküp takabilen bir adamdı. İster cep saati olsun, ister piyano, hareketli parçacıkları olan herhangi bir şeyi tamir edebilirdi. Vakalara da benzer biçimde bakardı –belli parçalar bir suçu oluşturacak şekilde nasıl bir araya geliyor?– ve büronun sahip olduğu en iyi ajanlardan biriydi. Ah bir de ustura keskinliğindeki zekâsını kendi hayatı için kullanabilseydi.

Arka kapıya doğru yürürken güvenlik ışıkları yandı, Angie de anahtarını kilide soktu. Havuç kırmızısı saçları, tatlı bir gülümsemesi ve kumar bağımlılığı olan Rob'u nasıl olmuş da unutmuştu? Böylelikle on bir adam ediyordu, Will'i on bir defa terk etmiş, Will de onu on bir defa geri almıştı.

Hay aksi, bu sayı kadınları kapsamıyordu bile.

Angie, mutfağın ışıklarını yakıp anahtarını alarm tablasına değdirdi. Will ona âşıktı, bundan emindi Angie. Kavga ettikleri zaman bile çok ileri gitmemeye, birbirlerini çok incitecek, canlarını çok acıtacak bir şey söylememeye ve bunu bir finale çevirmemeye dikkat etmişlerdi. Birbirleri hakkında her şeyi biliyorlardı. Daha doğrusu bilmeye değer her şeyi. Şayet adamın biri kafasına bir silah dayayıp da Will'le her seferinde tekrar birleşmek üzere ayrılmalarının sebebini açıklamasını isteseydi, Angie cevabı bilemeden ölür giderdi. Öyle içgözleme filan gelemeyen Will de muhtemelen aynı kaderi paylaşırdı.

Buzdolabından bir şişe su alıp evin arka tarafına doğru yürürken, artık Will'i daha fazla düşünmemeye çalıştı, ama beceremedi. Soyunmaya başlarken, mesaj gelip gelmediğini

görmek için telesekreterini kontrol etti. Bir tarafı Will'in aramasını beklerken, öteki tarafı da onun böyle bir şey yapmayacağını biliyordu. Telefon açmak fazla fevri bir hareket olurdu, Will ise hiç fevri biri değildi. Rutinleri severdi o. İçinden geleni yapmak, sadece filmlerdeki insanlar içindi.

Angie düşün musluğunu çevirirken bir yandan da elbise-lerini çıkarıyor ve aynadaki aksini izliyordu. Vücuduna, Will'in vücudunu düşünmeden bakamıyordu. Kendi hesabına, koruyucu ailelerin ve üvey babaların ellerinden istismar namına payını almıştı, ama asıl yaralar içinde saklıydı. Onun yüzünde, Will'inki gibi sigara yanıkları ve hınçlarını savunmasız bir çocuktan çıkarmaya karar veren sarhoş zorbaların attığı kesikler yoktu. Bacağından altı kez ameliyat olmasına sebep olan açık bir kırığın yarası da yoktu. Aynı şekilde, kolunda bir jiletin açtığı ve az daha hayatına mal olacak olan, pembe renkli bir kesik izi de mevcut değildi.

Her anlamda bir yetimhane olan Atlanta Çocuk Evi'nde tanışmışlardı. Eyalet, çocukları koruyucu ailelerin yanına yerleştirmeye çalışır, ancak bu çocuklar çoğu kez yeni yara bereler ve anlatacak yeni hikâyelerle geri gelirlerdi. Burayı Bayan Flannery işletiyordu ve yanında, yüz küsur civarındaki çocukla ilgilenen üç asistanı bulunuyordu. Bu Dickensvari imajın akla getirdiğinin aksine, düşük maaşla birden çok kişinin işini yapmaya çalışmalarına karşılık, vazifelerine olabileceği kadar düşkündüler. Orada Angie'nin bildiği hiçbir istismar olayı olmamıştı ve en mutlu çocukluk anıları, ekseriyetle Bayan Flannery'nin koruyuculuğunda geçirdiği dönemden kalmaydı. Kadının anaç veya şefkatli olduğu söyle-nemezdi, ama yataklarda temiz çarşaf, tabaklarda yiyecek ve çocukların sırtlarında giyecek olmasına daima dikkat

ederdi. AÇE'de yaşayan çocukların çoğunun hayatındaki tek istikrar unsuru bu.

Angie insanlara daima, ana-babasının kendisi çocukken öldüğünü söylerdi, oysa babasının kim olduğunu bilmiyordu ve annesi Deirde Polaski, bir eyalet düşkünler evinde ot gibi yaşıyordu. Deirde, en çok spid denilen uyuşturucu türünü tercih ederdi ve bir gün, aşırı dozun ardından, geri dönülmesi imkânsız bir komaya girmişti. Angie, annesini kolunda halen duran iğneyle klozetin üzerine çökmüş durumda bulduğunda, sadece on bir yaşındaydı. İki gün boyunca ağzına tek lokma koymadan ve gözünü kırpmadan annesinin yanında kaldı. İkinci gün, gece yarısı sularında, annesine mal bulan adamlardan biri uğradı eve. Herif, annesini alıp götürülecek bir ambulans çağırmadan önce Angie'ye tecavüz etti.

Angie duşa girip kendini bıraktı ki su bedeninden aksın ve akarken de bütün pisliği alıp götürsün.

Rusty.

Adı buydu insan müsveddesinin.

"Eğer birine tek söz edecek olursan, seni gebertirim," diye uyarmıştı adam onu, bu sırada eliyle kızın boğazını öyle bir sıkıyordu ki, Angie zor nefes alabiliyordu. Herif donunu dizlerine kadar indirmiş ve Angie, adamın sarkık çükünü ve kalçalarına doğru yayılan kara, kıvrıcık kıllarını görmüştü. "Seni bulur ve gebertirim."

Bu adam, ilk değildi. O zamana kadar annesinin erkek arkadaşlarından oluşan sonu gelmez bir hat sayesinde, Angie cinsel konularda yeterince tecrübe sahibi olmuştu. Bazıları yumuşak davranmıştı; ama öbürleri, annesine mal temin edip, karşılığında kızını becermekten başka bir şey düşünmeyen, zalim, korkutucu yaratıklardı. Doğruya doğru, Bayan

Flannery'nin yetimhanesine ulaştığında, Angie sadece i ferahlığı hissetmişti.

Will'in hikâyesi tam olarak böyle değilse de, buna yakındı. Bedeni, ister sırtındaki, ince, uzun kırbaç yaraları olsun, isterse kalçasındaki elektrik yanığını örtmek için yaptıkları doku naklinin sebep olduğu sert leke olsun, çektiği acıların bir haritası gibiydi sanki. Sağ eli iki defa ezilmiş, sol bacağı tam üç yerinden kırılmıştı. Bir keresinde, suratına öyle sıkı bir yumruk yemişti ki, üst dudağı tıpkı soyulmuş bir muz gibi ayrılmıştı. Angie onu her öptüğünde, dudağındaki yarayı hisseder ve Will'in atlattıklarını tekrar anımsardı.

Yetimhanedeki büyücek çocukların hepsi de, benzer hikâyelerin ardından buraya gelmişlerdi. Hepsi de istenmeyen evlatlardı. Hepsi de hasar görmüştü. Daha küçük olanlar asla öyle uzun süre kalmazlardı burada, ancak altı ve sekiz yaş civarında olanlar için bir ailenin parçası olma umudu yoktu artık. Aslında çoğu için, bunun iyi bir şey olduğu söylenebilirdi. Aile içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu görmüşlerdi ve öteki seçeneği tercih ediyorlardı.

Will ise asla pes etmemişti. Ziyaret günlerinde aynanın karşısında dikilir, büyük bir dikkatle saçlarını tarar, sağa sola fırlamış olan telleri yatıştırır, herkesin eve götürmeyi isteyeceği cinsten bir çocuk gibi gözükmeye çalışırdı. Böyle zamanlarda Angie, suratına bir tekme basıp iyice bir silkeledikten sonra, kimsenin onu evlat edinmeyeceğini, kimsenin onu istemeyeceğini anlatmak isterdi Will'e. Bir defasında bunu yapmaya başlamıştı da. Ne var ki, Will'in suratındaki iyimserlikle karışık başsarısızlık beklentisi durdurmuştu onu. Böylece Angie onu yumruklamaktan vazgeçmişti. Sonra birlikte aynanın karşısına geçmişlerdi ve onun saçını taramasına yardımcı olmuştu.

Angie, duşun musluğunu kapatıp bir havluya sarındı. Gü-lümsedi ve kendini Will'i ilk kez gördüğü anı hatırlamaya bıraktı. Will, o sırada sekiz yaşında, kıvrıcık sarı saçları ve Küpid'in yayı gibi kıvrımlı bir ağzı olan bir veletti. Önünde sürekli açık bir kitap olurdu. Angie başta onu inegin teki sanmıştı fakat daha sonra, Will'in kelimelere baktığını ve bir anlam çıkarmak üzere onları birleştirmeye çalıştığını fark etti. Işın ironik yani, Will kelimeleri sever, kitaplarla öykülere bayılır ve kendisini, çevresindeki dünyadan uzaklaştıracak her şeye büyük bir düşkünlük gösterirdi. İçinden geçeni açıkça söylediği nadir anlardan birinde, kütüphanede bulunmanın, üzeri en sevdiği yemeklerle dolu bir masanın başında oturup da, hiç birini yiyememeye benzediğini anlatmıştı. Bu yüzden kendinden nefret ediyordu ya.

Disleksinin kendi hatası olmadığını Will'e kabul ettirmek mümkün olmamıştı. Angie onu teşvik etmiş, hattâ yalvarmıştı, ancak Will asla yardım istemezdi. Angie onunla tanıştığı sırada, Will bu sorunu maskeleyerek için bilinmesi gereken tüm numaraları öğrenmişti ve kız, biraz ağır olması dışında öğretmenlerinin Will hakkında bir şey düşünmediklerinden kuşkulandır olmuştu. Şimdiki işinde de durum pek farklı sayılmazdı. Vakaları bir bakışta birbirinden ayırabilmek için, renkli klasörler, dokulanna göre yerleştirebilmek için de farklı nitelikte kâğıtlar kullanırdı.

Okulda Will'in dönem ödevlerini yapan, en ufak bir ilgi duymadığı konularda ona yazacaklarını dikte ettiren Angi-e'di. Ertesi gün sınıfa katılabilmek için, geceler boyu teyp-ten kitapları dinleyip ezberlemeye çalıştığını duyardı. Mezu-niyet döneminde, herkesten on kat daha çok çalışmış, yine de zar zor mezun olabilmışti. Sonra üniversiteye gitti.

Bütün bunların onun için neden bu kadar sorun olduğunu anlayamıyordu Angie. Boyu posu ve endamıyla, Angie'nin daima peşinden koştuğu kalp avcısı olması gerekirdi. Gerçekte ise tam tersine, sessiz, utangaç, kendisiyle yatacak olan ilk kıza derhal gönlünü kaptıracak cinsten bir adamdı. Angie'ye âşık olduğundan değildi; Angie'yi tabii ki sevmiştii, fakat birine âşık olmakla birini sevmek iki ayrı şeydir. Alışkın olduğu lokantalara gitmeyi veya aynı bakkaldan alışveriş etmeyi nasıl istiyorsa, Angie'yi de ona olan aşinalığından dolayı istiyordu. Will için Angie, bildik bir şeydi, en güvenilir seçenektii. İlişkileri, cinselliğın de işın içine girdiğı, aşırı korumacı bir abla- kardeş ilişkisi gibiydi.

Bu ikilinin arasında cinsellik de kolay bir mesele olmamıştı. Will'in alet-edevatına kimsenin edecek sözü olamazdı –doğum kontrol hapı kullanmaya başlamadan önce, Angie'nin diyaframının boyutları da bir yemek tabağı kadardı– ancak hepimiz biliriz ki, çekici tutmakla çiviye çakmak arasında büyük fark vardır. Geçen yıllarla birlikte yetimhanedeki kapıcı dolabında gerçekleşen o ilk denemeye göre geri gitmişlerdi; öyle ki artık seviştiklerinde, aşk yapan iki yetişkinden ziyade, ebeveynlerinin kıcından ayrılamayan iki beceriksiz çocuğı andırmaya başlamışlardı. Sanki sevişmek, ikisi arasındaki gizli ve utanç verici bir sırmaş gibi, hep ışıkları söndürür, giysilerinin çoğunu üstlerinden çıkarmazlardı. O gün öğleden sonra Will'in üzerindeki takım elbise, Angie'yi hiç şaşırtmamış olmalıydı. Will ne kadar giyinikse, o kadar mutluydu.

Bu, bir çeşit kozmik şakaydı, çünkü Angie bütün bu elbiselerin altında, Will'in güzel bir bedeni olduğunu biliyordu. Gergin sırt kaslarının sertliğini hissediyor, ellerini belinin çu-

kuru üzerinde kavuşturuyor, kendini ona doğru yükseltirken bacaklarını o sert baldırlarına doluyordu.

Will yine de bedeninden utanırdı, sanki bütün o yaralar kendi kusuruymuş gibi. Angie, on iki yıldır onu cınlııplak görmemişti. Son kavgalarının sebebi de buydu. O gece de Will'in mutfağındaydılar. Will, tezgaha yaslanmış, Angie de masaya oturmuş, oradan ona bağırıp çağırıyordu.

"Sen," demişti Angie, "neye benzediğin hakkında bir fikrim olmadığının farkında mısın?"

Will, kafası karışmış gibi davranmaya çalışmıştı. "Beni her gün görüyorsun ya."

Angie yumruğunu masaya indirmiş, Will'i yerinden sııratmıştı. Yüksek seslerden nefret eder, kendisini rahatlıkla savunabilecek durumda olmasına rağmen, böyle şeyleri canını acıtacak durumların bir işareti olarak görürdü.

Oturma odasındaki saatin tik-takları, akıp giden sessizliği bölüyordu. Sonunda, kafasını sallayan Will, "Tamam," diyerek gömleğinin düğmelerini czmeye başlamıştı. Altına tabii ki fanila giymişti ve Angie bir adım ne cıkarak ellerini Will'in ellerine bastırmış, soyunmaya başladığı sırada onu durdurmaya calışmıştı.

Angie'ydi. Will'e bakamayan, onun başından geçenlerin hatıralarına bakmayı kaldıramayan Angie'ydi. Will'in yaraları kendine ait değildi, çocukluklarının yadigarları, Angie'yi istismar eden ve dolu bir şırıngayı kendi kızına tercih eden bir annenin izleriydi. O, hiç tanımadığı bir yabancıyla bir arabanın arka koltuğunda kıvranabilir, fakat sevdiği adamın vücuduna bakmayı başaramazdı.

"Yok," demişti Will'e. "Ben bunu daha fazla yrtemem."

"Bu seferki kim?" diye sormuştu Will. Hep birileri olurdu.

Ertesi gün Angie, Will'in patronu Amanda Wagner'i ara-

miş ve kadına Will'in ceplerini yoklamasını söylemiş, orada onun yaptığı konuşmaları kaydettiği cihazı bulacağı bilgisini vermişti.

Buna karşılık, "Ben de seni Will'in dostu sanmıştım," diye bir yanıt almıştı Amanda'dan. Kadına dangalakça bir yanıt yetiştirmişti, fakat içten içe, bu yaptığığın doğru olduğunu, Will için yapılması gerekenin bu olduğunu biliyordu. Gerçek hayatta herhangi bir mutluluk şansı olmasının tek yolu, kendi yolundan gitmesiydi. Yine de, ahizeyi yerine koyarken gözlerinden yaşlar boşanmıştı. Will, dağ eteğindeki ıssız meskeninde mutlu olabilirdi, fakat Angie onu deliler gibi özlemişti. Işın aslı, tıpkı liseli gerzek kızlar gibi, korkunç biçimde istemişti hep Will'i.

Sonra, Amanda denen kaltak, Will'i tekrar Atlanta'ya yolladı. Amanda'ya göre Will işinde o kadar başarılıydı ki, öyle dağlarda tepelerde harcanması olur iş değildi. Ayrıca Will'i kendisinden o kadar uzak tutamayacak kadar da çok severdi. Will açısından, hayatında annesi olmaya en yakın kişi olmuştu Amanda. Kavgaya tutuşmak için rakibini ölçüp biçen erkek kediler gibi birbirlerinden nefret eder gözükürlerdi. Ama Angie bu ikilinin, kendi aksak usulleri içinde bir takım olduğunu bilirdi. İşaretlerini tanırdı.

İşte bu Amanda, sırf kendi şanından, Angie'ye bir nezaket ziyaretinde bulunmuş ve Will'in gelişini bildirmişti. "Senin ki döndü."

Angie, otomattaki uyuz şarkıyı bitirdi. "Lal la lal la."

Will'in yeni bürosunun binada olduğunu haftalardır bilmesine ve olası bir karşılaşmaya hazırlanmasına karşın, o sabah Will asansörden indiğinde gafil avlanmıştı. Hele onu Michael Ormewood denilen iğrenç adamla görünce, resmen midesine bir yumruk yemiş gibi olmuştu. Bu olaydan sonra,

bütün gün Will'i görmek için türlü bahaneler düşündü. Onun işten çıkınca, başka yere uğramadan, dosdoğru evine gittiğini biliyordu. Angie'nin bildiği kadarıyla, görüştüğü bir kadın yoktu, zaten yetimhanedeki bir başka küçük orospunun el peşrevi hariç tutulursa, Will hayatı boyunca başka bir kadınla birlikte olmamıştı.

Gün biterken Will'i görme isteğinden neredeyse hasta düşmüştü. Bütün suçları, içki dükkanı önündeki bir sıra fahişenin arasından "Robin"i seçmek olan talihsiz üç John'u tutukladıktan sonra, karşısında çalışan ibneden pembe renkli bir not defteri arakladı; kâğıdın parlak arka planının, Will'in daha kolay okumasına yardım edeceğini düşünmüştü. Büyük ve okunaklı harflerle John Shelley adını yazıp, hemen arabasına atladı ve Will'in evine doğru yola çıktı; çok fazla düşünürse bu işten vazgeçme olasılığı vardı zira. Will'in yüz ifadesini okumak çok kolaydı ve Angie bu yüzdeki ifadeden, onun ne düşündüğünü tamı tamına çıkarabiliyordu: *sırada ki bu demek, beni bu herif için bırakacaksın.*

Angie, buharla kaplı banyo aynasını silerken, orada kendi aksini yakaladı. Gördüğü şey hoşuna gitmemişti. John, ona güzel olduğunu söylemişti, ancak o sadece yüzeydekini görüyordu. Daha derinlerde, Angie iğrenç bir kocakarı, tanıştığı herkese mutsuzluk ve sefalet getiren yaşlı bir cadıydı.

Will, John Shelley için kuruntu ediyordu, ancak istese bu kadar yanılmazdı. Gerçeğe ulaşması, an meselesiydi sadece. Bir kitabı zorlukla okuyordu belki, ama işaretleri gördü mü çıkarırdı. Angie'nin hayatındaki en büyük pişmanlık, ne birlikte olduğu on bir adam, ne komadaki annesi, ne de Will'e sürekli çektiirdiği eziyetti. Angie'nin en büyük pişmanlığı, Michael Ormewood denilen hayvanatla yatmış olmasıydı.

Bölüm Yirmi Üç

7 ŞUBAT 2006

07:36

Will cep telefonuna baktı, ekrandaki dijital rakamlardan saatin kaç olduğunu anlıyordu. Geç kalmayı daima bir kabalık olarak görürdü. Bu hareket, karşıdaki insanın kendi vaktini sizinkinden daha değerli gördüğü anlamına gelirdi. Amanda Wagner da bunu domuz gibi bildiğinden, bir randevuya vaktinde geldiği görülmüş değildi.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu Caroline. Amanda’nın sekreteri olan bu genç ve güzel kadın, görülmemiş bir randımanla çalışırken amirinin sivri dilinden de hiç etkilenmez görünürdü. Will’in bildiği kadarıyla Caroline, Amanda Wagner’a bir saatten fazla dayanabilmiş tek kadındı.

“İyiym, sağol. Yalnız...” Caroline, Will pembe renkli

post-iti cebinden çıkarana kadar bekledi. “Şurada adı yazan adamın kayıtlarına bir bakar mısın benim için? Sakıncası yoksa, benim radarlarım altındadır kendisi.”

Caroline, yapılan işin Amanda’dan gizli kalması gerektiğini kastettiğini hemencecik anladı. Gözleri umutla parladı. “Ne zamana istersin?”

“Pek geç olmasın.”

Kız, Will’i selamlayarak masasına döndü. Will, boşalan koridora baktı. Gidip Caroline’le konuşmak, ona söylediklerini unutmasını tembihlemek istedi. Angie’nin sezgiler hakkında söyledikleri doğruduydu ve Will, bu John Shelley ile ömrü billah karşılaşmamış olsa bile, adamın ismini görmek dahi onda bir sinyal uyandırmıştı. Belki kıskançlık ediyordu. Belki de sadece yorgunluktandı. Angie, yine haklı çıkmıştı, bu sefer bir köpeğe fazlaca peynir vermenin tehlikeleri konusunda tabii. Gazı olan bir Chihuahua ile aynı yatağı paylaşmak zorunda kalmanın, uykuyu feda etmek anlamına geldiğini, Will acı bir tecrübeyle öğrenmişti.

Will, Amanda’nın masasının karşısında duran iki sandalyeden birine oturdu. Tıpkı sahibi gibi masa da gayet düzenliydi. Kâğıt desteleri özenli bir biçimde tanzim edilip gelen ve giden evrak kutularına yerleştirilmiş, telefon mesajları düz bir çizgi halinde panoya yapıştırılmıştı.

Ofisin duvarlarında Amanda’nın büyük başarılarının resimleri asılıydı: Atlanta belediye başkanı Amanda’ya bir madalya verirken. Bill Clinton Amanda’nın elini sıkarken. Amanda’nın, bir rehin alma olayı sırasında kurtardığı Güney Georgialı bir polis şefi poz verirken. Sadakatle yerine getirdiği hizmetleri sebebiyle kazandığı plakelerin yanında, keskin nişancılığından dolayı kazandığı madalya duruyordu.

Amanda Wagner, GBS'de taktik pazarlıklarla geçen yirmi yılın ardından, bir değişikliğe ihtiyacı olduğunu fark etmişti. Üstleri, kendi tayinini kendisinin belirlemesi şansını tanımışlardı ona. Tipik olarak bunu gidişatı kökten bir biçimde değiştirmek olarak anlamış ve sonunda tamamen kendine ait bir bölüm yaratmayı kafasına koymuştu; bu bir suç değerlendirmesi ekibi olacaktı. Özel Suç Değerlendirme Ekibi. Bir araya getirdiği topluluk için, bundan daha uygun bir isim olamazdı.

Amanda'nın altında çalıştırmak üzere seçtiği on adam da, tıpkı Will'e benziyordu: bir süredir bu işte çalışmakta olan ve başkalarıyla iyi geçinemeyen genç adamlar. Üstleri, bunlara yola gelmez notu vermişlerdi, ama hiç biri de, işten atılmak şöyle dursun, resmi bir uyarıyı dahi hak edecek bir şey yapmış değildi. Esasında hepsi de iyi polislerdi bunların, çocukluklarında kontrol altına alamadıkları hataları, yetişkinliklerinde düzeltmeye çalışan adamlar. Amanda, hasarlı ve geçmişlerindeki bir şeyden ötürü onun sözde anneliğine kolayca kanabilecek insanları gözünden tanırırdı. Will, Amanda'nın özenle oluşturduğu potansiyel kadro listesini, genel merkezdeki şefi Susan Richardson'a sunuşunu gözünün önüne getirebiliyordu. Susan da bu listeye, kedisi ayaklarının dibine bir kuş ölü bıraktığında nasıl bakıyorsa, öyle bakmış olmalıydı. "Evet, teşekkür ederim, kuru gürültülerimi mazur gör lütfen."

Will sandalyesini öne itip, saati öğrenmek için tekrar telefonuna baktı. Bileğinde bir kol saati vardı, ancak bunu sadece sağıyla solunu ayırt etmek için takıyordu. Büyürken, dertlerini gizlemesini sağlayacak her türlü numarayı öğrenmişti. Angie, sürekli utanmaması gerektiğini söyleyerek daimi bir

üzüntü vermişti. Will utanmıyordu zaten. O sadece, kendisini herkesten farklı hissetmesine sebep olacak bir özelliğe daha sahip olmak istemiyordu. Ayrıca, Amanda Wagner'e daha fazla koz verme arzusunda da değildi. Amanda'yı tanıdığından beri kadın onun kafasına girmeye çalışıyordu ve bu özel bilgi kırıntısı da, boynunu aç bir kurdun ağzına yerleştirmekle aynı şeydi.

Pencereden dışarı bakarak rüzgarla sağa sola uçuşan kuşları izledi. Will, dağlardaki metamfetamin manyaklarının üzerine salındığında, Amanda da Marietta binasının dışında çalışmaya başlamıştı. Doğu Bölgesi Belediye Binası'ndaki, Atlanta merkezin panoramik bir manzarasını gören köşe büroya taşınalı bir yıl olmamıştı. Bürosu asansörün hemen yanı başında olduğu için, binaya her giren çıkandan haberi oluyordu. Caroline ön bürodaydı, ama Amanda aralarındaki kapıyı asla kapatmazdı. Şimdi de, sekreter kızın bilgisayarında çalıştığını duyabiliyordu Will.

"Merhaba, Will," dedi, o pencereden bakarken hissettirmeden yaklaşmış olan Amanda. Yanından geçerken, ellerini Will'in omzuna koydu.

"Dr. Wagner."

"Kusura bakma, geç kaldım," diyerek masasının arkasına geçip yerine oturdu. Bunu söylerken, birbirine çarpıp sonra da "affedersiniz," diyen insanların otomatik ve anlamsız ses tonuyla konuşmuştu.

Amanda telefonuna gelen mesajları kontrol ederken, Will de onun dikkatle kesilmiş kır saçlarının tepesini seyrediyordu. Muhtemelen ellilerinin ortasındaydı Amanda. Ufak tefek bir kadındı, en iyi gününde elli üç kilo anca çekerti. Varlığı bütün odayı dolduruyor, matadorları kışkandıracak bir ça-

lmla adımı atıyordu. Yüzük parmağına basit bir elmas yüzük takardı, ama Will'in bildiği kadarıyla şimdilerde evli değildi. Çocuğı da yoktu, belki de onları çok küçükken midesine indirmişti. Özel hayatı söz konusu olduğı zaman aşırı derecede ketum davranır ama bu lüksü başkalarına tanıma lüzumu görmezdi. Kadının iş dışındaki zamanını nasıl geçirdiğini düşündüğünde, ertesi gün öğrencilerine edecekleri eziyetlerle dolu rüyalarını görmek üzere okulun altındaki mağaralarına çekilen öğretmenler gelirdi aklına. Will'in kafasında, Amanda'nın sabahları erkenden kalkıp iş için hazırlandığı, göğsündeki kılları tıraş edip kuyruğunu içeri sokuşturduğı, şeytan tırmaklarını da şık ayakkabılarının içine gizlediğı bir sahne canlandı.

"Sana artık Dr. Trent demek lazım gelir herhalde," dedi kadın, kafasını mesajlarından kaldırmadan.

Will, dağlara sürüldüğünde, Amanda'nın er geç onu Epworth bürosundan çekip kendi kanatları altına alacağından en ufak bir şüphe duymadığından, kendini oyalamayı başarmıştı. Florida'daki açık öğretim okulu, Will'in online olarak istediğı hızda çalışmasına izin vermiş, eyalet de kuşkulu geçmişine rağmen, Will'in kriminoloji alanındaki derecesini kabul etmişti.

Kadına doğruyu söyledi. "Maaşımın, sizin bütçenizin kaldıramayacağı kadar yüksek olmasına uğraşıyordum."

"Hadi canım," dedi kadın, altın bir dolma kalem kapıp, mesajlardan biriyle ilgili bir not aldı.

Will, elinin üzerindeki, Amanda'nın çivi tabancasıyla açtığı yara izine baktı. "Güzel kalemmiş," dedi.

Kadın, kaşlarından birini kaldırarak arkasına yaslandı. Neden sonra, "Florida'daki Two Egg... Tam olarak neresi orası?" diye sordu.

Will gülmemek için kendini zor tuttu. Okulu, öncelikle saçma sapan konumu yüzünden seçmişti. "Sanırım pitoresk Withlacooche Irmağı yakınlarında, efendim."

Amanda'mn, onun söylediklerinin bir kelimesine bile inanmadığı belliydi. "yledir kesin."

Will hiç ses etmedi, akvaryumdaki bir ıstakoz kadar sessizdi.

Amanda, dolma kaleminin kapağını kapatıp kurutma kâğıdının üzerine diklemesine koydu. "Kaydetmiyorsun, değil mi?"

"Bugünlük hayır, efendim." Daktilo ile yazılmış yazıları okumakta zorlanırdı Will, ama kendi el yazısı da, bir ocuk yuvasının duvarlarındaki karalamalardan farklı sayılmazdı. Amanda'nın, upuzun görev listeleri dağıtmak gibi bir huyu vardı. Will'in bunlarla başa çıkabilmesinin tek yolu, onları teybe kaydetmekti, böylece geriye sadece dinleyip bilgisayara geçirmek kalıyordu. İki yıl kadar evvel, bir toplantı sırasında Amanda tarafından suçüstü yakalanmıştı. Amanda, kendi izni olmadan sesinin kaydedilmesinden hiç hoşlanmamış ve tabii ki Will'in bu işi haince emellerle yaptığını dşnmşti. Ona okuma sorunlarından bahsetmektense ölürdü Will, ama buna meyletmış olsa bile, Amanda, daha kar ayak-kabılarını ayaklarına geçirmeye vakit bulamadan, Will'i Kuzey Kutbu'na postalamıştı.

"Pekala," dedi Amanda. "Ne iş stndesin, anlat bakalım."

Will, ona elindeki bir avuç ipucuyla ilgili kısa bir zet geçti. Bulduğu  kızın vaka dosyalarına bir göz atmıştı, bunlardan ikisinin birbiriyle ilintili olduğuna inandığını söyledi. Georgia Soruşturma Bürosu'nun, eyalette işlenen suların dökümünü yapan günlük bülteninde, Aleesha Monroe'nun

haberini okuduğunu anlattı. Protokole uygun olarak, komiser muavini Ted Greer'den bu vakada çalışabilme izni istemiş ve baş dedektif Michael Ormewood'a gönderilmişti. Ormewood'un öldürülen komşusuyla ilgili kısma geldiğinde, Amanda sözünü kesti.

"Dili ısırılıp mı kopartılmış?"

"Nasıl kopartıldığından emin değilim," diye yanıtladı Will. "Bu sabah böyle geç kalacağınızdan haberim olsaydı, bu meseleyi adli tabiple görüşürdüm. O zaman da size anlatacak daha çok şeyim olurdu."

"Mızızızlanmayın Dr. Trent. Size hiç yakışmıyor." Kadının ses tonu yumuşak ve uzlaşmak ister gibiydi, ama gülümsemesinden, ona çoktan bir not verdiğini anlamıştı Will. Kadının zaten kazandığı bir oyunu oynuyordu yani.

Amanda tekrar vakaya döndü. "Önceki suçlarda, diller suç mahallinden mi toplanmış?"

"Hayır, efendim," dedi Will. "İlk kızın dili bütünüyle kopmamıştı. İkincisini bulduklarında avucunun içindeymiş ama herhangi bir şey yapılabilmesi için artık çok geçmiş. Monroe'nun dili merdivenlerde bulunmuş. Sanki oraya tükürülmüş gibi. Cynthia Barrett'in dili ise bulunamadı.

"Barrett'in evine baktın mı?"

"DeKalb ilçe polis teşkilatı baktı," dedi Will. "Benim öğrendiğim kadarıyla, olağandışı bir şey bulamadılar."

"Nereden öğrendiğin kadarıyla?"

"Kimsenin nasırına basmak istemedim."

"Akıllıca," diye onu onayladı Amanda. DeKalb ilçesi, eyaletin kendi işlerine karışmasından hoşlanmayan bir avuç adam tarafından sıkı sıkıya denetlenmekteydi. Altı yıl önce, DeKalb şerifi seçilmiş olan Derwin Brown, arabasından yılba-

şı paketlerini taşıırken, evinin önünde öldürülmüştü. Resmen yemin ederek göreve başlamasına sadece üç gün vardı ve giden şerif, Sidney Dorsey, yenilgiyi hazmedememişti.

Amanda, masasının üst kısmındaki çekmecedен bir dosya çıkarıp ilk sayfasını açtı. “Şu Michael Timothy Ormewood hakkında ne düşünüyorsun bakalım?”

Will, “Henüz bir fikir edinemedim,” diye yanıtlarken, Amanda’nın sanki önceden Ormewood dosyasını incelemiş de adam hakkında ondan çok daha fazlasını biliyormuş gibi konuştuğunu düşündü.

Parmağıyla, okuduğu yerin izini sürerken, yüksek sesle okudu Amanda. “Orduda bulunmuş. Atlanta polis teşkilatında on altı sene çalışmış. Altın madalyayı bileğinin hakkıyla almış. 98’de, aşırı güç kullanımı sebebiyle suçlanmış.” Eliyle bir hareket yaparak şikayeti geçti. “Epey hızlı yükselmiş. Narkotik, –çok uzun süre değil, çünkü muhtemelen sıkılmıştır orada– Ahlak Masası, şimdi de Cinayet. Yüksek okulda eğitim almamış.” Will’e baktı. “Two Egg’den aldığın fiyakalı diplomayı, onunkinden üstün görme sakın, Dr. Trent.”

“Tabii, efendim.”

Amanda sayfayı çevirdi. “Bir sivilî kurtardığı için takdirname almış. Sende bile bir tane var o takdirnamelerden. Şeker dağıtır gibi dağıtıyorlar.” Dosyayı kapadı. “Evde bağırıp çağırmayı gerektirecek hiçbir şey yok. Bejlerini çek ve sesini kes.” Bu onun, işlerini bitirip köşelerinde emekliliklerini bekleyen polisler için kullandığı genel bir cümleydi, bir kompliman değil.

“Başka?” diye sordu Will, öyle olduğundan emin bir şekilde.

Amanda gülümsedi. “Üniformalı bir arkadaşına telefon

ettim.” Amanda hep arkadaşlarından bahsederdi. Onun kişiliğine bakarak bu arkadaşlıkların niteliğini merak eder durur ve arkadaştan kastedilenin, Amanda’nın kısacık saçlarından kavradığı biri olduğunu düşünürdü Will. “Ormewood Kuyeyt’te levazımatta çalışmış. Er rütbesini bir türlü aşamamış.”

Will, hafifçe şaşırarak, “Sahi mi?” diye sordu.

“Atlanta polis teşkilatının tek bildiği –ya da umursadığı diyelim– onun ordudan şerefiyle terhis olduğu. Arkadaşım diyor ki, daha yurtdışındaki ikinci haftasında vurularak yaralanmış ve bunu kimin yaptığı asla bulunamamış.”

“Acaba kendi kendini mi vurmuş?”

Omuz silkti Amanda. “O cehennemden kurtulmak için, sen olsan kendini bacağından vurmaz mıydın?”

Aslına bakılırsa, Amanda’nın ofisinden kurtulmak için kendini bacağından vururdu Will.

“Neyse.” Sandalyesinde geriye doğru kaykılırken avuçlarını bitiştiirdi Amanda. “Eylem planı?”

“Ormewood ile konuşmam gerek. Arka bahçesinde yaşananlar tesadüf olamaz.”

“Monroe vakasında faile çok yaklaşmış olması ihtimali nedir sence?”

“Biz olay yerine ulaştığımızda, Cynhtia Barrett’in vücudu henüz sıcaktı, muhtemelen ölümünün üzerinden bir saat bile geçmemişti. Bütün sabah Ormewood ile beraberdim; vaka da herhangi bir ilerleme kaydetmedik; damarına bastığımız birilerinin hemen arabaya atlayıp onun evine koşarak komşusunu katletmiş olmaları mümkün değil.”

Amanda, devam etmesi için başıyla işaret etti.

“Monroe’nun pezevengi ile konuştuk. Bana altın yumurtlayan tavuğu kesecek bir tipmiş gibi gelmedi ama yine de bugün ona muhakkak geri döneceğim.”

“Sonra?”

“Sonra da, dediğim gibi Ormewood ile bu konu hakkında konuşacağım. Bakalım, Monroe cinayetinin olduğu gece olağandışı herhangi bir şey görmüş veya yapmış mı?”

“Bugün görev başında mı yoksa mazeret izni mi kullanıyor?”

“Bilemeyeceğim,” diye yanıtladı onu Will. “Ama her neredeyse bulurum.”

Mesajlardan birini kaldırıp eline aldı Amanda. “Leo Donnelly diye biri sana ait dosyaya ulaşmaya çalışmış.”

“Hiç şaşırmadım.”

“Mühürledim dosyayı,” dedi kadın. “Kimsenin senin kirli çamaşırlarını görmeye ihtiyacı yok.”

“Sizden başka kimsenin,” diye düzeltti Will. Ayakta dururken, saatine baktı. “Eğer hepsi buysa Dr. Wagner?”

Amanda’nın eliyle yaptığı jest gayet açıktı. “Hepsi bu Dr. Trent. Gidin ve çözün.”

Bölüm Yirmi Dört

08:56

John ayakkabılarından kurtulmak zorunda kalmıştı. Olay mahallinde ayak izi bırakmış mıydı, pek emin değildi, ama işi şansa bırakması da düşünülemezdi. Yaşadığı yere döndükten sonra, ayakkabı topuklarını bıçakla kesip ayakkabının altının yapısını değiştirmişti. İşleri şansa bırakmadan, otobüse binmiş ve Trans Card'ını kullanıp da kimliğini ifşa etmeden nakit para vererek, Marietta'ya kadar bütün Cobb Parkway yolunu geçmişti. Oradan da ısınmış asfalt üzerinde bir saate yakın yürümüş, topukları iyice hurdaya olmuştu.

Target'a gelince, yirmi altı dolara kıyarak yeni bir spor ayakkabı aldı, eskileri de gayet karanlık görünümlü bir Çin lokantasının önündeki konteynere attı. Mutfaktan gelen kokular midesini harekete geçirmişti. Yirmi altı dolar. O parayla güzel bir yemek yiyebilirdi, garson kendisine dolu bir tepsi

getirir ve fincanına taze çay doldururken, John da kızı havaların nasıl ıldırıldığından bahsedebilirdi.

Ancak dünyadaki hiçbir çay, tekrar kodese geri dönmeye değmezdi.

Yarabbi, öylesine boktan bir işin içindeydi ki. Kızın, başparmağıyla işaret parmağı arasına aldığı diline temas etmenin nasıl bir duygu olduğunu anımsayıp şöyle bir irkildi. O nesnenin dokusunu kauçuk eldivenin altından bile hissediyor, kızın ağzından gelen sıcaklığı duyuyordu. Elini ağzına tutup kusmamaya çalıştı John. Kız masumdu, tek suçu fazlaca meraklı ve kolayca aklı elinecek biçimde davranmış olmaktı.

John'un tek tesellisi, Micheal Ormewood'un garaja gidip de, alet çantasının dibine sakladığı porno dergilerin ve bıçağının yanında küçük kurbanının dilini bulduğunda, suratının alacağı ifade idi.

"Shelley!" diye haykırdı Art. John ayaklandı. Sedan bir arabanın önüne çömelmiş, amurluktaki böcek lekelerini siliyordu.

"Buyrun."

"Ziyaretçi." Başıyla, binanın arka tarafını işaret etti. "Saati çok geçirme."

John yerine çakılıp kalmış gibiydi. Bir ziyaretçi. Onu kimse ziyaret etmezdi. Kimseleri tanıımıyordu.

"Hey, hey," dedi Ray-Ray. Fahışe meselesinin ardından, her an bozulabilecek bir barış var gibiydi aralarında.

"Evet?"

"Bir kız."

"Bir kız mı..." diye düşündü John, beyni fırl fırl dönmeye başlamıştı. Tanıdığı tek kız Robin'di.

Ray-Ray'e "Eyvallah, aħbap," diye teşekkür ettikten sonra tişörtünü beline sokuşturup arka tarafa doğru ilerledi. Maki-

neye kart basarken, saatin yüzeyinde kendi aksini gördü. Havadaki serinliğe karşın, terden dolayı saçları kafasına yapışmıştı. Leş gibi kokuyor olması da muhtemeldi.

Arka kapıyı açarken, parmaklarını saçlarının arasına daldırdı. İlk düşüncesi orada duran kızın Robin olmadığıydı, sonra da kızın aslında kız olmadığı geldi aklına. Değildi de zaten. Bu, bir kadındı. Joyce'un ta kendisiydi.

Eğer kendisini görmeye gelen kişi fahişe olsaydı bu kadar gerilmez, üzerindeki ucuz giysilerden bu kadar utanmazdı. Joyce'un üzerinde şık bir ceket ile ona uygun bir pantolon vardı ki, bunların indirimli ürün satan mağazalardan alınmadığı kesindi. Güneş, saçlarında kestane rengi ısıltılar yaratıyordu, öyle ki John, kız kardeşinin saçını boyatıp boyatmadığını veya önceden böyle olup olmadığını düşündü. Joyce kendisine kızdığı zaman yüzünün nasıl buruştuğunu, bir Hint çatapatı verirkenki gülümsemesini ve John kurdelelerinden birini aldığında ona bir tokat atışındaki ani öfkeyi anımsadı. Ancak çocukluklarında kız kardeşinin saçının rengi nasıldı anımsamıyordu.

Joyce, onu bir soruyla selamladı. "Ne işe karıştın sen, John?"

"Sen ne zaman sigara içmeye başladın?"

Elinde tuttuğu sigarasından uzun bir nefes aldıktan sonra yere attı. John, ayakkabısının topuğuyla yerdeki izmariti ezişini seyretti, herhalde içinden izmaritin yerinde John'un kafası olsa diye geçiriyordu.

Joyce, etrafa bir duman bulutu yaydı. "Soruma cevap ver."

Yalnız olduklarını biliyordu John, ama yine de ortalığı bir kolaçan etti. "Buraya gelmemeliydin Joyce."

"Sen neden benim sorduğuma cevap vermiyorsun?"

"Çünkü senin bu işlere karışmanı istemiyorum."

“Karışmamı istemiyor musun?” diye onu tekrarladı kız, inanmadığı sesinden belliydi. “Benim hayatım karışmış bu işe, John. Hoşlanayım, hoşlanmayayım, sen benim kardeşimsin.”

Sanki bedeninden ateş saçılıyormuş gibi, kız kardeşinin öfkesini hissedebiliyordu John. Bir yönü istiyordu ki kız kardeşi şöyle gerilip gerilip ona bir tane yapıştırsın, vursun, dövsün, posasını çıkarıncaya kadar pataklasın... elleri kınılıncaya kadar... hevesini alıncaya kadar...

“Sen içeride yataarken nasıl oluyor da kredi kartı sahibi olabiliyorsun?”

“Bilmiyorum.”

“İzin veriliyor mu buna?”

“Ben...” Soruya dikkat etmemiştir bile ama sıkı soruydu bu. “Sanırım, evet. Yani nakit bulunduramıyorsun, fakat...”

Bunu enine boyuna düşünmesi gerekirdi. İçerideyken, nakit bulundurmaktan dolayı uyarı alabilir veya tecrit edilebilirdin. Kantinden alınan her şey, senin adına tutulan deftere yazılırdı, öyle postayla dışarıdan sipariş vermeye de izin yoktu.

“Bilmiyorum.”

“Paul Finney bunu öğrenirse, elindeki her kuruş için sana ayrı bir dava açacaktır, bunu tahmin ediyorsundur sanırım.”

“Alabileceği bir şey yok,” dedi John. Annesi, bu yüzden bütün mal mülkünü Joyce’a kalmasını vasiyet etmişti. Kurbanlara tazminat yasasına göre, John kazara iki peniyi bir araya getirirse, Mary Alice’in ailesinin buna el koyma hakkı vardı. Bay Finney de, John’un etrafında, onun bir damla kanının suya düşmesini bekleyen bir köpekbalığı gibi daireler çiziyordu.

“Tennessee’de bir evin varmış,” dedi Joyce.

John ağzı bir karış açık, öylece kalakaldı.

Joyce, ceketinin cebinden katlanmış bir kâğıt destesi çıkardı. "Tennessee, Ducktown, Elton Yolu, 39 numara."

John, orijinalin fotokopisi olan kâğıdı eline aldı. En tepede "Resmi Tapu Belgesi" yazılıydı. Kendi ismi de mal sahibi olarak adresin karşısına yazılmıştı. "Hiçbir şey anlamadım."

"Gün gibi açık değil mi, bu evin sahibisin," dedi Joyce. "Bu beş yıl boyunca, bedelini ödemişsin."

Hayatı boyunca bir bisiklet dışında kendine ait bir şeyi olmamıştı John'un ve Richard, ilk tutuklanmasının ardından, onu da elinden almıştı. "Neymiş peki bedeli?"

"Otuz iki bin dolar."

Miktarı duyunca John'un nefesi kesilir gibi oldu. "Ben o kadar parayı nereden bulmuşum ki?"

"Ben nereden bileyim?" Bunu söylerken, kız kardeşi öyle kuvvetle haykırmıştı ki, John bir adım geri çekildi..

"Joyce..."

Parmağını John'un gözüne sokacakmış gibi sallayarak, "Sana bu soruyu bir kez daha soracağım ve hem Tanrı üzerine, hem de annemin mezarı üzerine yemin ediyorum ki, eğer bana yalan söylersen, seni hayatımdan tamamen çıkarırım ve başına geleni anlamaya fırsatın bile olmaz."

"Aynı babam gibi konuştun şimdi."

"İşte bu kadar." Yürümeye başladı.

"Dur," diye seslendi John arkasından, bunun üzerine Joyce durdu ama sırtı hâlâ ona dönüktü. "Joyce... birisi benim kimliğimi çalmış."

Kızın omuzları düştü. En sonunda dönüp ona baktığında, John, sebep olduğu bütün dehşet verici olayların, kız kardeşinin yüzündeki çizgilere nakşedilmiş olduğunu gördü. Şimdi sessizdi Joyce, öfkesi akıp gitmişti. "Kim, niçin senin kimliğini çalsın ki?"

“Kendini gizlemek için. Yaptıklarının üzerini örtmek için.”

“Ne amaçla? Ve neden seni seçsin?”

“Çünkü benim hapisten çıkacağımı zannetmiyordu. Düşündü ki, ben bütün hayatım boyunca kodeste kalacağım ve o da, benim kimliğimi kullanarak yakalanmaktan kurtulacak.”

“Kim bu? Bunu sana yapan kim?”

John, telaffuz edeceği ismin, tıpkı bir cam parçası gibi boğazına saplandığını hissetti. “Mary Alice’i öldüren kimse, o.”

Joyce, kızın adını duyunca açıkça irkildi. Şimdi, ikisi de suskundu; sessizliği bozan tek şey, elektrik süpürgelerinin homurtusuyla araba yıkamadan gelen su sesinin şınlıtıydı.

John, kız kardeşi ile arasındaki mesafeyi biraz kapatmak ihtiyacını hissetti. “Benim Mary Alice’i öldürdüğüm izlenimini yaratan her kimse, aynı şeyi yeniden yapmaya çalışıyor.”

Kız kardeşinin gözlerinde yaşlar birikmişti.

“Ben yapmadım Joyce, ona zarar vermedim ben.”

Joyce, duygularını bastırmak için öylesine mücadele veriyordu ki, çenesi titremeye başlamıştı.

“Ben yapmadım.”

Joyce, “Pekala,” diyerek yutkundu. “Pekala.” Burnunu çekti, derin bir nefes aldı. “İşe dönmeliyim ben.”

“Joyce...”

“Kendine dikkat et, John.”

“Joyce...”

“Hoşça kal.”

Bölüm Yirmi Beş

9:30

Adli tıptan Pete Hanson'ın elleri, Cynthia Barrett'in karnıyla göğüs kafesini ustalıkla dikerken Will de onu izliyordu. Doktor, otopsinin başında açtığı Y biçimindeki yanga beyzbol toplarının üzerindeki andıran dikişi atınca, kızın derisi gerildi. Will, bütün süreç boyunca bedenin tamamından ziyade parçalarına yoğunlaşmıştı, ama artık Cynthia Barrett'in bir canlı, hem de bir çocuktan biraz daha büyük bir insan olduğu gerçeğinden kaçmak mümkün değildi. Bir insan, bu haliyle de neredeyse perileri andıran bu ince yapılı ve güzel kıızı nasıl incitebilirdi? Will için bu soruya cevap vermenin imkânı yoktu

Sanki Will'in aklından geçenleri okuyormuş gibi, "Üzücü bir durum," dedi Pete.

“Evet.” Morga girdiği andan beri dişlerini gıcırdatıp duruyordu Will. Bu işlere girdiğinden beri, insanlara verilmiş her türden zararlar karşılaşmıştı, ama kurbanın bir çocuk olduğunu görünce hâlâ dehşete kapılıyordu. Angie’yi düşünüyordu öyle zamanlarda, daha küçük bir kızken ona yapılanları düşünüyor ve midesine sancılar giriyordu.

Kapılar açıldı ve içeri Micheal Ormewood girdi. Gözlerinin altında koyu renkli halkalar vardı, çenesinde de, görünüşe göre tıraş olurken kendini kestiği için yapıştırdığı bir kâğıt peçete parçasığı göze çarpıyordu.

“Özür dilerim, geç kaldım,” dedi Michael.

Will, kol saatine baktı; hareketi bir reflekti, ama kafasını kaldırdığında Michael’ın sinirlendiğini gördü.

“Bu da iyi,” dedi Will ve yanlış bir şey söylemiş olduğunu fark etmesi epey bir zaman aldı. Hatasını düzeltmeyi denedi. “Dr. Hanson da zaten şimdi bitirmişti. Pek fazla şey kaçırdınız denemez.”

Michael sessiz kalınca, Pete gerginliği dağıtmak için araya girerek, “Kaybınız için çok üzgünüm, dedektif,” dedi.

Birkaç saniye geçti, sonra Michael kafasını salladı. Ağzını silip çenesindeki peçete parçasını yerinden kaldırdıktan sonra, parmaklarının arasındaki kanlı kâğıt parçasına şaşkınlıkla bakarak çöpe attı. “Evde biraz sıkıntılıyız da.”

“Tahmin edebiliyorum,” diyerek onun sırtına vurdu Pete. “Başın sağ olsun.”

Ne diyeceğini pek bilemeyen Will de “Evet,” diyerek katıldı.

“Sadece bir komşu kızıydı, ama yine de...” Michael’ın yüzündeki gülümseme, sanki duygularını bastırmakta zorlanıyormuşçasına, biraz zorlama gibiydi. “Böyle masum bir çocuğun başına kötü şeyler gelince, insanın içi parçalanıyor.”

Will, adamın kızın bedenine çakılıp kalan bakışlarını, gözlerinde çakan umutsuzluk ışığını gördü. Sanki cesedin sarı saçlarına dokunacakmış gibi elini uzattı Michael, sonra geri çekti. Önceki gün, cesedi ilk gördüklerinde de böyle bir hareket yapmıştı, Will hatırlıyordu. Sanki komşulardan biri değil, Michael'ın kendi öz evladıydı Cynthia.

“Zavallı yavrucak,” diye fısıldadı Michael.

“Evet,” diye onu onayladı Pete.

“Üzgünüm, çocuklar,” diyerek özür diledi Michael. Boğazını birkaç defa temizledi, sanki kendini toparlamaya çalışıyordu. “Neler buldun, Pete?”

“Ajan Trent'le birlikte özet raporu hazırlamak üzereydik.” Pete, bedenin alt kısmını örten kâğıdı gerisin geri kıvrırmaya başladı.

Michael, görülür biçimde ürkmüştü. “Sadece en önemli noktaları söyle, tamam mı?”

Pete kıvrıdığı kâğıdı tam kızın boyun hizasında bıraktı. “Bence sendeleyip düşmüş ve kafasını çarpmış. Düşmenin şiddetiyle, kafatasının sol temporal lob üzerindeki kısmı paramparça olmuş. Darbenin etkisiyle boynu ters dönmüş ve C-2'deki omurilik parçası kopmuş. Ölüm de anında gerçekleşmiş. Talihsiz bir kaza, ama kopan dil için...”

“Onu bulabildiler mi?” diye sordu Michael.

“Hayır,” diye yanıtladı Will, sonra da Pete'e, “İki cinayet arasındaki farkları söyleyebilir misin?” diye sordu.

“Tabii ki,” diye onu yanıtladı Pete. “Sizin fahişeden farklı olarak, bu kızın dili ısırılmaktan ziyade, kesilerek koparılmış. Tırtıklı bir bıçağın kullanılmış olması muhtemel. “Daha tecrübesiz biri bunu fark etmeyebilir, ama ben farklı olduğuna eminim.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Michael.

“Kesik, sizin ısırıkçıdan farklı olarak, temiz değil.” Doktor dediğini canlandırabilmek için dişlerini birbirine çarpınca, çıkan ses fayanslı odada yankılandı. “Dahası da var. Ben, hilal biçimli bir şekil görmeyi bekliyordum, çünkü dişler, ağızda düz bir çizgi üzerinde değildir, eğri bir çizgiye otururlar. Söyle bakarsanız...” Tam kızın ağızını açmak üzereydi ki, fikrini değiştirdi. “Kızın dilini kim kopardıysa, bunu yaparken epeyce zorluk çektiğini gösteren bazı tahlil izleri var. Dil kayıp gittiği gibi, bıçağı da elinden kaçırmış. Fakat adamımız epey kararlıymış. Nihayet, nc veya dördüncü denemesinde amacına ulaşmış.

“Kaygan mıydı?” diye sordu Will. “Kan veya salya var mıydı?”

“Biraz kan vardı muhtemelen, zira bu kesim işlemi gerçekleştiği sırada, kurbanımız çoktan ölmüştü. Dil o kadar küçük ki sanıyorum adamın eli de tehlike altındaydı. Ayrıca, yetişkin bir adam, elini kızın ağızına sokmakta zorlanırdı. O kadar dar ki.”

Michael kafasını sallıyordu fakat Pete’i dinliyor gibi de gözükmüyordu. Gözleri kızın bedenine kilitlenmişti, bir damla yaş yanağına doğru iniverdi. Bir an gözlerini kaçınıp elinin tersiyle gözyaşını sildi, burnunu ovalar gibi yaptı.

“Ve tabii ki kayıp dil meselesi gayet enteresan,” diye fikrini belirtti Pete. “teki vakalarda, dil daima kurbanın yanındadır bırakılıyordu. Belki de sizin katil, hatıra eşyası saklamaya karar vermiştir?”

“Bu durum, seri katillerde sık rastlanan bir özelliktir,” dedi Will onlara, Michael’ı dışarı çekmeye çalışarak. Belki de dedektif çok erken işbaşı yapmıştı. Angie’nin dediğine göre

çocukları seviyordu. Belki de Will gibi, kızın yaşı sebebiyle bu kadar ağır gelmişti ona bu cinayet. Ve nihayet, Barrett onun komşusuydu, o yüzden muhtemelen kız Michael'ın gözünün önünde büyümüştü. Böyle bir durumun insanı sarsması için, ille de morga gelip o kişiyi kesilip biçilmiş görmesi gerekmezdi.

Michael, iki kez boğazını temizledikten sonra, sonunda sordu. "Tecavüze uğramış mı?"

Pete, kaçamaklı konuşuyor, Will ise onun yanıtını ve bu yanıtın Michael üzerinde nasıl bir etki yaratacağını gözlüyordu. "Zorla yapılmış bir duhulun izleri var, ama eylem kurbanın rızasıyla mı olmuş, ondan emin değiliz." Pete omuz silketti. "Tabii tecavüz ölümden sonra da gerçekleşmiş olabilir, o zaman vajinal travma izlerine rastlanmaz, çünkü karşı koyma refleksi gitmiştir."

Michael'ın yüzünde, memnuniyetsizlik duyduğumuz zamanlarda sergilediğimiz cinsten gergin bir gülücük vardı.

Will bir hatırlatma yaparak, "Kızın cinsel bakımdan tecrübeli olduğunu söylemiştin. Belki bir erkek arkadaşı vardır, onu bulabiliriz," dedi.

"Dün gece bu konuyu Gina'ya açtım," dedi Michael. "Gina benim karım," diye de açıkladı. Will başını anladım der gibi salladı, Michael devam etti. "Cynthia kimseyle çıkmıyormuş. O gerçekten iyi bir çocuktur. Phil'in onunla hiçbir sorunu olmamıştır."

Will, kızın babasının satıcılık yaptığını ve çocuğu cinayete kurban gittiği sırada ülkenin öteki tarafında olduğunu biliyordu. "Ne zaman dönecek?"

"En geç, bugün öğleden sonra dönmüş olur," diye yanıtladı Michael. "Erken çıkmak istiyorum ki onu bir ziyaret ede-

bileyim." Will'e döndü, "Eğer işe yarar bir şey bulursam, seni haberdar ederim."

Will, kafasını salladı, mesajı almıştı: Michael, babayla tek başına görüşmek istiyordu. Will bir yönüyle bu işten böylece sıyrıldığı için memnundu.

Micheal, Pete'e, "Hiç DNA buldunuz mu?" diye sordu.

"Bir miktar."

"İsterseniz yukarı bırakabilirim."

"Teşekkürler," dedi Pete, kapının yanındaki tezgaha doğru yürüyerek. Michael'a, içinde Cynthia Barrett'in tecavüz kititi bulunan mühürlenmiş bir kâğıt torba verdi.

Will, "Sence bu vakalarla dün size gösterdiklerim arasında bir bağlantı var mı?" diye sordu Michael'a.

Berikinin bakışları tekrar Cynthia'nın üzerine çevrilmişti. "Şüphesiz," dedi. "Katil, eli giderek yükseltiyor."

Will bu defa, "Monroe cinayetinden sonra, bu işe uygun gibi gözüken biri var mı kafanda?" diye sordu.

Dedektif, kafasını salladı. "Ben de dün bütün gece bunu düşündüm. Bu işi yapabilecek kimsenin adı gelmiyor aklıma." Bir an devam etmeden evvel durdu. "Bence bunu yapan, Monroe cinayetinde olay yerine gelişimi izleyen biri olmalı. Sonra dosdoğru eve gittim. Beni izlemiş olmalılar. Allahım!" Elini alnına koydu. "Tim'e bir zarar verebilirlerdi. Karıma da..." Elini alnından çekti. "Ailemi evden uzaklaştırdım. Böyle bir manyak ortalıkta dolanırken güvende olamazlar."

"En iyisi bu sanırım," dedi Pete. Elini Michael'ın koluna koydu. "Çok üzgünüm, dedektif. Bütün bunlar senin başına geldiği için ne kadar üzgünüm, bilemezsin."

Michael, kafasıyla anladığını belirten bir hareket yaptı ve Will, adamın gözlerinde yeniden yaşların biriktiğini gördü.

“İyi bir çocuktuk Cynthia,” diyebilirdi Michael ancak. “Böyle bir şeyi kimse hak etmiyor tabii, ama Cynthia...” Kafasını salladı. “Bu adamı yakalamalıyız. Cellat iğneyi bu rezil herifin koluna sokana kadar bana rahat yok.” Doğruca Will’e bakarak son dediğini tekrarladı. “O zamana kadar bana rahat yüzü yok.”

Will, kendisine katılmasını bekleyerek Michael Ormewood’un arabasına doğru yaslandı. Cep telefonuna parmağıyla hafifçe vurup kapakını açtıktan sonra ekranı seyretmeye başladı; Angie’yi aramak istiyordu. Onun kendisine söylemediği bazı şeyler vardı. Bir şey sakladığını fark edecek kadar uzun zamandır tanıyordu Angie’yi. Acaba ona bir telefon açıp Michael hakkında hatırladığı başka şeyler olup olmadığını sorsa mıydı? Angie’nin adamla çalışmışlığı vardı. İş dışındaki zamanında ne yapar, ne eder, bunları bilirdi. Angie, ortaya koyduğundan daha fazlasını biliyor olmalıydı.

“Hay lanet,” diye fısıldadı Will, telefonun kapakına vurarak kapatırken. Amma da budalaydı. Angie, herhalde bu Ormewood ile yatmıştı. Tam onun tipiydi adam: evli, ele avuca sığmaz, kızı kullandıktan sonra gidecek cinsten bir hergele.

Will, ciğerlerine doldurduğu havayı uzun bir nefesle dışarı verdi, aptallığının kendisine galip geldiğini hissediyordu. Kızın hayatındaki son namussuz Michael Ormewood’ken, o John Shelley için kaygılanmıştı. Kızın halen Michael’la görüşüp görüşmediğini merak etti. Dün, ikisine koridorda rastladığı sırada, birbirlerine oldukça yakın duruyorlardı. Öte yandan, dün gece, Will kıza Ormewood hakkında sorular sorduğunda, Angie onun hakkında demediğini bırakmamıştı. Eğer adamla halen yatıyor olsaydı, diye düşündü Will, bundan

mutlaka söz ederdi Angie. Veya belki de etmezdi. İki yıl geçmişti. Bu, Angie ile hiç konuşmadan geçirdikleri en uzun süreydi. İşler, bu defa değişmiş olabilirdi.

Hayır, değişen bir şey yoktu.

“Kahretsin,” diye tekrarladı Will. Ellerini arabanın üstüne koyup, alnını dayadı. Ne yapabiliirdi? Gidip kızla yüzleşse miydi? Geçen iki yıldır neler yaptığını anlatmasını mı talep etseydi?

Ellerini indirdi ve merdiven kapısı çarparak açılırken döndü. Ormewood, yüzünde yarım bir gülümseme, bir eli cebinde, park alanına doğru yürüyordu. Artık o kadar bitkin gözüküyordu. Hattâ kendinden hoşnut bir hali oluğu bile söylenebilirdi. Tecavüz kitini laboratuvara bırakmak üzere giderken Angie'ye uğramış olabilirdi, hattâ teçhizat odasında şipşak bir işler becermiş de olabilirdi.

“Kusura bakma, epey geciktim,” dedi Michael, bir yandan da arabanın kapısını açıyordu. “Bir köpek meselesi yüzünden görmem gereken bir herif vardı.”

“Evet,” diye mınıldanarak yolcu koltuğuna geçti Will. Pencereden dışarı bakarken Michael'ın arabaya binip motoru çalıştırmasını bekliyordu. Eğer çenesini biraz daha sıkarsa, azı dişlerini kıracaktı.

Michael, arabayı park yerinden geri geri çıkarırken, bir kolunu Will'in koltuğunun arkasına koydu. Vites değiştirip garajdan dışarı çıktı ve kapıdan geçerken bekçiye selam verdi.

“Ne boktan gündü ama,” dedi, bir yandan da güneş gözlüğünü burnunun üzerine yerleştiriyordu. “Çocuğun var mı?”

“Hayır,” dedi Will; Michael Ormewood'un bu soruyu

ikinci defa soruydu bu. Belki Will'in çocuğu olamayacağını Angie söylemişti adama. Zihninde, Angie ile Ormewood'u yatakta uzanmışken hayal etti, sevişme sonrası doyunluk hissi bir çeşit sırları açıklama oyununa dönüşüyordu. Angie böyle şey yapar mıydı? Neden Will'e bu biçimde ihanet etsindi ki?

"Şimdi Phil ne düşünüyordur acaba?" dedi Michael. "Eğer Tim'e bir şey olsaydı, kalbim yerinden sökülmüş gibi hissedirdim. O benim hayatımın bir parçası, anladın mı?"

"Evet, anlaşıyor."

"Karnın var mı peki?" diye sordu Michael. "Evli misin?"

Will dönüp şöyle bir baktı, bu soruların nereye varacağını ve adamın amacını merak etmeye başlamıştı. "Hayır," dedi.

"Birileriyle görüşüyor musun?"

Will'in tepesi attı ama yine de sakın olmaya çalıştı. "Hayır."

"Gina," dedi Michael ilgisizce. "Piedmont'taki Acil Bölümünde çalışır. Zaten ne derlerdi polisler hakkında? Ya hemşirelerle ya da fahişelerle mi evlenirlermiş?"

Son görev birimini böylesine kara şüphe bulutları altında terk etmiş biri olarak, Michael'ın fahişelerle ilgili bu tür şakalar yapmasının epeyce tehlikeli olabileceğini düşündü Will.

"Şu Polaski denen kadın..." diyerek söz başladı Will. Gerçek bir pislğin, bir kadın hakkında ne söyleyebileceğini düşünüyordu. Aklına tek gelen, "Oldukça çekici bir kadın," oldu.

Michael şaşırmış gözüktü, sanki daha evvel Will'in bir penisi olabileceğine ihtimal vermiyordu. "Evet. Bak şimdi –burada erkek erkeğe konuşuyoruz– yerinde olsam, o kızdan uzak dururdum."

"Niçin?"

“Ters bir kız. Anladın mı dediğimi? Çok şirin gibi görünüyor ama aslında tam bir canavar.”

Will, dirseğini kapıya yaslayıp camdan dışarıya bakmaya başladı.

Demek ki herif Angie ile yatmıştı.

Michael konuyu değiştirdi. “Kusura bakma, dün Cynthia’yı gördüğümünden beri pek kendimde değilim. Cinayet masasında çalışmaya başlayalı epey oldu, ama fiilen tanıdığın birinin başına bu cins bir olayın gelmesini pek beklemiyorsun.”

Will, telefon direklerini sayıyor, ilan panolarını ve sokak işaretlerini ise bu hızda asla okuyamayacağı bir bulanıklık halinde, ancak görebiliyordu.

“Açık söyleyeyim, bu işi eskisi gibi yapamam ben artık. İnsanlara olayla ilgili bilgi verme kısmından söz ediyorum mesela. İşin içindeki insanları tanıdığında, kurbanı ve ebeveynlerini filan, olay bambaşka bir biçim alıyor.”

“Tahmin ediyorum.”

“Monroe dosyasına bakma imkânı buldun mu?”

“Şöyle bir göz atabildim ancak,” diye salladı Will, fahişe hakkında Angie’nin kendisine anlattıklarına güvenerek. Ahlak Masası’ndayken onu birkaç kere tutuklamışsın.”

Michael nihayet havadaki gerilimi hissetmişti. Will’e yan yan bakarak, “Haa, doğru ya,” dedi. “Polaski dün bana söylemişti. Unutmuşum. Şu süprüntüler. Sen Ahlak Masası’nda çalıştın mı?” Will, başıyla onayladı. “Bir haftada yüzlercesine denk gelirsin. Habire aynı şeylerle uğraş dur, hiç mübalaga etmiyorum. İçeri tıkarsın, bir saat sonra çıkıverirler.”

“Baby G ile hiç karşılaştın mı? Kızın pezevengiymiş.”

Michael omuz silkti. “Haurladığım kadarıyla, hayır. Bu

herifler bir anda büyüverirler. Önce, sadece okulu kıran veletlerdir, sonra bir bakarsın ki arka ceplerinde bir 9'luk, kandan metamfetamine kadar ne varsa toparlanıya başlamışlar.” Tekrar omuz silktili. Belki de Angie bu hareketi ondan kapmıştı. “Bu Baby G, belki de beni önceden tanıyordur, ama öyleyse bile bunun ortaya çıkmasına mani oluyor. Sence bu adamın cinayetlerle bir ilgisi var mı? Pazar gecesi için ne cins bir mazereti var bakmadım açıkçası.”

“Cynthia öldürüldüğünde Baby G bizim yanıımızdaydı,” diye hatırlattı Will.

“Eminim, pis işlerini gördürecek bir dolu fedaisi vardır.”

Will, tasdik edercesine başını eğdi.

“Ahlak Masası dosyalarına bakmam gerek. Bu gece eve götürüp bakayım.”

Will, yardım önerme gereği duydu. “İstersen, yardım edebilirim.”

“Hayır.” Ses tonu sertti, bir açıklamayla yumuşatmaya çalıştı. “İşlerin nasıl olduğunu bilirsin. Raporlara, malumatın sadece yarısı yazılır. Geri kalanını kafana yazarsın, böylece kürsüye çıktığında seni faka bastıramazlar, şunu yazarken aslında bunu demek istediğini söylersin.”

“Doğru.” Michael Ormewood'a bir başka kaçamak bakış attı Will. Herifin boyu kendisi kadar uzun değildi ama Angie'nin hep kapıldığı etkileyici bir esmerliği ve güçlü bir vücudu vardı. Will kadar egzersiz yapmadığı açıktı, ama tohuma kaçmış da değildi. Lisede futbol oynamış olabilirdi. Will futbolu sevmişti ama kendisini soyunma odasında, başkalarının önünde anadan doğma bırakacak herhangi bir takıma asla katılmazdı. Ormewood ise zamanında herhalde bir yıldızdı, takım kaptanı filandı, diğer tüm oğlanların saygı gösterdiği biriydi.

Derin bir nefes daha alıp yavaşça bıraktı Will.

İşte bu, hakikaten harikaydı. Angie'nin Ormewood'la se-
vişmesine dair rastgele bir düşüncenin ucu, Will'in lise yıllarındaki boşa çıkmış spor hayallerine çıkıyordu. Angie, herhangi bir konuda hiçbir erkeğe pek fazla şey anlatmazdı, Will biliyordu bunu. O, yeni fetihlerde bulunma oyununu severdi; kendisini baştan yaratmasını sağlayan bir oyundu bu. Geçmişi hakkındaki doğruları söylemek ise işin bütün eğlencesini yok ederdi. Eğer ciddi biriyle birlikte olmak isteseydi, söyle içini dışını bilen biriyle, yani Will'le birlikte olurdu.

Michael, parmaklarıyla direksiyona birkaç kere vurdu. "Greer bana izin kullanabileceğimi söyledi. Pek emin değilim açıkçası. Öyle elleri bağlı oturmak bana göre değil. Eğer bir şeyleri kaçırırsam ve bu herif birini daha öldürürse, kendimi asla bağışlamam. Şimdiden oralarda bir yerde, yeni bir kurbanın peşine düşmüş bile olabilir."

"Evet," diyerek onu tasdik etti Will. Bu arada, o kendisini küçültmeye çabalarken, Michael'ın onunla bir hasımdan ziyade eşitiymiş gibi konuştuğunu fark edemediğini de gördü.

Michael, Evler'e doğru sürdü arabayı. Önceki gün Will'in görmüş olduğu bisikletlilerin yanından geçtiler.

"Onları uyarmalıyız," dedi Michael. "Okulda olmalılar, burada değil."

"Cynthia neden okulda değilmiş?" diye sordu Will.

"Bilmem. Belki hasta hissetti kendini."

"Devam raporunda ne yazıyor?"

"Onun bununla ne ilgisi var ki?"

"Babası çoğunlukla şehir dışındaymış. Kızın, ebeveynlerinin denetiminden yoksun geçirdiği epeyce zaman olmalı."

"Gina ve ben, onun için elimizden geleni yaptık." Will'in sözlerini bir suçlama gibi algılamıştı.

“Kaynanan, kızın gün boyu sık sık evde olduğunu görmüş mü?”

“Onu Barbara’ya soracaksın,” dedi Michael, bir yandan da arabasını dokuz numaralı binanın önüne park ediyordu.

“Sorarsam senin için sorun olur mu?”

“Barbara ile gayet yakınızdır, bana kızın evde vakit geçirmesiyle ilgili tek kelime etmedi. Ona sorayım bu meseleyi, olur mu? Ama bir sonuç çıkacağını hiç sanmıyorum. Cyn iyi çocuktü. Okulda gayet başarılıydı, hiç ceza almamıştır. Babası onun bir melek olduğunu söylerdi hep.”

“Onun hakkında epey bilgin var galiba.”

Michael, direksiyonun üzerine koyduğu ellerine bakıyordu. Konuşmaya başladığında ise sanki Will’e itirafta bulunuyor gibiydi. “Cynthia’ya çok göz kulak olmaya çalıştık biz. Phil’in evde olduğu vaki değildi. Kansı, altı yıl önce boktan bir adamla beraber kaçıp gitti, arkasına dönüp bir kere bile bakmadı. Phil de elinden geleni yaptı ama ne bileyim...” Will’e döndü. “Çocuğun olduğu zaman elimden gelen dediğin şey de işe yaramaz, ondan bile iyisini yapman gerekir. Önceliklerini değiştirirsin; iki yılda bir yeni bir araba almazsın, pahalı elbiseler giymez, sürekli lokantalara, sinemalara gitmezsin. Fedakarlıkta bulunman gerekir.”

“Phil bunu yapmadı mı?”

“Ben söyleceğimi söyledim,” dedi Michael, anahtarı kontaktan çıkardı. “Sürekli arkasından konuşan arkadaşları zaten yeterince büyük bir dert onun için.”

Arabanın kapısını açtı. “BMW’lerin hepsi toz olmuş,” dedi. Pezevengin muhtemelen evde olmadığını kastediyordu.

Will, onu büyükannenin bodrum katındaki dairesine kadar izledi. Kapiyı birkaç kere çaldılsa da, içeriden bangır

bangır yükselen televizyon gürültüsüne ve yaşlı kadının stüdyo izleyicisiyle birlikte kahkahalar atışını duymalarına karşılık, açan olmadı.

“Monroe’nun dairesi üst katta mı?”

“Evet,” dedi Michael. “Yerinde olsam, asansöre binmezdim.”

Michael’ı takip ederek merdivenleri çıktı Will. Büyükanenin dairesi hariç, bina sessizdi. İnsanlar ya işteydiler ya da geceki uykularına devam ediyorlardı. Tek duyulan, kendi adım sesleriydi.

Yukarı yaklaşıırken, Will adımlarını yavaşlatarak Aleesha Monroe’nun cesedinin bulunduğu yerde durdu. Birinin tüm çabalarına karşılık, basamaklara kan bulaşmış olduğu görüyordu.

Soluklanmak için sahanlıkta duran Michael, “Burada ölmüş,” dedi ona.

Will, yerdeki ize, basamakları tırmanan el izlerinin kanlı hayaletine bakmak için eğildi. Olay yeri fotoğrafları yeterince kötüydü, ama burada, kadının ölmüş olduğu bu korkunç yerde bulunmak başka bir şeydi.

“Kadını öldürmek niyetinde değilmiş bence,” dedi Michael.

Will, başını kaldırıp adama baktı, daha önce en az iki defa benzer sözler söylemişti. “Nereden anladın?”

“Kadın sırtüstü dönmüş.” Ceset bulunduğu anda, etrafına çizilmiş olan çizgiyi gösterdi. “Kan birikmiş, o da boğulup ölmüş.” Bir an durakladı, kanlı basamaklara baktı. “Acıklı, ama maalesef oluyor böyle şeyler.”

Will, daha önce buna benzer bir vakayla karşılaşmamıştı ancak insanlar böyle kazalar sonucunda öldükleri için, Mic-

hael'in dediğini onaylar gibi gözüktü. "Sence nasıl oldu?"

Michael, sanki orada olanların sırrını ortaya çıkaracakmış gibi, gözlerini kısarak merdivenlere baktı. "Bence tartışma gibi bir şey çıktı, bunlar o sırada dairedediydiler. Adam orayı terk etti, ama kadın gitmesini istemiyordu." Basamakları işaret ederek, "Şurada boğuşmaya başladılar. Ama sonu kötü oldu," dedi.

"İlk polis buraya geldiğinde kapı kilitli miydi?"

"Değildi."

Will, Michael'in senaryosunu sanki gerçekmiş gibi düşünerek, sahneyi kafasında kurmaya çalıştı. "Sende buranın anahtarları var mı?"

"Elbette." Michael, cebinden çıkardığı plastik bir torbayı açıp kırmızı etiketli anahtarı Will'e gösterdi. "Çantasından çıktı bu."

"Başka şey buldunuz mu?"

"Makyaj malzemesi ve biraz para."

"Haydi, bir bakalım," diyerek, tekrar merdivenlere sardır-
dı Will. Üst katlara yaklaştıkça, ensesindeki tüylerin dikildi-
ğini hissediyordu. Hayatı boyunca hayalet ve hortlaklara inanmamıştı. Bununla birlikte, bir cinayet mahallinin kendi-
ne göre bir duygusu, insana burada hunhar bir ölümün ger-
çekleştiğini bildiren bir enerjisi vardı.

"İşte geldik," diyen Michael, anahtarın ucuyla kapıdaki sarı renkli polis bandını kesip kilidi açtı. "Önden buyrun."

Besbelli Aleesha Monroe hiç zengin olmamıştı ama daire-
sinin görünüşünden, bazı güzel şeylere ilgi gösterdiği anlaşı-
labiliyordu. Küçük banyo sayılmazsa, biri yatak odası, öteki
de açık mutfaklı bir oturma odasından ibaret olan iki odası
vardı dairenin. Will'i esas etkileyen şey ise mekânın beklen-

medik derecede temiz oluşuydu. Ne kokuşmuş bulaşıklar vardı, ne de binanın koridorlarındaki, o aynı çürümüş koku duvarlara sinmişti.

Will, "Siz geldiğinizde de burası böyle miydi?" diye sordu Michael'e.

"Elbette."

Michael'ın ekibi, iki gece önce burayı adeta hallaç pamuğu gibi atmıştı. Michael'ın şimdi de kapıya yaslanarak duruyor oluşu, yapılan işi bir vakit kaybı gibi gördüğünü açıkça belli ediyordu.

Will, bu mesajı görmezden gelerek odada dikkatle gezinip alışılmadık bir şey yakalamaya çalıştı. Mutfak, tek vitrini ve iki çekmecesiyse tam bir tutumluluk örneğiydi. Çekmecelerden biri gümüş takımlara ayrılmıştı, ötekiyse ıvrır zıvrır çekmecesine layık alet edevatla doluydu: birkaç pens, bir dizi makbuz ve muhtemelen açtıkları kapılardan çok daha eski olan anahtarlar.

Will, pencerenin önündeki bir bitkiye gelince durdu. Toprak kurumuş, bitki ölmüştü. Kanepenin yanındaki cam sehpanın üzeri pırıl pırıldı, aynı takımdan olan kahve sehpa-sı da sanki hiç el sürülmemiş gibiydi. Boşaltılıp temizlendiği apaçık bir küllüğün hemen yanında, düzgün bir yığın halinde kimi dergiler duruyordu. Zeminde de pek toz yokmuş gibi gözüküyordu, dolayısıyla burada bir bağımlının yaşadığına işaret edecek bir iz yoktu. Pek çok keş evinde bulunmuştu Will, nasıl yaşadıklarını iyi bilirdi. Eroin özellikle kötüydü. Eroin müptelaları, yalanmayı bırakan hasta kediler gibiydiler ve muhitleri de bunu yansıtırdı.

Will, kapı dikmelerinde ve pencere eşiklerinde siyah toz pudrası izleri gördü. Yine de sormadan edemedi. "Çok parmak izi buldunuz mu?"

“Altmış bine yakın,” diye yanıtladı Michael.

“Cam sehpalarda yok muydu peki?”

Michael, sanki bir ses duymuş gibi, koridora doğru bakıyordu. “Müşterilerini buraya getirmiş olmalı. Çarşaplarda, bir köyün tamamını kopyalamaya yetecek kadar çok DNA var.”

Will yatak odasına girdi, arkasını kovalamak üzere konuyu zihnine not etti. Çekmecelere baktı, elbiseler hiç de altüst edilmişe benzemiyordu. Dolabın içi elbiselerle tıka basa doluydu, ayakkabı kutularının arasına da eski bir Hoover elektrik süpürgesi sıkıştırılmıştı. Aletin toz torbası boştu. Olay yeri inceleme teknisyenleri, yakından incelemek üzere içini boşaltmışlardı. Muhtemelen yatak çarşaflarını da almışlardı. Yatak çıplaktı, orta kısmına bir kan lekesi yayılmıştı.

Michael, yatak odasının kapısında durdu. Belli ki, Will’in biraz sonra soracağı soruyu tahmin etmişti. “Pete, döşekteki kanın âdet kanaması olduğunu söylüyor. O haliyle iş tutuyormuş herhalde.”

Will, hiç konuşmadan yatak odasındaki iz sürme işine devam etti; tertemiz cam sehpa bir türlü aklından çıkmamıştı. Michael’in öteki odada sabırsızca dolaştığını duyabiliyordu. Olay yeri teknisyenlerinin, parmak izi aradıkları malum yerlere serptikleri siyah toz pudrasını izledi: başucu sehpasının kenarı, kapı kolları, içinde çokluk tişört ve blucinlerin bulunduğu küçük sandık. Öteki odada bulunan masalara da bakmış olmalıydılar. Toz olmaması, camın tüm parmak izlerinden temizlendiği anlamına geliyordu.

“Bu sabah gazetedeki haberi gördün mü?” diye sordu Michael.

“Hayır,” diye itiraf etti Will. Mâlum sebeplerden ötürü, haberleri televizyondan öğrenmeyi tercih ediyordu.

“Monroe, bir hastane skandalından sonraki ikinci haberi.”

Will, dört ayak üzerine eğilmiş, yatağın altına bakıyordu.

“İsmi verdiğiniz mi?”

“Bir akrabasını bulana kadar veremeyiz,” dedi Michael.

“Şu dil meselesini de saklı tutuyoruz.”

Will, topuklarının üzerine çömelip, etrafına bakınmaya başladı. “Daha önce tutuklanığında bile annesiyle babasının adını vermemiş mi?”

“Sadece Baby G’ninkini.”

Yatağın başucunda bulunan masadaki çekmeceyi açtı Will. Bomboştu içi. “Fihristi yok mu?”

“Telefonu yok. Ne sabit hattı var, ne cep hattı.”

“Enteresan.”

“Bütün bunlar için para gerekiyor. O da ya vardır ya yoktur.” Michael, halen Will’i izliyordu. “Ne bulmayı umduğunu sorabilir miyim acaba?”

“Şu mekânın duygusu peşindeyim sadece,” diye yanıtladı onu Will, aslında bundan çok daha fazlasıydı aradığı. Ya bu Aleesha Monroe fahişelerin en temiziydi ya da biri dairesine girip ortalığı temizlemişti.

Will ayağa kalkıp tekrar oturma odasına doğru yürüdü. Michael, yine ön kapının orada, ellerini göğsüne kavuşturmuş vaziyette duruyordu. Bu dairenin temizlendiğini nasıl olmuş da fark etmemişti bu adam? Mesleki eğitimini sadece televizyonlardaki polisiye programlardan devşirmiş olan sekizinci sınıf bir dedektif bile böyle bir ayrıntıyı asla atlamazdı.

“Lavabo pırl pırl ovulup temizlenmiş,” dedi Will. Sünger halen nemliydi ve Will onu burnuna yaklaştırdı, kuvvetli bir çamaşır suyu kokusu aldı.

“Onu koklamanın bir sebebi var mı?” diye sordu Michael.

Dikkatle Will'i izliyor, artık öyle rahatça kapıya yaslanmış durmuyordu.

Will, süngeri tekrar lavaboya koydu. Michael'in sorusundan kaçınmak için de, "Bir yere biraz para saklamış olabilir mi acaba?" diye sordu kasıtlı olarak.

"Kütükte."

Will'in olay yeri kütüğünü çözümleyecek vakti olmamıştı, o yüzden "Şöyle bir üzerinden geçiver," dedi.

Bu isteğin Michael'i kızdırdığı aşıkardı, ama yine de anlattı: "Kanepesinin arka kısmında, aşağı itilmiş bir çorabın içinde biraz nakdi varmış. 8 papel gibi bir şey. Alet takımını da, mutfak tezgahındaki bir madeni kutuda saklıyormuş. Şırngalar, ince, sıradan bir alüminyum folyo."

"Uyuşturucu yok muymuş?"

"Kutunun dibinde artık olarak var, başka bulamadık."

"Demek çalışması gerekiyormuş kızın."

"Evet," dedi Michael. "Başka seçeneği yokmuş."

Will, tekrar banyoya döndü. Duş perdesi, lekesiz bir lacivertti ve hem yerdeki banyo halısıyla hem de klozet kapağındaki örtüyle aynı renkteydi. Will, yerdeki kilimi kaldırıncı, muşamba yer döşemesinin süprülmüş olduğu fark etti.

Bir devriye arabasının görünmesi için otuz iki dakika gerekir. Katil de ağır intikal süresine bel bağlamış ve bundan faydalananak sonradan ortalığı tertemiz etmişti. Burada herhangi bir panik eseri, izleri gizleyip de kaçma telaşı filan yoktu. Adam, işini bilen cinstendi.

"Eee?" diye sordu Michael. Banyonun önünde durmuş Will'i izliyordu.

"Evinin temiz tutuyormuş," diye açıklamada bulundu Will, ecza dolabını açarken. Bildik Tylenol ve diş macunu dışında,

beklediği gibi boştu. “Prezervatif yokmuş burada,” dedi.

“Onları olay mahalline failin getirdiğinde anlaşımtık sanırım.”

“Olabilir,” dedi Will. Bu konuda Angie’ye daha çok güvenirdi. Kapı aralığında durdu, çünkü Michael yolunu kapatıyordu. “Bir sorun mu var?”

“Hayır,” dedi Michael, bir adım gerileyerek. “Sadece, yaptığım işi kontrol ediyormuşsun gibi bir duyguya kapıldım.”

“Hayır, öyle olmadığını söyledim,” dedi Will. Bunu söylerken samimiydi, ama Michael’ın bir dedektif olarak maharetini de sorgulamaya başlamıştı. Dairenin dipten doruğa temizlenmiş olduğunu kör bir adam bile görebilirdi.

“Önceden temizlikçileri aradın mı?”

“Ne?”

“Merdivenler ovulmuş da,” dedi ona Will. “Temizlik için senin bir ekip çağırdığını düşündüm.”

“Komşulardan biri çağırmış olmalı,” dedi Michael, kapıya doğru yürürken. “Şerit kesik değildi, ben de kimsecikleri aramadım. Leo’ya sorarım ama.”

“Sorun değil. Merak ettim sadece.” Will, kapıyı çekip kapattı. Tam anahtarı çeviriyordu ki, merdiven boşluğundan şiddetli bir gümleme geldi, ardından bir çocuğun çığlığı duyuldu.

Michael’ı geride bırakan Will, korkuluğa tutunmuş kayarak aşağı iniyordu. Şimdi daha çok bağırış duyuluyordu; son basamakları da ok gibi inip kapıyı çarparak açtığı sırada, ikinci bir çocuğun “İmdat!” diye haykırışı geldi kulaklarına.

“İmdat!” diye bağırın, ufak bir oğlandı ve park alanına doğru koşuyor, bir kız ise onu yakalamaya çalışıyordu.

“Vay anasını...” dedi Michael, derin bir nefes alarak. Koş-

tuğu için nefes nefese kalmıştı. “Tanrım,” diyerek iki büklüm oldu.

Oğlan, binaya ait posta kutularının olduğu yerden kızın üzerine bir parça çim fırlattı. Kız bir tur daha attıktan sonra onu yakaladı. Will yanlarına geldiğinde, kız oğlanın sırtına t nemişti.

“Ver şunu geri!” diye emretti kız, tutsağının böbreklerine sıkı bir tane geçirdi.

“Jazz!” diye haykırdı oğlan.

“Sakin olun bakalım,” dedi Will. “Haydi ama.” Kibarca, kızın kolunu tuttu.

Kız, sert bir hareketle uzaklaşarak, “Bu seni hiç ilgilendirmez, aptal,” diye çıkıştı ona.

“Pekala,” dedi Will ve oğlanla konuşmak için çömeldi. “İyi misin?”

Oğlan, sırtüstü devrildi. Will, bunun rüzgardan olduğunu tahmin etti. Çocuğun kalkmasına yardımcı oldu, bunun işe yarayacağını biliyordu.  ocuk dokuz-on yaşlarında olmalıydı ama elbiseleri ancak yetişkin bir adama uyacak cinstendi. Ayakkabıları da ayaklarına büyüktü.

Will, “Ne oldu, anlat bakalım şimdi,” dedi kızı.

“şeyimi aldı o...” Michael yanlarına gelince, kız durdu. Ağzı açık, gözleri korkudan kocaman olmuş, Michael’a bakıyordu.

“Tamam,” dedi Michael, kızın ellerini tutarak. Kız Will’i çıkaramamıştı, ama Michael pekala boyun tarafında “polis” olduğunu bildiren bir işaret taşıyor olabilirdi. Kız da aynasızlarla konuşulmaması gerektiğini, herhalde anasının dizlerindeyken öğrenmişti.

Geriledi, kardeşine uzanıp kolundan çekiştirerek, “Bizden

uzak durun. Size söyleyecek sözümüz yok,” dedi.

Michael oğlanı işaret ederek, “Kardeşin mi?” diye sordu ve gülümsedi. “İsmin nedir koç? Benim de senin yaşında bir oğlum var.”

“Sakin cevap verme ona,” diye kardeşini uyardı kız.

“Size zarar vermeyeceğiz,” diye teminat verdi Will. Kız herhalde on üç-on dört yaşlarındaydı, fakat küçük yumruklarını sıkmasından anlaşıyordu ki, eğer tepesi atar da onları savurmaya başlarsa, yanına yaklaşmadığına şükredebilirdin.

Kıza, “Pazar gecesi burada gerçekleşen feci bir olayla ilgili çalışma yapıyoruz,” dedi.

“Leesha,” diye atıldı oğlan, tam da o sırada kız eliyle oğlanın ağzını kapattı. Oğlan, sabırsızlıktan kıvranıyor gibiydi. Belli ki bir şeyler söyleyecekti ve kız kardeşi de bunu hiç istemiyordu.

“Senin adın ne?” diye sordu Michael.

“Söylemeyeceğiz,” dedi kız, daha önce dediklerini tekrarlayarak. “Pazar gecesi biz bir şey görmedik. Hiçbir şey görmedik. Değil mi Cedric?”

“Sen dedin ki...” diye başlamayı denedi oğlan ama başka bir şey söyleyemeden, ağzı tekrar kız kardeşi tarafından kapatıldı.

Michael, sesini alçaltıp “Hangisini istersin?” diye sordu.

Will, “Sana kalmış,” diye yanıtladı onu.

“Emin misin?”

Will kafasını sallayarak onayladı.

“İyi o zaman,” dedi Michael. “Bana bak kızım, sana son kez soruyorum, ona göre. Adın nedir?”

Kızın, hâlâ meydan okuyan bir hali vardı ama yanıt verdi yine de. “Jasmine.”

“Ne güzel isim,” dedi Michael. Kızda yumuşama emaresi görmeyince de, sesine tekrar buyurucu bir ton yerleşti. “Benimle geleceksin.”

“Siktir git başımdan.”

Michael ile Will şöyle bir bakiştılar. “Yaşına göre ağzın pek bozukmuş, kızım.”

“Ben senin kızın değilim!”

“Tatlım, bu işi sahiden bu derece zorlaştırmayı istiyor musun?” Michael, ellerini kalçalarına yerleştirdiğinden, ceketi sıyrılıp açılmış ve böylece meşin kılıfında durmakta olan dokuz milimetrelik de ortaya çıkmıştı; bu olmasaydı, hareketini epeyce kadınsı bir jest olarak algılamak mümkün olabilirdi. Tipik polis hamlesi: karşındakini erkenden yıldır ve sık sık da korkut. İşe yaradı da. Kızın gözlerindeki korkuyu okumak mümkündü, bakışlarını yere indirdi, içindeki tüm savuşma isteği uçup gitmişti.

Will’e göz kırptı Michael, sanki “Bu işler böyle yapılır,” der gibiydi. Kıza “Annen içeride mi?” diye sordu.

“İşte.”

“Size kim bakıyor peki?”

Kız anlaşılabilir bir şeyler mırıldandı.

“Ne diyorsun?”

Kız, oğlana bir bakış attıktan sonra, “Cedric’in başına bir şey gelmez, değil mi?” diye sordu.

“Kardeşin mi o senin?” diye sordu Michael.

Önce bir tereddüt etti, sonra da evet anlamında başını salladı kız.

“Size kimin göz kulak olmakla yükümlü olduğunu ve neden okulunuzda olmadığınızı öğrendiğim an, kardeşin de iyi olur tabii.” Elini kızın omzuna koyup onu binaya doğru yön-

lendirdi. "Böyle çılgınlık atarak ortalıkta koşmamanız gerekir."

Kız tekrar bir şeyler mınıldandı, Will anlayamamıştı söylediklerini. Michael önce güldü, sonra da Will'e, "Bakalım, göreceğiz," dedi.

Will, ikisinin binaya girişini izledikten sonra oğlana döndü. "Cedric? Adın bu, değil mi?"

Oğlan, kafasını sallayarak tasdik etti.

"Benimle gel bakalım." Elini oğlana uzattı ama beriki, çirkin ifadeli bir kaç çatmayla karşılık verdi ona.

"Çocuk değilim ben, orospu çocuğu."

Will iç geçirdi. Posta kutularına yaslandı, gidişatı biraz daha kolaylaştırmayı deneyecekti. "Sana sadece birkaç soru soracağım."

Cedric, kız kardeşini yankılar gibi konuştu. "Sana söyleyeğim bir şey yok." Bunu söylerken, alt dudağını abartılı bir biçimde bükmüş, incecik kollarını da tıpkı gangsterlerin yaptığı gibi göğsünde kavuşturmuştu. Bu sahneye kahkahalarla gülebilirdi Will, fakat bu oğlanın her çeşit silaha, muhtemelen polislerden daha rahat ulaşabildiğini de biliyordu.

"Bana bak," dedi Will, başka bir numara deniyordu şimdi. "Sıfır, sekize ne demiş, biliyor musun?"

Oğlan omuz silker gibi gözüküyordu ama meraklandığı belliydi, en azından Will'e göre.

"Ne güzel kemer' demiş."

Tam gülümseyecekti ki, kendini tutmayı başardı oğlan. "Çok boktan espiydi be!"

"Biliyorum," diyerek kabul etti Will. "Sadece benimle konuşmanı sağlamaya çalışıyorum."

"Konuş'cak bi' şey yok."

“Aleesha’yı tanır mıydın?”

Zayıf omuzları, bir küçümseme hareketi yaptı, ancak henüz bir çocuktuk ve duygularını saklama hususunda yeterince ustalaşmış değildi.

“Baksana, bu Aleesha senin arkadaşın mıydı?” diye bir tahmin yürüttü Will. “Belki de sana göz kulak oluyordu.”

Oğlanın omuzları yine bir inip kalktı.

“Bu civarlarda onu sorup soruşturdum, biliyor muydun? Bazı arkadaşlarım var, onlara sordum onu. Epey güzel bir kıza benziyormuş.”

Oğlan, ayağının ucuyla betona vurdu. “Belki de.”

“Sana baktı mı?”

“Büyük annem ondan uzak durmamı söylerdi, çünkü kötü şeyler yapıyormuş.”

“Ah, evet,” dedi Will. “Aleesha’nın çok da iyi bir işi yoktu sanırım. Ama seninle arası hep iyiydi, değil mi?”

Bu sefer onayladı oğlan.

“Bir arkadaş kaybetmek zordur.”

“Kuzenim Ali, geçen sene öldü. Yatağında vurdular.”

Will, oğlanın önünde diz çöktü. “O gece herhangi bir şey gördün mü, Cedric?”

Oğlanın gözleri kıpkırmızı olmuştu ve muhakkak ki, ko-yuvermek istemediği gözyaşları ile doluydu.

“Bana anlatabilirsin, Cedric. Senin canını yakacak değilim. Başını belaya sokabilecek bir şey de yapmayacağım. Tek umursadığım şey, Aleesha’ya bunu yapanı bulmak. Çünkü o iyi bir kızdı. Sen de bunu biliyorsun. O sana göz kulak olurdu, şimdi sıra sende.”

“Sana hiçbir şey anlatamam.”

Will, cümleyle oynuyordu. “Anlatamaz mısın, yoksa an-

latmaz mısın?" Aklına bir fikir gelmişti. "Seni tehdit eden biri var mı? Mesela, Baby G olabilir mi?"

Oğlan, hayır anlamında başını salladı.

"Ben, sadece arkadaşının canını kimin yaktuğunu bulmaya çalışıyordum," diyerek bir teşebbüste daha bulundu Will. "Bana güvenebilirsin."

Oğlanın yüzü tekrar sertleşti ve baştaki o gangster ifadesi belirdi. "Güvenmek, benim kitabımda yazmaz."

Will, Evler tarafında büyümüş değildi ama çocukluğunda o da kendisine yardım etmeyen –veya edemeyen– bir dolu yetişkine içini dökmüştü. Kimin iyi yahut kötü olduğunu anlamamanın bir yolu da yoktu. Parlak bir rozet, her zaman doğru yolu göstermezdi insana.

"Bunu gördün mü?" diye sordu Will, parmağıyla yüzünün kenarını işaret ederek, oradan başlayıp boynuna doğru uzanan yarayı gösteriyordu. "İşte bu," dedi Will "Birini ele verdiğim için olmuştum. Senden çok da büyük değildim o sırada."

Cedric, kafasını eğip yaraya baktı. "Canın yandı mı?"

"İlk başta, evet," diye itiraf etti Will. "Ama sonraları, hissetmemeye başladım ve uyandığımda hastanedeydim."

"Hasta mı olmuştun?"

"Epey bir kan kaybetmiştim."

"Ölüyor muydun?"

Will aslında en derindeki karanlık sırlarını paylaşmak isterdi, ama hikâyeyi sırf çocuğun ağzından laf alabilmek için anlatmıştı. "Doktorlar bana çok iyi baktılar."

Kafasını tamam der gibi sallamadan önce, Will'in boynundaki yaraya uzun uzun baktı oğlan. Sokaklarda, ölümden dönmek bir onur nişanesiydi, hele ki tehlike dolu yollardan edinilmişse.

Will elini cebine sokup bir kart çıkardı. “Burada, benim cep telefonumun numarası yazıyor. Eğer aklına bir şey gelirse veya canın sadece konuşmak istese bile, beni ara. Olur mu? Yani, illa da Aleesha ile ilgili olmak zorunda değil.”

Cedric tekrar baktı Will’in yarasına, sonra birileri tarafından izlenme ihtimaline karşılık, kartı hemencecik avucunun içine sakladı. “Şimdi gidebilir miyim?”

“Tabii,” dedi Will. “Ama beni ara, olur mu? Gündüzmüş, geceymiş farketmez.”

“İyi.” Oğlan, elleriyle posta kutularına vurarak fırlayıp çıktı.

Will doğrulup arkasını döndüğünde, Michael’ın bu defa yanında Jasmine olmadan, park yerinden kendisine doğru gelmekte olduğunu gördü. Yüzünün yan tarafında, alt kısma doğru bir çizik vardı. Yakasına da kan damlıyordu.

Will dönüp önce binaya, sonra Michael’a baktı. “İyi misin?”

“Bana vurdu. İnanılmaz, değil mi? Kaç yaşında ki bu, on iki filan mı?” Başını salladı, öfkeli den ziyade şaşırmış gibi bir hali vardı. “Onu merdivenlerde takip ediyordum, ama ben farkına bile varmadan, tüyüverdi. Arkasından koştum, bağından yakaladım, ama bu küçük şeytan dönüp yüzüme bir tane geçirmez mi?” Olayı göstermek için kendi yumruğuyla bir hareket yaptı. “Neyse ki tam bir kız gibi vurmuş, değil mi?” Will, bu cümleyi hiç anlayamamıştı. Ona bugüne dek sadece bir tek kadın vurmuştu ve Angie de patlattı mı sıkı patlatırdı.

Michael, tekrar dönüp binaya bakmaya başlamıştı. Bir perdenin aniden çekildiği görüldü. “İşte, kızın yeri orası. Üçüncü kat.”

“Annesi evde mi?”

“Kahretsin,” dedi Michael, ses tonu Will’in sahiden bu kadar bön olup olmadığını merak eder gibiydi. Yanağındaki keşiğe bir dokundu, sonra da parmaklarının ucuna bulaşan kanı izledi. “Galiba tımaakları yüzümü yırttı. Kötü görünüyor mu?”

“Çok da kötü değil,” diye yalan söyledi ona Will. Mendilini çıkarıp verdi. “Gidip onu yakalamak ister misin?”

“Ne? Ona kelepçe takayım da gece haberlerine malzeme olayım, öyle mi? Hem de küçük bir çocuğu dağıtmaktan dolayı. Hayır, teşekkür ederim. Hem saçlarını yolsan, yine de konuşmaz bizimle şimdi.” İnleyerek kaldırımın kenarına oturdu. Will de ne yapacağını bilemediğinden, onun yaptığını yaptı.

Michael, tekrar güldü. “Vay canına, sıkı çocukmuş.” Mendilin üzerindeki kan lekeçiklerine bakıyordu. “Keşke bıraksaydım da, sen uğraşsaydın. Daha yumuşak bir dokunuşa cevap verirdi belki.” Sonra, ne dediğinin farkına vardı. “Hey, öyle vurmak filan yok işin içinde...”

“Tamamdır, takma kafana.”

“Yine de,” dedi Michael, bir yandan da mendili ikiye katlayıp tekrar yanağına bastırıyordu. “İnsanlar bunu hâlâ kullanıyormuş da ben farkında değilmışim,” dedi.

“Eski alışkanlık,” diye itiraf etti Will. Bayan Flannery, yetimhanedeki tüm oğlan çocuklarının cebinde mendil taşınmasını zorunlu kılmıştı. Bu uygulamanın sebebini asla sorgulamamış, tüm çocukların yaptığı normal bir iş saymıştı Will.

“Kardeşinden bir şey öğrenebildin mi bari?” diye sordu Michael.

“Cedric konuşmadı.”

“Sence bir şey biliyor mudur?”

Will’e göre elbette biliyordu, ama bazı sebeplerden dolayı bunu söylememeyi yeğledi. “Hayır. Bir şey bilmiyor.”

“Emin misin?”

“Kesinlikle,” dedi Will. “Aslında ağzı kalabalık bir oğlan. Konuşabilirdi de.”

“Taşaklarına tekme yemediğin için şanslısın.” Michael, mendili tekrar katlayıp Will’e uzattı. “Kusura bakma,” dedi sonra, mendili tekrar geri çekerken. “Karıma vereyim de yıkasın bunu, sana öyle getiririm,” dedi.

“Gerek yok,” dedi Will bez parçasını geri alırken. Michael Ormewood’un karısının, kendi çamaşırını yıkaması düşüncesi, onu biraz tedirgin etmişti.

“Dostum,” dedi Michael, dirseklerini dizlerine dayayıp başını aşağı eğmişti. “Bu kız bana biraz Cynthia’yı anımsatıyor, bunu da söylemeliyim. Gözlerindeki ateş filan aynı, anlıyor musun?”

“Öyle mi?” diye sordu Will. Bir yandan da Michael’ın daha evvelkine göre, ölen komşu kızla ilgili bambaşka bir görüntü çizdiğini düşünüyordu şu anda.

“Yanlış anlama sakın, Cyn iyi bir çocuktur. Ama isyankar bir tarafı da vardı. Senin annenle baban boşanmış mıydı?”

Bu soru Will’i gafil avlamıştı. Suratından belli oluyor olmalıydı.

“Beni ilgilendirmez sanırım bu mesele,” dedi Michael, eliyle boynunu sıvazlayıp, tekrar binaya baktı. “Babam öldüğünde, onun yaşındaydım. Belki de onunla ilgilenmek isteyişimin sebebi budur.”

Will, adamın o anda hangi kızıdan bahsettiğinden pek emin değildi.

“Düşünüyorum da, ergenlik döneminde insan biraz asileşiyor, annenle baban da tam o sıralar boşanınca, daha kötü oluyor. Bazı şeyleri zorlamaya başlıyorsun. Sınırları zorlamak istiyorsun, başkaları seni geri çekmeden ne kadar ileri gidebileceğine bakıyorsun. Annem de beni yakamdan tutup çekiverdi. Annem bana hep göz kulak olmaya çalışmış, elini üstümden hiç çekmemiştir. Bugünkü çocukların ana-babası pek böyle yapmıyor. Kötü polis olmak istemiyorlar.”

Will bir tahminde bulundu. “Cynthia da Phil’in bildiğinden daha mı yırtık bir kızdı?”

“Belki benim bildiğimden bile daha yırtıktı,” diye itiraf etti Michael. “Yahut da bilmek istediğimden.”

“Bu kulağa dürüstçe yapılmış bir hata gibi geliyor.”

Michael, Will’e gülümsedi. “Lisedeyken tanıdığım bir kız vardı. Doğrusu müthiş bir kızdı. Benimle muhatap olmazdı. O kızı benim kuzenim kapmıştı. Sıska bir oğlandı, hani derler ya, kafasından başka yerde tüyü yok diye, o cinsten.” Michael, Will’e baktı. “Bu bahsettiğim tipi bilir misin?”

Will, başıyla evet dedi, çünkü anlaşılan ondan beklenen buydu.

“Elinden bir bok gelmez,” diye devam etti Michael. “Ve böyle bir kızla birlikte oldu. Bu kadarla da kalsa iyi, kız bir de kendisine dokunmasına, onu becermesine izin verdi.” Bu seferki kahkahası kulağa farklı geliyordu. “Genellikle malı götüren ben olurdum, o değil. Anlıyor musun?” Dönüp Will’e baktı. “Keşke o kızın peşine düşmeseymişim.”

Will’in kafası karışmıştı.

“Kimin? Jasmine’in mi?”

Michael tekrar arkasını dönüp binaya bakmaya koyuldu. “Bırakum, gitti. Ama ikinci kez şey olunca... Hani bazen bey-

nin aynı anda milyar tane şeyi düşünür ya... Sürekli Cynthia geliyor aklıma, koşuşu, çite takılıp düşüşü. O çiti geçen sene onarmam gerekirdi. O körolası çiti onarmalıydım." Elleriyle gözlerini kapattı. "Tanrım."

Will, ne yapacağını şaşırmıştı. Bir saat evvel, Angie ile yat-tığı için bu adamı eşek sudan gelinceye kadar dövmeyi iste-mişti. Şimdiyse onun için üzülüyordu.

Michael konuşmasına devam etti. "Jasmine öyle koşup gi-derken, aklıma gelen buydu. Cynthia'nın bizim arka bahçe-de koşarkenki hali. Ve düşünmeden, ayağından yakaladım kızı, durdurmak için. İşte böyle... Cynthia gibi canı yanma-sın istedim." Will'e döndü. "Greer'in dediği zamana ihtiya-cım varmış, meğer. Bu mesele düşündüğümde de fazla sars-tı beni. Sence bir sakıncası var mı?"

Soru Will'i şaşırtmıştı ama hemen razı oldu. "Gayet uy-gun."

"Seni böyle yüzüstü bıraktığım için üzgünüm. Kafayı ye-miş kanılar gibi konuşuyorum, farkındayım. Aynen öyle dav-ranıyorum. Bütün bu saçma sapan konuşmalar yüzünden, ruh hastasının teki olduğumu düşüneceksin." Başını salladı tekrar. "Şöyle birkaç gün yeter bana. Bu işin üstesinden gel-mek ve olup bitenlerle yüzleşebilmek için."

"Tabii," dedi Will, Michael'ın kendi kendine böyle bir so-nuca varmasından memnundu. Adamın bütün sabah kafası-nı toparlamaya çalıştığı açıktı. "Ne gerekiyorsa yapmalısın."

"Olayların içinde olayım, yeter. Neler oluyor, bileyim. Sa-kıncası olmaz umarım. Ayağına dolaşmak istemem, dostum. Ama her şeyden kopup gitmek de istemem. Senin bu götleği yakalayacağını biliyorum, ama bu vakada ne olup bitiyor, ba-na bildirmelisin."

Will, bundan çok da memnun olmamıştı, ama çaresiz “Tabii,” dedi. “Ne zaman istersen arayabilirsin.”

Michael “Teşekkür ederim,” derken, Will, onun sesindeki rahatlamayı duyup, gözlerindeki minnettarlığı okudu. “Teşekkür ederim.”

Bölüm Yirmi Altı

19:22

John öyle bitkindi ki, neredeyse ineceği durağı kaçıracaktı. Oturduğu yerden fırladı ve şoför tam kapıları kapatacakken “Dur!” diye haykırdı.

Kaldırma adeta yığıldı, sanki kaslarını matkapla oyuyorlardı. Art, gönüllü olarak geç saatlere kadar çalışacak birini sormuş, John da memnuniyetle ortaya atılmıştı, çünkü bulaştığı pisliğin ve Joyce’un kafasını işgal etmesini önlemek için, başka bir işle meşgul olmasının iyi olacağını düşünüyordu. Michael’ın arka bahçesindeki küçük, sarışın kızı düşünmeden bir saniyesi bile geçmiyordu. Geçen gece, uykusunda öyle bir şiddetle titremişti ki, sonunda uyanmıştı. Tüm vücudu ter içindeydi, rahatsız bir uykuya dalana kadar bir sağa bir sola dönmüş durmuştu.

Art'ın bahsettiği fazla mesai, insanın düşmanına bile reva görmeyeceği cinsten pis bir işti: elektrikli süpürge sisteminin ana süzgeçlerinden birindeki bir tıkanıklığı temizlemek. Yerin altına gömülü depo, milyonlarca kilo halı tozu, Cheerios ve bozulmuş şekerleme karışımından oluşan iğrenç bir maddeyle doluydu. Arabayı yıkamaya yollamadan evvel, içinden vakumladıkları bütün pislik yani. John, kapaktan zar zor sığıp da içeri girdiğinde, deponun genişliğinin belki on ayak, çevresinin de sekiz ayak kadar olduğunu ve düşünmek istemese de daha ziyade bir tabutu andırdığını fark etmişti.

Art, bir el feneriyle kauçuk eldivenler vermişti John'a. Fenerdeki piller yarım saat kadar dayanmış, eldivenler ise daha ana giriş ağzını açamadan birbirine yapışmıştı. John, çıplak elleriyle pis boruya yapışmış ve insan saçı olduğunu sandığı bir kütleyi oradan çıkarmıştı. Ortalama bir insanın bir günde bıraktığı deri parçalarıyla sümük miktarını düşündü ve açık havaya çıkamadan, muzlu sandviçinin ağzına geldiğini hissetti.

"Askeri timler gibisin vallahi," demişti ona Art. John'un kül rengi yüzüne bakmış, gömleğindeki kusmuk izini görmüş ve eline bir ellilik tutuşturmuştu. İki saatten az bir iş için elli papel. Art miktarı iki katına çıkarsa, John kendi kusmuğuna bile daldı.

Yaşadığı binaya dönüp odasına doğru yürürken, ciğerlerini taze havayla doldurdu da biraz kendine geldi. Hava nasıl olursa olsun, sokakta daima bir koku vardı. John, o kokuyu hep yoksullukla bağdaştırırdı. Muhtemelen ciğerleri onu emiyor, kılların vakum deposuna takılıp kalması gibi kanserojen maddeler de ciğerlerine yapışıyordu.

"Hey, kovboy."

Binanın önündeki verandada oturan Marta Lam'ı gördü John. Baştan aşağı siyah derilere bürünmüş ve her zamankinden fazla makyaj yapmıştı. Şartlı tahliye memuresine, sanki bu onu ayağa kaldıracakmış gibi teklifsizce şeyler söylemek istedi, ama onun yerine, hep yaptığı gibi "Merhabalar, Bayan Lam," dedi.

Kadın ayağa kalktı, kolları iki yanında, hafifçe döndü. "Bunca hazırlık, rastgele teftişin için."

John ne diyeceğini bilemedi. "Çok hoş görünüyorsunuz," dese biraz ileri gitmiş olabilir, kadınla flört ediyormuş sanısı yaratabilirdi.

'Evet efendim'de karar kıldı ve kapıyı açıp, önden girmesi için ona yol verdi.

"Bay George'u Bosticks'de yakaladık bu sabah," dedi kadın.

"Kim ki o?"

"Senin alt kattaki ahababın."

John, kadının neden bahsettiği anlamamıştı. Sonra anladı. "Benim ahababım değil o," dedi kadına, kadın da ona ses tonunu tekrar gözden geçirmesi gerektiğini hatırlatan bir bakış fırlattı. "Affedersiniz," diye özür diledi. "Yorucu bir gündü. Sizi beklemiyordum."

"O yüzden rastgele diyorlar ya zaten."

Oturduğu kata kadar tam on üç basamak vardı ve John onları adeta sürünerek çıktı. İşin aslı, iki gün önce Michael'ı Grady Evleri'ne kadar izlediğinden ve kuzeninin yediği haltları anladığından beri doğru düzgün uyumamıştı. Siyah kadının korkunç çıgıllıkları hâlâ kafasında yankılanıyordu. Sahil'deki ilk gecesinde, Zebra kendisine tecavüz ederken attığı çıgıllıkları hatırlamıştı John. İkisi neredeyse aynıydı.

Bozuk kilidi açıp kapısını itti. İlk fark ettiği, pencerenin

bir karış kadar aralanmış ve orayı kapatan mukavvanın s  k  lm  ş olması oldu. İkinci olarak ise kokuyu aldı. Bu kokunun kendi bedeninden geldiğini anlaması birkaç saniyesini aldı. Korkunun kokusuydu bu.

“Ortalığı değiştirmişsin,” diyen Bayan Lam,   antasını kapı koluna takıp ellerinin serbest kalmasını sağlayarak işe girmişti. “Evvelce de yaptığın gibi.” Giysilerden başlamıştı kadın, fakat John sadece yatağına bakabiliyordu, yatak her zaman olduğu gibi duvarın sol tarafına değil, k  şesine yanaştırılmıştı.

İçeri kim girdiyse, John’un bunu bilmesini istemişti.

Kadın, buzdolabını kaldırmış altına bakıyordu. “İdrar testin geldi, sonucu iyi,” dedi.

John yanıt veremedi. Annesinin fotoğraflarını karıştırmışlardı. Birisi fotoğrafı ortadan delmiş, John’u resimden kesip almıştı.

“John?”

Kadına başını   evirip baktı.

“Temiz   ıktı,” dedi kadın, sonra da yatağı g  sterdi. “şunu benim için kaldırabilir misin?”

şiltesini kaldırmak için eğildi John. Parmak uçlarına katı ve soğuk bir şeyin değdiğini hissetti.

Bir eli şiltenin altında, diğeri   st  nde, donakalmıştı.

“John?” dedi Bayan Lam. Onu kendine getirmek için ellerini   ırttı. “Haydi, hayatım. B  t  n gece burada duramam.”

John’un açık ağızından aşağı bir par  a salya aktı. G  ğ   kafesinde bir sıkışma hissediyordu. Titremeye başladı.

“John?” Bayan Lam, onun yanındaydı, elini de John’un sırtına koymuştu. “Haydi, kovboy. Neyin var?”

“Ha-ha-hastayım” diye kekeledi, v  cudu ihtila  lar içinde sarsılıyordu. Bağırsaklarında bir kopma hissetti ve altına ka ıracadığından korktu.

“Şöyle otur bakalım,” diye onu yatıştırmaya çalıştı kadın, yatağa oturmasına yardım etti. Elinin tersini alnına bastırdı. “Ter içindesin. Hasta filan olmuyorsun, değil mi?”

“Ben...” John cümle kuramıyordu. “Ben...” Açık pencereye, bir karışlık aralığa baktı.

“Biraz su ister misin?”

Kafasını hızlı hızlı, bir aşağı bir yukarı salladı John.

“Çantamda bir şişe su var.”

Lam, kapının koluna asıdığı çantasına uzanmak için arkasını döndüğü sırada, John can havliyle şiltenin altından bıçağı kapıyı gibi, bir karışlık aralığa doğru fırlattı.

Sanki ağır çekimdeymiş gibi döndü Bayan Lam. John nefesini tutmuş beklerken, yandan gördüğü metalik gri parıltı da pencereye doğru uçuyordu.

Önüne eğilerek, içgüdüsel olarak öksürdü, böylece bıçağın pencere pervazına çarpıp gerisin geri odanın içine düştüğünde çıkaracağı sesi örtmeye çalışmıştı.

“Al bakalım,” dedi Bayan Lam, şişenin kapağını açarak. “Biraz iç de kendine gel.”

John, söyleneni yaptı, sonra ağzını silerken, pencerenin önündeki haliye şöyle bir bakma cüretinde bulundu. Boştu. Hiçbir şey yoktu orada.

“Şimdi iyisin herhalde,” dedi kadın. John’un sırtına vurdu. “Ufak bir nöbet geçirdin herhalde.”

John kafasını sallayarak doğruladı, yanıt verecek halde değildi.

“Şimdi şu şiltenin altına bir bakalım.” Suyu John’a uzatırken, kafasını salladı. “Bu sende kalsın. Benim arabada çok var.”

John ayağa kalktı, bacakları halen titriyordu. Yine pencereye, pencere altındaki halının hizasındaki boş yere baktı. Bı-

çak, pencereden uçup gitmişti herhalde. Başka bir açıklama olamazdı.

John, şiltesini duvara dayadığında, Bayan Lam, "Döşeği de," diye rica etti.

Bu sefer yatağın altında hamamböceği yoktu, fakat halı halen pislikle kaplıydı. Bıçak, John'un öylesine asabını bozmuştu ki, yere dahi düşebilirdi.

"İt şöyle yerine." Kadın, yatağın başucundaki sehpadaki duran kitaplara parmaklarıyla şöyle bir dokundu. Annesinin parçalanmış fotoğrafını görmüşse bile, söylemedi. "Sen okuduğun kitabı bitirdin mi? *Urbervillesli Tess* miydi?"

"Eee," diyebildi John, bu soruyu hiç beklemiyordu. "Evet, efendim."

"Söyle bakalım o zaman, Tess'in bebeğini kim vaftiz ediyordu?"

Kadının makyajlı gözlerine baktı John. Kadın ona göz kırptı. "John?"

Tuzak bir soruydu bu. Onu kandırmaya çalışıyordu. "Tess'in kendisi," dedi sonunda John, doğru olduğunu bilmekle birlikte hata yapmış olmaktan ölesiye korkuyordu. "Rahip, vaftiz etmeyeceğini söyledi, Tess de kendisi yaptı."

"Aferin." Kadın gülümsedi, sonra odaya şöyle bir baktı tekrar. "Kalacak başka yer bakamadın galiba."

Bunu daha önceden de sormuştu kadın. "Bakmalı mıyım?"

Bayan Lam, ellerini daracık kalçalarına dayadı. "Bilemiyorum, John. Burası sana biraz küçük geliyor sanki."

"Zaten, ben..."

"Dugdale dışında bir ev biliyorum. Bay Applebaum diye birine ait. İstersen, bu gece bir arayıp haber uçurabilirim."

"Evet," dedi John. Kadın, daha önce kendisine hiç böyle

yardımcı olmamıştı, şimdi buna kalkışması endişe vericiydi. Yine de, “Teşekkür ederim,” dedi ve “iyi olurdu doğrusu,” diye ekledi.

“O zaman en kısa sürede taşınacaksın, tamam mı? Yarın mesela.”

Bu acelenin sebebini anlamıyordu John, yine de “Tabii,” dedi.

Kadın, çantasını omzuna asıp, eliyle içini yoklayarak anahtarlarını aramaya başladı. “Ha, John! Unutmadan...”

“Evet, efendim?”

“Arkam dönükken, camdan dışarı her ne attıysan...” Kafasını çantasından kaldırmış bakarken, tıpkı bir kedi gülümsemesi vardı yüzünde. “Dikkat et de, yeni evinde aniden karşına çıkmasın.”

John ağzını açtı, ama kadın başını sallayarak onu durdurdu.

“Birilerinin kalkıp da benim işlerime karışmasından hoşlanmam,” dedi kadın ona. “Kodese geri döndüğünde –ve inan bana, şartlı tahliye ile çıkan arkadaşlarının yüzde altmış beşi öyle olacağını söylüyor– bu, Atlanta’daki polis Barney Fife’in sana gıcık olmasından değil, *sen kendin*, eline geçen şansı bok ettiğin için olacak.”

John’un yüreği ağzına gelmişti. Michael kadını aramıştı. John’un alet kutusunun dibine bıraktığı şeyi bulmuş ve bu konuda bir şey yapmaya karar vermişti. John şu anda hapis-te değilse, bunun tek sebebi Bayan Lam’m kurallara göre oynuyor olmasıydı.

“Kendine dikkat et John.” Elinde tuttuğu araba anahtarını John’a doğrultarak, “Sakın unutma cicim, gözüm üstünde,” dedi.

Bölüm Yirmi Yedi

20:48

Will, köpeği akşam yürüyüşüne çıkarmıştı. Betty yol boyunca takır tukur sesler çıkararak yürüyordu. Birlikte geçirdikleri ilk gün köpeği koşturmayı denemiş, ancak yolun çoğunda onu taşımak zorunda kalmıştı. Kendisi, insanların ona yönelttiği tuhaf bakışları görmezden gelmeye çalışarak yürürken, köpeğin, arka bacaklarını altına alıp vücudunu Will'in göğsüne yaslamış olarak dili dışarıda gezmeye böylesine kolayca uyum sağlamasına bozulmuyor da değildi hani.

Poncey-Highlands, mücadeleci sanatçıları, homoseksüelleri ve ara sıra beliren evsizlerin oluşturduğu karışımıyla orta halli bir semt sayılabilirdi. Evinin arka verandasından, Başkan Carter'ın kütüphanesinin bulunduğu Carter Center'ı görürdü Will, Piedmont Parkı da bir komşuluk mesafedeydi.

Hafta sonları, Ponce de Leon'dan kaptırıp dosdoğru Stone Mountain Parkı'na çıkar, orada bisiklete biner, uzun yürüyüşler yapar yahut da öylece oturup, Kuzey Amerika civarındaki en büyük granit parçasının arkasından batmakta olan güneşi izlerdi.

Kuzey Georgia'nın dağları ne kadar güzel olursa olsun, Will eninde sonunda evin aşinalığını, her şeyin yerini sezgiyle bilmeyi, güvenli alanları, dışarıdan pasaklı gözüküp de şehirdeki en iyi yemeği çıkaran, mükemmel servisli lokantaları özlemişti. Çeşitlilik de hoşuna gidiyordu; mesela sokağının sonunda, gökkuşağı renklerine boyanmış bir hippie cemaat evinin, hemen karşısında bir Mennocu kilisesin bulunması gibi. Ya da evsiz takımının, çöp tenekelerinizi karıştırıp dışlerine göre bir parça bulamazlarsa size bağırıp çağırma tarzları. Atlanta, daima Will'in kendi memleketi olmuştu ve eğer Amanda Wagner, onun buraya geri dönmekten dolayı duyduğu mutluluktan haberdar olsaydı, daha ağzını açıp "kızarmış tavuk" demesine bile fırsat bırakmadan, tekrar geldiği tepelere yollardı.

"Merhaba." Koşusunu yapmakta olan bir semt sakini, ona cilveli bir selam gönderdi, tıraşlı göğsü ay ışığında parıltıyordu. Bütün hayatını, geniş bir homoseksüel topluluğuna sahip bir kentte geçirmiş olan Will, böyle küçük karşılaşmaları, erkeklğine bir tehdit gibi değil de, bir övgü belirtisi olarak almayı öğrenmişti. Bununla birlikte, üç okka bile çekmeyen bir köpeği, cart pembe bir kayışla yürütmek (bulabildiği, yeterince uzun tek kayış buydu), nerede olursa olsun, fazlasıyla ilgi çeken bir hareketti.

Ne kadar garip gözüktüğünü düşünerek, kendi kendine gülümsedi, ama günün çoğunda onu esir etmiş olan düşünce-

lere tekrar daldığında, bu gülümseme fazla da uzun sürmedi.

Vakada takılıp kalmıştı ve düşündükçe, Michael Orme-wood hakkında önceden sahip olduğu kötü fikirler iyice şaha kalkıyordu. Bu dedektif, gözünün önünde olduğu müdetçe iyi bir adam gibi geliyordu, ancak yakından bir inceleme, adamın kişiliğindeki kimi açıkları göz önüne seriyordu ki, bunların en belirginini, mesleğini kullanarak kadınları kendisiyle seks yapmaya zorlamasıydı. İşte bu, Will'in atlayamayacağı bir ayrıntıydı. Fahişeler, sokakları süper bir seks ve uyanıcı sohbetler uğruna arşınlamıyordu ki. Bu iş için para alıyorlardı ve siz de buna razı oluyordunuz; fakat işin içine Michael girdiğinde, para muhabbeti pek olmuyor gibiydi. Polis rozetinin verdiği gücü kullanıyordu. Will'e göre, bunun tecavüzden farkı yoktu.

Yine de, son iki günün çoğunu birlikte geçirdiği bu adamın bir tecavüzcü olduğuna da tamamen inanamıyordu bir türlü. Bir baba, bir koca, görünüşte saygın bir polis, kuşkusuz. Ama bir tecavüzcü? Besbelli adamın iki yüzü vardı ve Will düşündükçe, ikisinden de daha az emin oluyordu.

Georgia Soruşturma Bürosu'nda çalışırken, Will'in zamanının çoğu, dehşet saçan canilerin peşinde koşmakla geçiyordu, ama dağlardaki görevi eğer ona bir şey öğrettiyse, bu da insanların nadiren gerçekten iyi veya gerçekten kötü olduğuydu. Yoksulluk, fabrikaların kapanması ve yerel madendeki grev, Blue Ridge'in küçük cemaatine ölümcül bir darbe indirmiş, doğuyla yanlış arasındaki ayrım bulanmıştı. Will, burada sadece insan doğası değil, kendisi hakkında da çok şey öğrendi.

Georgia Soruşturma Bürosu'nun sekizinci bölgesi, eyaletin on dört ilçeden sorumlu en büyük bölgesiydi ve Tennes-

se'ye olduğu kadar, ta Kuzey Carolina eyalet sınırına kadar uzanıyordu. Will'in Kuzeybatı Georgia'daki saha bürosunda tanıştığı insanlar, yöre halkına zerre kadar yakınlık duymuyor, hizmet etmekle yükümlü oldukları insanların çok üstünde görüyorlardı kendilerini. Will'in buradaki şefi, "Yip" Gomez –bu adı, Will'in asla öğrenemediğı sebeplerden dolayı almıştı– daha ilk tanıştıklarında, kendisine şaka yollu olarak, herhangi bir yerel yetenekle hoşça vakit geçirmeye kalkmaktan vazgeçmesini söylemişti. "Ağzında diş kalmış bütün kadınlara, ben çoktan sahip olmuşum zaten," diye güldü. "Ganimet az, evlat. Ganimet az."

Will'in suratı düşüncelerini ele vermiş olmalıydı –Angie hep Will'in kendisi için zararlı olacak kadar fazla östrojen salgıladığını söylerdi– zira bundan sonra Yip, mıntıkanın en boktan işlerini Will'e yıkmaya başladı. Büro tarihindeki en büyük baskınla neticelenen gizli operasyonun da tamamen dışında bırakılmıştı. Ahaliyle çalışarak, tam üç farklı eyalete ve on iki ilçeye yayılmış bir horoz dövüşü teşkilatının ortaya çıkarılmasını sağlamıştı Yip. İşin içine, kendi adamları sayesinde hiçbir hareketi kaçırmayan, komşu bir belediye başkanını da karışmıştı. Rezaletin ortaya çıkmasını sağlayan ihbarı, kocalarının maaş çeklerini kumarda çarçur etmesine öfkelenen ev kadınları yaptığı halde, operasyonun başarsına onlar da ortak edilmemişlerdi. O gece Yip ve diğer çocuklar, 515'inci Sokak'taki Blue Havana'da şerefe kadeh kaldırırken, Will arabasına tıkmış halde, terk edilmiş bir tavuk çiftliğinden, metamfetamin üreten kaçak bir atölyeye dönüştürüldüğü bildirilen şüpheli bir yeri gözlüyordu. Takıldığı nokta, onlarla içmeye meraklı oluşu değil, davet bile edilmemiş olmasıydı.

Her ne kadar, gösterişli operasyonların daima dışında bırakıldıysa da, Will dağlarda yaptığı işin önemli olduğunu düşünmekten hoşlanırdı. Metamfetamin, pis bir uyuşturucuydu. İnsanı insanlıktan çıkarıyor, çocuklarını yol kenarında bırakıp gitmeye itiyor, kafayı bulmasına yardım edecek herhangi bir madde uğruna bacaklarını açmasına sebep oluyordu. Blue Ridge'e gelmeden evvel de metamfetaminin cehennemine çevirdiği bir sürü hayat görmüştü. Kendi yetki alanındaki kaçak bir atölyeyi darmaduman etmek için kolları sıvamıştı. İş tehlikeliydi. Bu bileşiği hazırlayan sözde kimyager takımı, kelleyi koltuğa almışlardı. Ufacık bir kıvılcım, bütün binayı havaya uçurabilirdi. İmalat sırasında ortaya çıkan toz, ciğerleri tıpkı oyun hamuru gibi tıkayabilirdi. Will içeri girip de bulabildiği her cins kanıtı toplamaya başlamadan evvel, bir Tehlikeli Kimyasallar ekibinin gelip ortalığı temizlemesi gerekirdi. Sadece bu atölyelerin temizlenmesi bile, yerel polis teşkilatıyla şerifi iflas ettirmeye yetiyordu ve eyaletin de bir kuruş vermeye niyeti yoktu.

Will bazen belli kişiler için, metamfetaminin yeni bir ışık olduğunu düşünüyordu; çocuklarını giydirmek ve karınlarını doyurmak için değiş tokuş ettikleri bir ürün. Will, Atlanta sokaklarında gördüğü keşleri, tepelerde metamfetamin üreten bazı sıradan insanlarla birleştirmekte epey zorlanmıştı. Bunların melek olduğunu iddia etmiyordu tabii. Bazıları berbat yaratıklardı, alışkanlıklarını sürdürebilmek için her haltı yiyen cinstendiler. Diğerleri o kadar siyah-beyaz değildi. Bunların bazılarını bakkalda veya pizzacıda yahut da pazar günleri çocuklarıyla birlikte kiliseden çıkarken görürdü Will. Böyleleri, genellikle üretime pek bulaşmazlardı. Onlar için daha ziyade bir işti bu, bazıları için de gördükleri tek pa-

ra kazanma yolu. İnsanlar ölmüş, hayatlar mahvolmuş... bu onların meselesi değildi.

Will, onların bu işleri nasıl muntazaman birbirinden ayırdıklarını bilmiyordu ancak Michael Ormewood'da da aynı eğilimi görüyordu. Adam, işini yapıyordu –Allah için, iyi de yapıyordu– ancak bir yüzü daha vardı ki, işte o yüz tam da yardım etmesi gereken insanlara eziyet ediyordu.

Betty, bir çalının altına pislemişti. Will eğilip küçük bir plastik torbayla köpeğin kakasını aldı. Eve doğru giderken, torbayı yol üzerindeki bir çöp kutusuna attı. Komşusunun evinin oradan geçerken, yaşlı kadının geri dönüp dönmeyeceğini düşünerek penceresinden içeri göz attı. Köpek, sanki Will'in düşüncelerini okumuş gibi, tasmağını çekti.

"Pekala," diye onu sakinleştirerek anahtarıyla ön kapıyı açtı Will. Eğilip hayvanın boynundaki tasmayı çıkarınca, köpek odanın içine sıçrayıp kanepeye atladı, sonra da yastıkların arasına kuruldu. Will, her sabah işe gitmeden önce, yastıkları kanepenin arkasına diziyor, buna rağmen köpek onlardan kendine bir yatak yapmayı beceriyordu. Buna bir taht da denilebilirdi aslında, ama koskoca bir adamın, küçücük köpeğiyle ilgili olarak böyle düşünmesi utanç vericiydi.

Will, odasına gidip ceketini çıkardı. Telefon çaldığında, tam da yeğelinin düğmelerini çözüyordu. İlk başta, ahizeden gelen tiz sesin kime ait olduğunu anlayamadı.

"Bağırmadan konuş," dedi Will. "Kiminle görüşüyorum?"

"Cedric ben," diye hıçkırdı oğlan. "Jasmine gitmiş."

Cedric, onu bekliyor olmalıydı, çünkü Will arabasını park alanına çektiği anda ön kapı açıldı ve oğlan, dokuz numaralı binadan dışarı fırladı.

“Bir şeyler yap,” dedi. Suratı, gözyaşı dökmekten şişmişti. Sabahki küçük gangster özentisi gitmiş, yerine kız kardeşi için endişelenen küçük bir oğlan çocuğu gelmişti.

“Her şey yoluna girecek,” dedi Will çocuğa. Bu sözün hiçbir anlamı olmadığını biliyordu, ama yine de böyle konuşmaya mecbur hissediyordu.

“Gel.” Cedric, Will’in elini yakalayıp onu binaya doğru sürükledi.

Will, onu izleyerek üç kat merdiven çıktı. Sahanlığa geldiklerinde, tam Cedric’e neler olduğunu sormaya hazırlanıyordu ki, kapının eşiğinde dikilmekte olan yaşlı kadını gördü.

Kadının üzerinde, rengi atmış mor bir ev elbisesi vardı, ince bileklerine kadar inmiş, aynı renkte çoraplar giymişti. Bir elinde baston, ötekinde ise bir telsiz telefon tutuyordu. Plastikten, siyah çerçeveli bir gözlük takıyordu, saçlarıysa darmadağındı. Yüzü, hoşnutsuzlukla asılmıştı.

“Cedric,” dedi kadın, kalın sesi koridorda yankılandı. “O adamın yanında ne yapıyorsun bakayım?”

“Posil, büyükanne. Yardım edecek.”

“O bir polis,” diye düzeltti büyükanne, öğretmen edasıyla. “Bundan şüpheliyim.”

Bu sırada, halen oğlanın elini tutmakta olan Will, öteki eliyle cebindeki polis rozetini bulmaya çalışıyordu. Öne bir adım atıp elindekini kadına gösterdi. “Cedric, bana torununuzun kaybolduğunu anlattı.”

Kadın, Will’in uzattığı rozeti ve altındaki kimliği büyük bir dikkatle inceledi. “Polise hiç benzemiyorsun.”

“Benzemem,” diye kabul etti Will, kimliğini cebine tıktırırken. “Bu dediginizi, bir iltifat olarak almaya çalışacağım.”

Kadının sesi birden cınladı. “Cedric! Git, odanı temizle.”

“Ama büyükanne...” Kadının dik bir bakışı oğlanı susturmaya ve koşarak odadan çıkartmaya yetti.

Yaşlı kadın kapıyı açtığında, Aleesha Monroe’nun dairesinin tıpatıp aynısıyla karşılaştı Will. Belli ki, kanepeyi yatak olarak kullanıyorlardı; bir yastık, çarşaf ve battaniye dik-katle katlanıp yerleştirilmişti. Kanepenin hemen yanlarında yüksek arkalıklı iki koltuk yer alıyordu, üzerlerindeki kılıf sayesinde yıpranmışlıkları görünmüyordu. Mutfak temiz, fakat dağınıktı, yıkanmış bulaşıklar kurumak üzere etajerin üzerine bırakılmıştı. Bir köşeye sokuşturulmuş olan portatif çamaşırılığa bazı iç çamaşırları asılmıştı. Banyonun kapısı açık duruyordu, yatak odasınınki ise kapalıydı, üzerine bantla Sponge Bob Square Pants’in büyükçe bir posterı yapıştırılmıştı.

“Benim adım Eleanor Allison,” diye kendini Will’e tanıttı kadın, pencerenin önündeki sandalyeye doğru aksayarak yürüdü. “Oturmak istersiniz herhalde.”

Şaşkınlıktan Will’in neredeyse çenesi düşecekti. Her yerde kitaplar vardı, bazıları ucuz ve şimdiden dağılıp gitmeye hazır kutulara yerleştirilmişti, daha fazlası ise düzgün yığınlar halinde odanın zeminine istif edilmişti.

“Siyah bir kadının okuyor olması sizi şaşırttı mı?”

“Hayır, ben sadece—”

“Okumayı sever misiniz?”

“Evet,” diye yanıtladı kadını Will, sadece kısmi bir yalan söylediğini düşünüyordu. Dinlediği her üç kaset için, hiç değilse bir kitabı tamamen okuyup bitirmeye zorluyordu kendini. Bu iş, haftalarını alan, sefil bir görevdi, ama başarabildiğini kanıtlamak için kendini zorluyordu Will.

Eleanor, Will’i izliyor, Will de söze nereden gireceğini dü-

şünüyordu. Bir tahminde bulundu. “Öğretmen misiniz?”

“Tarih öğretmeniyim,” dedi kadın. Bastonuna dayandı ve ayağını, sandalyenin önündeki küçük tabureye yerleştirdi. Will, kadının bileklerinin sargı beziyle sarılı olduğunu gördü.

“Romatizma,” diye açıklama yaptı kadın. “On sekiz yaşından beri çekiyorum.”

“Çok üzuldüm Bayan Allison.”

“Niye üzülüyorsunuz ki, sizin hatanız mı?” Eliyle, karşıındaki sandalyeyi işaret etti ama Will oturmadı. “Söyleyin Bay Trent, Georgia Soruşturma Bürosu ne zamandan beri kaybolan siyah bir kız için özel ajanları göreve koşmaya başlamış?”

Kadının kibirli havası, Will’i bezdirmeye başlamıştı. “Bugün hiç beyaz kız kaybolmamış diye duyduk, o yüzden biz de şansımızı deneyelim dedik.”

Kadın, Will’e ters bir bakış attı. “Komik değilsin, genç adam.”

“İrkçi bir domuz da değilim.”

Kadının gözleri bir anlığına Will’in üzerine kilitlendi, sonra sanki aklı yatmış gibi kafasını salladı ve “Tanrı aşkına, oturun,” dedi.

Sonunda kendine söyleneni yaptı Will. Oturduğu eski sandalye öylesine alçaktı ki, dizleri neredeyse kulaklarına değiyordu.

Bir an önce olaya girmek istiyordu. “Beni Cedric çağırdı.”

“Cedric’i nereden tanıyorsunuz?”

“Bu sabah tanıştık. Atlanta polis teşkilatından bir dedektifle beraber buradaydım. Üst katınızda oturan genç kadının ölümünü araştırıyorduk.”

“Genç kadın?” diye tekrarladı Eleanor. “Kırk yaşından bir gün küçükse, ne olayım.”

Otopsi sırasında Pete Hanson’ın da buna benzer bir söz ettiğini anımsar gibiydi Will, ancak yaşlı kadından duymak, nedense daha kalıcı bir etki yapmıştı. Aleesha Monroe, öteki kurbanlardan en az yirmi beş yaş büyüktü. Katili, alışıldık hedef kitlesinin dışına çıkartan neydi acaba?

Eleanor, Will’e, “Georgia Soruşturma Bürosu, uyuşturucu bağımlısı bir fahişenin ölümüyle niye ilgileniyor ki?” diye sordu.

“Ben, gerektiğinde yerel kolluk kuvvetlerinin yardımına koşan bir dairede çalışıyorum.”

“Çok hoş bir yanıt bu. Ancak halen sorumu tam anlamıyla yanıtlamış değilsiniz.”

“Haklısınız,” diye itirafta bulundu Will. “Jasmine’in kaybolduğunu ne zaman farkettiğinizi söyleyebilir misiniz?”

Kadın, Will’i dikkatle süzdü; bakışları çelik gibi sertti, dudaklarını ise büzmüştü. Will, kadınla göz göze gelmemek için kendini zorluyor, onun sınıftaki öğrencilerine nasıl davrandığını hayal ediyordu. Belki, aptal çocukların en arkada oturmasını isteyen cinsten bir öğretmendi, belki de onları kulağından sürükleyerek en ön sıraya oturtuyor, tahtadaki soruyu bilemedikleri için de bağırıp çağırıyordu.

“Pekala,” dedi Eleanor. “Sanırım Jasmine odasında ev ödevi yapıyordu. Yemeğe çağırdığımda, gelmedi. Gidip odasına baktım, yoktu.”

“Bu sırada saat kaçtı?”

“Beş civarıydı.”

Will, kol saatine baktı fakat televizyondaki dijital saat doğru vakti gösteriyordu. “O zaman, sizin bildiğiniz kadarıyla, beş saatten beri kayıp mı?”

“Bir şey ifade etmesi için, bir gün dolana kadar bekleme-
mi mi söyleyeceksiniz bana?”

“Bunca yolu, size bunu söylemek için gelmedim Bayan Al-
lison. Öyle olsaydı, sadece telefon açardım.”

“Çocuğumun, herifin tekiyle kaçan o siyah kızlardan biri
olduğunu sanıyorsunuz, ama değil. Ben kızımı tanırım.”

“Bugün okula gitmemiş,” diye bir hatırlatmada bulundu
Will.

Kadın birden çöktü sanki. Kucağında duran elleri, Will’e
birer pençeyi anımsatıyordu. Hastalık, onları işe yaramaz şiş-
liklere çevirmişti. “Bir öğretmenine karşılık verdiği için okul-
dan uzaklaştırılmış.”

“Ya Cedric? O da mı?”

“Bu iş, laf sokmaya dönüştü,” dedi kadın, fakat yine de
konuşmaya devam ediyordu. “Ortalıkta fazla gezinme şansım
olmuyor, hele de Vioxx’umu¹ aldıklarından beri. Çocukların
annesi Glory, Cedric’in ufaklığından beri hapiste yatıyor.
Eroin bağımlısıydı, tıpkı Aleesha Monroe gibi. Tek fark,
Glory kurtulmayı başardı.”

Will, kadının sözünün kesmemenin daha iyi olacağını bi-
liyordu.

“Glory’nin başına ekşiyip duruyordum. Bütün gece ayak-
taydım, nereye gitse izliyordum. Sanki onun *teni* gibiydim
ben, o kadar yakındım yani. Bu takibin her saniyesinden nef-
ret etti –şimdi benden de nefret ediyor– ama ben annesiydim
sonuçta ve yapmam lazım gelen de buydu. Onlar için de ay-
nı.” Zorlukla elini kaldırdı, yatak odasının kapalı duran kapı-
sını işaret etti. Kapının altından bir gölgenin hareket ettiğini
gördü Will ve Cedric’in kendilerini dinlediğini anladı.

1) Bu ilaç, 2004 yılında piyasadan çekildi. –çn

Eleanor, konuşmasını sürdürdü. "Glory, bu ikisinin başıboş büyümelerine göz yumdu. Kendi başını belaya sokmayıp iğnesini vurduğu sürece çocukların ne halt ettiği pek umrun da değildi." İç geçirdi, sanki hatıraların içinde kaybolup gitmiş gibiydi. "Jasmine de tıpkı Glory kadar delişmen bir çocuk, ona söz geçiremiyorum. Cedric'in ne işlere bulaştığını görmek için, bu gece dış kapıya kadar yürümek beş dakikamı aldı."

Will, olup bitenden dolayı üzgün olduğunu söylemek istiyordu, fakat biliyordu ki karşısındaki kadının tek yapacağı, söylediklerini düzeltmek, bir hayat boyu doğru olanı yapmaya gayret edişindeki sefaleti ve bunların kendi hatası olmayışını hatırlatmak olacaktı.

"Glory, çocuğunun velayetini kaybettiğinde, Cedric daha bebekti," diye devam etti Eleanor. Öne doğru eğilmeyi başarmıştı. "Cedric akıllı çocuktur, Bay Trent. Eğer kendisini bütün bu pislikten uzak tutarak büyütmeyi becerebilirim, geleceği de olan bir çocuk olacak." Dudaklarını sımsıkı yumdu. "Bana anlatmadığı bazı şeyler var. Kız kardeşini sever, kız kardeşi de onu sever; daha ziyade bir anne gibi sever tabii, çünkü öyle yapmak zorundaydı. Glory, her Allah'ın günü damarlarına o pislği zerk ederken ne yapsın ki kız?" Bir an sustu. "Sanırım, Cedric üzerinde benim daha çok emeğim oldu. Allah için, Jasmine kardeşini gerçekten sever. Kardeşinin buradaki hayata karışmasını, canileri, çeteleri ve serserileri örnek alarak büyümesini istemiyor. Durumu mecburen kabulleniyor, ama kardeşinin çok daha iyisini yapabileceğini biliyor."

"Jasmine daha önceden kaçmış mıydı?" diye sordu Will.

"İki defa, çünkü evde hep bir kavga vardı. Halbuki dün

kavga etmedik. Bütün hafta boyunca kavga etmedik, bir değişiklikti bu. Jasmine bana kızgın değildi yahut da herhangi bir ergenin, kendinden sorumlu olan kişiye duyduğu kızgınlıktan fazlasını duymuyordu.”

“Arkadaşlık ettiği bir çocuk var mı?”

“Çocuk mu? Görüştüğü adam, Jasmine’den on beş yaş büyü.”

“Adı ne?”

“Luther Morrison. Basil Caddesi’nde oturuyor, buradan yaklaşık beş kilometre mesafede, Mandarley Arms tarafında. Onu aradım. Kızın yanında olmadığını söyledi.” İzahata devam etti. “Jasmine’in iki kaçışında da bu adamı aradım. İkisinde de, kızın yanında olduğunu söyledi bana. Onun on yedi yaşında olduğunu zannediyormuş gibi davranıyor, ama gerçek yaşını, benim şuracıkta oturduğumu bildiğim gibi biliyor. Polisi üzerine salmamam için her şeyi yapar.”

“Neden polisi aramadınız? Kız on üç yaşında, adamsa neredeyse otuzunda. Buna, reşit olmayan birinin ırzına geçmek denir.”

“Çünkü bu kızın anasıyla yaşadıklarım bana öğretti ki, kendini mahvetmeye kararlı bir kızı, önüne set çeksen de durduramazsın. Bu adamı tutuklatsam, Jasmine hemen bir sonrakinin kucasına atacaktı kendini ve belki o herif, bu Morrison’dan da beter çıkacaktı, böylesi mümkünse tabii.”

“Büyükanne?” diye sordu Cedric. Halen yatak odasında idi, odanın kapısından içeriye dikizliyordu. “Odamı temizledim.”

“Gel buraya, evladım.” Kolunu oğlana doğru uzattı ve Cedric, büyükannesinin yanına geliverdi. Kadın, Will’e “Jasmine’in kaybolduğunu anlar anlamaz aradım polisi. Ne cevap verdiklerini tahmin edersiniz herhalde,” dedi.

“Yirmi dört saat beklemenizi söylemişlerdir. Eğer daha önce kaçmışsa, o zaman kırk sekiz saat beklemenizi söylerler.”

“Aynen öyle.”

Will, Cedric'e döndü. “Beni aradığında çok sarsılmış bir halin vardı. Niye öyleydi? Anlatır mısın?”

Cedric önce büyükannesine baktı, sonra tekrar Will'e dikti gözlerini. Son olarak omuzlarını silkti.

Kımıldanan yaşlı kadın, elbisesinin ön cebine uzattı elini. “Bay Trent ile birlikte çık, posta gelmiş mi bir bak bakalım, olur mu bebeğim? Bay Trent?” Will, sandalyeden kalkmaya çalıştı. “Anlayışınız için teşekkür ederim.”

Kadıncığının ayağa kalkmaya çalıştığını fark edince, “Lütfen zahmet etmeyin,” dedi Will. “Bir şey bulur bulmaz sizi haberdar edeceğim.” Kadının elini sıkamak için elini uzattı, ama birden romatizmanın bu işi çok acıklı bir hale getireceğini hatırladı. Daha kadını durduramadan, kadın onun elini yakalamıştı bile. Kavrayışındaki kuvvet, Will'i şaşırttı. “Lütfen,” diye yalvardı kadın. “Bulun onu, Bay Trent.”

“Bulacağım, ham'fendi,” dedi Will. Kadının ne kadar gururlu olduğunun ve böyle yardım istemenin ona ne kadar ağır geldiğinin farkındaydı.

Önce merdivenlerden aşağı, sonra da park alanına doğru Cedric'i izledi Will. Yukarıdan vuran ışıklar, her şeyi tuhaf bir biçimde parlatmıştı ve Will vaktin, pazar gecesi Aleesha Monroe'nun öldürüldüğü saatten sadece birkaç saat ileri olduğunu fark etti. Cedric, posta kutularının yanındaki çimenliğe, bu sabah Jasmine'in üzerine atladığı yere doğru yürüdü.

Will, oğlanın elindeki anahtarı kilide sokuşunu ve postayı alışını bekledi, sonra “Bu iş ciddi, Cedric,” dedi.

“Biliyorum.”

“Jasmine hakkında bildiklerini bana söylemen gerek. Neden sana polislerle konuşmamanı söyledi?”

“Sizin hepinizin kötü olduğunu söylemişti.”

Bu, on kilometrelik bir yarıçap içinde kalan insanların tamamına yakınının paylaştığı bir görüştü. “Pazar günü ne oldu, onu anlat bana.”

“Hiçbir şey.”

“Bu defa işe yaramayacak bu, Cedric. Jasmine gitti, sen de büyükannenin ne dediğini duydun. Biz konuşurken kapıyı dinlediğini biliyorum. Kapının altından gölgen gözüküyordu.”

Cedric, dudaklarını yaladı, bir yandan da postadan gelenleri tasnif ediyordu.

Oğlanın önünde diz çöken Will iki elini onun omuzlarına koydu. “Anlat bana.”

“Bir adam vardı,” diye sonunda anlatmaya başladı Cedric, gardı düşünce konuşmasında da belirgin bir düzelme olmuştu. “Jazz’a biraz para verdi, bir telefon konuşması yapması için. Hepsi bu.”

“Ne konuşmasıymış bu?”

“Polisi araması için. Leesha’nın yaralandığını söylesin diye.”

Will, ankesörlü telefona baktı. Kabin karanlıktı, tepe ışığı yoktu. “Ankesörlü telefonda mı aratmış?”

Cedric kafasını sallayarak onayladı Will’i. “Jazz kendi cep telefonunu kullanabilirdi. Ama cep telefonundan, arayanın kim olduğunu bulursun.”

“Peki parasını verdi mi adam?”

“Yirmi papel,” diye itiraf etti Cedric. “Bir de telefon için on sent verdi.”

Will, ellerini oğlanın omuzlarından çekerek topuklarının üzerine çömeldi. "Telefon ne kadar tutmuştur ki, elli sent filan mı?"

"Evet," dedi Cedric. "Jazz, herife on sente hiçbir şey alınmaz dedi, adam da kızdı ona, iki yirmi beşlik tosladı."

Acaba ankesörün içinde o iki yirmi beşlik bulunsa, onların üzerinde katilin parmak izlerine rastlanma ihtimali ne olabilirdi diye geçirdi aklından Will. Sonra, kıza arasın diye ödeme yapan kişinin Aleesha'nın katili olup olmadığını düşündü. Kendi işlediği bir suçu bildirmek için, bir katil niye başkasına para ödesin ki?

"Adamı hatırlayabilir misin?" diye sordu Will.

Oğlan, ellerinin arasındaki postaları karıştırmaya başladı.

"Eğer bir fotoğrafını görsen, onu hatırlayabilir miydin?"

"Beyazdı," dedi Cedric. "Çok da iyi göremedim. Ben şuradaydım."

Will, telefon kabinine baktı. Park alanının ve posta kutularının etrafındaki ışıklar, yetişkin bir adamı kör etmeye yeterdi, ama biri bile telefon kabinini aydınlatmıyordu.

"Sence ne oldu?" diye sordu Cedric'e.

Oğlan hemen yanıt vermedi. Bunun yerine, yine postaları karıştırmaya başladı. "Bana önceden hep söylemişti," dedi. "Luther'e giderken bana hep söylerdi, o yüzden korkmazdım."

"Jasmine telefon konuşmasını yaptıktan sonra, adam ne tarafa gitti?"

Cedric, sokağın çıkışını işaret etti.

"Arabası yok muydu?"

"Bilmiyorum," dedi oğlan. "Biz tam buradaydık, Freddy'e gidiyo'duk, sonra bu adam bize seslendi. Jazz bana gidip

Freddy'yi görmemi söyledi, ama ben onun başına bi'seyler gelmesin diye bur'da kaldım.”

Kızın, karanlık bastırdıktan sonra, tanımadığı bir adamla gitmesine şaşırmıştı Will. Belki de yanlış yollara, büyükannesinin düşündüğünden çok daha erken sapmıştı.

“Nerede bu Freddy?” diye sordu.

Oğlan, sokağın karşı tarafında dikilen bir başka yapıyı gösterdi.

“Telefon konuşmasını yaptıktan sonra, Jasmine seninle mi geldi?”

“Evet, sonra benimle geldi.”

“Adam da bu sokaktan sola döndü, ana yola doğru, öyle mi?”

Cedric kafasını sallayarak onayladı, ancak alt dudaklarını çignemesi, sanki daha söyleyecekleri varmış hissini uyandırıyordu. Will, oğlana biraz daha vakit verdi ve çok geçmeden beriki konuştu. “Jazz diyordu ki, merdivenlerde çılgınlık duymuş, Leesha bağırmış.”

“Ne diye?”

“Orasını Jazz bilmiyor. Sanki canı çok yanıyormuş gibi bağırmış, ama bu önce de olmuştu. Leesha bazen yaramaz adamlarla çıkar, ama umursamazmış, öyle derdi.”

“Cedric,” dedi Will, ellerini tekrar oğlanın omuzlarına yerleştirerek. “Bana karşı doğru, dosdoğru olmanı istiyorum. Jasmine, Aleesha'yı kimin incittiğini görmüş müydü? Kimse onunla konuşmuş mu, ona bir şey anlatmış mı?”

Cedric, kafasını sallayarak olumsuzladı. “Bana dedi ki, hiçbir şey görmemiş ve hiçbir şey duymamış.”

“Peki, bunu bugün söylemiş olduğu gibi mi söyledi? Yani üzerine biraz düşünsen, bir şeyler duymuş da kimseye söyle-

memeye karar vermiş gibi mi söyledi? Ne dersin?"

"Hayır," diye ısrar etti oğlan. "Bana söylerdi."

Will, onun bu dediğinin doğru olup olmadığını bilemiyordu. Belki de kız, kardeşini korumak istemişti. Onu tehlikeye atacak herhangi bir şey söylemek istememiş olabilirdi.

Cedric elini cebine daldırdı ve yirmi dolarlık bir banknot çıkardı. "Jazz'in istediği buydu," dedi Will'e. "O adamın, ona telefon konuşması yapmak için verdiği parayı ben aldım. Beni o yüzden kovalıyordu." Parayı Will'e vermeye çalıştı.

"Benim için sen sakla onu," dedi Will, banknotla ne yapabilir ki? "Jasmine, sen parasını aldığın için gitmedi Cedric. Bunu sen de biliyor olmalısın."

Oğlan, bu söze aldırış etmezmiş gibi gözüktü ve ellerinin arasındaki postalar, kayarak yere düştü. Will, toplamak için hamle ederek öne doğru eğildi. Renklerinden anladığı kadarıyla, on kadar reklam broşürünün dışında, genellikle faturalardan oluşuyordu bunlar. Muhtemelen evine döndüğünde, Will'in de ellerinin arasında "Sadece kısa bir süre için, hemen bizi arayın!" cinsinden kampanyaları haykıran bildiriler olacaktı.

Posta kutularına tepeden bir baktı. "Cedric?"

"Evet?"

"Aleesha'nın buralarda bir posta kutusu var mıydı?"

"Evet," diye yanıtladı onu Cedric ve daha yukarıda duran kutulardan birini gösterdi.

Will, doğrulup kutunun numarasını not etti. "Şimdi içeri girelim, olur mu?"

"Ben iyiyim burada."

"Aleesha'nın dairesinde bakmak istediğim bir şey var. Seni de yukarı çıkarayım."

Cedric merdivenlerden yavaş yavaş çıkıp, anahtarıyla büyükanne'nin dairesinin kapısını açtı, fakat içeri gireceğine, Will'in, Aleesha Monroe'nun dairesine doğru ilerleyişini izledi. Çocuğun sessiz itirazını, ateşten bir damga gibi sırtında hissediyordu Will: *Nereye gidiyorsun? Bana yardım edecektin hani, söz vermiştin.*

Önceden yeleşinin cebine yerleştirdiği anahtar kilide sokup yana doğru çevirdi, ama olmadı. Kapının topuzuna yüklendi ama kapı açılmadı. Will, sağ ve sol kavramlarıyla ilgili bir derdi olduğunu itiraf eden –en azından kendine– ilk insandı ve Tanrı biliyor ya, yorgun olduğu zamanlarda durum daha da kötüleşiyordu. Yine de, bir kilidi açabilmek için anahtar hangi yöne çevirmek gerektiğini bilecek kadar çok kilit açmışlığı vardı. Anahtar tekrar yerleştirdi, bu sefer öteki tarafa çevirdi ve dilin çıkardığı çıt sesini duydu. Bu kez kapı açılmıştı.

Dairede halen aynı tekinsiz hava vardı, sanki orada korkunç işler görülmüş gibi. Sadece koridordan gelen ışıkla aydınlanan odanın girişinde durdu. Yerdeki kan lekesinin dikkatini çekmesi üzerine, eğildi. Islak olup olmadığını anlamak için, hiç düşünmeden parmağını lekenin üzerine bastırdı.

Kaldırdığında, parmağına bulaşan herhangi bir şey yoktu, fakat daireye ilk geldiğinde bu lekeyi fark etmemişti Will. Bir fiskeyle ışıkları açarken aklı hâlâ kilitteydi. Bu sabah, Will kapıyı kilitlerken, Jasmine ve Cedric aşağıda itişip kakışıyorlardı. Sonra, Michael ve Will, son hızla merdivenleri inmişlerdi. Belki de Will kapıyı hiç kilitlememişti. Telaştan unutmuş olabilirdi.

Ama Will kapıyı kilitlediğini, dilin yerine otururken çıkardığı sesi hatırlıyordu.

Daireyi bir kontrol etti, kaybolan veya eksilen bir şeye rastlamadı. Okuma sorunu yüzünden, fotografik bir hafızası olduğundan şüphe ederdi; ancak sahneleri yazabiliyordu hafızasına. Neyin nereye gittiğini ve neyin yerinde olmadığını hatırlardı.

Yine de bir tuhaflık vardı ortada, eksilen bir şey. Dairede bir değişiklik olmuştu.

İvri zıvır çekmecesini aynı gibi gözüküyordu, anahtarlık, bir köşede duran, içinde tariflerin durduğu muhafazanın altına yerleştirilmişti. Will, oraları kontrol etti ve tıpkı Cedric'inki gibi küçük bir anahtar buldu. Bu binaya gelen tüm polis memurları o posta kutularının önünden geçmişti. Will de öyle yapmıştı, fakat kıza postadan herhangi bir şey gelip gelmediğini soran olmamıştı. Will, o sırada da vakanın baş dedektifi değildi. Şimdi Michael'in izne çıkmasıyla, benzersiz Leo Donnelly geçmişti işin başına.

Kapıyı kilitleyip emin olmak için iki kere kontrol ettikten sonra, merdivenlerden inmeye başladı. Evler'deki diğer yüzeyler gibi, posta kutularının üzerine de grafitiler çizilmişti ve Will, müstehcen bir tanesinin işaret ettiği yere bakınca, Aleesha'nın kutusunu bulmakta zorlanmadı. Anahtarı kilide soktu ama güçlkle çevirebildi. Kutunun kapağı sallanarak açıldığında, sorunun ne olduğunu anlamıştı. Küçük bölmenin içi, muhtelif postayla doluydu. Will, desteler halindeki zarfları alıyor, dış yüzeylerindeki parıltılı logoları ve renkleri kaydediyordu. Sonunda, geriye sadece düz, beyaz bir zarf kaldı. Alt köşesinde bir şişkinlik vardı bu zarfın, Will bunu parmaklarıyla yokladığında madeni bir şey var gibi geldi. Şeklinden, bunun bir haç olduğunu söyleyebilirdi. Birisi, zarfın üzerine Will'in çözmeyi beceremeyeceği kadar kıvrımlı bir el yazısıyla adresi yazmıştı.

Saatine baktı Will, üstelik daha önce hiç yapmadığı gibi baktı, öyle ki kaç olduğunu çıkarabildi. Neredeyse gece yarısı oluyordu. Angie'nin, işten çıkıp eve varması yakındı.

Will, Angie'nin ön taraftaki verandasında oturuyordu, sert beton kışını uyuşturmuştu. Kadının nerede olduğu hakkında bir fikri yoktu, cep telefonunun pili de bitmişti. O yüzden, saatten pek emin değildi.

Telefon kendisini yüzüstü bırakmadan evvel Will onu epeyce kullanmış, Atlanta polis teşkilatını arayıp, Jasmine Allison'a ait dosyanın akıbetinin, her yıl düzenlenen binlerce dosyaya benzememesini sağlamaya çalışmıştı. Kızın dosyasına bir TNB¹ ibaresi yerleştirmişler, Luther Morrison da evin ön kapısını tıklatmak üzere gayet bezgin bir polis memuru bulmuştu. Devriyeler evi aramış ve reşit olmayan bir kız bulmuşlardı, ancak bu, aradıkları kız değildi.

Jasmine'in kayboluşuyla ilgili olarak Will'in içinde kötü bir his vardı. Cedric'e göre, kız kardeşi bazı şeyler görmüş, cinayetle bağlantısı olan birileriyle konuşmuştu. Bu durum, kiminle konuştuğuna bağlı olarak, kızı hem harcanabilir, hem de değerli kılardı. Ancak sıra Atlanta kentine gelince, Will'in hissettiği kötü duygular, ona topyekün bir insan avı başlattıramıyordu.

Will, kafasından geçen bu düşünce silsilesi sonunda, kızın merdivenlerden yukarı kaçmadan önce kendisine herhangi bir şey söyleyip söylemediğini bulmak için Michael Ormewood'u aramaya ikna oldu. Michael, görmek istediği son kişiydi aslında. Yazık ki, adam ya evinde değildi ya da telefonunu açmıyordu.

1) Tüm Noktalara Bülteni. -çn

Angie'nin siyah renkli Monte Carlo SS'i, eve uzanan patıkaya girdi. Motordan gelen ses, arabanın bir dolu moloz üzerinde çalıştığı hissini uyandırıyor ve Will, Angie kontağı kapattıktan sonra da devam eden vuruş sesleri karşısında irkilmekten başka şey yapamıyordu. Bu arabayı yenilemek için, bir yılını harcamıştı Will. Geceler, hafta sonları, tatiller... Angie'ye güzel bir şey verebilmeyi, ona A ile C'nin birbirine nasıl bağlandığını gösteren aptal bir kılavuz kitabın yardımı olmadan da, elleriyle yarattığı bir şey hediye edebilmeyi görev edinmişti kendine. Araba yoluna akan taze yağ, suratına inen bir yumruk gibiydi.

Angie, kapıyı açtı ve Will'e "Ne halt ediyorsun burada?" diye sordu.

Kadının iş için kılık değiştirdiğini fark etti Will. Arabanın içinde oturuş biçimi, Will'e de, sokağın bu tarafında bulunan herkese de, kısa eteğiyle mükemmel bir manzara sunuyordu.

"Arabaya ne yaptın böyle?" diye sordu Will.

"Sadece kullandım." Araban dışarı çıktı Angie ve kapıyı öyle bir kapattı ki, araba sarsıldı.

"Yol yağ içinde kalmış."

"Deme yahu."

"Servise de mi götürmedin?"

"Nereye götürecektim ki?"

"Bu taraflarda dünya kadar garaj var. Birine toslamadan adım atamazsın."

"Böyle bir şey yapacak olsam, sana toslardım, bok kafalı seni." Will'i ön kapıdan itti. "Yorgunum, kafam bozuk ve hemen yatağıma girmek istiyorum." Omzunun üzerinden Will'e öyle bir bakış attı ki, sanki onun kendisine katılacağını söylemesini bekliyordu.

“Konuşmalıyız,” dedi Will.

“Neden anahtarını kullanmadın?” Will’e bakmak için kafasını kaldırmaması gerekmemişti; Angie’nin ayaklarında hâlâ topuklu ayakkabılar olduğunu fark etti Will. “Sende hâlâ anahtar var. Niye orada, öyle soğukta oturdun?” dedi Angie.

Nefesi alkol kokuyordu. “İçki mi içtin sen?” diye sordu Will.

Angie iç geçirdi, sonra Will’e viski olduğunu tahmin ettiği alkol kokulu nefesinden bir parça daha üfledi. “Gel içeri,” dedi ona, bir yandan da anahtarını kilide yerleştiriyordu. “Benim komşular, bu sikindirik arabadan her indiğimde, bir görünüp bir kaybolan kış gösterisine doymuşlardır artık.”

Will, onun ardından içeri girip kapıyı örttü.

Topuklu ayakkabılarını tekmeleyerek ayağından çıkardı Angie, onun yerine pembe renkli, parmak arası bir çift terlik geçirdi ayaklarına. Yalın ayak gezmekten nefret ederdi.

“Buraya gelmene gerek yoktu.” Koridorun ışıklarını yakıtı, yatak odasına doğru giderken hem konuşuyor, hem de soyunuyordu. “Hayatımın en berbat gününü yaşadım. Bütün kızlar kafayı Aleesha ile bozmuşlardı ve sanki gün yeterince boktan geçmemiş gibi, bütün gece boyunca ağlayıp kafamı ütülerdiler.” Will, kadının çıplak sırtını gördü, omurgasından aşağı inen eğimin, pembe renkli iç çamaşırlarının altında kayboluşunu izledi, tam o sırada odanın kapısı gümbürtüyle kapandı. Kapının ardından, Angie’nin boğuk sesi gelmeye devam ediyordu. “Saat üçte Tegmen Canton’dan bir mesaj aldım. Erkenden gelmemi istedi ve bütün öğleden sonramı, Ormewood denen puştla birlikte, onun Ahlak Masası’nda çalıştığı dönemden kalma bazı dosyaları aramakla geçirdik.”

Michael’ın bazı dosyalara bakacağını söylediğini anımsı-

yordu Will, ancak, onu son görüşünde içinde bulunduğ u durumu hatırladığında, adamın dosdoğ ru dosya inceleme iş ine girmiş olması onu ş aşırttı.

“Bu lanet olası etekle iki saat oturmak zorunda kaldım,” –tam bu sırada Will, duvara ç arpan bir şeyin sesini duydu, sözü edilen etek buydu herhalde– “yanımda da o dangalak, durmadan ensemde soluyup durdu, sanki en yakın dostum muş gibi salak salak ş akalar yaptı.”

Will, kendi anahtarını yaklaşık bir saat kadar evvel, Alesha Monroe’nun postalarını kahve sehпасına koymak için kullanmış tı, o yüzden onu bütün gece elinde tutması gerekmiyordu. Ş imdi, kanepeye oturmuş, gelen postayı incelemeye, mektupları Angie için düzgün kümeler halinde tasnif etmeye başlamış tı.

“Yemin ederim Will,” diye başladı söze Angie, koridordan gelerek. “Sana yemin ederim ki, bazı bazı ş u zavallı kızların bile, yanlarında çalış tıkları adamlardan, benim bu amsalaklardan gördüğ üme kıyasla daha iyi muamele gördüklerine inanıyorum.”

Mutfağ a doğru yürürken, terlikleri topuklarına ç arpıyordu. Will, buzdolabının kapısının açıldığını duydu, sonra da kulağ ına bardağ a ç arpan bir buz parçasının sesi geldi. Bir şişe açıldı, bardağ a bir sıvı boş altıldı ve ardından buzdolabının kapısı gümbürtüye kapatıldı. Birkaç saniye sonra, Angie kanepeye, Will’in yanına oturmuş, terliklerini ayakından çıkarmış, elindeki kadehten kocaman bir yudum almış tı bile.

Will, kendine engel olamıyordu, sırtı tıpkı Katolik okulunda okuyan kızlar gibi dimdik olmuştu. “Benim önümde mi içeceksin?”

Kadın, çıplak ayak ını Will’in bacağına dayadı. “Sen biraz

daha yakışıklı gözükmeye başlayıncaya kadar, evet.”

“Yapma.”

“Neyi yapmayayım?” diye cilveye başladı Angie, ayağını hafiften ona sürüyordu.

Will, dönüp ona baktı, bu tam da Angie’nin beklediği bakıştı. Angie, ayağı hâlâ Will’in dizine dayalı vaziyette kanepede uzanıyordu. Üzerinde siyah renkli, kısa bir sabahlık vardı, o kadar. Sabahlığın kuşağını, belinin etrafına gayet gevşek bir biçimde düğümlemişti ve Will, kumaşın kıvrımları arasından bir tutam kıl görmüştü.

Boğazında bir kasılma hissetti Will, ağzında biriken salya miktarı öyle çoktu ki, dışarı akıtmamak için dudaklarını kuvvetle birbirine bastırdı.

“Umarım, benim sübyancıyı bulmuşsundur,” dedi Angie.

Will öyle hızla ayağa dikildi ki, birden başı döndü. “Ne?”

“Shelley,” dedi kadın, gayet sakin bir biçimde. “Herhalde hakkında biraz tetkikat yapmışsındır?”

Will, elleriyle gözlerini kapadı, sanki görüşünü engelleyince duydukları değişecekmiş gibi. “Sübyancı, ha?”

Kadın ona eğlendiğini belli eden bir biçimde gülümsedi. “Bağırdığının farkında mısın?”

Will hemen sesini alçalttı. “Bir sübyancıyı mı incelememi istedin Tanrı aşkına?” Şömineye doğru yürüdü, içinden tuğlaları yumruklamak geçiyordu. “Ne tilkiler dolaşıyor kafanda? Şimdi görüştüğün herif bu mu? Yarabbim, ben Ormewood yüzünden kafayı yiyordum, sen tutmuş...”

“Ne dedi sana?”

Angie’nin ses tonu değişmiş, odadaki hava da bununla birlikte soğumuştü sanki.

“Kim ne dedi?” dedi kadına.

Angie, bağdaş kurup açıkta kalan yerlerini sabahlığıyla örterek kanepeye oturdu. "Kimden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun."

"Hayır," dedi Will. "Bilmiyorum."

Angie, içkisini sehpaye koydu, postaların hemen yanma. "Ne bu böyle?"

"Onunla yattığını biliyorum."

"Kusursuz centilmen Michael Ormewood. Sana bütün ayrıntıları anlatmıştır herhalde, değil mi?" Will'in sehpaye bıraktığı posta yığınlarından birine uzanırken, kuru kuru güldü. "Bu işi karşılıklı konuşup, birbirinize eksiklerinizi göstermek epey eğlenceli ve öğretici olmuştur sanırım. Götverenin bu öğleden sonra bunca keyifli olmasına şaşmamak gerek."

"Bana tek söz etmedi o," dedi Will. "Ben olanı kendi kendime buldum."

"O zaman dedektifimize bir altın yıldız!" Sanki Will'le kadeh tokuşturacakmış gibi elindeki bardağı havaya kaldırmıştı. Sonra kocaman bir yudum aldı içkisinden. Will, içkinin onun boğazından geçişini izledi; yutkundu Angie, sonra bir daha ve bardak boşalmıştı.

Will arkasını dönüp şömine rafındaki resme bakmaya başladı. Üç parçalı bir resimdi bu; üç tuval, açıldıklarında ve kapandıklarında iki ayrı görüntü oluşturacak biçimde birbirine bağlanmıştı. Will, Angie'nin bu hileden hoşlandığını düşünürdü hep. Tıpkı Angie gibiydi bu üçlü de, içi başka, dışı başkaydı. Aklına gelmişken, tıpkı Michael Ormewood gibiydi de. Ne harika çift ama!

"Aleesha'nın postası mı bu?" dedi Angie, sonunda sehpanın üzerinde duran şeyleri fark etmişti. "Sadece bunu mu buldun?"

Will, başını sallayarak onayladı.

“Michael’in ekibi daha önceden neden incelememiş bunu?”

Boğazını temizledi Will. “Orasını bilemem.”

“Çöp, çöp, fatura, fatura.” Angie teker teker hepsinin içine baktıktan sonra, zarfları arka arkaya sehpanın üzerine atıyordu. “Bu nedir?”

Will yanıt vermedi, ama Angie de aslında ona sormuyordu zaten.

Zarfın açıldığını, içinden bir mektubun çıkarıldığını duydu. “Güzel haç,” dedi Angie. “Aleesha’nın bunu taktığını görmüştüm, hatırlıyorum.”

Will resme baktı, içinden bu resmin, Angie’nin içini gösterebilen bir ayna olmasını diliyordu. Belki de öyleydi sahiden. İkisi de bir nebze bile anlam ifade etmeyen iki soyut görüntü.

Will, Angie’nin arkasına geçtiğini hissetti, elini ceketinin cebine daldırıp Will’in kayıt cihazını tutmuştu. “Bu yeniymiş.” O kadar yakınında duruyordu ki, Will bedeninin sıcaklığını bile hissedebiliyordu.

Kadının aletle cebelleştiğini anlayınca ona döndü. “Turuncu düğmeye basmalısın.”

Angie cihazı uzattığında, kadının parmağının kayıt düğmesi üzerinde olduğunu gördü Will. Kendi başparmağını, kadının işaret parmağı üzerine hafifçe bastırdı ve alet kayda geçti.

“Teşekkürler.”

Will, ona bakamıyordu. Tekrar sırtını döndü, şömüne rafına doğru eğildi. Angie ise kanepeye dönüp oturdu. Bardaktaki buzdan gelen bir ses duyuldu, Angie muhtemelen bardakta içki kalmadığını unutmuştu.

“Sevgili anneciğim,” diye sonunda okumaya başladı Angie. “Biliyorum ki, sana sadece para istemek için yazdığımı sanıyorsun, fakat öyle değil. Sana yazmamın sebebi, artık senden hiçbir şey istemememdir. Beni daima terk edip gitmekle suçladın, ancak esas giden sendin. Beni parya yapan da sendin. Kutsal Kitap der ki, anne babanın günahları çocuğa da geçermiş. Ben sizin günahlarınız yüzünden dışlanmış, sadece diğer Parya ile birlikte yaşayabilen, dokunulmaz biriyim.’ Burada adını başka türlü yazmış bu kız: A-L-E-E-S-H-A yerine A-L-I-C-I-A diye yazmış.”

Will’in boğazından öfkeli bir ses çıktı. Angie’nin şu yaptığının, kendisi için Çince konuşmaktan hiç farkı yoktu.

“İmza atarken adını doğru yazmış, en sık rastlanan biçimiyle yani. Herhalde sokaklara düştüğü sırada değiştirdi yazımını.” Angie durmaksızın konuşuyor, Will de onu dinlemeden edemiyordu. “Posta damgasından anladığımız kadarıyla, iki hafta kadar önce yollamış bunu. Yeterince pul yapıştırmadığından geri yollamışlar. Bence haç ağırlık sınırını aştı veya aletlerin birine yakalandı.” Bir an durdu. “Annesiyle konuşacak mısın? Posta kodunun ait olduğu yer, buradan çok da uzak sayılmaz. En fazla yirmi kilometre. Kadın, kızının öldüğünü bile bilmiyordur belki.”

Will, ona döndü. Angie bir elinde tuttuğu zarfı, sanki en ufak bir noktayı bile gözden kaçırmamak ister gibi ters çevirdi. Başını kaldırınca, Will’in ona baktığını gördü. “Will?”

“Keşke parmaklarımı şıklatıp, seninle hiç tanışmamayı dileseydim ve bu gerçekleşseydi,” dedi Will.

Angie zarfı bıraktı. “Keşke.”

“Öyle bir adamla ne işin var senin?”

“İstedigi zaman çekici olabiliyor.”

Michael'dan söz ediyordu. "Bu... adamın kızları kullandığını öğrenmeden önce miydi, sonra mı?"

"Önceydi, ahmak."

Sert bir bakış attı ona Will. "Şu anda bana kızmak için pek bir sebebin olduğunu sanmıyorum."

Angie boyun eğmişti. "Evet, haklısın sanırım."

"Neyse, bu Shelley sübyancı demek..."

Angie, sanki komikmiş gibi gülümsedi. "Aynı zamanda katil de."

"Bütün bunları bir tür şaka mı sanıyorsun?"

Angie, dirseklerini Will'in dizlerine dayadı ve her duruma hazırlıklı olduğunu belirten bir edayla gülümsedi. "Bana kızma, bebeğim."

"Seksi bu işe alet etme."

"Ama benim insanlarla tek iletişim kurma yolum bu," diye dalga geçti Angie. Aslında bunu ona bir zamanlar bir psikiyatr söylemişti. Will, Angie'nin psikiyatr kadınla da yatıp yatmadığını bilmiyordu, ama tespit tam yerine oturan türdendi.

"Angie, lütfen."

"Bu gece burada olmanın, senin için pek hayırlı olmadığını söylemiştim." Doğruldu ve zarfı Will'in eline tutuşturdu. "Haydi, Willy," dedi, adamı kapıya doğru itekleyerek. "Evine git artık."

Bölüm Yirmi Sekiz

8 ŞUBAT, 2006

09:24

Angie, Gina Ormewood'u, Ken'in emekliye ayrılması şerefine düzenlenmiş olan eğlenceden hatırlıyordu. Ağır makyajın sivilceleri daha beter belirginleştirdiğinin ve on kâğıttan azına mal olan bir kuaforün insana pek faydasının dokunmadığının canlı kanıtı sayılabilecek, fareyi andıran bir kadındı. Eğer aynı gece kadının kocasıyla yatmamış olsaydı, muhtemelen onunla ilgili hiçbir şey hatırlamazdı Angie. Bu meyanda, Gina'nın Piedmont Hastanesi'nde çalıştığını biliyordu ki, dolambaçlı bir biçimde söylemek gerekirse, burası da Angie'nin işine giden yol üzerindeydi. Cheshire Köprüsü Yolu üzerindeki içki dükkanının önündeki şerit böyle adlandırılabilirse tabii.

Angie, hastaneyi Gina Ormewood'un orada olduğundan emin olmak için aramıştı. Kadının vardiyası yirmi dakika içinde başlıyordu, ancak Angie'nin beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Hastaneye vardığında, erken geldiğine memnun oldu. Arabalar sokağı doldurmuş, üst kısımdaki park yeri kullanılamaz hale gelmişti. Bir süre sonra vazgeçti Angie. Acil Servis'in dışında bekleyen polis müsveddesine kimliğini gösterdi ve daracık bir yere arabasını bıraktı.

Acil Servis girişinde onlarca insan bekliyordu, hepsinin parmaklarının arasında birer sigara vardı. Dumanların arasından geçerken nefesini tuttu Angie. Sigaradan nefret ederdi, çünkü ona hep Will'in bedenindeki yanıkları anımsatırdı. Birisi, Will'in sırtını sigarasıyla yakarak saatler geçirmiş, kabuslarının hizasına müstehcen görünümlü şekiller yapmıştı.

Bunu düşününce irkildi Angie.

Tezgahın arkasındaki adam, Angie'nin yüzüne bile bakmaya tenezzül etmeden, "Kaydolun, sonra şuraya geçin," dedi.

Angie, kimliğini adamın burnuna dayadı, fakat karşısındaki halen onunla gözlerine bakma nezaketini göstermiş değildi. "Kayıtlara bakmak istiyorsan, hastane yöneticisine gideceksin."

Angie, adamın yakasındaki kimlik kartına baktı. "Kayıtlar için gelmedim, Tank. Gina Ormewood için buradayım ben."

Bunu duyunca, herif kafasını kaldırdı. "Ne yapacaksın ki Gina Ormewood'u?"

"Kocasıyla ilgili."

"İnşallah gebermiştir o piç."

"Hizaya gel bakalım." Kelimeler, neredeyse otomatik ola-

rak çıkmıştı Angie'nin ağzından, fakat karşısındaki adamın Michael'dan nefret ettiğini de gözden kaçırmamıştı.

Tank öylece dikiliyor, bakışları Angie'yi baştan aşağı süzüyordu. Angie iş için giyinmişti ki, bu da aynen bir fahişeye benzediği anlamına gelmekteydi. Yine de halen bir polisti ve bu adam da bir ahmak değildi.

“Ne zaman gelir sence Gina?”

“Onunla uğraşmayacaksın.” Adam soru sormuyordu.

“Onunla konuşacağım sadece,” dedi Angie.

Adamın gözleri Angie'nin üzerine sabitlenmişti, öyle ki sanki sadece bakarak, sorun çıkarıp çıkarmayacağını tartıyordu. Böyle bir yerde çalışa çalışa, bazı sezgiler geliştirmişti besbelli. “On dakika daha,” dedi adam. “Hep erken gelir.”

“Teşekkürler.” Angie kimliğini tekrar çantasına koyup tıklım tıklım dolu bekleme odasındaki tek boş sandalyeye oturdu.

Muhtemelen Angie'nin yaşında olan bir kadınla yaşlıca bir adam vardı karşısında. Kadın, Angie'ye tiksintiyle dolup taşan bir bakış attı. Adamın bakışlarındaysa belirgin bir ilgi okunuyordu. Adam, herhalde seksen yaşında filandı ama hâlâ cüzdanında kaç kâğıt olduğunu merak ediyordu galiba. Kadın, lime lime bir mendile sümküdü. Devrilecek gibi bir hali vardı. Angie bacaklarını aralayınca, adamın rengi bembeyaz oldu, karısı ise kalp krizi geçirmek üzereydi.

Onlar kımıldanmadan, Angie kalkıp üzerinde çeşitli dergiler bulunan sehpanın yanına gitti. Amma da bunaltıcı bir yerdi burası böyle! Bekleme odası, mikropların ve hastalıkların bir arada bulunduğu bir lağım çukurunu andırıyordu. Amerika'da sosyalleştirilmiş sağlık hizmeti olmadığını düşünenler, yerel Acil Servislerde birkaç saat geçirmeliydiler. Biri-

leri, sigortasızların ve yoksulların doktora görünmesi için para ödüyordu ve bunlar, asla ve kat'a sigortasızlar ve yoksullar değildi. Aslında, bu zamanlarda sigortasız olmak daha bile iyiydi. Aynı boktan muameleyi görür, karşılığında daha az öderdiniz.

Gina Ormewood'un görünmesini beklerken, önce *Field & Stream*, sonra da evvelki yılbaşından kalma bir *Ladies' Home Journal*'ı karıştırdı. Michael, dün çok ileri gitmişti. Ahlak. Masası kayıtları üzerinde çalışırken, tıpkı bir maymun gibi sırtı tıp durmuştu ona ve bunun sebebini anlıyordu şimdi Angie. Angie'yi düzmek bir şeydi –muhtemelen Angie'nin hak ettiği cinsten bir şey– ama Will'i üzmeğe bağışlanamazdı. Michael bir takım sözler söylemiş, Will'in yanında, Angie'yi becerdiğini belli eden bir takım sözler kaçırmış olmalıydı ağzından. Angie bütün gün erkeklerle çalışıyor, orospu çocuklarını içeri tıkıyor ve erkek denilen canlının kafasının ne kadar az çalıştığını biliyordu. Seks düşünmedikleri veya o konuda konuşmadıkları bir saniye bile geçiremezdin yanlarında. Michael'ın Angie ile mercimeği fırına vermiş olması da iyi bir dedikodu sebebiydi. Michael, muhtemelen Leo Donnelly denen kenef ağızlıya dahi anlatmıştı yatak macerasını. Artık bütün takım, olanları öğrenmiş olmalıydı. Will'in kendini aşağılanmış hissetmesine şaşırmamak gerekirdi.

Tanırım, kızları bu kadar çok dinlemekten kesinlikle vazgeçmesi gerekiyordu. Kimse, erkeklerden fahişeler kadar nefret edemezdi. Bu kadınlar, erkeklerin nasıl aşağılık birer lağım çukuru olduğu hakkında saatlerce konuşur ve hemen arkasından, suratlarına yeşil bir banknotu çıkacak ilk adamın altına yatmak zorunda kalırlardı. Onları bir fahişenin gözüyü görmeye başlamadan da, erkeklerle yeterli derdi vardı Angie'nin.

Kapılar açıldı, Angie kafasını kaldırıp içeri giren birkaç adama baktı. Sonra tekrar dergisiyle ilgilenmeye başladı, fakat aklındaki meyveli kek tarifi değildi. Ormewood ile ilgili düşünceler, Will'in yüzündeki hayal kırıklığı ifadesi, dün gelecek bakışları. Kafasını yoranlar bunlardı. Will, daha Michael böbürlenip, fethinin mahrem ayrıntılarını ortaya dökmeye başladığı anda kudurmaya başlamış olmalıydı.

Angie bir başka sayfayı çevirip, değişik bir tarife geçti. Eğer Michael, bir kez daha Angie'nin değer verdiği birinin etrafında dolaşp da gevezelik edecek olursa, Angie bunu anında ödetecekti. Hiçbir şey, insanın başını evindeki derter kadar çok ağrıtmazdı.

"Robin?"

Angie, bir sonraki sayfaya geçiyordu. Ana-kız süveterleri. Aman ne müthiş!

"Robin? Sen misin?"

Siktir. Angie kafayı kaldırıp baktı. John Shelley önünde dikiliyordu. Hemen yanında ise, eli kanlı bir sargı beziyle sarılı siyah bir adam vardı.

Tank seslendi. "Kaydolun, lütfen."

"Hemen geliyorum," dedi John. Siyah adamı, masanın önüne götürdü. Kanama kuvvetli olduğu için Tank adamı öne geçirdi.

John, Angie'ye bakıyordu. "Ne yapıyorsun burada?"

"Rutin muayene," dedi Angie, belinden aşağısını işaret ederek. "Arkadaşının nesi var?"

"Ray-Ray," dedi John, veresiye düzüş isteyen süprüntüyü kastederek. "Bir arabanın arkasından çıkarmaya çalıştığı metal parça elini kesti, Art da onu buraya getirmemi söyledi."

"İyileşecek mi bari?"

"Art onu öldürmezse, evet," dedi John. Aklına söyleyecek söz gelmiyordu, sonunda dökülüyordu. "Çok güzel görünüyorsun."

Tam bir fahişe gibi gözüküyordu Angie, ama yine de iltifat, iltifattı. "Benden bir süre uzak durursun sanmıştım."

"Ah." Bir anlığına da olsa John'un yüzü asıldı ve bu durum Angie'ye, Will'i hatırlattı; duygularını saklamayı asla becerememesi, bazı zamanlar yüzüne utanç ve hayal kırıklığından bir maske geçirmesi.

"Gel buraya," dedi Angie, John'un koluna girip onu koridorun dışına doğru götürerek. Ön kapının iç tarafında, öylece ayakta durdular. Öbür tarafta sigara içenleri görebiliyordu Angie.

"İyi misin?"

Şimdi gülümsüyordu John, neredeyse umutlu bir hali vardı. "Evet, iyidir. Ya sen?"

"Yaramaz," dedi Angie. "Seni son gördüğümde, başın beladaydı."

John başıyla onayladı ve gözlerini ayakkabılarına dikti. Angie, neden sürekli ayakkabılarına bakan erkeklerle konuştuğunu merak ediyordu.

"Seni görmek güzel," dedi John. "Senden uzak duracağımı söylemişim, ama seni görmek gerçekten hoş oldu."

"Beni tanımıyorsun."

Tekrar gülümsedi John. Doğrusu çok tatlı bir gülümseyişi vardı. "Stewie'yi tanıyorum ama."

Bu bahsettiği yalan, diye düşündü Angie. Üstelik bir alay yalanının ilki.

"Çok hoş gözüküyorsun gerçekten."

"Bunu söylemiştin."

John güldü. “Söyleyebilecek bir şey bulmaya çalışıyorum.” Tekrar güldü, ama kendinden ve konugundan gerçekten keyif aldığı için, bu kez çok rahatsız bir hali yoktu. Yine ayakkabılarına takıldı bakışları ve Angie, o güne kadar bir erkekte gördüğü en güzel kirpikleri gördü. Tatlı, yumuşak bir kahve tonundaydılar. John iri bir adamdı, neredeyse Will’in boyundaydı, ama göğüs kafesi daha geniş ve kendine olan güveni de besbelli kat be kat fazlaydı. Soğuk havaya karşın yüzü güneş yanıyordu ve bütün gün açık havada çalıştığı için, saçlarında altın rengi parıltılar belirmişti.

“Sen de hoş gözüküyorsun.”

John gülümsedi ve Angie bir kez daha, bu adamın bütün bir gün orada durup, kendisiyle konuşmaktan başka istediği hiçbir şey olmadığını hissine kapıldı.

Ona ne yalanlar söyleyecekti? John’u bir ardiyeye veya tuvalete götürüp orada becerdikten sonra, aslında becerilen kendisi olduğundan ondan nefret etmesi için, aradan ne kadar zaman geçmesi gerekecekti? Ne zaman, kendi hayatı gibi onun hayatının da içine edecekti?

“Ne diye içeri düşmüştün sen, John?” diye sordu.

Gülümsemesi düştü John’un, tıpkı omuzları gibi.

Angie, John’un şartlı tahliye kâğıdını okumuştı, ancak burada sadece ithamlar yazılıydı, suçun ayrıntıları yoktu.

“Ne yaptın, söyle.”

“Bunu bilmesen daha iyi.”

“Dün gece, topuklarını emmemi ve kendisine ‘baba’ dememi isteyen bir alüminyum kaplama satıcısıyla beraberdim,” dedi Angie. “Senin söyleyeceğin şey, beni ne kadar şaşırtabilir ki?”

“Bazı hatalar yaptım.”

“Hepimiz yapıyoruz.”

Hayır der gibi başını salladı John. “Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

“Epey uzun süre kalmışsın içeride,” dedi Angie. “Birini mi öldürdün?”

Asabiyetle dudaklarını yaladı John. Will’e o kadar çok benziyordu ki, kardeş bile olabilirlerdi. Will’in anası olacak motor kan düşünülürse, belki sahiden *kardeştiler*.

“Başına bir iş getirmeden, şu Ray-Ray’in yanma dönsem iyi olacak,” dedi John kadına.

Angie, cam kapılara baktı. Gina Ormewood, sigara tiryakilerinin arasındaydı, üzerindeki mavi renkli hemşire önlüğü, tıttırdığı sigaranın rengiyle keskin bir zıtlık içindeydi.

“Seni görmek hakikaten güzeldi,” dedi John.

“Kendine dikkat et.”

John yürümeye başlamıştı ama sonra birden durdu. “Bu işler sona erdiğinde,” dedi, sanki ikisinin arasında, elle dokunulur bir şey varmış gibi açmıştı kollarını. “Bu işler sona erdiğinde,” diye tekrarladı, hâlâ biraz tutuktu. “Belki sinemaya gideriz yahut da yemeğe çıkarız. Ne dersin?” diyebildi sonunda.

“John” diye söze başladı Angie. “Gerçekten de böyle olacağına inanıyor musun?”

Başıyla hayır dedi John, ama sözüne devam etti. “Umarım öyle olur, Robin. Beni ayakta tutan da bu düşünce zaten. Seninle sinemaya gitmeyi, senin için patlamış mısır almayı, filmin en korkunç yerlerinde elini tutmayı düşünmeye devam edeceğim.”

“Esas kendi korkunç yerlerini tutmam için para ver, daha ucuza gelir.”

John, kadının ellerini avuçları arasına aldı. O, avcuna aldığı elin üst tarafını nazikçe öperken, Angie şaşkınlıktan aptala dönmüştü. "İzlemek istediğin bir film düşün," dedi John ona. "Çok korkunç olsun ama."

Sonra da gitti.

Angie, duvara yaslandı. Derin bir nefes verdi. İşte, gözleri önünde, mahvetmek üzere olduğu, dünyalar tatlısı bir adam daha! Tamam, dünyalar tatlısı bir sübyancı ve katil, ama ya sırça köşkler ve bütün o her şey.

Kapılar açıldı ve Gina Ormewood geçti. Angie'yi görünce jetonu geç düşmüştü, ama yine de yürümeye devam etti.

"Hey," dedi Angie. "Bekle."

Gina durdu, ama Angie'ye dönmedi. Ağzından tek çıkan "Yalnız kalmak istiyorum," cümlesiydi.

Kadının yüzüne iyice bakabilmek için etrafında dolaştı Angie. Gina'nın dudağı patlamıştı, sol gözünde, bakması bile insanın içini cızlatan bir şişlik bulunuyordu. Danışmadaki adamın, Michael'den nefret etmesine şaşmamak gerekirdi.

"Ne oldu sana böyle?" diye sordu Angie.

"Düştüm," dedi Gina. Yürüyüp gitmeye çalıştı, ancak Angie önünü kesmişti.

"Sana vurdu mu yoksa?"

"Sence?"

"Aman Tanrım..."

Gina, gözlerini kısıtı, sonunda Angie'yi tanımıştı. "Kocamla yatan kadınsın sen."

"İşin doğrusu, öyleyim," dedi Angie, yalan söylememenin daha iyi olacağını anlamıştı. "Eğer sana bir teselli olacaksa, bin kat iyisini de gördüm."

Gina güldü, sonra irkildi çünkü bu sırada dudağındaki

yank açılmıştı. Elini ağzına götürüp parmaklarına bulaşan kana baktı. “Aiman Tanrım,” diye inledi. “Şuraya girelim.”

Kadınlar tuvaletinin kapısını açtı, Angie de onu takip etti. Gina ufak tefek bir kadındı, ayakkabılarıyla beraber belki ancak 1,65 boyunda ve elli kilo kadardı. Herhalde Michael ile aralarında kırk küsur kiloluk bir fark vardı. Bu durumda, bir yavru köpeği tekmelemekten farkı yoktu bunun.

“Onunla tanıştığımda on beş yaşındaydım,” dedi Gina. Lavaboya doğru yaklaştı ve dudağındaki yarığı aynada incelemeye başladı. “Kuzenimle ilgileniyordu, o kızcağız da benden bir yaş gençti. Onu koruduğumu sandım.”

Angie, kadını bıraktı ki konuşsun.

“Çok tatlı bir çocuktu,” dedi Gina. “Körfez’de olduğu dönemde, sürekli beni ne kadar çok sevdiğini, bana kol kanat germeyi nasıl istediğini anlatan mektuplar alırdım ondan.” Gözleri, Angie’ninkilerle aynada birleşti. “Şimdi, bana böyle kol kanat geriyor işte.”

Angie çantasını karıştırıyordu. “Başlangıçta hep öyle tatlıdırlar.”

“Çok eminsin galiba bu söylediğinden.”

“Benim payıma, kan lekeli tişört bile düştü.”

Gina, ecza dolabından bir parça kâğıt mendil alarak musluğu açıp ıslattı. “Tim doğduktan sonra,” diye devam etti sözüne, “işler değişmeye başladı. Her şeye sinirlenir oldu. Bana dokunmaktan kaçır hale gelmişti. Gecenin bir yarısı evden çıkıyor, saatler boyu dışarıda kalıyordu.” Şimdi elindeki mendili hafif hafif dudağına değdiriyordu. “Bazen gider, bütün hafta sonu ortada gözükmezdi. Ben de arabanın sayacına bakar, dokuz yüz, bin kilometrelik yol yapmış olduğunu görürdüm.”

Angie, çantasında aramakta olduğu şeyi nihayet bulmuştu. “Nerelere gidiyormuş peki?”

“Burnuna yumruk yedikçe, böyle sorular sormamayı öğreniyorsun işte.”

“Dön bakalım,” dedi kadına Angie. Elindeki süngere döktüğü fondöteni berikinin morarmış gözünün etrafına yavaşça yaydı. “Bu Clinique,” dedi. “Buranın rengi, senin her zaman ki tonundan biraz açılırsa, parmağının ucuna biraz sürüp tatbik edersin. Çürükleri yumuşatır.”

“Sana da vurdu mu?”

“Hayır,” diye yanıt verdi Angie, morluğu kapatmakla uğraşıyordu. Esasında, Michael’ın kendisine ne yaptığını anımsayamayacak kadar sarhoştur Angie o gece. Ertesi sabah, bir arabanın arka koltuğunda uyandığında tek hatırladığı, mesindeki derin ısırtık ve bacaklarının arasındaki, haftalar boyunca geçmek bilmeyen acıydı.

Böyle kötü bir şey ilk defa oluyor değildi, ancak işten biriyle ilk defa oluyordu.

“Bana Ken’le beraber olduğunu söyledi,” dedi Gina.

“Wozniak mı?” diye sordu Angie. Michael’ın Cinayet Masası’ndan arkadaşı. “Ne yapıyormuş ki Ken’le beraber?”

“Birlikte, balık avlamak için dağlara gitmişler.”

Angie dudaklarını sımsıkı yummuş, ağzına geleni söylememek için kendini tutuyordu. Ken’i, elinde bir oltayla bir türlü canlandıramıyordu kafasında. Hem öyle olsa bile, Ken pek de Michael’ın cinsinden bir adam değildi.

Gina’nın sesi, neredeyse bir fısıltıya dönüştü. “Sana da kötü davrandı mı?”

Angie kafasını sallayarak evet dedi. Parmaklarıyla Gina’nın çenesini hafifçe havaya kaldırdı, böylece marifetini ışıktaki görebilecekti.

“Orospu çocuğunun teki o,” dedi Gina, halen fısıldayarak konuşuyordu. “Tek istediğim ondan uzak durmak.”

Biraz daha fondöten sürdü Angie. “Onu terk mi ettin?”

“İki gün önce.”

“Nerede kalıyorsun şimdi?”

“Annemin yanında,” diye yanıtladı Gina. “Ama Michael gelip beni alacağını söyledi.”

Angie, karşısındaki yüzü tekrar dikkatle gözden geçirdi. Harika. “Şikayetçi oldun mu?”

Gina güldü. “Sen polis değil misin? Bunun zerre kadar faydası olmadığını biliyor olman gerekir.”

“Zırva,” dedi Angie. “DeKalb’e git ve bir şikayet dilekçesi doldur. Polis olup olmamasına bakmazlar. Şu halini bir kez görmeleri yeter, anında içeri tıkarlar onu.”

“Ee, sonra?” diye sordu Gina. “Diyelim ki böyle oldu. Sonra ne olacak?”

“Bir yaklaşmama emri çıkarılır hakkında.”

“Öyle mi? Yüzüme bir bak,” dedi Gina. “Sence men emri, böyle bir adamı durdurabilir mi?”

Haklıydı. Angie, birden üniformalı günlerinde başına gelen bir olayı, bütün canlılığıyla anımsadı. Kocasının ölümüne dövdüğü bir kadının eline yapışmış, kanlar içindeki bir yaklaşmama emrini, soyarak çıkardığını anımsıyordu. Adam çekiç kullanmış, çocuklar da olup bitene tanık olmuşlardı.

Gina, ellerini lavaboda yıkadı. “Sen niye buradasın?”

“Michael’a bir mesaj yollamanı istiyorum.”

Gina, musluğu kapatıp ellerini kurulamak üzere bir havlu aldı. “Sence beni dinler mi?”

“Dinlemez,” diye kadına hak verdi Angie. Elini çantasına atıp kartlarından birini çıkararak uzattı. “Telefon numaram.

Eğer sana herhangi bir şey yapacak olursa, beni ararsın.”

Kadın, kartı almadı. “O yapacağını yapacaktır. Bir telefon numarası beni kurtaramaz.” Aynada kendine şöyle bir baktı, saçını düzeltti. “Fondöten için teşekkürler. Clinique miydi?” Angie başını sallayarak onayladı. “Bugün, öğle tatilinde gidip bundan alacağım. Eğer Michael seninle konuştuğumu öğrenirse, muhtemelen ihtiyacım olacak.”

“Ben söylemem.”

Gina, kapıya yaslandı ve iterek açtı. “Öğrenir,” dedi. “O, her zaman, her şeyi öğrenir.”

Angie, bir süre daha tuvalette kaldı, kendine gelmeye çalışıyordu. Will’le konuşmayı düşündü, fakat ne diyebilirdi ki? Hastaneye, Michael’ın kansını tehdit etmeye gittiğini mi söyleyecekti? Karının ağzını burnunu kırmış, zaten beni düzerken de öyle sertti ki, bir ay boyunca canım acımadan çış edemedim. Hayatındaki tüm diğer duygular gibi, sert mizacını kontrol etmeyi de öğrenmişti Will. Yine de, Angie o mizacın kaybolmadığını, oralarda bir yerde durduğunu, bir fırsatını bulup çıkmak için can attığını biliyordu. Eğer Angie, Michael Ormewood ile arasında geçenleri anlatsaydı, Will gidip adamı öldürürdü.

Genç bir kız tuvalete girdi ve Angie’yi görür görmez kaçtı. İşte sana hanım hanımcık bir kız. Angie, aynadaki aksine baktı; ağır bir makyaj, kıcını zor örten bir etek ve memelerini zar zor kapatan bir halterci üstü. İnsanların kendisinden korkmasına şaşırmamak gerekirdi.

Koridora çıktı, giderken dönüp acil servisin kapılarına şöyle bir göz attı. Tank, iki elini avuçlarına almış, Gina ile konuşuyordu. Angie adamın dediklerini duyamıyordu, ancak tahmin edebilirdi. Aniden, Gina’nın gözlerinden yaşlar bo-

şandı, adam da ona sarıldı. Angie kendini davetsiz bir misafir gibi hissetmekle beraber, bir süre bu ikiliyi izlemeden edemedi.

Vaktiyle bir terapist, daha önce gördüğü tek şey istismar olduğu için, ancak kendisini istismar edebilecek erkekler aradığını söylemişti. Bu terapist, Angie'nin Will'i sürekli incitmesinin sebebini de, onu çileden çıkarıp kendine bir tane çaktırtmak istemesi ve kendini ona ancak bundan sonra açabilmesi olarak yorumluyordu. Angie ancak bundan sonra sevebilirdi Will'i.

Terapiste, Will hakkında, ilişkileri hakkında, tabii ki bir dolu yalan söylemişti. Tamamen yabancı birine gerçeği anlatamazdı ki. Vay canına, öyle çok yalan söylemişti ki, artık kendisi de yalanla gerçeği ayıracak durumda değildi.

Bölüm Yirmi Dokuz

11:31

Will masasına oturmuş, Angie'nin, Monroe'nun mektubu nu okurken kaydettiği ses bandını dinliyordu. Bu kaydı artık içeriğini ezbere bilecek kadar çok dinlemişti, ama bir kez daha Angie'nin sesini duymak ve tonlamasındaki değişiklikleri yakalamak istiyordu. Sözcükleri dinlerken, takip edebilmek için arada elindeki mektuba bakıyordu. Angie bir şeyi yüksek sesle okumaktan nefret ederdi, ses tonu da bunu oldukça açığa vuruyordu. Will, Angie kadar güzel okuyabilseydi, her şeyi durmadan yüksek sesle okurdu.

Başındaki kulaklıkları arkaya doğru itip, bir süredir kafasında çizmekte olduğu şemaya geri döndü. O, olayları hayalinde tıpkı bir film çekimi için hazırlanan resimli taslaklar şeklinde canlandırırdı. Jasmine Allison'ın yüzü gözünün

önüne geldi. Hâlâ kayıplar listesindeydi. Atlanta polisi aramaya devam ediyordu, fakat Will onların bu işi gereken ciddiyetle ele alıp almadıkları konusunda şüphede idi. Yanılıyor olsa bile, nereye bakacaklardı ki? Küçük bir kıza saklayabilecek milyonlarca yer vardı, hattâ onlar aramayı sürdürürken muhtemelen artık nefes almayan bir kız için ihtimaller daha da fazlaydı.

Aleesha Monroe'nun annesi evde yoktu. Will o sabah o kadar çok telefon etmişti ki, sonunda evin hizmetçisi çıkıp Bayan Monroe'nun öğlene kadar gelmeyeceğini söylemişti. DeKalb'dekilerle de haberleşmiş ve Cynthia Barrett dosyasında yeni bir gelişme olmadığını öğrenmişti. Ankesörlü telefonun incelenmesi için Evler'e bir adli tıp ekibi bile göndermişti. Jeton kutusunda yalnızca yedi tane çeyreklik vardı ve bunların hiçbirinde işe yarayacak ize rastlanmamıştı.

Üzerine gidilebilecek tek bir ipucu, tek bir iz yoktu. Elindekilerin tümü, bir mektup ve Miriam Monroe'nun bir şeyler biliyor olacağına dair ufak bir umut kırıntısından ibaretti.

Leo Donnelly, Will'in kapısını tıklatarak içeri girdi. "Selam ahbap."

Will ses kayıt cihazını ve kulaklıkları çalışma masasının çekmecesine doğru itti. "Ne var ne yok?"

"Biraz vaktin var mı?"

"Elbette."

Leo kapıyı kapatıp Will'in masasının yanındaki sandalyeye oturdu. Odanın içini gözleriyle tararken gergin olduğu her halinden belliydi:

"Güzel mekâna konmuşsun."

Will etrafına bakınırken bir yandan da dedektifin alay edip etmediğini anlamaya çalışıyordu. Ofisi o kadar küçüktü

ki, ayağa kalkarken üstüne çıkmamak için, çalışma masasını duvara itip yanaştırması gerekmişti.

Leo, gözleri dalmış gibi pencereden dışarı bakıyor ve avuçlarını ucuz pantolonuna bir ileri bir geri sürüyordu. Şoka girmiş gibi bir hali vardı.

Will tekrar etti, “Neler oluyor?”

“Az evvel Greer ile konuştum.”

“Evet, biliyorum.” Will komiser yardımcısıyla, pazartesi günü Monroe davasında çalışma isteğini belirttiğinde tanışmıştı.

Leo’nun ses tonu hâlâ kuşku doluydu. “Kısa bir süre önce DeKalb ilçe polis teşkilatından kendisine nezaket ziyaretinde bulunmuşlar. Gina, Mike için yaklaşma yasağı koydurtmuş.”

“İnanmıyorum, Gina Ormewood mu?” Will oturduğu sandalyede birden doğruldu. “Sebepler olarak neyi göstermiş peki?”

“Dağılmış suratını.” Leo dirseğini masaya koyup başını eline yasladı. “Greer herhangi bir resim filan görmemiş, ama raporu hazırlayan polisin dediğine göre kız feci bir haldeymiş.”

Dedektifin ne kadar sarsılmış olduğu açıkça görülüyordu. Will, Leo’nun Michael dışında ekipte pek arkadaşı olmadığını tahmin etmişti. Yakınlıkları geçmişte kalmış olsa bile, insan hiçbir arkadaşını yüz üstü bırakmazdı. Ama bu hâlâ, Leo’nun neden Will’e uğradığını açıklamıyordu.

Leo çenesini tutmuş, başparmağıyla ovuşturuyordu. “Babam da eskiden annemi tartaklardı. Küçükken hep bu sahneleri görürdüm.”

“Duyduğuma üzıldüm.”

Leo, Ormewood'u kastederek, "Adamı iyi tanıdığımı sanıyordum" dedi. "Ama bu hiç beklenmedik bir durum, anlıyor musun? Başlangıçta belki de kız kaltaklık edip kafadan uydu-ruyordur dedim, ama sonra Michael'ı aradım ve..." Sesi birden canlılığını yitirdi. "O gülerek konuyu geçiştirmeye çalıştı. Ortada büyük bir yanlış anlaşılma olduğunu, Gina'nın emri zaten geri çektireceğini, kendisinin işkolikliğinden bıkip öç almak için bunu uydurduğunu söyledi." Leo bütün bu açıklamaların içine sinmediğini gösterir şekilde dudağını büktü. Sonuçta Will'den çok daha uzun bir süredir polislik yapıyordu ve muhtemelen pek çok istismarcı kocanın aynı bahaneleri öne sürdüğüne daha önce de şahit olmuştu.

Sözlerine devam etti Leo. "Sonra biraz üstüne gitmeye başladım ve neler olduğunu anlatmasını istedim. Biliyor musun, Gina iyi kadındır. Tam bir akıl küpü. Öyle yok yere Mike'ı harcayacağını düşünemiyorum." Bir an Will'e baktıktan sonra tekrar pencereye döndü. "Bana burnumu sokmayıp, kendi lanet olası işime bakmam gerektiğini söyledi."

Leo'nun bu tepkiyi bir suç itirafı olarak algılamış olduğu açıktı. Will içinse bu, Michael'ın, ekranda konuşmak isteyeceği birinin adını gördüğü sürece telefonlara cevap verdiğinin kanıtıydı.

Dizleriyle ritmik olarak masaya vuran Leo, Will'den yana dönüp "Her neyse," dedi. Birkaç kez kendi kendine küfür ettikten sonra, "Buraya gelip, şu Monroe dosyasında vardığın noktayı öğrensem iyi olur diye düşündüm. Yeni bir gelişme var mı?"

"Pezevengini bu sabah vurmuşlar."

"Baby G'yi mi?"

"İki kurşun karnına, bir tane de kafasına. Doktorlar her

an ölebileceğini söylediler. Beyin faaliyeti tamamen durmuş.”

“Peki, yaparı yakalamışlar mı?”

“Adamın kuzenleri; her ikisi de on beş yaşında. G’nin büyükannesi, olan biten her şeyi ön penceresinden görmüş.” Leo umursamadığını gösterir bir halde şöyle bir omuz silkti. “Kadının söylediklerinin bir önemi olduğundan değil. Sonuçta her ikisi de suçlarını itiraf etmiş, yani onun tanıklığına falan ihtiyacımız yok. Yine de insan, bir büyükannenin, torununun ölmesi karşısında daha üzgün olmasını bekliyor.”

O an Will’in aklına Cedric geldi.

“Başka yaralanan olmuş mu?”

“Yok, bu bir çete işiymiş. Söylediklerine göre G geçen gün bunları aşağılamış ve kendilerine saygısızlık etmiş.” Leo yine çenesini ovdu, “Tam bir saçmalık, bu tipler ne zamandan beri, saygı duyulacak hiçbir şey yapmadan etrafa saygı dağıtmaya başladılar?”

“Sence bu olayın Monroe dosyasıyla ilgisi olma ihtimali hiç yok mu?”

Leo, “Pek alakalı gibi gözüküyor,” dedi. “Ortak bir avukatları var, yoksullara yardım ediyorum havasıyla kendini tatmin eden Buckhead’li bir sevap sahibi. İkisi de en fazla 10 yıl sonra serbest kalır.”

Will, Leo’nun sözlerinde büyük ihtimalle haklı olduğunu düşünerek “Belki,” dedi. Sonra da, “Jasmine Allison’la ilgili dolaşıma soktuğum bildiri eline geçti mi?” diye sordu.

“Şu kayıplardaki siyah kız mı?” diyerek Leo haberdar olduğunu belli etti. “Başına sarı bir peruk geçirirlerse, belki o zaman gazetelerde kendine bir yer bulur.”

Will, Leo’nun bu alayını fark etmedi. O sırada akli başka yerdeydi: “Bana son zamanlarda serbest bırakılmış seks suçlularının listesini çıkarabilir misin?”

“Ne kadar geriye gitmek istersin?”

Dört ay önce Julie Cooper adında on beş yaşında bir kız çocuğu hunharca tecavüze uğramış ve dili ısınarak ikiye bölünmüştü. Saldırganın, radarların altında ne kadar süredir iş başında olduğunu bildiren hiçbir şey yoktu. Leo’ya, “En az sekiz ay geriye gidelim,” dedi.

“Sadece Atlanta mı, yoksa metropoliten alanı da tarayalım mı?”

Will, işi üç kat arttırdığının farkında olarak, “Metropoliten de,” dedi.

Leo, “Yalnız, onlar listeleri tam da güncel tutmuyorlar,” diyerek dikkatini çekmek istedi. “Benim bir takım karşılaştırmalar ve sağlamalar yapmam gerekecek; tekrar içeri girmiş, başka yere taşınmış vesaire gibileri listeden çıkarmam lazım mesela.”

“Çok iyi olur.” Will, ayrıca ekleme ihtiyacı duyarak, “Biliyorum, bu samanlıkta iğne aramaya benziyor, ama şu anda üzerine gidebileceğimiz pek bir şey de yok,” dedi.

Leo ayaklandı, “Sana katılıyorum dostum.”

“Bunları toparlamak bir iki günden uzun sürmez sanıyorum. Bitirdiğimde masana mı bırakmamı istersin?”

“Evet, bu mükemmel olur.”

Leo, “Sonra listenin ilk yarısına ben bakarım,” teklifinde bulundu. “Bu işte birlikteyiz değil mi?”

Will, Donnelly’yi tam bir ekip arkadaşı gibi görmemesine rağmen, “Tabii,” diyerek onayladı.

Leo kapıyı ardından kapatıp çıkarken, Will de cep telefonunu çıkardı. Angie’nin numarasını çevirip, telefonun açılmasını beklerken arama sesini dinlemeye başladı.

Angie numarayı tanımış olmalı ki, “N’aber?” diye açtı.

“Michael’ın karısı neden ona karşı yaklaşma yasağı çıkarttırmış?”

Angie cevap vermek için acele etmeden derin bir soluk koyuverdi: “Çünkü onu dövüyor.”

Will, sanki kendisi dayak yemiş gibi kötü oldu.

“Hey Will, orada mısın?”

Kelimeleri nasıl toparlayacağını bilmiyordu: “O... sana da vurmuş muydu Angie?”

“Asıl sorman gereken şey onların kaç yıldır evli oldukları.”

“Sana hiç el kaldırdı mı?”

“Hayır, Will. Bana hiçbir zaman vurmadı.”

“Doğru mu söylüyorsun?”

Angie’nin attığı kahkaha o kadar tuhaftı ki; bir şeyle arasına mesafe koyma ihtiyacı duyduğu anlarda attığı o alakasız kahkahalardan biri.

“Sana neden yalan söyleyeyim ki bebeğim?”

“Aleesha’nın pezevengini bu sabah vurmuşlar.”

“Valla ben yapmadım.”

“Bir dakikalığına da olsa ciddi olamaz mısın sen?”

“Ne dememi istiyorsun Will?”

“Ortada kayıp bir kız var,” dedi Will. “Adı Jasmine Allison. Aleesha’nın dairesinin üç kat altında oturuyor. Pazar gecesi birileri kıza yirmi dolar verip, Aleesha’nın saldırıya uğradığını ihbar etmesi için karakolu aratıyor. Ve kız şimdi kayıp.”

Angie’nin ses tonu değişti. “Kız en son ne zaman görülmüş?”

“Dün öğlen saatlerinde.”

“Elinde iz sürecektir herhangi bir şey var mı?”

“Hiç.”

“Kaç yaşında?”

“On dört.”

Angie usulca soluk verip sordu: “Merkezde bu durumu ciddiye alan birileri var mı?”

“Evet, Georgia Soruşturma Bürosu’na yardım etmek için arkalarına yaslanmış durumdalar.”

Angie onları savunmaya çalışarak, “Orada da o kadar çok işleri var ki,” dedi.

“Ben yok demiyorum ki.”

“Kız daha önce hiç evden kaçmış mı?”

“İki defa.”

“Kayıplar üzerinde çalışıyor olsaydım, bu, liste başına alacağım bir vaka olmazdı. Genç kızlar sürekli evden kaçarlardı. Bunu ikimiz de biliyoruz. Muhtemelen şu sıralar daha sıcak mevzular üzerindedir.”

“Kızın evindeki durumlar o kadar da kötü değil ama.”

“İnsanlar başka sebeplerle de evden kaçarlardı.” Angie bunu iyi bilirdi. Geçmişte kendisi de o kadar çok kaçmıştı ki, Will bile sayısını bilemiyordu.

Will, Aleesha’nın annesine yazdığı mektubun kopyasına baktı. Çizgili kâğıt üzerine kurşun kalemle yazılmış olduğundan fotokopisi çok okunaklı değildi. Bazı kelimeleri seçmeye çalıştı, fakat gözlerini odaklayamıyordu. Muhtemelen Aleesha da geçmişte evden kaçmıştı.

Angie, “Merkezden tanıdığım bazılarıyla konuşup, bu konuda harekete geçirip geçiremeyeceğime bir bakayım,” tekli-finde bulundu. “Georgia Soruşturma Bürosu’ndaki bir görevlendense, benim istememi daha iyi karşılayabilirler.”

“Teşekkürler.”

Will telefonu kapatıp gözlerini ekrana dikti. Aleesha Monroe’nun annesini ziyaret etme vakti gelmişti.

Bütün gün tek başına olacağını bilmedikçe, Will nadiren işe arabayla giderdi. Çoğu zaman motosikletiyle gelir ve böylece arabayı, o günkü görev arkadaşı kullanmak zorunda kalırdı. Mahallesindeki Küba restoranı, market veya sinema gibi bildik uğraklarından birine yollanmadıkça, Will'in direksiyon başına geçmesi, kaybolmasına davetiye çıkartmaktı. Evet, sokak tabelalarını ne yapıp edip okuyabiliyordu; ancak bu aradaki arabaların zararına oluyordu. Üzerlerindeki küçücük yazıların atlayıp diğer sayfada devam ettiği haritalar, Svahili- ce olsa ancak bu kadar olabilirdi. Ve kornaların ötmeye başlamasıyla eli ayağı birbirine dolanan Will, sağını solundan ayırmayı anında unutturdu.

Miriam Monroe'nun evine arabayla gitmek bir sabır egzersiziydi Will için. DeKalb Caddesi üzerinde ağır ağır ilerlerken, kendisine yöneltilen kızgın bakışları ve çirkin bağırışları önem-semiyordu. Monroe'lar, Decatur'da, Agnes Scott Koleji'ne yakın oturuyorlardı. Burası, köklü Viktoryen aileler ve çoğu insanın ancak rüyalarında sahip olabileceği türden evlerle dolu, küçük, pahalı bir semtti. Neyse ki mahalle fazla büyük değildi de, biraz deneme yanılma ile güneş batmadan evi bulabilirdi.

Will, demiryolunun yaptığı çatalı fark edip de College Caddesi'ne sapmak için frene asılınca, o sırada büyük bir hızla yanından geçip giden açık mavi Cadillac'taki sıska yaşlı kadının çektiği hareketi üstüne almamaya çalıştı.

Büyük bir çabayla Angie'yi kafasından uzaklaştırmayı başarmıştı. Şimdi kaçırdığı bir şey olup olmadığından emin olmak için dosyayı baştan alarak incelemesi gerekiyordu. Henüz fark edemediği bir ayrıntı, bir ipucu olmalıydı.

Paisley Caddesi'ndeki 32 numaralı büyük eski evin, her yanı kapalı bir verandası ve dalları ön bahçenin dört bir ya-

nına sarkan heybetli bir salkımsögüdü vardı. Evin altı kumlanmış tuğladan, üstü ise koyu renge boyanmış çakıllardan yapılmıştı. Kiremit çatı çam iğneleri ile örtülüydü ve Will bahçedeki çok sayıda ağaca bakarak, Monroe'ların sırf yağmur oluklarını temiz tutmak için bile sürekli bir mücadele vermeleri gerektiğini düşündü.

Arabasını sokağa park ettikten sonra, garanti olsun diye posta kutusunu iki kez kontrol edip kalın siyah harflerle yazılmış MONROE ismini gördüğü halde, zarfın üstündeki numarayı adresle karşılaştırmayı ihmal etmedi.

Ağır sokak kapısının ortasına, gerçek çandan, eski moda ağır bir kapı zili monte edilmişti. Will papyon bağı şeklindeki metal parçayı büküğünde, keskin bir zil sesinin evin içindeki yankısını duydu.

Fayans döşeme üzerinde ilerleyen bir kadın ve yanı sıra bir köpeğin ayak sesleri geldi.

“Kim o?”

Will tedbirli bir gözün arkadan göz deliğine dayanmış olduğunu farz etti. Burası güzel bir semtti, ama sakinlerinin yabancılara kapı açarken dikkatli olmalarını gerektirecek kadar da Atlanta'ya yakındı.

Will kimliğini havaya kaldırarak, “Ben Georgia Araştırma Bürosu'ndan dedektif Will Trent,” dedi. “Miriam Monroe'ya bakmıştım.”

Bir duraksama oldu, belki bir iç çekiş ve ardından sürgünün çekilmesiyle kapı açıldı.

Miriam Monroe kızına tıpatıp benziyordu. En azından, farklı bir hayat sürmüş olsaydı kızının da böyle gözükeceğini hayal etmek mümkündü. Aleesha'nın neredeyse iskelete benzeyen, kötü beslenmiş görüntüsüne karşın, annesi dalgalı

uzun saçları ve dolgun, davetkar göğüsleriyle epey gürbüz bir kadındı. Yanaklarındaki pembelik, gözlerindeki parıltı seçilebiliyordu ve her ne kadar Will'e dudaklarını bükmüş olsa da, yüzünde kendinden emin ve ihtiyatlı bir ifade vardı. Will onun hayatta pozitif olanın peşindeki kadınlardan biri olduğunu söyleyebilirdi.

Will önce kadının ayaklarının dibinde duran siyah kanişe, sonra tekrar kadına baktı: "Kızınızla ilgili olarak gelmiştim."

Bayan Monroe bir elini göğsüne götürüp, diğeriyle kapıyı kavrayarak ayakta durmaya çalıştı.

"Ashley...?"

Will, kadını tutmak için uzanırken, bir yandan da "Hayır," diyerek sakinleştirmeye çalıştı. Bayan Monroe'nun birden fazla kızı olduğu hiç aklına gelmemişti. "Aleesha," dedi. "Aleesha için gelmiştim."

Bayan Monroe kafası karışmış bir halde birkaç kez gözlelerini kırptırdı: "Ne?"

Will'in de kafası karışmıştı. Yanlış posta kutusuna mı bakmıştı? Yanlış sokağa mı gelmişti?

"Fakat siz, Miriam Monroe'sunuz değil mi?"

Kadın başıyla onaylayarak yanıt verdi. Tehlike kokusu alan köpekse havladı.

Will yanlışlık için özür diledi ve "Bana Aleesha isminde bir kızınız olduğu bilgisi verilmişti," dedi.

Bayan Monroe, "Bir kızım vardı," diyerek doğruladı. San ki çocuğunu çok uzun zaman önce kaybetmiş gibi, sesi birden uzaklardan gelmeye başlamıştı; zaten bu ruh halini bir sonraki cümlesiyle tam olarak açığa vuruyordu. "Memur Bey, Aleesha bizi daha genç bir kızken terk etti. Kendisini neredeyse yirmi yıldır hiç görmedik."

Will ne söyleyeceğini bilemiyordu. “İçeri girebilir miyim?”

Bayan Monroe köpeği ayağıyla nazıkçe iteledi, eşikte bir adım geri atarken gülümseyerek, “Kusura bakmayın, bir an unutmuşum,” dedi.

Will, “Lütfen, hiç sorun değil,” derken, bunu kaç defa yapmış olursa olsun, çocuğu öldüğü söylenen bir ebeveynin nasıl tepki vereceğini asla tahmin edemeyeceğini düşündü.

“Salona geçelim mi?”

Will bu esnada şimdiye kadar hiçbir özel mülkte görmediği genişlikteki antreye şaşkın şaşkın bakmamaya çalışıyordu. Kocaman bir merdiven döne döne en üst kata kadar yükseliyor, başının üstünde opera salonlarındakine benzer görkemli bir avize asılı duruyordu.

Miriam kendisini yan odaya yönlendirirken, “Onu Bolonya’dan almıştık,” diye açıklamada bulundu. “Eşim Tobias amatör bir koleksiyoncudur da.”

Will, sanki durum bu açıklamayla anlam kazanmış gibi, “Ah, öyle mi?” diye cevap verdi. Son günlerde ziyaret ettiği evleri düşündü, Aleesha’nın sefil iki odalı yerini ya da Eleanor Allison’un torunlarını büyüttüğü tıksık tıksık daireyi. Burası tek kelimeyle bir malikaneydi. Yerleri kaplayan kalın halılardan duvarlardaki rengarenk yerel Afrika sanat eserlerine kadar her şey, buranın insanların ancak para endişesinden kurtulduğunda yaşayabileceği türden bir yer olduğunu söylüyordu.

Miriam, rahat gözüken bir koltuğa otururken, köpek de ayaklarının dibine çökmüştü. “Biraz limonata almaz mıydınız?”

Kanepeye oturan Will, “Hayır. Teşekkür ederim,” dedi. Yastıkların sertliğinden, bu odayı pek de kullanmadıkları fik-

rine kapıldı. Cumba penceresinin altına sokuşturulmuş büyük piyanonun sadece gösteriş için mi oraya konduğunu düşünüyor, aynı zamanda kendisinin burada ne işi olduğunu merak ediyordu. Will, bir ebeveyne çocuğunun ölüm haberinin mümkün olduğunca çabuk verilmesi gerektiğini öğreneli çok olmuştu. Sözünü uzatmak, o an gelip çatığında her şeyi daha da zorlaştırıyordu. Will, Miriam Monroe'nun en yakın arkadaşı değildi; onun görevi, gerçeği söyleyip oradan ayrılmaktan ibaretti.

Peki, bunu neden yapmıyordu?

Belki de bunun sebebi, kadının ses tonu ve duruşunda bulunan yatıştırıcı bir şeydi. Bu kadının yüzü, sözlüklerdeki 'anne' kelimesinin yanına kolaylıkla resim olarak iliştilerlebilir. Will küçükken, Atlanta kreşinde yüzlerce beyaz çocuğa karşılık sadece iki Afro-Amerikalı çocuk olması gibi basit bir açıklamadan hareketle, siyah çocukların beyazlardan daha çok sevildiğine inanırdı. Kalıp yargıların, küçücükten insanın kafasına işlemesi ne tuhaftı.

Bayan Monroe konuşmayı başlatmak için, "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu. Son derece terbiye edilmiş bir tonla konuşmuş ve sabırsız gözükmemeyi başararak kolundaki saate şöyle bir bakmayı bile becermişti.

"Sizi korkuttuysam kusuruma bakmayın. Önceden telefonda konuştuğum bayanın, aradığımı size bildirmiş olduğunu düşündüm."

"Birinin aradığını söyledi, ama açıkçası kapımda bir polis memuru beklemiyordum."

Will, "Kusura bakmayın," diye tekrarlarlarken, spiralli bir defter ve kalem çıkardı. Genelde bunları, insanlara olaya tüm dikkatini verdiğini hissettirmek için göstermelik olarak kul-

lanırdı. Kalemını göğüs cebinden çıkarırken, teybin kayıt düğmesine de basmıştı.

“Aleesha için gelmem sizi pek şaşırtmadı galiba.”

“Sanırım hayır. Aleesha, babasının ve benim uygun görmediğimiz bir hayat sürmeyi seçti. Kapımızı çalan ilk polis memuru olmadığınızı söylesem eminim şaşırmazsınız.” Gü-lümsedi, ancak davranışlarında daha bir ihtiyatlılık göze çar-pıyordu. “Eğer ona ulaşmanıza yardımcı olabileceğimizi dü-şündüyseniz, üzgünüm.”

Kadının davranışları ve duruşuna karşın ya da belki tam da bunlar nedeniyle, Will bu işin hiç de kolay olmayacağını biliyordu.

“Eşiniz şu anda nerede?”

“New York’ta ders veriyor,” diye açıkladı. “Kendisi, kadın-ları etkileyen sağlık sorunları üzerine uzmandır.”

Will defterine bir şeyler karaladı: “Anlıyorum.”

“Hayatını kadınlara yardım etmeye adanmış bir adamın kı-zının, fahişe ve uyuşturucu bağımlısı olmasını ironik buluyor olmalısınız.”

Will, “Evet,” diyerek itiraf etti, “Öyle.”

Bayan Monroe, bu kısmın konuşulup aradan çıkmasın-dan rahatlamış gözükerek arkasına yaslandı. “Biz kızımıza yardım etmek için elimizden gelen her şeyi yaptık.”

“Bundan eminim.”

Onu hazırlıksız yakalamak istemişçesine, “Öyle mi?” di-ye sordu kadın. “Tedavisine, aile terapisi ve bireysel terapiye binlerce dolar harcadık. Ona yardımı olacağını düşündüğü-müz her şeyi, ama her şeyi yaptık.” Ellerini kucığında kenet-ledi. “Oysa durum apaçıktı, Aleesha yardım falan istemiyor-du. Daha on üç yaşına girmeden evden kaçmaya başladı.”

Will, Angie'nin daha önceden Aleesha ile ilgili söylediği bir şeyi tekrar etti: "Yardım almak istemeyen birine yardım edemezsiniz."

Bayan Monroe, "Doğru," diyerek onayladı onu. "Sizin çocuğunuz var mı?"

"Hayır efendim. Benim çocuğum yok."

"Bu Tanrı'nın bize verdiği en muhteşem lütuftur: dünyaya bir çocuk getirebilme yetimiz." Ellerini bir bebeği sallar gibi birleştirdi. "Onları kollarınıza aldığınız o ilk âna paha biçilemez. O andan itibaren aldığınız her nefes sadece ve sadece çocuğunuz içindir. Beni anlıyor musunuz?"

Göğsünün, Bayan Monroe'nun kolları gibi bomboş olduğunu hisseden Will, duyduklarını başıyla onayladı. Kendi annesi onu kollarına böyle almış olsa bile, bunu ancak, hemen ardından bir başkasına vermek için yapardı diye düşündü.

Bayan Monroe devam etti: "Aleesha o çocukla arkadaşlık etmeye başladıktan sonra kafası karıştı." Kirpiklerinin ıslandığı Will'in gözünden kaçmamıştı. "Ben de, Dr. Monroe gibi fakirlik içinde büyüdüm. Yine de iyi bir eğitim almanın ne kadar önemli olduğunu ikimiz de biliyorduk ve başkalarının uğrunda mücadele ettiği, hattâ hayatlarını feda ettiği imkânlara erişebilmek için çok, ama çok çalıştık."

Will iltifat etmeye çalışarak, "Bunu başardığınız ortada," dedi.

Bayan Monroe, maddi şeylerin başıyını ölçmekte yeterli olmadığını ikisinin de bildiğini hissettiren bir bakış attı. "Çocuklarımızı böyle bir semtte yetiştirmenin, onları kötülüklerden koruyacağını düşünmüştük. Decatur her zaman cennetten bir parça olmuştur."

“Uyuşturucular her yere sızmanın yolunu buluyor.”

“Sanırım bu doğru. Aleesha için her şeyin çok daha iyi olmasını istedik. İnsan çocukları için yaşıyor. Elinizden geldigince onlar için kınıyor, kırılıyor, onlar için nefes alıyorsunuz.” Devam etti: “Aleesha, tedavi merkezinde tanıştığı bir adamla kaçmıştı. Birkaç hafta sonra uyuşturucu ithamıyla tutuklandı. Hapse girdi, adam da muhtemelen kendine bir başka budala kız bularak ortadan kayboldu.”

Will, Georgia Soruşturma Bürosu'nda çalışmaya başladığı ilk zamanlarda, erkek arkadaşları tarafından, polislerin karşı cinse daha hoşgörölü davrandığına ikna edilip uyuşturucu işine gönderilen ne kadar çok kadının hapse girdiğini gördüğünde şoke olmuştu. Hapishane, aşk yaşamış olduğunu sandan bir sürü genç kızla dolup taşıyordu.

Miriam onun bu düşüncelerini kesintiye uğrattı. “Dr. Monroe ve ben zaman içinde anladık ki, uyuşturucu bağımlılığı tedavisi olmayan bir hastalık. Aileleri canlı canlı yiyip bitiren bir kanser.” Ayaga kalkıp kuyruklu piyanoya doğru oda boyunca yürürken, “Öyle bir noktaya geliyorsunuz ki, etrafınıza bakıp kendinize şu soruları soruyorsunuz: ‘Ailemin geri kalanı ne olacak? Tüm enerjimi kurtarılamayacak bu çocuğu kazanmak için harcarken, diğer çocuklarıma nasıl bir zarar veriyorum?’”

Piyanonun üstünde sıra sıra çerçevelenmiş fotoğraflar vardı, eliyle hepsini tek tek okşayarak anlatmaya başladı. “Aleesha kızların sonuncusuydu. Ona ortanca çocuğumuz verdik, çünkü öylesine ele avuca sığmazdı ki...” Ardından bir sonraki çerçeveye geçti, bir diğer çocuğa. “Ashley en büyükleri. O da babası gibi jinekolog.” Şimdi diğer fotoğrafı gösteriyordu. “Clinton bir ortopedi uzmanı. Gerald ise bir psikiyatr. Harley bir piyanist. Mason...” dedi gülerek, köpek şek-

lindeki küçük bir çerçeveyi eline alırken. “Bir köpek kuaförü. Tanrı onu korusun.” Bu son çerçeveyi yerine koyarken gösterdiği fazladan dikkat, Mason’ın en gözde çocuk olup olmadığını düşündürdü Will’e.

Altı çocuk. Konforlu bir ev. Yüzlerce kıyafet, yemek ve sana iyi bakan ebeveynler. Böyle bir ailede büyümek neye benzer? Aleesha neden tüm bunlara sırtını döndü?

Elbette Will bütün bunların bırakığı ilk izlenime kapılmayacak kadar uzun süredir güvenlik güçlerinde görev yapıyordu. Uyuşturucu bağımlılarının, genellikle bu işe başladıklarında dünya üzerindeki en mutlu insanlar olmadıkları, tecrübeyle sabitti. İster ait olma arzusu, ister bir şeylerden uzaklaşma ihtiyacı olsun, uyuşturucudan medet ummalarının mutlaka bir sebebi vardı. Ortalarda görünmeyen baba bir tür sadist olabilirdi. Ya da erkek kardeşler, ilk cinsel girişimleri için koridordan daha uzun bir yol kat etmemiş olabilirlerdi. Veya abla öyle başarılı biri olabilirdi ki, gölgesinde başka hiçbir şey yeşeremezdi.

Ancak Will buraya Monroe ailesinin gizli tarihindeki parçaları birleştirmek için gelmemiştir. Buradaki mevcudiyetinin tek sebebi, bu kadına, uzun zaman önce kaybolduğunu bildiği kızının artık sonsuza dek kaybolduğunu söylemekti.

“Kızınızı yirmi yıl boyunca hiç görmediniz mi?” diye sordu.

“En az yirmi yıl.”

“Bir telefon görüşmesi? Kartpostal veya mektup?”

Miriam hatırladı: “Birkaç yıl önce bizi aradı. Hapse girmişti ve para istiyordu.”

Michael, tutuklandığında Aleesha’nın yalnızca Baby G’nin telefon bilgisini verdiğini söylemişti. Fakat nöbetçi memur,

Aleesha ierdeyken kimleri aradığının veya bir günden fazla tutuklu kaldıysa onu kimlerin ziyaret ettiğinin kaydını tutmuş olmalıydı.

Will sordu: “Onunla siz mi konuşmuştunuz?”

“Evet,” diye cevap verdi. “Konuşmamız bir dakikadan fazla sürmedi. Ona asla para vermeyeceğimi söyledim ve o da telefonu yüzüme çarptı,” diyerek açıklamada bulundu. “Bu ondan son haber alışımız oldu. Şu anda nerede yaşadığını bile bilmiyorum.”

“Kimlerle ilişkide olduğu hakkında hiç fikriniz var mı? Arkadaşlarının kim olduğu hakkında?”

Kafasını hayır anlamında salladı. “Üzgünüm memur bey. Onu bulmanıza pek katkı olamayacağı konusunda sizi uyarmıştım.” Ardından, hâlâ piyanonun üstünde duran eline doğru baktı. “Ne yapmış olduğunu bana söyleyebilir misiniz? Umanm...” Bir anlığına Will’e bakıp, gözlerini tekrar aşağı indirdi. “Birine zarar vermemiştir.”

Will boğazının düğümlendiğini hissetti. “Diğ er çocuklarınız yakında mı oturuyor?”

Dudaklarına hareket kazandıran bir tebessümle, “Yeterince yakın değ il,” diye cevapladı kadın. “Aslında Mason hemen bizim sokağın ilerisinde yaşıyor. Ama bu mesafe, şımartacak üç toruna sahip bir babaanne için asla yeterince yakın değildir.”

“Belki de Mason’a bir telefon açsanız iyi olur.”

Kadının suratındaki gülücük soldu. “Neden?”

“Bakın Bayan Monroe, oğlunuzu veya gelip burada sizin yanınızda olabilecek herhangi birini aramanız gerçekten çok iyi olur.”

Miriam Monroe, sokak kapısında yaptığı gibi, bütün gü-

cüyle piyanoya dayandı. Will ayağa kalkınca köpek hafifçe hırladı.

Bayan Monroe boğazını temizledi ve “Sanırım bana, en sonunda aşırı doz aldığını söyleyeceksiniz,” dedi.

“Hayır efendim.” Tekrar kanepeyi gösterdi: “Lütfen oturur musunuz?”

Her ne kadar çikolataya benzer teninde gözle görülür bir açılma olsa da, “Korkmayın, bayılmam,” dedi kadın. “Kızıma ne olduğunu söyleyin.”

Will sadece haberi verip onu kendi acısıyla baş başa bırakabilirdi, ama yapamadı. Konuşurken sesinin yalvarır gibi çıkıyor olmasına şaşırılmış bir halde yineledi: “Bayan Monroe... Lütfen, oturun.”

Kadın Will'in kendisini kanepeye götürmesine ve yanına oturmasına izin verdi. Belki de elini tutup onu yatıştıracak bir şeyler yapmalıydı, ama Will bu tür donanımına sahip olduğunu sanmıyordu. Kaçınılmaz olanı ertelemenin hayatta yaptığı en bencilce şeylerden biri olduğunu biliyordu.

“Pazar gecesi, dairesine giden merdivenlerde bir cinayete kurban gitti.”

Soluğu kesilen Miriam, ağzını açarak nefes almaya çalıştı. “Cinayet mi?”

“Biri onu öldürdü. Bence saldırganı muhtemelen tanıyordu. Sanıyorum adamı merdivenlere doğru kovaladı ve adam orada onu yaraladı...” Bir an duraksadı. “Onu öyle bir şekilde yaraladı ki, ölümüne yol açtı.”

“Nasıl?” diye tekrarladı Miriam. “Bu ne anlama geliyor? Acı çekerek mi öldü?”

Bu noktada Will'in yalan söylemesi gerekiyordu; yalan da olsa bir anneye çocuğunun hızlı ve acısız öldüğünü söyleme-

nin bir zararı yoktu, ama yapamadı. “O sırada başına gelenlerin farkında olup olmadığını bilmemizin imkânı olduğunu sanmıyorum...” Durdu ve devam etti: “O sırada kanında, başına gelenleri anlayamayacağı kadar çok uyuşturucu olmuş olmasını umabiliriz sadece.”

Miriam aniden nefes nefese kaldı. “Gazete de görmüştüm. Grady Evleri’nde bir kadın öldürüldü diye yazıyordu. Kimliği açıklanmamıştı, ama... o olabileceği aklımın ucundan bile geçmedi, sanmıştım ki...”

Will zavallı kadını teselli etmeye çalışarak, “Üzgünüm,” dedi; son birkaç gündür bu cümleyi hayatı boyunca söylemediği kadar çok tekrar ettiğini fark etmişti. Aleesha’nın mektubunun fotokopisini çıkardı. “Bunu onun posta kutusunda bulduk. Posta pulu yeterli olmadığından gönderildiği adrese geri dönmüş.”

Annenin eli bir cankurtaran halatına uzanır gibi mektuba atıldı. Kelimelere dalmış giderken gözyaşları yanaklarından süzüldü. “Parya,” diye mırıldandı, ama önceden bu kelimeyi yüzlerce defa okumuş olmalıydı.

“Neden bahsettiğini anlatabilir misiniz?”

Miriam titreyen ellerinin arasında tuttuğu mektubu kucağına indirdi. “Eskiden yolun karşısında bir ev vardı; üç ev aşağıda, apayrı bir dünya.” Sanki görebilirmiş gibi, pencereden dışarı o yöne doğru bakmaya başladı. “O zamanlar mahalledeki tek siyah aile bizdik. Tobias ve ben, asıl şeytan arka bahçelerindeyken bize bakıp ‘mahalle elden gidiyor’ diyen insanlara gülerdik.”

“O aile hâlâ orada mı yaşıyor?”

Miriam hayır anlamında kafasını salladı. “Carsonlar taşındığından beri, o evde neredeyse on aile daha yaşadı. Üstüne

katlar çıkıldı, şimdi bir tür saraya döndü, ama o zamanlar kötü şeylerin yaşandığı küçük bir evdi sadece. Her mahallede mutlaka böyle bir ev vardır, değil mi? Kötü bir çocuğu olan kötü bir ev.”

“Evet efendim.”

Tekrar pencereden dışarı baktı. “Her hafta sonu verilen partiler. Sokakta bir aşağı, bir yukarı yarışan arabalar. O çocuk çevresindeki herkese zarardı. Ona Paisley Sokağı’nın Paryası derdik.”

Will bir anlığına mektubu, Aleesha’nın kendisinden paraya diye bahsedişini düşündü.

Miriam devam ediyordu: “Annesi hiçbir zaman evde olmazdı. Inanmazsınız ama kadın avukattı.” Yüzünü tekrar Will’e çevirdi. “Herhalde onu öfkeden yüzüm morarana kadar suçlardım. Oysa gerçek şu ki, çocuğunu kontrol altına almakta o da tıpkı bizim kadar yetersizdi.”

“Aleesha o çocukla mı kaçmıştı?”

“Hayır,” diye cevapladı kadın. “Marcus Keith adında otuz dokuz yaşındaki bir adamla gitmişti. Aleesha’nın tedavi programındaki danışmanlarından biriydi. Daha sonradan öğrendik ki, adam zaten on sekiz yaşından küçük birini taciz ettiği için bir süre hapis yatmış.” Keyifsiz bir şekilde güldü: “Olacak Amerika’daki tüm hapishanelere döner kapı koy-sunlar.”

Will, sözlerini büyük bir dikkatle seçerek, “Mektupta, sizi bir şeyler için suçluyor gibi,” dedi.

Miriam’ın suratında gergin bir gülümseme vardı, dudaklarını sımsıkı bastırmıştı. “Aleesha on bir yaşındayken ben evi terk ettim. Birlikte olduğum bir adam vardı, dudaklarını sımsıkı bastırmıştı. Annesine bak, kızını al durumu sanırım.”

Mektubu havaya kaldırdı: “Ya da kızımın gayet manidar bir şekilde ortaya koyduğu gibi ‘ebeveynlerin günahları’.”

“Ama belli ki eve geri döndünüz.”

“Tobias ve ben bir şekilde üstesinden geldik, fakat sallantılı durumlar uzun bir süre devam etti. O karmaşık süreçte Aleesha kendini kaybetti ve sokağın ilerisinde yaşayan o çocuğa âşık oldu.” Elini yakasına götürüp, boynunu saran altın zincirden sarkan küçük haçı tuttu.

Will elini cebine attı ve zarftan Aleesha’nın mektubuyla birlikte çıkan haçı gösterdi. “Zarfla birlikte bunu da bulduk.”

Miriam haça baktı ama eline almadı. “Bütün çocuklarımda bundan bir tane vardır.”

Will, Aleesha’nın bunu mektupla birlikte annesine geri gönderdiğini söylemek istemiyordu. Mektup zaten yeterince yaralayıcıydı. Ama yine de sorması gerekiyordu: “Bu haçın bir anlamı var mı?”

“Tobias bunları ben eve geri döndüğüm zaman almıştı. Hep birlikte masanın etrafında toplandık ve haçları hepimize tek tek dağıttı. Beraberliğimizi, tekrar bir aile olabileceğimize dair inancı simgeliyordu.”

Will haçı Miriam’ın avucuna koyup parmaklarını üstüne kapattı. “Eminim bunun sizde kalmasını isterdi.”

Will onu odada yalnız bırakarak çıktı; sanat eserlerini, fotoğrafları, Miriam ve Tobias Monroe’nun, burayı bir mesken-den bir eve dönüştürmek için yıllar boyu biriktirdiği her şeyi arkasında bırakarak koridorda ilerledi. Kapının yanında uzunca bir masa vardı ve Will kartlarından birini bırakırken, Miriam’ın uzaktan gelen, acı dolu sesi duyuldu. Belli ki telefonda konuşuyordu.

“Benim,” diyordu çocuklarından birine. “Sana ihtiyacım var.”

Bölüm Otuz

21:16

Vardiyası yeni biten Angie ölümüne yorgun olduğunu hissediyordu. Sıkı mesaisi sayesinde, şu anda iki propan gazı satıcısı, bir kamyon şoförü ve üç çocuklu işsiz bir baba, hapisteki sıralarında oturmuş, eşlerine, bir fahişeyi ilişkiye zorlamak suçundan tutuklandıklarını nasıl açıklayacaklarını düşünüyorlardı kara kara. Eğer söyleyecekleri, Angie'ye okudukları, *Karım beni anlamıyor... İşim gereği yolculuk ederken yalnız hissediyorum... Çocuklarım benden nefret ediyor... türünden mavallarsa, soğuk bir hücrede geçecek uzun bir gece bekliyor olacaktı onları.*

Olayların gidişatına baktığında, Angie her gün yaptığı işin beyhude bir çabadan ibaret olduğu fikrine kapılıyordu. Müşteriler habire tutuklanıyor, kızlar habire yoldan çıkıyordu.

Kimsenin sorunun kökenine inmeye niyeti yoktu. Angie son altı yılını bu kadınları tanımaya adanmıştı. Hepsinin geçmişinde benzer cinsel istismar hikâyeleri ve ilgisizlik vardı, hemen hepsi bir şeylerden kaçmıştı. Çocukların daha küçükken güvende olmasını sağlamaya harcanacak paranın, büyüdüklerinde onları hapse tıkmaya harcanacak paradan kat be kat az olduğunu anlamak için, Harvard mezunu bir ekonomi uzmanı olmak gerekmiyordu. Gerçi Amerikan tarzı çözüm böyle bir şeydi. Kuyuya düşen bir çocuğu kurtarmak için milyonlarca dolar harcansın, ama çocuğun oraya düşmesini engellemek için kuyuyu kapatma işine, aman ha, yüz dolar bile verilmesin.

Jasmine Allison hiçbir zaman bulunamayacak olan o kayıp çocuklardan biriydi muhtemelen. Bir pezevenğin onu kontrolü altına almasına imkân verecek yeni bir isim, yeni tavırlar ve yeni bağımlılıklar kazanmış olarak sokaklara geri dönecekti. Angie, Will'in konuyu anlatış biçiminden yola çıkarak, bu konunun onun ne kadar canını sıktığını görebiliyordu. Aleesha'nın öldürüldüğü gece Jasmine'e para verilerek telefon açtırıldığı düşünülecek olursa, bu sıkıntısında haksız da sayılmazdı. Angie ayrıca, bu küçük kızı evinden uzaklaşmaya itecek ufak tefek daha milyonlarca sebep olabileceğini de biliyordu. Yine de merkezden birilerini aramış ve kızın dosyasıyla ilgilenmelerini rica etmişti.

Angie telefon defterinden kopardığı sayfaya karaladığı adres bilgilerine baktı. Ken Wozniak, Lawrenceville otoyolu üzerindeki bir bakım evinde kalıyordu. Telefonda Angie'ye yolu tarif eden başhemşire, adamın bir ziyaretçisi olacağı için heyecanlanmış gibiydi. Angie Ken'le sadece birkaç kez görüşmüştü ve kendisini hatırlayacağına ihtimal vermiyordu.

Ziyaret saati 22.00'de bitmişti. Bomboş otoparka bakılacak olursa, fazla ziyaretçisi olmayan tek kişi Ken değildi. Alışılmış beyaz fayansları ve floresan ışıklarıyla bekleme odası, geniş olmasa da temizdi. Angie üzerinde yapay çiçekler bulunan masanın yanından danışma bankosuna doğru ilerlerken, su soğutucusundan bir guruldama geldi.

Bankodaki adam, karşısındakinin ne iş yaptığını ve kaç para ettiğini kesinlikle bildiğine inanan alaylı bir bakışla, Angie'nin üstündeki kıyafetin her santimini baştan aşağı süzerek arkasına yaslandı. Ellerini kafasının arkasında kenetleyerek, Angie'nin o şişkin ve kıllı göbегini görmesini sağlayacak şekilde tişörtünü yukarı doğru gerdi.

Dudaklarını yalayıp sordu: "Ne kadar istiyorsun?"

Angie cüzdanını bulup kimliğini çıkardı.

Adam kelimenin tam anlamıyla sandalyesinden düştü. Kıncını kaldırmak için toparlanmaya çalışırken, "Ben sadece..." diye mırıldanabildi.

"Ken Wozniak'ı görmeye gelmiştim."

Sandalyeyi düzeltirken, "Tanrım," dedi titreyen sesiyle. "Lütfen, bu işe ihtiyacım var."

Angie, onun bu işe yaşlı kadınları yataklarında uyurken dolandırmak için ihtiyacı olup olmadığını merak etti. "Bir ilaç al da sakinleş Cletus. Buraya senin canına okumaya gelmedim."

"Dedim ya, ben sadece..."

"Wozniak," diye tekrarladı Angie. "Nerede?"

Adam klavyesinin tuşlarına basarken elleri titriyordu. "Koridoru takip edip sola dönün. 310 numaralı oda. Aman Tanrım, bayan ben gerçekten üzgünüm. Bir sorun yok değil mi? Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım."

“Eminim öyledir. Ben de...”

Koridor boyunca ilerlerken Angie’nin sivri topuklarının sesi çınlıyordu. Hain resepsiyoncunun, ön kapıdan içeri girdiğinde kendisine nasıl kötü niyetle baktığı hâlâ gözünün önündeydi. Karşısındaki kadını sadece düzülecek bir delik gibi gören adamın suratındaki o bilmiş ifade. 310 numaralı odanın önüne geldiğinde, Angie kendini iki karış daha uzamış gibi hissediyordu.

Bir eliyle kapıyı tıklattırken, “Merhaba!” diye seslendi. Televizyonun yüksek sesinin el verdiği ölçüde, adamın bir ziyaretçinin gelmesinden memnun olduğunu düşündüren cana yakın bir homurdanma geldi kulağına.

Ken onu görünce, “Ehem...” gibi bir ses çıkardı; gülümsemeye çalışırken ağzının kenarı çarpılıyordu. Tekerlekli sandalyede oturarak neredeyse otuz kilo kaybetmişti ve Angie, onu bekleyen hayatın bundan ibaret olduğunu bile bile, nasıl olup da her sabah uyanmayı başardığını merak ediyordu.

“Beni hatırladın mı?” diye sordu Angie.

Ken, ‘Nasıl olur da unuturum’ anlamına gelen o bildik, tok kahkahalarından birini attı.

Angie bir sandalye çekip onun karşısına oturdu. Ken kucagındaki kumandayı beceriksizce kurcalayarak televizyonun sesini kısma çalışıyordu. Angie bakım evlerinden de en az hastaneler kadar nefret ederdi ve işe bakın ki aynı günde her ikisini de ziyaret etmek zorunda kalmıştı. Dezenfektanların o ağır kimyasal kokusu, beyaz çarşaflar ve yanıp sönen ışıklar, ona hep, aşırı dozdan sonra annesini hastanede ilk gördüğü ânı hatırlatıyordu. Deidre yatakta boylu boyunca uzanmıştı, bedeni tamamen hareketsiz, ağzı, sanki orada olduğuna şaşırmış gibi açıktı. Bitkisel yaşamdaydı. Angie o

zamanlar küçük bir çocuktuk, ama *General Hospital* ve *Days of Our Lives* dizileri arasında, bunun ne anlama geldiğini öğrenmişti: şapa oturdun bebeğim.

“Hah,” dedi Ken, sonunda televizyonun sesini kısmayı başarınca.

Angie neşeli görünmeye çalışarak, “Son görüştüğümüzden beri nasılsın?” diye sordu.

Ken’in bir omzu yukarı kalktı. Kesinlikle daha iyiydi.

“Aptalca bir soru, değil mi?”

Ken, yüzünün kontrol edebildiği tarafıyla gülümsemeye çalıştı.

“İyi konuşamıyorsun?”

“B’rbt,” diye ona hak verdi Ken.

“Buraya Michael Ormewood hakkında görüşmeye geldim.”

Ken, birkaç dakikalığına sessiz televizyon ekranına baktıktan sonra derin bir nefes verdi.

Angie hızlıca sadede geldi: “Aşagılık herifin teki olduğunu biliyorum. Dolayısıyla bana bunu söylemene hiç gerek yok.”

Ken başıyla söylenenleri onayladı.

“Karisını dövdüğünü biliyor muydun?”

Bunu duyunca şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı adam.

“Sanırım cevabın hayır,” dedi Angie. “Gina’yı bu sabah gördüm. Heriften adamakıllı sopa yemiş gibiydi.”

Ken’in çenesi sertleşmiş, sağlıklı eli dizinin üstüne kenetlenmişti. Kıcını temizleyecek biri olmadan muhtemelen tuvalete bile gidemeyecek olsa da, o hâlâ bir polisti.

Angie öne doğru eğilip kollarını Ken’in dizlerine dayadı. “Ondan hoşlanmadığını biliyorum. Ama nedenini merak ediyorum? Michael’da hoşlanmadığın şey neydi?”

Ken'in ağızından cevap olarak gürültülü bir hava akımı çıktı.

Angie kafasını iki yana salladı. "Dediklerini anlayamıyorum."

Ken anlaşılması zor sesler çıkarmaya devam etti.

"Hım..." dedi Angie sonunda ne dediğini anlayarak ve tekrar etti: "Palavra. Palavra herifin teki."

Ken heyecanlı bir halde başıyla onayladı. Angie ise acı veren bir sessiz sinema oyunundaymış gibi hissediyordu kendini.

Yine de şu anda bu konuşmayı bitiremezdi. Bir sırrı açıklar gibi, "Michael, Ahlak Masası'nda çalışırken kızlardan istifade ediyordu," dedi.

Ken iki omzunu birden havaya kaldırarak tepki verdi.

"Bu bir 'ne bekliyordun ki' tepkisi mi, yoksa 'hiç şaşırmadım' tepkisi mi?"

Ken kucığında duran sağlıklı eline baktı, işaret ve orta parmaklarını yavaşça yukarı kaldırarak ikinci seçeneğin doğru olduğunu belli etti. *Hiç şaşırmadım.*

"Ona istifa etmesini, aksi takdirde hakkında rapor hazırlayacağımı söyledim. O da ayrılmayı seçti."

"Ah... yi..." Dudakları kapandı. Angie onun böyle konuşmaya çalışmaktan ne kadar nefret ettiğini görebiliyordu. "Aa yi neh mih..."

Angie, "Ya, yine," diye cevap verdi. Michael önceden devriye arkadaşı olarak Ken'e verilmişti. "Artık tekrar seninle."

Orada öylece oturdular, Ken'in dudakları hareketliydi ama hiç ses çıkaramıyordu. Angie yüz ifadesini kontrol etmeye ve onu bu halde görmenin ne kadar zor olduğunu belli etmemeye çalışıyordu.

Sonunda Ken, herkesin anlayabileceği kadar açık bir şekilde, "Sen..." dedi.

"Sen ne?"

Ken, gözlerini dikmiş bakıyordu. Angie, onun gömleğinin altına baktığını fark etti: "Aman Tanrım Wozniak. Sen tam bir yaşlı av köpeğisin."

"İh ih..." diyerek eliyle Angie'ye uzaklaş işareti yaptı. "İh ih..." Yardımcı olacak bir şey ararmış gibi etrafına göz gezdirdi. En sonunda yine kendi ellerine baktı. Sağ elinin işaret parmağını ileriye gösterir gibi doğrultup, diğer elinin işaret ve başparmaklarını birleştirerek halka haline getirirken, Angie onu sadece izliyordu. Ken şimdi o halkayı gergin duran işaret parmağına geçirmiş, parmak boyunca ileri geri kaydırıyordu.

Angie kollarını çapraz bir şekilde göğsünde kenetledi ve sordu: "Ne saçmalıyorsun böyle?"

"İh ih," diye ısrar etti Ken. *Hayır.*

Angie parmaklarını şaklatarak "Aha, evet," dedi; bir yandan da Ken'in yapmış olduğu cinsel birleşme hareketini kendi elleriyle tekrar ediyordu. "Seni anlıyorum Ken. Ne demek istediğini net olarak biliyorum ve itiraf etmeliyim ki hâlâ bu işe gücün olduğunu görmek beni şaşırttı. Ama bunu anca rüyanda görürsün; hayatta olmaz."

Ken parmağıyla onu kızgınca dürterek, "Sen!" diye bağırdı. "May..khi...l," Elleriyle işareti yineledi.

"Haa?" Ken'in söylediklerinin anlamı sonunda kafasına dank etmiş ve Angie sözcükleri çıkarmayı başarabilmişti. *Sen ve Michael.*

"Senin bundan haberin var mıydı?"

Ken kaşlarını havaya kaldırdı. *Kimin yoktu ki?*

“Evet,” diye itiraf etti Angie. “Onunla yattım.”

“Bah..na..O... söhey..le..d.hi..”

“İddiaya girerim ki söylemiştir.” Tanrım, hepsi biliyordu.

“Ehh...” dedi Ken. Hey.

Angie ona baktı. Ken ‘başka ne var’ diye sorarmış gibi omzunu yükseltip elini dışa doğru açtı.

“Kızlarımdan biri öldürüldü.”

Ken televizyonu işaret ederek, “Evv.. lee...?” dedi. Elbette, olayı haberlerde görmüştü.

Angie, “Evet, Grady Evleri’nde yaşıyordu,” diye cevap verdi. “Dili ısırılarak koparılmış. Kız kendi kanında boğularak ölmüş.”

“Mahy..khi..l?”

Angie bir anlığına, Ken’in kızı Michael’in öldürüp öldürmediğini sorduğunu sandı. Sonra aslında neyi kastettiğini anladı.

“Aleesha’nın, baskından kurtulmak için onunla giden kızlardan biri olup olmadığını bilmiyorum,” diye itiraf etti Angie. “Michael senin ekip arkadaşın olduğu sırada, ben Evler’de çalışmayı bıraktım. Foyam ortaya çıkmıştı; polis olduğum artık biliniyordu.”

Ken, “Kim?” diye sordu.

Angie kendi kendine güldü. Bu soruyu hiç dikkate almamış, insanlar senin polis olduğunu anlamadan, bir müşteriy-le çıkıp tek başına dönebileceğin seferlerin sayısının sınırlı olduğunu varsaymakla yetinmişti.

“Beni gönderen Michael olabilir,” diye kabullendi sonunda.

“Başımı derde soktuğunu düşünmüş olabilir, ama aslında sadece bölgemi değiştirdiler. Yeni kızlar. Yeni müşteriler.” Angie’nin aklından, o müşterilerin içinden özellikle biri geçi-

yordu. “Birkaç ay önce Michael benim yeni çöplüğüme uğradı,” diye devam etti. “Önce sadece sinirimi bozmak için öylesine uğradığını düşündüm, meğer aslında kısa süre önce kefaletle serbest bırakılmış bir herife dikkat etmemizi söylemek için gelmiş. Onun tehlikeli bir aşağılık olduğu konusunda uyardı.”

Ken öfkeyle homurdandı. Belli ki Michael’ın sataşmalarına maruz kalan tarafta olmanın zevkini tatmıştı.

“Evet, o konuda ben de bir şey düşünmedim,” diye ifşaatla bulundu Angie. “Neyse, sonra hakkında bizi uyarmış olduğu bu adama rastladım. İsmi John Shelley.”

Ken iki omzunu birden kaldırdı. *Hiç duymadım.*

Angie, lafı gevelediğini bilerek, “Her neyse,” dedi. “Aleesha Monroe’nun öldüğü günün ertesi, Michael’ın kapı komşusu evinin arka bahçesinde ölü bulundu.”

“Haa?”

Angie “Yaa,” diyerek onayladı ve ona haberlerde duyamayacağı cinsten ayrıntılardan bahsetti. Gerçi Will olmasaydı, Angie’nin de bunlardan haberi olmayacaktı. “Komşusunun dili kesilerek koparılmış. Monroe’nunki ısırılarak koparılmıştı, ama yine de...”

Ken öylece oturuyordu. Angie kendini kötü hissetti. Daha içindeki her şeyi tam olarak dökmemişken, yaşlı kurdun kafası şimdiden yeterince karışmış gibiydi.

“Bunları anlatarak seni bunaltmamalıyım.”

Ken başını çevirerek ‘devam et’ anlamında dairesel bir hareket yaptı. Daha fazlasını duymak istiyordu.

“Michael’ın komşusu yalnızca on beş yaşındaydı.” Angie bir anlığına durdu. Gina Ormewood, Michael ile tanıştığında on beş yaşında olduğunu söylememiş miydi?

Sonra sordu: “Körfez Savaşı hangi yılda gerçekleşmişti? 90? 91?”

Ken bir parmağını havaya kaldırdı.

“Sence Michael kaç yaşında? Kırk olmalı, değil mi? Geçen sene onun şerefine bir parti verilmişti. Hatırlıyorum da, her yerde siyah balonlar vardı.”

Ken başıyla söylenenleri onayladı.

Angie matematikte berbattı. Will olsaydı şimdi bütün bunları kafasından hesaplardı, oysa Angie'nin üzerine yazabileceği bir şeye ihtiyacı vardı. Cüzdanında bulduğu bir kâğıt parçasına göz kalemiyle rakamları çiziktirmeye başladı; bir yandan da mırıldanıyordu: “Michael bin dokuz yüz altmış altı doğumlu. Bunu iki bin altıdan çıkarırsak...” Doğru yazıp yazmadığından emin olmak için rakamları bir daha kontrol etti. Sonra yavaşça başını kaldırıp Ken'e doğru baktı. “Gina onunla tanıştığında on beş yaşındaydı. Bana, Michael'ın önce kendisinden bir yaş daha küçük olan kuzenine ilgi gösterdiğini söylemişti.”

Sonra kâğıdı Ken'in görebileceği gibi havaya kaldırdı. “O ise yirmi beş yaşındaydı. Söylesene, yirmi beş yaşındaki bir adamın on beş yaşındaki bir kızla ne işi olur?”

Ken gayet net ve anlamı son derece açık bir ses çıkardı.

Angie, “Hey Ken... ” diye tekrar konuşmaya başladı. “Sen hiç Michael'la dağ göllerine balık tutmaya gittin mi?”

Ken'in suratındaki ifade bu soruya en az sözcüklerle cevap vermiş kadar açıktı. *Allah korusun.*

Angie kendi evini arkada bırakarak arabayı sürmeye devam etti; Ken'le konuşurken fark ettiği bir takım şeyler aklını kurcalamaya devam ediyordu. Michael Ormewood'un yaklaşık

on beş yıl önce küçük bir kızın peşine düşüp onunla evlenmiş olduğu gerçeği, elbette onun şimdi böyle bir işe bulaşmış olmasını kanıtlamazdı. Ama ortada bir tesadüf vardı ve Angie tesadüflere önem verecek kadar uzun zamandır polislik yapıyordu.

Sokağının sonundan U dönüşü yapıp, tekrar evinin önünden geçerek Piedmont'a doğru yola koyulduğunda, bir senaryo oluşturmaya çalışıyordu. Işıklardan sola döndü, sonra tekrar sola dönerek Ponce de Leon'a devam etti; bu arada ihtimaller kafasında serbestçe uçuşuyordu. Michael otoritesine dayanıp kızları bedava kullanmaya devam ediyordu. Baby G bu durumu fark etmişti. Belki Aleesha da Michael'ın kullandığı kızlardan biriydi ve gelirindeki böylesi bir kesinti G'nin hoşuna gitmedi. Akabinde G önce Monroe'yu öldürdü, sonra da ders olsun diye Michael'ın yan komşusunu.

Peki ama Cynthia Barrett'i öldürmek için Baby G'nin ne gibi sebepleri olabilirdi? Hem sonra, Michael'ın küçük kızlara böyle bir düşkünlüğü olsa bile, bu komşusuyla da yattığı anlamına gelmezdi ki. Ayrıca bu tip bir şehvet düşkünlüğü kırklarında olan bir adam için çok da tuhaf değildi. Babaları yaşındaki adamlara sıkı sıkıya yapışmış, çıplak denecek kadar az giyimli genç kız görüntüleri için bir moda dergisine bakmak veya mahalledeki sinemaya gitmek yeterliydi. Aman Tanrım; alışveriş merkezlerinde, göğüs uçlarına kadar açık tişörtler ve kalçalarına kadar düşük belli kotlar giymiş bir sürü on iki yaşında, kızı görmeden yürümek mümkün değildi. İşin kötüsü anneleri de genelde onlar gibi giyinmiş oluyordu.

Angie, Doğu Bölgesi Belediye Binasını geçip, Poncey-Highlands'e gitmek için sağa döndü. Sokağa girince arabayı yavaşlattı; park etmeden önce Will'in motosikletinin evin

önünde durup durmadığını kontrol etmek istiyordu.

Kendine, kafasındaki düşünceleri değiştirecek kadar zaman tanımaksızın, hızla arabadan indi. Yumruğuyla evin kapısını dövdü, üstüne üstlük birkaç kez de zile bastı.

Will kapıyı açma konusunda acele etmiyor, o değerli vakitini rahat rahat kullanıyordu. Angie, onun önceden kıvrık olan gömlek kollarını indirdiğini, ama düğmelerini iliklemediğini fark etti. Yeleği hâlâ üstündeydi ve o küçük aptal köpek bir torba şekerleme gibi sol eline sığışmıştı.

Angie ısrarlı bir ses tonuyla çıkıştı: "Neden şu sikindirlik kapıyı açmak konusunda hep bu kadar ağır davranıyorsun?"

"Neyin var senin?"

Angie çantasını kapının orada yere bıraktı ve Will'i geçerek içeri girdi. Geri planda bir sesli kitap kaseti dönüyor, çalışma masasının üstünde ise tamir edilmek üzere parçalara ayrılmış bir cep saati duruyordu. Angie, Will'in bir çatal parçasına geçirdiği minik yay ve dişlilere baktı; bobin mekanizmasını onarmak için kullandığı çeşitli aletlerdi bunlar. Will'in bir saatin nasıl çalıştığını neredeyse on saniyede çözüp, okuduğu kitaptaki bir sayfayı anlayabilmek için yarım saat harcaması, Angie'yi hep çok şaşırtırdı.

Will'in yere bıraktığı köpek koşarak mutfığa gitti. Angie gelen seslerden onun su içtiğini anlayabiliyordu.

Will teybi kapatırken, "Neyin var senin?" diye tekrar etti.

"Aleesha'nın pezevenğiyle konuşman gerek."

"Baby G mi?" diye sordu Will. "O öldü."

"Ne?"

"Bu öğlen saatlerinde ölmüş. Kuzenleri oradan oraya itilip kakılmaktan perişanlar."

"Biraz yavaş ol" dedi Angie, oysa kalbi küt küt atan kendisiydi. "Bana neler olduğunu anlat."

Will gözlerini kısıtı, ama yine de anlattı. "Michael ve benim Baby G ile görüştüğümüz o gün, iki çocuk G'nin BMW'sinin üstünde oturuyorlardı. G, onların kuzenleri olduğunu söylemişti."

Angie kanepeye oturdu. "Tamam. Sonra?"

"G bunları beyzbol sopası ile kovalamış. Sanırım bundan hoşlanmamışlar. Sonra onu pusuya düşürüp üç kez ateş etmişler."

Angie ona oturmasını söyledi; Will'in böyle etrafında salınmasından nefret ederdi. "Olayların gerçekten böyle geliştiğine emin misin? Kuzenler mi vurmuş?"

"İnsan böyle haydutlarla uğraşırken ne kadar emin olabilirse o kadar eminim," diyerek Angie'nin yanına oturdu Will. "Tutuklamayı yapan memurla bu öğlen konuştum. Çocuklar büyük olasılıkla yetişkin mahkemesinde yargılanacaklar. Bir tanesi şimdiden suçu diğerinin üstüne atıyor. Sabıkalı olan; daha önce uyuşturucudan ve saldırıdan yakalanmış. Bu onun üçüncü vakası olacak, bu yüzden ömür boyu hapse mahkum olmamak için kendini olayın dışında tutmaya çalışıyor."

"Monroe olayına bulaşmadıklarından emin misin?"

"İkisi de Aleesha'yı tanımıyor bile."

Angie, onu duyduğunu belirtmek için başını sallayarak onayladı. Ancak kendini konuşamayacak kadar şokta hissediyordu. Baby G'nin Michael Ormewood ile ilgili bildiği ne varsa, artık mezara gömülmüştü.

Will ona kötü göründüğünü söyledi.

"Çok sağol."

"Hayır, ciddiyyim. Neyin var senin?"

Ansızın taşların yerine oturmuş olduğunu hissederek, "Gerçekten zor bir gün geçirdim," dedi. "Hastaneye bir uğramam lazım."

Will doğrulup Angie'nin elini tuttu. "İyi misin?"

"Yok, kendim için değil." Angie yalan söylüyordu, çünkü sabah Piedmont'a gidip Ormewood'un karısını korkuttuğunu söyleseydi, Will'in öfkesiyle baş etmek çok daha zor olacaktı. "Kızlardan birini götürmüştüm. Ciddi bir durum yok. Bilirsin işte, kadınları ilgilendiren şeyler."

Will anladığını belli eden bir şekilde kafasını salladı; Angie onun kendisine baskı yapmayacağını biliyordu.

Aman Tanrım, her şey birbirine girmişti. Ona anlatmak istediği çok şey vardı, ama nereden başlaması gerektiğini bilmiyordu. Ne diyebilirdi ki? Ken'in partisinin olduğu gece, Michael'ın kendisine nasıl sert davrandığını mı söyleyecekti? Michael'ın 'fikrimi değiştirdim' sözünü dinleyen bir tip olmadığını mı? Ya da onunla bir kez bir şeyler yaşamaya başladın mı, artık durmak diye bir seçeneğinin kalmadığını mı?

Angie, bir sonraki gün canının nasıl yandığını, baldızlarındaki morlukları ve içindeki o bir şeylerin kırılmış olduğu hissini hâlâ hatırlıyordu. Kahretsin, o gece akli yerinde olmayacak kadar sarhoştı, ama vücudundaki izler hikâyeyi ele vermeye yetecek kadar açık değil miydi?

Will, Angie'nin saçlarını kulaklarının arkasına alırken sordu: "İyi misin?" Bu nazik hareket ilk kez gerçekleşiyordu. Will ona daha önce hiç böyle dokunmamıştı ya da belki de o şimdiye kadar Will'e hiç izin vermemişti.

Angie, "Orada olmak zor geldi," dedi; 'ora'nın neresi olduğunu tam olarak söylemeksizin. "Aklıma sürekli annem geldi."

Will saçlarını okşarken, Angie gözlerini kapatıp başını onun omzuna yaslamak istedi. Will'i birkaç kez annesini görmeye giderken yanında götürmüştü. Angie için annesinin

mezarına gitmek, Deidre'yi, o kapalı gözlerin arkasında yardım çılgınlıkları atıp atmadığını bilmeyerek hastane yatağında yatarken izlemekten çok daha kolaydı. Angie, hayatta en çok nefret etmesi gereken kişiyi neden bu kadar seviyordu?

Will onu kendine yaslayıp kollarıyla sararak "Gel buraya," dedi. Sonra onu da kendisiyle beraber çekerek sırtını kanepeye yasladı. "Hadi, sadece birazcık böyle kal."

Angie'nin içinden ağlamak geliyordu, ama Will'in önünde kendini bırakmak da istemiyordu. Yüzünü Will'in göğsüne bastırıp, kullandığı deterjanın ve kravatına dökülmüş soya sosunun kokusunu alabiliyordu. Böyle durabilseydi, Will'in onu böyle sarmalamasına izin verebilseydi, belki o zaman bir şeyler daha iyiye gidebilirdi. Belki birbirlerini tamamlayıp bir bütün haline gelebilirlerdi.

Angie yüzünü ona dönüp boynunu öptü. Will'in teninde bir hareketlenme oldu; tam yutkunurken Will'in âdem elmasına da bir öpücük kondurdu Angie.

Will, "Bunu yapmak zorunda değiliz..." diye mırıldandı.

Angie ellerini onun ensesinde kenetleyip dudaklarını onunkilerle birleştirdi. Will tereddüt ediyordu, ama o dişlerinin ve dilinin yardımıyla Will'deki tutkuyu uyandırmayı başardı; ta ki Will de onu içten bir şekilde öpmeye başlayana kadar. Will kollarını uzatıp Angie'yi nazıkçe yukarı kaldırarak tekrar kanepeye yatırdı. Will ağırlığını sol dirseğine vermiş, bir eliyle Angie'nin yüzünü okşarken bir yandan da boynuna öpücükler konduruyordu.

Gömleğinin düğmelenmemiş kolları geriye doğru sıvandığında, Angie bileğinin iç tarafındaki o pembe yara izini gördü. O gece Will'i hastaneye bizzat götürmüş ve Will kendine gelene, onun bu seferlik de atlattığını ve yine hayat-

ta kaldığını anlayana kadar yatağının kenarında beklemişti.

Angie, dener gibi Will'in bileğine dokunarak, parmağını jiletin deriyi yarıdığı yol boyunca ilerletti.

Will birdenbire sıçrayıp doğruldu, dehşet içinde Angie'nin yüzüne bakıyordu.

Angie, "Özür dilerim," dedi.

Will kalkmaya çalışırken, Angie yeleğini kavrayıp onu kendine doğru çekti. "Üzgün olduğumu söyledim."

"Angie..." Will tekrar uzaklaşmaya çalışıyordu, ama Angie'nin onu bırakmaya niyeti yoktu. Biraz boğuşular, ama Will ona karşı asla tüm gücünü kullanmazdı. Angie onu aşağı çekmeyi başarıp dudaklarını sımsıkı onunkilere yapıştırdı. Vücudunu yay gibi gerip yükseltince Will de direnmeyi bıraktı. Angie şimdi onu daha da derin, daha da sert öpüyordu ve artık Will de ona aynı yoğunlukta karşılık vermeye başlamıştı.

Angie'nin soluğu hızlanıyor, bilinci bulanıklaşıyordu. Onun üzerindeki ağırlığı, gözlerini yaşartmaya yeterdi. Elini Will'in pantolonun bel kısmına doğru kaydırdı; kendini kaybetmeden önce bundan hızla kurtulması gerekiyordu.

"Kahretsin," diye mırıldanırken, Will'in yeleğinin düğmelerini açıyor, gömleğini ve ardından fanilasını pantolonundan dışarı doğru çekiyordu; ancak bu şekilde eli için yeterli alan açılacaktı.

Will onun bluzunu yukarı doğru sıyırdıktan sonra ağzıyla Angie'nin çıplak göğüslerini buldu. Angie kollarıyla onu sarınca, kazandığı ritmi kaybetti Will. Bunun üzerine durumu Angie devraldı ve boştaki eliyle külotunu indirdi. Will'in kendini durdurmasına izin vermeden, onu içine aldı.

Angie bedenini ileri doğru atıp onunkine bastırduğunda Will'in nefesi kesilmişti. Bu arada Angie onun beline doladı-

ğı bacaklarını daha da sıkıyor ve Will'in boşalmasını sağlamaya çalışıyordu.

Will yavaşlamaya çalışarak, "Hayır, şimdi değil," diye fısıldadı. Gözleri sımsıkı kapalı, kendini tutmaya çalışmanın güçlüğüyle titriyordu. Angie o esnada diliyle kulağını yalıyor, kulak memesini ısırtıyor ve Will'in rahatlaması için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Sonunda Will, doruğun ürpermeleri içinde gürültülü bir şekilde inleyerek pes etti.

"Aman Tanrım," diyerek derin bir soluk aldı. "Angie..."

Angie, Will'in onu biraz daha öpmesine izin verdi, ancak dudakları göbeğinden aşağı doğru inmeye başladığında durdurdu. "Hayır," dedi, Will'i tekrar suratına doğru çekerken; "Gitmem gerek."

Will ter içinde onun göğüslerini öperken sert sert soluk alıyordu. "Tadını merak ediyorum."

Will'in sesindeki müstehcen homurdanma Angie'nin bedenine tatlı bir sızı gönderdi. Will dudaklarını onun karnında gezdirirken, Angie alt dudaklarını ısırtarak o ağzın daha da aşağılara indiginde nasıl zevk vereceğini düşünmemeye çalışıyordu.

"Dur," demeyi başardı Angie; bir yandan da Will'i yumuşak bir şekilde yukarı doğru çekiyordu. "Gerçekten gitmem lazım."

"Gitme."

Will'in sesindeki yalvarma tonu her nedense Angie'nin oradan ayrılmasını kolaylaştıran bir şey oldu. "Yarın çalışıyorum."

"Ben de."

Angie bu sefer onu daha kesin bir tutumla uzaklaştırdı. "Will."

Will onun üzerinden yuvarlanıp homurdanarak kendini kanepenin sırtına doğru bıraktı; bu defaki homurdanması bir haz ifadesi olmaktan oldukça uzaktı.

Angie ayağa kalkıp giyindi. Hâlâ çarpık duran gömleğini düzeltmek için öne doğru eğildi.

Will kolunu uzatıp onun tek bacağına sarılarak “Bunu neden yapıyorsun?” diye sordu.

Angie ondan uzaklaşarak bir iki adım attı, cüzdanının ön kapının yanındaki masada olduğunu gördü ve ekledi: “Bunu yapmama neden izin veriyorsun?”

Bölüm Otuz Bir

9 ŞUBAT 2006

09:58

Martha Lam belli ki bir değil, birden fazla telefon görüşmesi yapmıştı. John verdiği kiranın tümünü geri almıştı; üstelik Bay Applebaum'un yerindeki oda ayda neredeyse otuz dolar daha ucuza geliyordu. Vakum tankında sürünerek kazandığı elli dolar da düşünülecek olursa, John bu ay karnını bile doyurabilecekti.

“Kahrolasica,” dedi Ray-Ray, içi çığlık çığlığa çocuklarla dolu bir Toyota Camry ile yanaşan kadına bakarak. “Bu çirkinlikle en azından evinde oturabilir.”

John, Ray-Ray'e yan gözle bir bakış attı. “Sen eksiksiz cümlelerle konuşmayı ne zaman öğrendin?”

“Bu kardeşinde gördüğünden daha fazlası var,” diye cevap verdi Ray-Ray.

Ardından arabalardan birinin silinmesine yardım etmeye gitti. Aralarındaki zoraki barış, John onu hastaneye götürdüğünden beri Ray Ray için bir tür dostluk halini almıştı. John bu dönüşüme neyin sebep olduğunu kestiremiyordu ama şikayet edecek hali de yoktu. Şu anda peşinde yeterince adam vardı zaten. Ray-Ray'i ensesinden çekip alan her neyse, buna bir diyeceği yoktu.

Hastane ziyareti John için de iyi olmuştu. Bekleme odasında Robin'le karşılaşmalarını düşündükçe, yüreğinin hâlâ ağzına geldiğini hissedebiliyordu. Robin'in üzerinde iş kıyafeti vardı, ama onun yumuşacık tenini ve dolgun dudaklarını fark etmesine engel olamamıştı bu. Onun ağırlığını tek bacağına vererek öyle ayakta duruşu, dışa doğru çıkmış kalçasının görüntüsü... Ellerini o kalçalarda gezdirmek ve onu kendine doğru çekmek nasıl bir şey olurdu acaba? Bunlar, bir erkeği bütün gece uykusuz bırakmaya yetecek cinsten düşüncelerdi.

John'un bugün sabahın köründe, Art'tan bile önce gelip işe koyulmasının sebebi Robin değildi. Bir yerden bir yere taşınmak da o kadar sorun olmamıştı. John giysilerini soğutucuya tıkmış ve onu bir bavul gibi kullanarak Bay Applebaum'un evine doğru, altı sokak yürümüşü. Eve yerleştikten sonra, bir kez daha Ashby Sokağı'na dönmüş, emniyette olsun diye bir ağacın altına gömdüğü bıçağı oradan tekrar çıkarmış, dönüş yolunda suç aleti ile yakalanacağından korkarak, otobüste terler dökmüşü. Araba yıkama yerine gelince bıçağı madeni vakum tankının içine atmış ve Art Cadillac'ını sürerek gelene kadar da manolya ağacının altındaki duvarda oturmuştu. Art arabanın kapılarını kilitlerken, "Ne o Shelley? Yoksa orada oturmuş terfi etmeyi mi bekliyorsun?" diye takıldı.

John ise o esnada mantıklı düşünmeye çabılıyor, bir sonraki adımın ne olması gerektiğini hesaplamaya çalışıyordu. Ancak kendini konsantre olmaya ne kadar zorlarsa zorlasın, tek hissettiği, içini yakan büyük bir öfke oluyordu. Bıçağı yatağının altına koyan Michael'dı; tıpkı yıllar evvel mutfak bıçağını, o sözde cinayet aletini, John'un giysi dolabına tıktırmanın da o olması gibi. Bu lanet olası herifin kendisiyle alıp veremediği şey neydi? John bu hayatta Michael'a ne yapmıştı ki, elini ensesinden bir türlü çekmiyordu? Bu eller sadece John'un değil, bütün ailesinin üzerindeydi.

Hadi yıllar önce John'a tuzak kurmuştu, tamam, ama bunu daha da uzatmak, hattâ o hapiste yatarken onun kimliğini kullanmak... artık bu kadarına ancak hastalıklı bir tür saplantı denebilirdi. Demek ki Michael ondan ölesiye nefret ediyordu. Bu kadar nefret etmese, bunca yıl bir başkasının ismini böyle kullanmazdı. Bu kalles herif, John'u Sahil'deki sübyancı ve tecavüzcülerin arasına geri yollamak için Emniyet'teki pozisyonundan faydalanıp Bayan Lam'e ulaşmış ve onu John'un üstüne salmıştı. John'un köşeye sıkışması yetmiyordu. O, John'un illa ki acı çekmesini istiyordu.

John, zaman içinde, özgürlüğünü kaybettiğine ve bir noktada Ben Carver gibi adamlara layık olduğuna kendisini inandırmayı başarmıştı. Kötü bir çocuk, kötü bir oğuldu o. Richard Shelley bu konuda rahatça tanıklık edebilirdi. Babasının lanet ifadesi olmasa bile, John, Mary Alice cinayetiyle ilgili olarak vicdanında kendisini tamamen aklayamıyordu. Onu partiye davet eden kendisiydi. Uyuşturucudan kafayı bulan kendisiydi. Mary'ye alkollü içkiyi veren de kendisiydi. Dönüşte kızla onun evine gitmiş, gizlice odasına girmişti. Çektiği *spidbol* yüzünden kıcının üzerine devrilmiş ve evet, bütün bunların olmasına izin vermişti.

Ama Mary Alice'i hunharca katledenin Michael, yani kendi öz kuzeni Woody olduğunu bilmek, John'u öfkeden deliye döndürüyordu. Kendi adına öfkeli değildi, ama Mary Alice'in o morarmış halini düşündükçe sinirden çıldırıyordu; Michael ona sadece tecavüz etmemiş, onu sadece öldürmemiş, aynı zamanda kudurmuş bir havyan gibi paramparça etmişti.

Mahkemeye sunulan olay yeri fotoğrafları, görenleri şoka sokmuştu, oysa John bizzat oradaydı, o vücudun halini kendi gözleriyle görmüştü. Küçük göğüslerindeki o ısırık izleri. Baldırlarının iç taraflarındaki koyu morluklar ve derin yaralar. Açık kalmış gözlerindeki o bakış; kapıya yönelmiş, sanki her an annesinin içeri girip onu kiliseye götürmek üzere uyandırmasını bekleyen o gözler. Kendi kanyla dolup taşmış ağız, kanla yastığa yapışmış saçlar.

O alçak puşt. O yüzüne tükürülesi hasta ruhlu pezevenk.

Üstelik Mary Alice ile de bitmemiştir. Michael hâlâ serbestçe ortalarda dolanıyor, John'un ismini kullanarak her haltı karıştırıyordu. Üstelik bir polisti. Polis! İsteddiği anda John'un icabına bakabilirdi; şu anda da muhtemelen kıcının üstünde oturmuş, kendi hastalıklı suçlarını John'un üstüne yıkmanın bir başka yolunu arıyor olmalıydı. Dün gece başına gelenleri, parmak uçlarının açılır-kapanır bıçağa temas edişini, elinde bir suç aletiyle yakalanmasına ramak kalışını düşündükçe, hâlâ soğuk terler döküyordu. Her şeyi yapabiliirdi Michael. İstese John'u şu anda tutuklayabilirdi; buna karşılık John'un yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Belki de John hak etmişti. Michael'ın komşusuna yaptıklarından sonra, belki de tüm o hasta heriflerin arasına, hapse geri yollanmayı hak etmişti. Bir çocuğun dilini kesmiş, o küçük kızı kendi elleriyle istismar etmişti. Öyle bir olaydan sıyrılabilmesi zaten pek doğru da gelmiyordu.

Gidişata bakılırsa, böyle bir şansı da olmayacaktı.

Kurutucu durdu, John havluları katlamaya başladı. Bunları ayaklı bir çöp bidonuna yığıyordu. Ben'le tekrar konuşması gerekiyordu. John hapishanelerde büyümüştü, ama bir suçlu gibi değil, bir mahkum gibi düşünürdü. Ona ne yapması gerektiğini söyleyecek birilerine ihtiyacı vardı.

“Sen John musun?”

Önünde duran, 1,75-1,80 boylarında zayıf bir kadındı. Kısa kesilmiş siyah saçları vardı, dar kesim kotunun üstüne, üzerine oturan kısa bir ceket giymişti.

John, kadının ceketinin altından kendini belli eden kabarıklıklarına bakarak “Nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu. Ceketinin fazlasıyla güzel olmasından dolayı kadın ona polis-miş gibi gelmedi, ama John kötüleri fark etmekte hiçbir zaman usta değildi.

“Siz John Shelley’siniz, değil mi?”

John, kadının omzunun üstünden arka tarafa şöyle bir göz attı. Ray-Ray elinde tuttuğu lolipodu yalıyordu, ama John onun kendilerini süzdüğünü görebiliyordu.

John kadının sorusuna karşılık olarak, “Sizi tanıyor muyum?” diye sordu.

“Taşınmışsınız,” dedi kadın. “Ben sizi Ashby Sokağı’nda oturuyor sanıyordum.”

John, içinden havluları fırlatıp kaçmak gelerek gülümsemeye çalıştı: “Neler oluyor?”

Kadın ellerini beline koymuştu ve bu ona Bayan Lam’i hatırlatıyordu. Ne yapsın, elinde değildi. Doğruca vakum tancının üstüne vidalanmış metal kapağa bakmaya karar verdi.

Kadın, “İsmim Kathy Keenan,” dedi. “Kız kardeşinizin bir arkadaşayım.”

John elindeki havluları düşürdü. “Yoksa Joyce’a bir şey mi...?”

Kadın, “Hayır, hayır... o iyi,” dedi. “Sadece onunla konuşmanız gerek.”

“Ben...” Önce yere, havlu yığınlarına doğru, ardından başını kaldırıp tekrar kadına baktı. Onun kim olduğunu, neden buraya geldiğini bilmiyordu, ancak bu kadın Joyce’a, kendi isteği dışında bir şey yaptırabileceğini düşünüyorsa delirmiş olmalıydı.

John yerdeki havluları toplamak üzere diz çökerken, “Benimle konuşmak istemeyen o,” dedi.

“Biliyorum,” diye karşılık verdi Kathy. “Ama konuşması gerek.”

“Siz tam olarak kimsiniz?”

“Söyledim ya, onun bir arkadaşım.”

“Bunun işe yarayacağını düşünüyorsanız, onu yeterince tanımıyor olmalısınız.”

“Son on iki senedir onunla aynı yatağı paylaşıyoruz John. Sanırım onu dünya üzerindeki herkesten daha iyi tanıyorum.”

Demek Joyce eşcinseldi. John, Richard’ın bu duruma nasıl tepki vermiş olabileceğini merak ediyordu. Çocuklarından biri hüküm giymiş bir tecavüzcü ve katil, diğeryse bir lez-zoydu. John, Richard’daki hayal kırıklığının tahmini şiddetini düşününce elinde olmadan güldü.

Kathy bu sırada, “Kardeşinin lezbiyen olması canını sıkıyor mu?” diye sormuştu.

John, “Bu konuda konuşmaya hakkım olduğunu sanmıyorum gerçekten,” diye durumu kabullenirken, Richard’ın

kızının bu tercihini öğrendiğinde, kim bilir nasıl da morardığını düşünüyordu. Demek onun biricik Joyce'u karşı takıma geçmişti, ha?

Kathy siyah bir Porsche kullanıyordu. John, böyle bir arabayı, ancak içini temizlerken bu kadar yakından görebilirdi. Piedmont Caddesi boyunca ilerleyip Sidney Marcus'dan sağa dönen Kathy, eyaletler arası otoyola bakan Lenox Caddesi üzerindeki küçük bir binanın önüne park ederek yolculuğu noktaladı. Ön cepheadeki tabelada gösterişli altın sarısı harflerle *Keener, Rose ve Shelley* yazıyordu. Yanlarında duran BMW, Joyce Shelley adına ayrılmış yere park etmişti.

Joyce'un çalıştığı yerle Gorilla arasındaki mesafe üç kilometreden de azdı. Joyce işe giderken her gün John'un yanından geçmiş bile olabilirdi.

"Şu anda bir kapanış yapıyor," dedi Kathy. "İşini bitirmesi uzun sürmez."

John, alçak arabadan dışarı çıkmaya çalışırken dizlerini çarptı. Kendisine artık neredeyse kırk yaşında olduğunu defalarca hatırlatması gerekmişti. Bir sebepten kendini hâlâ on beş yaşındaymış gibi hissediyordu, sanki Sahil tecrübesi başka bir John'un başına gelmiş, sanki aklı oraya gitmiş, ama hiç yaşlanmayan bedeni dışarıda kalmıştı. Ve bu beden, bir gün onun kendisine geri dönüp olanları anlatmasını bekliyordu.

"Bürosunda bekleyelim," dedi Kathy, ona yolu göstererek. John bankonun önünden geçerken resepsiyon görevlisinin gözleri üzerindeydi. Herhalde onu hademe filan sanmıştı; ne de olsa, John türünde birinin bu pırıl pırıl koridorları arşınlamasına pek alışkın değildi.

“Bu taraftan.” Kathy, üstünde isminin yazılı olduğu bölmeden bir takım kâğıtlar alıp, koridor boyunca yürürken şöyle bir göz gezdirdi.

Joyce’un ofisi güzeldi. Eğer kız kardeşini ve onun John’suz hayatını düşünecek olsa, kafasında tam olarak böyle bir yer canlanırdı. Yere serili İran halısında koyu mavi tonlar ve bordo renkler hakimdi, pencerelerde güneş ışığını içeri sızdıran ince ketenden perdeler vardı. Duvarlar çikolataya kaçan bir tür bej tonundaydı. Etraftaki renkler erkeksiydi, ama Joyce’un onları kullanış biçiminde son derece dişil bir yan vardı. Ya da belki büro bir dekoratörün elinden çıkmaydı; zenginlere para harcatarak para kazanan Buckhead’li pahalı bir fıstığın elinden... Duvarlarda, pek de John’un zevki-ne uymayan birkaç tablo asılıydı. Ancak pencerenin altındaki büfede öyle fotoğraflar vardı ki, bunları görmek John’un yüreğini sıkıştırmıştı.

Küçük Joyce ve John, Six Flags Lunaparkı’nda, su kanalında yüzen kütüklerden birine binerken. Ağzında biberonuyla bebek John, Richard’ın kucağındayken. On yaşındaki Joyce, bikinisiyle kumsalda, iki elinde buzlu şekerlemeler tutarken. Bunların dışında, daha yakın zamanda çekilmiş fotoğraflar da vardı. Kathy ve Joyce, hayvanat bahçesinde. Bir dağ manzarasının önünde duran atın üstündeki Kathy. Çimenlerde yuvarlanan iki labrador köpeği.

Onu olduğu yere çivileyen fotoğraf, annesine ait olandı. Kafasında bir eşarp, çökük gözleri ve çukur yanaklarıyla Emily. Gerçi gülümsüyordu. Annesi her zaman dünyanın en güzel gülüşüne sahipti; John bu gülüşü düşünerek sayısız gece geçirmişti; annesinin bu kadar rahatça bahsedebildiği bu gülüşün arkasında barındırdığı o derin içtenlik... John’un

gözlerinden yaşlar dökülmeye başladı ve onu bir daha hiç göremeyecek olmanın bilinci, o anda fiziksel bir acıya dönüştü.

Kathy, "Emily muhteşem bir insandı," dedi.

John elindeki çerçeveyi tekrar ait olduğu yere koyduktan sonra elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Onu tanır mıydınız?"

"Evet," dedi Kathy. "Joyce'la çok yakındılar. Hastalandığı zaman hepimiz çok üzüldük."

"Ben..." John bunu nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. "Sizi cenazede gördüğümü hatırlamıyorum."

Kathy "Oradaydım," derken, John onun gözlerindeki gerginliği görebiliyordu. "Baban, Joyce ve benim ilişkimizi pek kabul etmiyordu."

"Etmez," dedi John. "Richard, iyiyle kötü, doğruyla yanlış arasındaki farkı çok iyi bildiği konusunda her zaman kendinden emin olmuş ve bu çizgiyi her kim aşmışsa, tıpkı ameliyathanede kanserli hastaların tümörlerini kesip çıkardığı gibi, onu da hayatından bir çırpıda çıkarıp atmıştı."

John bir şeyler söyleme ihtiyacı duyarak, "Böyle olmasına üzüldüm," dedi. "Richard her zaman Joyce'u çok severdi."

Kathy ona dikkatli bir bakış attıktan sonra sordu, "Yoksa babanı savunmaya mı çalışıyorsun?"

"Sanırım olaylara onun tarafından bakmaya çalışmak, neyi niçin düşündüğünü anlamaya çalışmak, bana iyi geliyor."

Kathy odayı boydan boya katedip kapıyı açtı. John bu kapının banyoya açılacağını düşünmüştü ama şimdi buranın, üç dosya dolabının dizildiği bir giysi odası olduğunu görüyordu. Her birinin üstünde özenle istiflenmiş, toplam elli civarında spiralli defter bulunuyordu.

"Bunların hepsi senin mahkemelerinin çözümlenmiş metinleri; hazırlık duruşmasından, başka mahkemeye naklinin

reddine ve son temyize kadar hepsi.” Kathy bunları söylerken sırasıyla öteki raflara işaret ediyordu. “Bunlar tıbbi kayıtların.” Elini John’a en yakın dolabın en üst rafına koyarak devam etti. “Acil Servis’teki ilk doz aşımın, tutuklandıktan sonraki itirafın ve...” Kathy’nin dudakları aralandı, ama kendini tuttu. Yine de hâlâ John’un gözlerinin içine bakıyordu. “Sahil kliniğinden gelen bilgiler.”

John yutkundu. Zebra! Zebra’yı biliyorlardı.

Kathy içinde altı ya da yedi kalın dosya bulunan rafı açarak, “Bunların çoğu şartlı tahliye kurulu raporları,” dedi. “Joyce bunlardan sonuncusunun bir kopyasını yaklaşık bir ay kadar önce edindi.”

John, Joyce’un yirmi yıl boyunca bunca dosyayı neden biriktirdiğini anlamaya çalışarak “Neden?” diye sordu. “Bunları niye saklamış?”

“Bu annene aitti,” dedi Kathy. “Bu defterler.” İçlerinden birini çekti. “Bütün bunlar onun tuttuğu notlar. Senin davayı baştan sona biliyordu.”

John defteri açtı, gözleri annesinin düzgün el yazısına daldı; ama aslında görmüyordu. Emily’nin yetişme çağında güzel yazı çok önemsenirdi. Onun el yazısı da o kadar güzeldi ki, sayfa boyunca akan mükemmel çiçekleri andırıyordu.

Ancak kelimeler o kadar da sevimli değildi.

*Spidbol=eroin + kokain + ??? Neden bradikardi? Neden apne?*² John sayfayı çevirdi. Göğüslerin etrafındaki ısıriş izleri, diş ölçülerıyla örtüştü. Ve *Sperm* örneği bulunamadı. *Prezervatif nerede???*

Kathy, “En son, bölgedekilerden fiziki kanıtları almaya çalışıyordu,” dedi.

“Neden?”

“Bıçak üstündeki örneğe DNA testi yaptırmak ve kanın kendisine ait olduğunu kanıtlamak istiyordu. Ancak örnek o kadar azdı ki sadece mitokondriyal DNA analizi yapabildiler.” John anlamıyormuş gibi kafasını sallayınca açıklamaya çalıştı. “Mitokondriyal DNA yalnızca anneden gelir. Dolayısıyla kan Emily’ye ait olsa dahi, bu kanın sana da ait olabileceği ihtimalini ortadan kaldıran hiçbir şey yok. Ya da hattâ Joyce’a ait olabileceği ihtimalini de dışlamaz, ama yine de bu hamlenin davaya yardımı olamazdı.”

John önündeki sayfaya bakarak okudu, “Ya ısırık izleri?”

“Annen, ısırık izlerinin senin dişlerine uymadığını gösterebileceklerini düşündü, ama yüksek mahkemenin ısırık izi kanıtını kabul edilemez bulduğu bir dava vardı.” Sonra ekledi, “Ama o bunun... Koparılmı konusunda işe yarayabileceğini düşünmüştü.”

“Ne?”

“Eyaletin diş hekimi, hiç inceleme yapmaya çağılmamıştı. Ölmeden üç yıl kadar önce, Emily bütün kanıtlar ve dosyalarla ilgili olarak tekrar başvuruda bulundu. Herhangi bir şeyi atlayıp atlamadığından emin olmak için her şeye sıfırdan başlamaya kararlıydı. Eyaletin diş uzmanının hazırladığı bir rapor bulmuştu. Uzman maktulun dilinin... ısırılarak koparıldığını, yani kesilmediğini düşündüğünü belirtiyordu.”

John, “Isırılarak mı?” diye tekrarladı. Aklında, Cynthia Barrett’in görüntüsü şimşek gibi çaktı; baş ve işaret parmaklarıyla kavramaya çalıştığı esnada hissettiği, kızın dilinin iç bulandırıcı kayganlığını hatırladı. Bir insanın dilini kesmek bile yeterince zordu, ya ısırarak? Bir kızın dilini ısırıp koparmak için nasıl bir canavar olmak gerekti?

1) Düşük nabız. —çn

2) Solunumun bir süre durması. —çn

“Hey, John?”

John boğazını temizleyip kendini konuşmaya zorladı. “Bıçak, ellerindeki en temel kanıttı. Bıçağın, kızın dilini kesmekte kullanıldığını söyleyen bir uzmanları vardı. Eylemin önceden planlandığı hükmüne varıldı.”

“Doğru. Emily de zaten savcılığın görevi kötüye kullanmasıyla ilgili işlem başlatacaktı. Isırıkla ilgili doktor raporunun ön dava soruşturması sırasında Lydia’ya verildiğini iddia ettiler, fakat Emily buna dair hiçbir kayda rastlamadı. Böyle bir rapor temyize gitmek için dayanak oluşturabilirdi.”

John sayfaları şöyle bir çevirip üzerlerindeki tarihlere baktı. “Demek annem hastayken bunlar üzerinde çalışıyordu.”

“Başka türlü yapamıyordun,” dedi Kathy. “Seni hapisten çıkarmak istiyordu.”

John, annesinin tutmuş olduğu not miktarını hazmedemiyordu. Onun kulağına dahi çalınmaması gereken her türlü korkunç ayrıntıyla dolu onca sayfa. O gün ikinci kez, kız kardeşinin sevgilisinin önünde ağlıyordu. “Neden?” diye sordu. “Bütün bunları neden yaptı? Temyizlerin hepsi sonuçlanmıştı.”

Kathy, “Zayıf da olsa hâlâ bir ihtimal vardı,” diye cevapladı. “Bundan vazgeçmek istemedi.”

John defterin en son sayfasına atlayıp, son yazılanların tarihinin, annesinin bir daha çıkmamak üzere hastaneye yatırılışından bir hafta önce olduğunu görerek, “Çok hastaydı,” dedi. “Bunlarla uğraşmamalıydı. Gücünü toplamaya, iyileşmeye odaklanmalıydı.”

“Emily iyileşmeyeceğini biliyordu,” dedi Kathy. “Son günlerini, ne yapmak istiyorsa onu yaparak geçirdi.”

John şimdi kendini gerçekten koyuvermiş ağlıyordu. An-

nesinin her gece bu bilgilerin üstünden geçtiğini, bir şeyler, onu dışarı çıkartacak herhangi bir şeyler bulmaya çalıştığını düşündükçe, kocaman dolgun damlalar yanaklarından süzülüyordu.

“Bana hiçbir zaman söylemedi,” dedi John. “Bütün bunları bana hiç söylemedi.”

“Seni yok yere umutlandırmak istemiyordu çünkü,” dedi Joyce.

John kız kardeşinin ne zamandır orada durduğunu merak ederek arkasına döndü.

“Kathy, sen ne yapıyorsun Tanrı aşkına?” diye sorarken kızgın gözükmüyordu Joyce.

“Burnumu sokuyorum,” diye cevapladı beriki. O esnada, yanlış bir şey yapmış olduğunu, ama affedileceğini bilen biri gibi gülümsüyordu.

“Ben sizi yalnız bırakayım,” diyen Kathy, Joyce’un yanından geçerken hafifçe onun elini sıktı ve odadan çıkarak kapıyı kapattı.

John elinde hâlâ Emily’nin hayatının uğraşı olan o defteri tutuyordu. “Ofisin güzelmış,” dedi “Ve Kathy de...”

“Ne demezsin?” dedi Joyce alaycı bir şekilde. “Shelley klanında hakiki bir homo.”

“Bahse girerim babam gurur duymuştur.”

Joyce bir kahkaha patlattı. “Evet. O kadar mutlu oldu ki vasiyetini değiştirdi.”

John ağzını kapadı. Ne demesi gerektiğini bilmiyordu.

Joyce elini dolaplara doğru sallayarak, “Annem bunları atmamam için bana söz verdirdi. Ben atmak istedim. Hepsini bahçeye atıp büyük bir şenlik ateşi yakmak istedim. Ve az daha bunu yapıyordum.” Her şeyi neden hâlâ kundaklama-

dığına kendisi de şaşıyormuşçasına keyifsiz bir kahkaha attı. “Yakmalıydım. En azından bir depoya kaldırmalı veya bir yerlere gömmeliydim.” Derin bir iç çekişten sonra “Ama yapmadım,” dedi.

“Neden?”

“Çünkü bunlar onun. Bütün bu dosyalar, bu aptal defterler, hepsi... Yanında bunlardan biri olmadan asla bir yere gitmediğini biliyor muydun?” Joyce ardından alaycı bir şekilde ekledi, “Tabii ki bilmiyordun. Çünkü seni ziyarete geldiğinde bunları asla içeri sokmazdı, ama hep bunların üzerinde çalıştı, hep bunlara kafa yordu; baştan sona ve sondan başa. Bazen beni gecenin bir yarısı arar, senin için yeni bir dava süreci başlatabileceğini düşünerek, ilk kez karşılaştığı, kenarda köşede kalmış bir kanun maddesine bakmamı isterdi.” Joyce bu esnada dönüp tekrar dosya dolaplarına ve defterlere baktı. “Bunlar bana onun kalbinin, ruhunun parçaları gibi geliyor ve bu defterleri atarsam sanki onu da atmış olurum gibi hissediyorum.”

John elindeki defterin kapağını okşadı. Annesi tüm hayatını onun için harcamış, hayatının her anını onu Sahil’den çıkarmak için uğraşmaya adanmıştı.

Ve bütün bunlar Michael Ormewood yüzündendi.

Michael, Mary Alice ile işi bittikten sonra Emily’yi de öldürmüştü adeta. Elini Joyce’un göğüs kafesine sokup onun kalbindeki tüm hayatıyeti de söküp almıştı. Tanrım, onu nasıl da öldürmek istiyordu John. Michael’i kendinden geçene kadar dövmek, sonra iki eliyle boynuna sarılıp sıkmak ve öleceğini anladığı an gözlerine bakmak istiyordu. Tam o anda ellerini gevşetecek, onu kurtulma umudunun kıyısına kadar getirdikten sonra tekrar boğmaya başlayacaktı; o mutlak

dehşet anında, Michael'ın kendini tamamen çaresiz hissederken nasıl korktuğunu izleyebilmek için yapacaktı bunu. Sonra da onu öylece bırakacaktı. Herkesten ve her şeyden uzak bir yerde, yapayalnız ölmeye mahkum ederek tek başına bırakacaktı onu.

"John?" diye seslendi Joyce. Sezgileri hep güçlü olmuştu ve John'un canının ne zaman bir şeye sıkıldığını hemen anlardı.

John tekrar defteri açtı ve gözlerini annesinin yazısı üzerinde gezdirdi. "Bu ne demek?" diye sordu. "Bradikardi. Bu sözcük ne anlama geliyor?"

Joyce dolaba doğru yürüyüp dosya çekmecelerinden birini açtı. "Seni tutukladıkları zaman," dedi, "kendi başına ayakta duramayacak kadar güçsüzdün."

"Evet?" John dehşete kapılmış bir haldeydi.

"Seni hastaneye götürdüler. Annem sana kötü bir şeyler olduğu konusunda ısrar ediyordu." Joyce bu esnada dosyaları karıştırıyordu. "Sana kan testi yapmalarını, EKG, EEG ve MR çekmelerini sağladı."

John bunları belli belirsiz hatırlıyordu. "Niye ki?"

"Çünkü bir şeylerin ters gittiğini düşünüyordu." Joyce sonunda aradığı şeyi buldu, "Hah, işte burada."

John sağlık raporunu eline aldı. Joyce sessizce beklerken, kelimeleri dikkatlice okumaya koyuldu. Yapılan testlere ilişkin rakamlar onun için hiçbir şey ifade etmiyordu, ama John önceden hapislananın revirinde çalışmıştı ve hangi bölüme bakması gerektiğini biliyordu. 'Sonuçlar' başlıklı kutunun içindeki, doktorun el yazısıyla düşülmüş notları yüksek sesle okumaya başladı.

"Dinlenme halindeki nabzın 60'ın altında olması, ataksik

(düzensiz) soluk alma ve genel fiziksel durum uyuşturucu toksisitesine işaret etmektedir.” Bir an durup Joyce’un yüzüne baktı. “Uyuşturucu kullanıyordum Joyce. Hiçbir zaman aksini söylemedim.”

“Biliyorum,” dedi Joyce, “Devamını oku.”

Bu kez John içinden okumaya devam etti. Doktor John’un gösterdiği semptomların, kokain ya da eroin doz aşımı ile uyumlu olmadığını belirtiyordu ve başka bir uyuşturucunun söz konusu olabileceğinden şüpheleniyordu. Daha ileri testler sonuçsuz kalmıştı, fakat olay yerinde bulunan toz halindeki maddenin incelenmesi öneriliyordu.

Toz halindeki madde. Minik uyuşturucu torbasını ona veren Michael’dı. John hayatta eroin kullanmamıştı. Eski, iyi dost Woody’nin asıl niyetinin kendisini alt etmek olduğunu anlayamamış, onun kendisine kıyak çekmeye çalıştığını sanmıştı. Sadece alt etmek de değil. Belki de o torbada kokain ve eroinin haricinde başka bir madde daha vardı. John, hapishanedeki ikili konuşmalardan, laboratuvarların kanda ancak özellikle aradıkları maddeleri bulabildiklerini biliyordu. Michael *spidbol*’a, içindekilerden de etkili bir şey katmış olabilirdi; bu uçucu karışımın yetmemesi halinde işi bitirecek bir şey.

John’un şaşkınlığı yüzüne yansımış olmalıydı ki, Joyce “Ne?” diye sordu.

Tüm bu zaman boyunca John’un düşünceleri hep Mary Alice’e odaklanmıştı. Yoksa Michael John’u da mı öldürmek istemişti? Mary Alice’e istediği her şeyi yapıp suçun sorumluluğunu da John’la birlikte mezara gömerek, işleri kendisi için daha da kolaylaştıracağını mı düşünmüştü?

Mary Alice’in cesedi bulunduktan iki gün sonra Michael, annesiyle birlikte ziyarete gelmişti. O sırada John odasında

kendini bok gibi hissederek uzanmış yatıyor, gerçekte Mary Alice'in cesedini düşündükçe zor nefes alabiliyorken, annesine uydurduğu soğuk algınlığı hikâyesinin arkasına gizleniyordu.

Michael ise her zamanki gibiydi, en azından John'un hatırlayabildiği kadıyla. Kuzeni odasında onunla beraber oturmuş, şey hakkında konuşuyordu –ne hakkında? John şimdi bunu hatırlamıyordu. Aptalca bir şey hakkında olduğuna da emindi. Sonra John uyuya kalmıştı. Acaba Michael o sırada mı bıçağı gizlice giysi dolabına yerleştirmişti? Bu planı o esnada mı oluşturmuştu Michael? Yoksa başından beri bu planı hazırlayan başka biri miydi? Michael'ı bıçakla birlikte yukarı yollayan, ortada John'u Mary Alice'in odasına bağlayacak somut bir şey olsun diye bıçağı giysi dolabına koymasını söyleyen?

"Johnny?" diye tekrar seslendi Joyce. Çocukluklarından beri ona ilk kez böyle hitap ediyordu. "Ne oldu?"

John dosyayı kapadı. "Lydia Yenge ile ilgili neler hatırlıyorsun?"

"Senin avukatındı," dedi Joyce ve ekledi, "Senin başına gelenlerden sonra ceza hukukunu bırakıp şirket davaları almaya başladı. Artık o tip suç davalarını içinin kaldırmadığını söylüyordu. Sana yardımcı olamadığı için kendini hiç affetmedi."

"Eminim öyledir."

Sesindeki nefret tonunun Joyce'u şaşırttığı açıktı. "Ciddiyim John. Hastanedeyken annemi ziyarete geldi."

"Bu ne zamandı?"

"Sanırım annemin öldüğü günden bir gün önce. Nefes alabilmesi için, boğazına kadar inen tüpü yeni yerleştirmişlerdi." Joyce kendini toplayabilmek için bir an duraksadı.

“Çok acı çekiyordu. Ona morfin serumu bağlamışlardı. Lydia’yı bırak, Kathy ve benim orda olduğumuzu algılayıp algılamadığına bile emin değilim.”

“Lydia ona ne dedi?”

“Hiçbir fikrim yok. Onları yalnız bıraktık.” Sonra ekledi, “Çok kötü görünüyordu. Yani Lydia Yenge. Annemi yıllardır görmemişti, ama ağlamaktan kendini alamıyordu. Hiçbir zaman yakın olduklarını düşünmemiştim, ama belki de dava sırasında... Bilmiyorum. O günlerde o kadar üzgündüm ki kimseye dikkat etmiyordum.”

“Hiçbir şey duymadın mı?”

Joyce, “Hayır,” diye cevapladı. “Yani, sadece son kısmında bir şeyler... Sanırım odaya biraz erken döndüm. Lydia annemin elini tutuyordu. Ona, doktorların annemin çok fazla zamanı kalmadığını, belki bir gün daha yaşayacağını söylediğini aktarmıştık.” Joyce muhtemelen sahneyi gözünde tekrar canlandırırken durakladı. “Annemin gözleri kapalıydı. Lydia’nın orada olduğunun bilincine vardığını bile sanmıyorum.” Joyce kafasını yana yatırdı. “Ama Lydia hıçkırarak ağlıyordu. Gerçekten hıçkırıklar içindeydi Sanki kalbi acıyla doluydu. Titriyor ve durmadan aynı şeyi söylüyordu: ‘Çok üzgünüm Emily. Çok üzgünüm.’” Konuşmasını, “Lydia kendini asla affetmedi. Senin davayı kaybetmiş olmasını hiçbir zaman atlatamadı,” diyerek sonlandırdı Joyce.

‘Pekala,’ diye düşündü John. Lydia Yenge yaşananları artık gani gani atlatmış olsa gerekti. Artık konuşamayacak kadar ölüme yaklaşmış birine günah çıkarıp rahatlamak gibisi olmasa gerekti.

John, “Annem o gittikten sonra nasıldı?” diye sordu.

“Hâlâ kendinde değildi. Bütün bu süreç boyunca hep uyuyordu. Gözlerini açık tutamıyordu.”

“Herhangi bir şey söyledi mi?”

“Söyleyemedi John! Boğazına sokulmuş bir tüp vardı.”

John başıyla onayladı. Her şey şimdi anlam kazanıyordu. Lydia Yenge’nin bir avukat olarak yaptığı ilk şey, John’u otur-tup o gece ile ilgili her şeyi, tüm olanları anlatırmak olmuş-tu. John dehşete içindeydi. Diğer çocukları gammazlamama konusunda uyması beklenen bütün topluluk adabını bir yana atıp, ona sadece ve sadece gerçekleri anlatmıştı. Michael’in ona verdiği ve John’un içinde kokain olduğunu sandığı torba-dan, Mary Alice’i evine bıraktığından ve pencereye tırmanarak onun odasına girdiğinden bahsetmişti. Sonra öpüşmelerinden bahsetmişti; beyninin, sanki kafasının içine bir roket atılmış gibi patladığını hissetmesinden. Ve ertesi sabah uyandığında kendini Mary Alice’in kan gölünde uzanıyor bulduğundan.

John hikâyeyi anlatmayı bitirdiğinde, Lydia Yenge’nin gözleri yaşarmıştı. Sonra John’un elini tutmuştu; aslında eli-ni öyle bir kavramıştı ki John’un canı acımıştı.

“Üzülme John,” demişti, “her şeyin çaresine bakacağım.”

Bakmıştı da zaten. Aşağılık kaltak, gerçekten de her şeyin çaresine bakmıştı.

Joyce hâlâ John’u izliyor ve bekliyordu. Onun yorgunlu-ğunu, hattâ belki de tükenmişliğini görebiliyordu John. Yap-tığı makyaj gözlerinin altındaki mor halkaları gizlemesine yardımcı olamamıştı. Omuzları ise yenilgiyle aşağı düşmüş-tü. Yine de, onun neredeyse yarım saat, bürosunda ayakta dikilerek, bir kez bile bağırmadan veya herhangi bir şeyle suçlamadan kendisiyle konuştuğunun farkındaydı John.

John, “O maddeleri hiç incelediler mi? Beyaz pudra halin-dekini?” diye sordu.

“Elbette. Lydia o örnekleri özel bir laboratuvara gönderdi.

Annem tasasından b r hafta boyunca bir an yerinde duramadı. Ancak, normal dışı herhangi bir bulguya erişmediler. Tozda kokain ve eroin vardı.”

John çenesine bıçak gibi saplanan bir acı duydu. Tekrar dişlerini sıktı.

Joyce yorgun, hem de epeyce yorgun bir şekilde, “Johnny,” diye seslendi. “Anlat bana.”

John annesinin defterini kapattı. Annesinin dava üzerinde çalışırken kullandığı son defterdi bu, ellerinde tuttuğu ve onu oğluna bağlayan son şey.

“Kathy’yi buraya çağırır mısın?” dedi John. “Bence bunu o da duymalı.”

Bölüm Otuz İki

21.22

Will, bürosunda oturuyordu. Luther Morrison'a bir ziyaret yapmıştı. Jasmine Alison'un.... neyi? İnsan, on dört yaşında bir kızla cinsel ilişki kuran otuz iki yaşında bir herife ne der? Will, aşağılık piçte karar kılmış ve hayvanın suratının ortasına bir tane geçirmemek için kendini zor tutmuştu.

Bu hoş ziyaretten sonra Doğu Bölgesi Belediye Binası'na dönen Will, Amanda Wagner'ı dava üzerinde yakalamıştı. Kadın ona dudak uçuklatıcı herhangi bir düşünceden bahsetmemiş, ama Will'i de söyleyeceği fazla bir şey yok diye azarlamamıştı. Sırasında çok bunaltıcı olabilirdi Amanda, ama çetin bir dava gördü mü de anlardı.

Kayıp kız konusu üzerinde bu kadar durmamasını söylemişti. Will'in işi Aleesha Monroe cinayeti ve bunun diğer kız-

larla olan bağlantısıydı, Jasmine Allison adında kaçak bir kız değil. Elindeki tek şey, on yaşındaki bir oğlan çocuğunun hi-kâyesi ve kötü bir histi. Amanda onun sezgilerine güvenirdi ama bunlara dayanarak vakit ve kaynak kaybedecek durumda değildi. İnsanın içini ısıtan her zamanki pragmatizmiyle konuyu şöyle özetledi Amanda: Kızın daha önce de evden kaçtığı olmuştu. Babası yaşında bir adamla çıkıyordu. Annesi hapiste, babası kim bilir hangi cehennemdeydi ve büyükannesi de yardım almadan yerinden doğrulamıyordu.

Bu durumda kızın *kaçmaması* garip olurdu.

DeKalb polisi, Cynthia Barrett davasında hiçbir ilerleme kaydedemediği gibi, elindeki ipuçlarını Will ile paylaşmaya da hevesli görünmüyordu. Pete'in vajinadan elde ettiği DNA örneği testlerde işe yaramayacak kadar kötü durumdaydı. Toksikoloji sonuçları henüz gelmemiş olsa da, Will bu sonuçlardan mucizevi bir ipucu çıkmayacağını farkındaydı.

Aleesha Monroe konusuna gelince, Adli Tıp Aleesha'nın evi konusunda Will'in çıplak gözle gördüğünden daha işe yarar bir şey ortaya çıkaramamıştı: ev dikkat çekici bir biçimde tertemizdi. Hattâ Will, Jasmine'in kaybolduğunun bildirildiği gece, Monroe'nun kapısında gördüğü lekeyi incelemeleri için teknisyenleri bir kez daha eve göndermişti. Ancak lekenin insan kanına ait olduğundan daha fazla bir bilgi elde edilememişti.

Will'in üzerine düşebileceği tek şey, Leo Donnelly'nin masasına bıraktığı kâğıt yığınıydı artık. Hepsini tek tek saydı Will, böylece önündekinin ne olduğunu önceden anlamış oldu. Her biri iki üç sayfadan oluşan yaklaşık altmış belge. Hepsi de yakın zamanda serbest bırakılan tecavüz suçlularına ait saldırıların detaylarıyla doluydu.

Yine de henüz umudunu kaybetmemişti.

Will masadaki cart renkli pembe dosyayı açıp, içinden çıkardığı DVD'yi bilgisayara takarak çalıştırdı.

Ekranda iki kadınla bir adam belirdi, genç bir kızla birlikte masada oturuyorlardı. İlk konuşan adam, kendisini Tucker Emniyet Müdürlüğü'nden Dedektif Dave Sanders olarak tanıttı. Diğer iki kadını da tanıttıktan sonra, "Dava numarası altı bin dört yüz otuz yedi, Julie Renee Cooper'ın ifadesi. Tarih 9 Aralık 2005," dedi.

Julie Cooper mikrofona uzandı. Kamera açısı oldukça geniş olduğu için Will kızın ayağının bir ileri bir geri oynayıp durduğunu görüyordu.

"Sinemaya gitmişim," dedi kız. Sözleri zor anlaşılıyordu. Will, görüntü kaydedildiği sırada, kızın dilinin yeni dikildiğini biliyordu. "Geçidin orada bir adam vardı." Will genç kızın ifadesini o kadar çok izlemişti ki, tüm konuşmaları görüntüyle aynı anda tekrar edebilirdi. Kızın ne zaman susup ağlamaya başladığını, başını ne zaman öne eğdiğini ve çektiği ıstırap yüzünden kaydın ne zaman durdurulduğunu ezber biliyordu.

Saldırgan kızı geçidin içine çekmişti. Julie o kadar korkmuştu ki bağırıp gırtlama bile. Adam sadece ağzını ve gözlerini açıkta bırakan bir maske takıyordu. Ağzını kızın ağzına dayayıp, dudaklarını yaladığında Julie kan tadı almıştı. Yüzünü kaçırdığında ise, adam yumruk atmıştı.

"Öp beni," deyip durmuştu, "Öp beni".

Will telefonun sesiyle yerinden fırladı. Ahizeyi kaldırdı: "Will Trent."

Karşı tarafta bir sessizlik oldu, hiç ses çıkmadı.

Hoparlörlerini sesini kısarken, "Buyrun?" dedi.

"Hey dostum," diye söze başladı Michael Ormewood. "Bu

kadar geç bir saatte seni orada bulacağımı tahmin etmiyordum.”

Will koltuğuna oturdu. Madem orada olmadığını düşünüyordu, niçin aramıştı? “Neden cebimi denemedin?”

Michael, “Numaranı bulamadım,” dese de, Will bunun nasıl olduğunu anlayamamıştı. Pazartesi gecesinden beri Michael’a bıraktığı her mesajda ev dahil, tüm telefon numaralarını tekrarlamıştı. Will, ilk başta sadece Jasmine hakkında konuşmak istemişti; şimdiyse Michael’ın neden yanıt vermediğini öğrenmek istiyordu. “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Evet, sorduğun için sağol.” Will çakmağın sesini duydu. Michael derin bir nefes çektikten sonra, “Bari buralarda bir işe yarayayım dedim. Gina’nın başıma açtığı birkaç tatsız işi hallettim.”

“İyi,” diyen Will, Michael’in sessizliği bozacağını bilerek sustu.

Dedektif devam etti, “İstedğin gibi Barbara ile konuştum. Cynthia’nın bir gün bile okulu aksattığını görmemiş. Belki de çocuk o gün kendini iyi hissetmiyordu?”

“Mantıklı.” Will sorgulama dışında Michael gibileriyle konuşmaya pek alışık değildi. Nefretini belli etmemeye uğraşıyordu. Evet, tam anlamıyla nefret. Adam karısını dövmüştü. Will’e göre, fahişelere tecavüz ediyordu. Ve Tanrı bilir Angie’ye neler yapmıştı.

“Ailen nasıl?” diye sordu Will.

Michael afalladı, “Ne?”

“Geçen gün içinin rahat olmadığını söylemiştin. Nasıl olduklarını merak ettim sadece.”

“Evet, söylediğim gibi kaynanama bıraktım onları.” Güle-

rek, “Bak ne diyeceğim, Tim’i çok şımartıyor bu kadın. Eve döndüğünde eski haline getirebilmek için bir hayli uğraşmak gerekecek.”

Will’in aklına Miriam Monroe geldi. Miriam’ın kendi çocuklarından sevgiyle bahsetmesiyle, Michael’in Tim hakkında söyledikleri arasında dağlar kadar fark vardı. Michael’in sevgisi sadece dilindeydi, iyi bir babanın söylemesi gerekenleri söylüyordu. Adam karısını dövüyordu. Zekâ özürlü oğluna da vuruyor muydu acaba?

“Hâlâ orda mısın dostum?” diye sordu Michael.

“Evet.”

“DeKalb polisi beni başından savıyor diyorum.” Bir an duruladı. Muhtemelen Will’in tepkisini bekledi. Will’den ses çıkmayınca sordu, “Onlardan hiç haber alabildin mi?”

Yaklaşmama emri hakkında bir şeyler koparmaya çalışıyordu. Will soruyu geçiştirdi, “Kartlarını açık oynamak gibi bir huyları yok zaten.”

“Evet, evet,” diyerek Will’i onayladı Michael. Sigarasının dumanını üflledi. “Phil bu konuda gerçekten olayı bitirmiş. Bildiği bir şey var mı, anlamak istedim. Ama herif bana mısın demedi, anlıyor musun?”

“Çabanı takdir ediyorum,” diyen Will riske girmeye karar verdi. “Dedektif Polaski, bazı Ahlak Masası dosyalarını incelemende sana yardımcı olduğunu söyledi.”

Michael uzunca bir süre sessiz kaldı. “Evet, etti. Muhtemem bir yavru. Onunla takılıyor musun?”

“Dosyalarda bir şeyler bulabildin mi?”

Michael sustu, sigarasından bir nefes daha verdi. “Hayır, hiçbir şey yok. Polaski’nin dediği gibi birkaç kez gittim yanına.”

“Ya Aleesha?”

“Evet. Birkaç kez, belki üç defa. Tarihleri not ettim. İster misin? Sana söylediğim gibi topladıklarımızın arasındaydı. Bir seferde yirmi, otuz kız toplardık. Onu hatırlamadığıma şaşırmadım doğrusu.

“Baby G’den ne haber?”

“Onunla ilgili de bir şey yok. Evler’de oldukça yeni biri. Onu daha önceden görmüşümdür herhalde. Fakat dosyalarımda onunla ilgili hiçbir şey yok ve hiçbir şey de hatırlamıyorum, eminim. Belki de ona bir daha uğramamız gerekir? Onu karakola çekelim, bir bakalım neler biliyormuş?”

Will, onun pezevenğin ölümünden haberdar olup olmadığını merak etti.

“Eee...”, Michael devam ediyordu, “Nasıl gidiyor? Aleesha ile ilgili bir gelişme var mı?”

Will, “Önemli bir şey yok,” diye cevapladı. “Bana Jasmine’den bahset.”

“O da kızlardan biri mi?”

“Yüzünü tırmalayan çocuk.”

“Ha, onu diyorsun,” Michael’in gülüşü yarım kaldı. “Evet, şu küçük ateşli kız.”

“Merdivenlere tırmanmadan önce sana bir şey söylemiş miydi?”

“Karımın önünde söyleyebileceğim bir şey değil.”

“Karın orada, yanında mı?”

Michael yine gülmeye başladı, “Başka nerede olacaktı ki?”

Uzun bir sessizlik oldu. Michael daha bir dakika önce ailesinin kaynanasının yanında olduğunu söylemişti. Niye yalan söylüyordu acaba?

“Her neyse, kız... adı neydi? Hiçbir şey söylemedi. Onun,

Aleesha'nın öldürüldüğü gece bir şeyler gördüğünü mü düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Rahatsız mı olmuştu? Bu yüzden mi yalan söylemişti?

"Dostum, sorgulamak istersen onu karakola getiririm. Sana işini nasıl yapacağını öğretecek değilim. Ama siyah bir fırmanın seni suçlamasını da istemezsin herhalde. Ben bir sıyrıkla yırttığım için şanslıyım."

"Bunu aklımda tutacağım," diyen Will, Michael'in Jasmine'in ortadan kaybolduğunu bilip bilmediğini merak ediyordu. Eğer bir konuda yalan söylüyorsa, başka konularda yalan söylemesi de son derece mümkündü. "Aklıma takılan bir şey var Michael, Aleesha'nın yaşının diğer kurbanlardan çok daha büyük olması bana biraz garip geliyor."

"Nasıl yani?"

"Aleesha yetişkin bir kadın. Diğerleri ise genç kızlardı. Sonra bir de dil meselesi var. Komşununki kesilmişti. Diğerlerinin dilleri ise hep ısırılmış."

"Evet," diye ölçülü bir ses tonuyla hak verdi ona Michael. "Düşününce garip geliyor."

Will, bilgisayar ekranında Julie Cooper'ın ifade verişini seyrediyordu. Kız, kendisini toparlamak için dedektiflerden kamerayı bir dakika kapatmalarını istemek üzereydi. Genç bir kız böyle bir şeyi nasıl atlatabilirdi? Başına gelenler bir an bile aklından çıkmazken, nasıl diğer gençler gibi okula gider, ödevlerini nasıl yapardı?

Michael, "Belki de herif bu kızlara sinsice sokulurken, ateşini söndürmek için arada fahişelere de takılıyordu," gibi bir fikir ortaya attı. Sonra durdu. "Ahlak Masası'ndayken, bu kızların kendi başlarını nasıl belaya soktuklarını hatırlıyorum

da... Bazen tam iş ortasında fiyatı yükseltirler. Kimi zaman da erkekleri kendi mekânlarına çekmek için şu pozisyonu, şu hareketi veya her neyse şunu bunu yapacaklarını söyler, sonra birden kuralları değiştirip, ya bunu yapmayacaklarını ya da daha pahalıya patlayacağını söylerler.”

Will hiç bu açıdan bakmamıştı, ama fena bir yol da değildi doğrusu. Yine de bunlar Cynthia Barrett konusuna bir açıklama getirmiyordu.

“Kimseyi kızdırmadığına emin misin Michael?” diye sordu. Cynthia’ya da aynısını yapıp senin kapına bırakacak kadar kızdırmışsındır belki birilerini?”

Michael güldü, “Ciddi misin?”

“Sen söyle.”

“Delisin sen dostum.”

“Niçin?”

Michael, “Vaka hakkında bir sürü şey bilmeleri gerekir,” diye açıklamaya girişti. “Basına Monroe’nun dilinden hiç bahsetmedik. Bunu sadece polis biliyordu.” Michael telefonu eliyle kapattı, ama Will onun “Tamam bebegim, şimdi geliyorum,” dediğini duydu. Sonra Will’e dönüp, “Tamam. Gina, Tim için yardım etmemi istiyor. On dakika sonra tekrar arasam olur mu?” diye sordu.

“Hayır, başka bir şeye ihtiyacım kalmadı.”

“İhtiyacın olduğunda ara o halde.”

Will telefonu kapattı. Koltuğuna yaslanıp pencereden dışarı baktı. Bir süredir karanlık basmıştı ve sokak lambaları binanın yanındaki terk edilmiş demiryolu hangarını doğal olmayan bir biçimde aydınlatıyordu. Will bu iç karartıcı manzaraya alıştı.

Bilgisayardan buharlı lokomotif gibi sesler çıkmaya başla-

yınca DVD programını kapatıp e-postasını açtı. Eyalet malı bilgisayar fazla gelişkin değildi; sözlük son derece kısıtlıydı ve imla programı ortalama bir kolluk görevlisinin bir günde kullandığının yarısı kadar bile kelime tanıımıyordu. Will istese bile, hard-diske dışarıdan program yüklemesine izin verilmeyeceğini biliyordu. Yani bu alete mahkumdu. Neyse ki, çoğu bilgisayarda olduğu gibi bir okuma seçeneği vardı.

Istenmeyen mesajları geçtikten sonra Pete Hanson'dan gelen yeni e-postayı gördü. Metni seçip menü çubuğunu açtı ve "oku" komutunu tıkladı. Tumturaklı bir ses Pete'in mesajını okumaya başladı. Cynthia Barrett'in toksikoloji raporu gelmişti. En son yumurta ve tost yemişti. Vücudunda yüksek düzeyde nikotin bulunmuştu. Kanında ise alkol ve kokain izine rastlanmıştı.

Bir başka çıkmaz sokak.

Aleesha Monroe'nun annesine yazdığı mektubun kopyasını alıp masasının üzerine koydu. Katlanmış kâğıdı açtı. Kızın el yazısı kâbus gibiydi ama Will mektubu zaten ezbere biliyordu. Dolayısıyla ilk görüşüne göre çok daha kolay okuyordu mektubu. Satır satır üzerinden geçmeye başladı. Her cümleyi ezberindekilerle karşılaştırıyordu. Monroe'nun büyük harfleri kafasına göre kullandığını fark etmesi dışında, Will için yeni bir şey yoktu.

Mektubu katlayıp cebine koydu. Leo'nun toparladığı şartlı tahliye formlarına bakmaya başladı. Her profilin köşesine o hükümlünün bir resmi zımbalanmıştı. Elinde tuttuğu siyah tabelada ise bilgileri vardı: adı, suçu, mahkumiyet tarihi, şartlı tahliye tarihi.

İsteksizce masasının üst çekmecesini açtı. Zimba sökücsünü alıp ilk saldırganın profilindeki resmi çıkardı. Bürosu-

nun kapısı tamamen, koridorun ışıkları ise yarı kapalıydı. Yine de, saldırganın adını tekrar ederken fısıldıyordu.

Bir saattir bunlarla uğraşıyordu, ama bir arpa boyu bile yol alamamıştı. Başı kazan gibi olduğundan kuru kuruya bir avuç aspirin yutmuştu. Gözlerinin arkasındaki zonklamalar yüzünden öleceğine, aspirin zehirlenmesini tercih edecek durumdaydı. Leo Donnelly dosyaların yarısını almış ve muhtemelen elindekileri bir saatten kısa bir sürede okuyup bitirmişti.

Ayağa kalkıp ceketini giydi. Bu işin bir yararı olmayacağını düşünüyordu. Veritabanında ısırarak dil koparmayı huy edinmiş biri olsaydı, Will muhtemelen Monroe vakasını ilk ele aldığı anda, bilgisayardan anahtar kelime araması sonucunda bu kişiyi seçebilirdi. Leo'nun saldırgan listesi farklı mıntılardan, hattâ farklı eyaletlerden derlenmişti, bu yüzden suç tasvirleri birbirinden farklıydı. Tutuklamayı yapan görevlilerin bir kısmı saldırı tipi ve kurbanın yaşından fazlasını yazmazken, bir kısmı saldırganın tüm vahşi eylemlerini tek tek listelemişti. Will, resimlerden birinde elinde kopmuş bir dil tutan bir adama rastlamadığı sürece, samanlıkta iğne aramaya devam edecekti.

Yine de asansörle garaja inmeden önce dosyaları yanına aldı. Eve doğru arabasıyla giderken raporlar da yan koltukta idi. Bu arada, sanki neden orada olduklarını tam olarak bilmiyormuş gibi, ikide bir dönüp bakıyordu. Eve gelince arabasını motosikletinin arkasına park etti. Daha verandaya bile varmamıştı ki, Berry içeriden havlayarak onu karşıladı. Kapıyı açar açmaz dışarı fırladı köpecik. Will, ardına düşmek niyetiyle onu tasmaından yakaladı, ama köpek çimenlere koşup yapacağını yaptı ve Will'in önünden tekrar eve dalıverdi.

Will içeri girdiğinde, köpek kaneye yastıklarının üzerine yerleşmişti bile.

Will, "Sana da iyi geceler," dedi köpeğe. Kapıyı tam kapanmak üzereyken yakalayıp dosyaları getirmek için arabaya döndü. Sonra onları masanın üzerine bıraktı. Telesekreterin ışığı sabit olduğu halde, çalışıp çalışmadığını kontrol etmek için ahizeyi kaldırdı.

Kulağına çevir sesinden başka bir şey gelmedi.

Akşam yemeği kahvaltıyla aynıydı. Bir kase tahıl gevreği. Hemen oracıkta, tezgahın üzerinde yiyiverdi. Tek istediği kanepeye uzanıp televizyon seyrederek uyumaktı fakat dosyalar yakasını bırakmıyordu. Rahat okuyan bir adam, bu özetleri saatler önce bitirebilirdi. İşini yapan bir polis, vaktini boş harcadığını düşünse de, iyi polisliğin eldeki tüm ipuçlarının peşinden gitmek olduğunu bilerek, öğle yemeğinden sonra onları taramış olurdu.

Her halükarda Will işini yarım bırakamazdı.

Ceketini çıkarıp döner koltuğunun arkasına yerleştirdi. Çok uzun sürmezdi, en çok üç saatini alırdı. Zor olduğu için bundan vazgeçmeyecekti ve elindeki işi tamamlamadan ofise gidemeyeceğini de biliyordu. Eve daha erken gelip raporları ciddiyetle ele alması gerekirdi. Ofiste kendini ele vermeden yapamayacağı şeyler vardı.

Zimba sökücsü paltosunun cebindeydi. Onu alıp, masanın üstündeki rapor yığınının yanına koydu. Çekmeceyi iki cetvel çıkarıp masa lambasını duvara çevirdi. Çalışma alanında çok yumuşak bir ışık oluştu.

"Pekala, yakışıklı," diye mırıldandı Will bir sonraki rapora tutturulmuş olan resme bakarken. Adamın üç dişi kalmıştı ve ancak üçra kamyon parklarında rastlanabilen, yağlı ve ince saçları vardı.

Will resmi ayırıp bir kenara koydu. İki cetveli alıp sayfanın üst bölümüne yerleştirerek metnin ilk saurını ayırdı. İşaret parmaklarının ucuyla tek tek inceleyecek şekilde kelimeleri kapattı. Eğilimi, tersten okumaktı. Kelimeleri parmaklarıyla kapatınca, gözlerinin yanlış yere kaymasına engel olabiliyordu. Garip bir biçimde, uzun kelimeler daha kolaydı. Will, “asla” kadar basit bir kelimeyi rahatça “fazla” olarak görür, böylece sona geldiğinde cümlemin hiç bir anlamı kalmazdı.

Sayfanın üst bölümünden üç kelime seçti. Daha iyi kavramak için adamın adını yüksek sesle okudu. “Carter, İsaiah Henry.” O kadar kolay olmamıştı. Aklında kalması için önce ‘kredi’ dedi, sonra ‘başkan’da karar kıldı. İsaiah daha kolay olmuştu. Henry de az zorlamamıştı.

İsa aşkına, bu çok aptalcaydı.

Will önündeki boş bilgisayar ekranına baktı. Görüşünü berraklaştırmak için gözlerini kırptırdı. Zihni ona, muhtemelen geri zekâlı olduğunu, belki de beyinde kimsenin keşfedemediği bir hasar bulunduğunu söyleyerek bildik oyunları oynarken, vakit kazanmak için bilgisayarı açtı. Tanrı biliyor ya, kafasına bir işi tamamlamasına engel olacak kadar darbe yemişti. En nihayetinde, bu sorununun muhtemel nedenlerinin hiçbir önemi yoktu ve hiçbir, üçüncü sınıftaki çocukların ondan daha iyi okuduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Hem de arka sıralarda oturan en aptal çocukların.

Bilgisayar açıldı ve fan, model uçakların pervanesi gibi çalışmaya başladı. Will e-posta programını açtı ve hiç sahip olmadığı cihazlar için gelen bir garanti teklifini silmeden önce bir süre gelen kutusuna baktı. İlgisini çekecek başka hiçbir şey yoktu.

Yine tecavüzcüler yığınınına dönüp onlarla bir oyun oynamayı denedi. Resim altmışlarında bir adama aitti. Beyaz saçları özenle ayrılmış, masmavi gözleri sıradan yüzüne ilginç bir görünüm vermişti. Kafasına bir şapka taksanız, ondan bir pazarlamacı elde edebilirdiniz. Eline bir Incil verseniz, yerel kilisenin papaz yardımcısı olurdu.

Will, cetvelleri yavaş yavaş sayfanın alt bölümlerine kaydırıyor, metni satır satır okuyordu. Mesleği gıda satıcısı. Adam kurbanlarına işkence etmekten hoşlanan bir tecavüzcüydü. On iki yıla mahkum edilmiş, fakat iyi halden yedi yılda serbest bırakılmıştı. Yirmi iki yaşındaki, üniversite öğrencisi bir kızın tırnaklarını sökmüş olan bir adamın ne gibi bir iyi hali olabileceğinden emin değildi Will.

Bir başka resim ve cetvellerin altında başka bir kâğıt. Will, şartlı tahliye olmuş tecavüz suçlularının korkunç detaylarını okudu saatlerce. Hiçbiri süresini tam doldurmamıştı. Bir kısmı, sokakta yürürken neredeyse yüzüne gülümseyeceğiniz tipten adamlar gibi görünüyordu. Zaman yavaş yavaş ilerlerken, Will son üç rapor kalana kadar başını işten kaldırmadı.

O zaman iyice bir gerindi. Omuriliği sanki iskemlenin arkalığının biçimini almıştı. Dizini masaya çarpınca, bilgisayar ekranını uyandırmış oldu.

Vakit gece yarısını geçmişti. Bir ara verip de son üç saldırıganın detaylarına dalmadan önce e-postasını kontrol etse iyi olacaktı.

Gelen kutusunda Amanda'dan yeni bir mesaj vardı. Canı hiç okumak istemedi. Amanda'nın sekreteri Caroline iki istekte bulunmuştu. Bir vakayla ilgili kanıtları soruyordu. Will okuma programını açtı ve cevabı yazdırmak için mikrofonu eline aldı. İmla kontrolünden sonra mesajını bilgisayara

okuttu. Söylediklerini yeterli bulunca metni seçti ve e-postaya kopyaladı. Göndermeden önce son bir imla kontrolü daha yaptı.

Bunları yaparken, bir başka gereksiz mesaj gelmişti. Will onu geri dönüşüm kutusuna attı ve sonra oradaki tüm ıvır zıvırı sildi.

Zaman harcama olimpiyatları yapılırsa, altın madalya adaylarından biri olurum, diye düşündü. Yine de daha yapacak bir şeyler buldu. İstenmeyen e-postalar klasörünü açtı. Oradaki tüm e-postaları seçip sil komutu verdi. Bir mesaj penceresi açıldı. Will, şeklinden bunun 'silme istediğinize emin misiniz?' diye sorduğu sonucuna vardı. Tamam, anlamına gelen yere tıkladı. Ve postaların listeden teker teker yok oluşunu izledi.

Amanda'nın ne dediğine bakmaya birazdan vakit ayırabileceğini düşünerek, tekrar okunmamış mesajlara döndü. Caroline'den yeni bir mesaj daha gelmişti. Muhtemelen ikisinin de geç saatlere kadar çalışmasıyla ilgili bir şaka yapıyordu. Tam bu noktada Will bitkisel bir Viagra tanıtımını açıp, raporları okumayı birkaç saniye daha erteledi.

Caroline'in mesajına bir jpeg dosyası iliştilmişti. Mesajdaki metni seçip okuma programına koymadan önce resmi indir'e tıkladı. Betty kanepede kıpırdayıp usulca havladı. Will onun ne durumda olduğunu görmek için arkasını döndü. Köpek sırtüstü dönmüş, gördüğü rüyanın etkisiyle incecik bacaklarıyla havayı tekmeliyordu. Artık küçük bir köpek ne rüyası görürse... Peynir mi görüyordu acaba?

Will yeniden masaya döndüğünde, ekranda gördükleri yüzünden gülümsemesi suratında dondu kaldı. Resim indirme tamamlanmıştı. Oğlan herhalde on altı yaşlarındaydı.

Saçları omuzlarına kadar iniyordu. Bir tatilde ya da aile gezisinde kameranın karşısına geçince otomatik olarak ortaya çıkan, yarım bir gülümseme vardı dudaklarında. Dar göğsünün önünde bir tabela tutuyordu. Tırnaklarını yediği için parmak uçları kızarıktı. Will tabelayı okumaya çalışmadı. Tabelada suçlunun adının, suçun işlendiği tarihin, verilen hükmün yazdığını biliyordu. Gözleri kim olduğunu ele veriyordu. On beşinden otuz beşine kadar pek çok şey değişebilir fakat gözler aynı kalır. Badem biçimli açıklık, iristeki renk çeşitliliği, tıpkı bir kızınki gibi uzun kirpikler.

Will'in okumak üzere olduğu raporun resmi hâlâ elindeydi. Kaldırıp baktı. Ekrandaki oğlanın büyüüp bu adama dönüştüğü konusunda yanılmadığını anladı.

Caroline'in mesajını sesli okuma programına yapıştırdı. Hoparlörlerinin sesini açtı, menü çubuğundan oku komutuna tıkladı. Kelimeler yavaş ve metalik bir biçimde okunurken, duydukları sanki Will'in kafasına yumruk gibi iniyordu.

Okuma tamamlandı. Bir daha dinleme gereği duymadı Will.

Arabasının anahtarlarını aldı.

Angie'nin amiri, onun Cheshire Köprüsü Yolu üzerindeki bir içki dükkanında olduğunu söylemişti. Will caddeyi kolayca buldu, fakat Angie, binaya dayanmış bekleyen fahişeler arasında görünmüyordu.

"Birini arıyordum," dedi.

"Ben de öyle yakışıklı."

"Hayır," dedi Will. Angie'nin bu işi yaparken gerçek adını kullanmadığını biliyordu. Ancak Will'e hiçbir zaman takma adını söylememişti. "Bir yetmiş boylarında. Kahverengi saçlı, kahverengi gözlü. Esmer tenli."

“Bana benziyor tatlım.” Bu cümle kısa boylu, saçları platin sarısı bir kadından gelmişti. Ön dişlerinin arası öyle açıktı ki, konuşurken ıslık çalar gibi ses çıkıyordu.

Başka birisi, “Sen Robin’i mi arıyorsun?” diye sordu.

Daha yaşlı olan kadına dönerek, “Bilmiyorum,” dedi Will. Kadının siyah gözleri yaptığı makyajla daha da çirkin görünüyordu.

“Benim adım Lola. Kardeşi misin?”

“Evet,” dedi Will açıklama yapma gereği duymadan. “Onunla konuşmam lazım.”

“Bir dakika bekle tatlım. On dakika önce işe çıktı. Bitirmek üzeredir.”

“Teşekkür ederim.” Will havanın soğukluğunu fark ederek ellerini ceplerine soktu. Evden o kadar aceleyle çıkmıştı ki, paltosunu giymek aklına gelmemişti.

Tam arkasında bir arabanın kapısı kapandı. Arabadan bir kadın indi ve Will ona bakarken, elini bacaklarının arasına atıp orasını sildi. Will’i görünce diğer kızlara döndü.

Lola açıkladı, “Robin’in kardeşi.”

Kadın işveli işveli yanından geçerken Will’e bir kez daha baktı ve “Böyle kardeşim olsaydı, asla evden kaçmazdım,” dedi.

Will saatine baktı. Tüm bedenini sararak her bir kasını taş gibi sertleştiren gerilimden kurtulmak için yavaş yavaş yürümeye başladı. Fakat Angie ortalarda görünmezken geçen her saniye daha da kötü oluyordu.

Angie bunu hep yapıyordu. Sürekli kendini belanın ortasına atıyor, bunun sonuçlarına Will’in katlandığını zerre kadar siklemiyordu. Onu tanıdı tanıyalı, Angie insanları zorlayabildiği kadar zorlar, sınırlarını denerdi. Bu oyun bir gün onun sonunu getirecekti. O zaman Will kanepede oturuyor

olacak, başka bir polis, şanssız bir piç kurusu ise Will'in eli-
ni tutacak ve kadının boğazlanmış, dövülmüş, tecavüz edil-
miş ve katledilmiş olduğunu söyleyecekti.

Kızlar sataşp duruyordu. Derken Will birden sustuklarını
fark etti. Ağaçların arasından bir hışırtı duyuldu. Elinde fe-
nerle gelen Angie idi.

Will'e baktı, sonra kızlara, sonra tekrar Will'e. Dudakları
kısıldı. Sinirlendiği gözlerinden belliydi. Geriye dönüp tekrar
ağaçların arasına yöneldi. Will de peşinden gitti.

Ona yetişmeye çalışırken, "Dur," diye seslendi. "Bekler
misin?"

Durmayacaktı. Will fenerin ışığını takip ediyordu.

Ağaçların arasına girdikten beş altı metre sonra durup
Will'e döndü, "Ne bok yiyorsun burada?" derken sesi kırbaç
gibi indi.

"Sadece seni bulmaya çalışan erkek kardeşimim ben."

Angie etrafı kolaçan etti. Will de öyle yaptı. İçki dükkanı-
nın önünde duran kızları rahatça görüyordu. Kızlar onlarla
ilgilendiklerini saklamaya gerek duymuyordu.

Angie sesini yükseltmemeye çalışarak boğuk bir fısıltıyla
konuşmaya başladı. "Siktiğim yerinde bu iş olmaz Will. Lo-
la bir şeylerden kılındı bile."

Will kadının yüzüne John Shelley'in dosyasını dayayınca,
Angie durumu kavradı. Will şimdi yüzünün yumuşadığını
görebiliyordu.

"Oku şunu," diye çıkıştı. "Oku da, doğru okuyup okuma-
dığımı anlayayım."

Angie elindeki feneri ilk sayfaya tuttu. Will kadının göz-
lerinin kıpırdadığını, yani yazılanları okuduğunu görebili-
yordu. Angie başını kaldırdı ve saçmaladığını söylercesine
"Will..." dedi.

“Oku.”

Angie feneri kolunun altına sıkıştırıp ilk sayfayı tamamladı, sonra ikinciye ve üçüncüyü de okudu.

Sonunda tekrar başını kaldırıp sordu, “Eee?”

Angie’yi omuzlarından tutup silkelemek geçti içinden, “Ne yazdığını okudun mu?”

Yavaş yavaş ilk sayfaya döndü ve sıkılmış bir ses tonuyla sesli okumaya başladı, “Jonathan Winston Shelley, boy bir seksen üç, kilo doksan yedi, saç kahverengi, göz kahverengi. Önceki kayıtlar: Hırsızlık. Tutuklama tarihi, 10 Mayıs 1986. Sahil Eyalet Hapishanesi, maksimum güvenlik, özel suçlular kanadı, yaş on altı. Şartlı tahliye 22 Temmuz 2005, yaş otuz beş. Tescilli tecavüz suçlusu, sübyancı.” Tekrar başını kaldırdı ve tekrar sordu, “Eee?”

Caroline’in mesajından aldığı çıktıyı kastederek, “Son sayfayı oku,” dedi. Shelley’in raporu, sadece suçlarının önemli başlıklarından oluşan bir özetti. Fakat Caroline’in bulduğu kayıtlar korkunç detaylarla tüm boşlukları dolduruyordu.

“Oku,” diye ısrar etti.

Okumak istemiyordu Angie. Bakışlarından kolaylıkla anlayabiliyordu bunu Will.

“Senin için okumamı ister misin?”

“Öğle yemeği için sadece bir saatim var.”

Kâğıtları Angie’nin elinden çekip aldı. Söylediği yeri bulmaya çalıştı. O kadar sinirliydi ki, kâğıdın üzerindeki kelimeleri karmakarışık görüyordu. Kelimeler birbirinin üstüne binmişti. Okumaya çalıştı, “Ca...” Birden şakaklarına bıçak gibi bir ağrı girdi. Allahın belası, en azından iki kelimeyi biliyordu. “Jonathan Shelley.” Bir kelime daha seçmeye çalıştı. “Ödül. Yok... öldü. Öldürdü...”

Angie elini uzattı, raporu almaya çalıştı ama Will bırakmadı. Kâğıtları kibarca elinden almaya çalışırken bir yandan da “Hadi ama,” diye mırıldandı Angie.

Will gözlerini yere dikip yumruğunu sıkırmıştı. İsa aşkına. Hiç kuşku yok ki Angie’nin ona tahammülü kalmamıştı.

Angie yumuşak bir sesle, “Üzgünüm,” dedi.

Yerin dibine girmek istiyordu Will ya da buharlaşıp uçmak.

“Üzgünüm.”

“Daha önce okumuştum.”

Angie elini tutarak, “Okuduğunu biliyorum,” dedi, “Bana bak Will. Üzgünüm.”

Ona bakamadı Will.

“Sesli okumamı ister misin?”

“Ne yaparsan yap, umrumda değil.”

“Will.”

Huysuzluk yaptığının farkındaydı, fakat kendine engel olamıyordu. “Gerçekten umrumda değil.”

Fener yere düşmüştü. Angie almak için eğildi, ama hâlâ elini tutuyordu. Işığı kâğıtların üzerine tutup okumaya başladı. “Shelley, 15 Haziran 1985 tarihinde, on beş yaşında, Mary Alice Finney’e cinsel saldırıda bulundu. Sonrasında dışli bir mutfak bıçağı ile dilini keserek Finney’in ölümüne neden oldu. Bunların dışında Shelley kurbanın vücudunun muhtelif yerlerine derin bıçak yaraları açtı ve üzerine işedi. Cinayet silahı, Shelley’in yatak odasındaki dolapta ele geçti. Bilinen ilaç bağımlılıkları: eroin, kokain.”

Will sadece, “Angie,” diyebilirdi.

Angie sesini çıkarmadı. Birkaç arabanın geçmesini bekledi ve sordu, “Sana bir keresinde Michael Ormewood’un bu raya geldiğini söylemiştim, hatırladın mı?”

Ormewood'un adını duymak bile onu rahatsız ediyordu. Adamın adını bir daha duymadan yaşayabilse, mutlu bir insan olarak ölebilirdi.

"Yeni salıverilen, John Shelley adındaki bir tecavüz suçlusu konusunda bizi uyarmıştı. Bize onun çok kötü bir adam olduğunu söyledi. Ve ondan uzak durmamızı istedi." Angie elindeki rapora bakıyordu. "Michael, Decatur Lisesi'ne gitmiş. Aynı bölgede büyümüş olmalı."

"Onun altına yatarken çocukluk yıllarını mı anlattırdın?"

"Senin altına da mı yatayım istiyorsun Will? Hepsi bunun için mi?"

Will kadının elini itti, "Kes şunu."

Angie cevap verdi, "Kişisel dosyasını okumuştum."

"Bir nedenle Michael ile gerçekten ilgileniyorsun. Neden? Onu bu kadar özel yapan nedir?"

"Sen benim söylediklerimi dinlemiyorsun ki!" Onunla bir çocukla konuşur gibi konuşuyordu. Bu Will'in hiç hoşuna gitmedi. "Michael, Decatur Lisesi'ne gitmişti. Yani o bölgede oturuyordu. John'dan birkaç yaş daha büyük, ama bu saldırıyı duymuş olması gerekir. Dil konusundaki detayları da biliyor olmalı. Neden bundan sana bahsetmedi? Neden sana 'Hey, bu bana yirmi yıl önce, hemen yan sokakta yaşanan bir olayı hatırlatıyor' demedi?"

Will soruyu anlayamayacak kadar üzgün durumdaydı.

"John birinin kendisine şantaj yaptığını söylemişti."

Will güldü. "Michael Ormewood'un kadınlara tecavüz edip öldüren bir adamın varlığından haberdar olduğunu, fakat suçluyu tutuklamak yerine, adama şantaj yaptığını mı düşünüyorsun? Hangi sebeple? John Shelley'de Michael Ormewood'un isteyeceği ne olabilir ki?"

“Michael’in bana John Shelley’e dikkat etmemi söylemesini nasıl açıklıyorsun peki? Büyüdüğü yerde bir kızın başına benzer bir olay geldiği halde, bundan bahsetmemesini nasıl açıklıyorsun?”

Will, Angie’nin sebebi görmesine çalıştı. “Diğer kızları nasıl açıklıyorsun?”

“Hangi kızları?”

“Geçen yıl, iki kız kar maskeli bir adam tarafından tecavüze uğradı. Her ikisinin de dilleri ısırılarak koparılmıştı.”

Angie çok şaşırmıştı.

“John Shelley yedi aydır dışarıda. Her iki kız da buraya otuz, kırk dakika mesafede oturuyor.” Angie ses çıkarmayınca Will devam etti. “Julie Cooper on beş yaşındaydı. Diğer kız ise henüz on dördünde. Bu saldırılarda ortak olan şey ne? Aralarındaki bağ ne?”

Angie cevap verdi. “Saldırganların benimsedikleri bir yöntem olur hep. Neden yöntemini değiştirsin? Neden birinin dilini bıçakla keserken, diğerlerini ısırarak koparsın? Neden küçük kızları bırakıp yetişkin bir kadına saldırırsın?”

Will, Michael’in bu soruya verdiği cevabı hatırladı, fakat bunu Angie ile paylaşmadı.

Angie sordu. “Neden daha önce bana diğer vakalardan bahsetmedin?”

“Ne zaman söyleyecektim Angie? Akşam yemeğinde mi? Belki de el ele parkta yürüyüş yaparken?”

“Bana söyleyebilirdin.”

Will, “Neden?” diye sordu. “Senin hüküm giymiş bir sübyancıyla düzüşceğini kim bilebilirdi ki?”

Angie başını salladı. “Onunla yatmadım.”

“Henüz.”

Angie derin bir iç çekti.

“Ortada su götürmez bir gerçek var: Shelley, on beş yaşında bir kıza tecavüz edip öldürdü. Kızın dilini kesti.”

“Hayır...” Shelley’in resmine bakıyordu. “Her ne yaptıysa yaptı. Artık aynı adam değil o.”

“Julie Cooper on beş yaşındaydı. Ona bir sinemanın arka tarafındaki geçitte tecavüz etti. Dilini ısırıp kopardı.”

Angie başını salladı.

“Anna Linder on dördündeydi. Ertesi gün Stone Mountain Park’ında bulundu. Dili sımsıkı elindeydi. Onu elinden zorla söküp aldılar.”

Angie hâlâ cevap vermiyordu.

“Cynthia Barret, Angie. Cynthia Barret on beş yaşındaydı.”

“Michael’in komşusu.”

Will önemsemedi. “Ne olmuş yani?”

“Bana şunu söyle. Birbirlerini nasıl olur da tanırlar? Michael ilk elden beni uyarmayı nereden akıl etti?” Başıyla öfkelili bir biçimde içki dükkanını işaret etti. “Bunu yaparken sen orada değildin. Aralarında bir şeyler var. Michael adamdan nefret ediyor.”

“Burada olmayıp da kaçırdığım başka ne var?” diye sordu Will. “Çünkü bana öyle geliyor ki, Michael’a olan öfken yüzünden olanları doğru dürüst göremiyorsun. Neden böyle Angie? Bu rezil herifi neden sisteminden uzaklaştıramıyorsun?”

Angie’nin gözlerindeki öfkeyi görebiliyor, aklından bunu bana milyonlarca defa sordun diye geçirdiğini biliyordu.

Ürkütücü bir sakinlikle konuşmaya başladı Angie. “Michael’a ilk tanıştığımda karısının kaç yaşında olduğunu sordun

mu?" Cevap vermesine fırsat bırakmadan, "On beş yaşındaymış Will. Michael ise yirmi beş."

"Ona tecavüz edip dilini koparmış mı?" diye sordu Will. "Çünkü bunu yapmadığı sürece bu benim için bir şey ifade etmeyecek."

"Sana söylüyorum, bunu John yapmadı."

"Onu aldığımda, bizzat soracağım."

"Hayır." Sanki onu durdurabilecekmiş gibi Will'in koluna yapıştı. "Ben sorarım."

Will ona bakakaldı ve "Benimle dalga geçiyorsun," dedi.

"Kelepçeyi taktığın an, hiçbir şey söylemeyecektir."

"Bunu bilemezsin."

"O bir mahkum. Tabii ki susacaktır. Avukatı gelene kadar osurmaz bile. Avukat geldiğinde ise sana siktiri çekecek."

"Bunu sen kontrol etmeyeceksin."

"Neyle suçlayacaksın? Kırmızı ışıktaki geçmekle mi?" Cevap bekleyerek kaşlarını kaldırdı. "Sorguya alabilirsin ama elinde ne var? Evinde arama yapabilirsin ama izin belgesi için haki-me ne göstereceksin? 'Bunu yirmi yıl önce yapmış sayın hakim, belki, bir olasılık, muhtemelen şimdi de yapmış olabilir, mi diyeceksin?' Angie kollarını birleştirdi. "Bildğim kadarıyla, Birleşik Devletler başkanı olmadığın sürece, birini içeri tıktırmak için bir takım delillerinin olması gerekiyor."

Will bir cevap veremedi çünkü kadının haklı olduğunu biliyordu.

"John'un parmak izine bir yerlerde rastladın mı? Herhangi bir tanık var mı? Kimse bir şey görmüş mü?"

Will'in aklına Jasmine geldi. Belki de o bir şeyler görmüş-tü. Eğer gördüyse, muhtemelen şu anda gölün dibinde yatı-yordu.

Angie bir kez daha yüklendi. “Ortada adli tıptan gelen bir kanıt yok, tanık yok, vaka da yok. Haklısın Will. Hadi gidip hemen John’u tutuklayalım. Ne duruyoruz ki?”

“Şu anda yeni kurbanına yaklaşıyor olabilir.” Will bunları söylerken, bir sonraki kurbanın Angie olabileceği ihtimalini kendine sakladı.

“Eğer onu şimdi tutuklarsan, sadece yirmi dört saat içinde tutabilirsin. Ve eğer bunları yapan Shelley ise, artık onun peşinde olduğunu bilecek, sırta kadem basacak ve bir daha onu bulamayacaksın.”

“Peki, sen ne yapmamı öneriyorsun? Başka bir kız tecavüze uğrayana kadar bekleyeyim mi? Ya da öldürülene kadar?” Will bastıra bastıra devam etti. “Şu anda yeni kurbanını avcuna düşürmüş olabilir. Ya Jasmine’i ele geçirdiyse? Kızcağız kalan dakikalarını sayarken, yerimde oturup beklemem mi gerekiyor yani?”

“Benimle konuşacaktır. Polis olduğumu bilmiyor.”

“Bu adamda ne var Angie? Onun ne olduğunu görmeni engelleyen nedir?”

“Belki de insanları geçmişte yaptıkları yüzünden mahkum etmemem iyi bir şeydir.”

“Bundan dolayı alınmam mı gerekiyor?”

Angie ayak diredi. “Bırak onunla konuşayım. Bir yere gidip gitmediğinden emin olmak için sabaha kadar evini gözleyebilirsin. Eğer o küçük kızı yakaladıysa, senden habersiz ona elini bile süremez. Yarın sabah araba yıkamaya giderim ve oturup onunla konuşurum.”

“Sana açılacağını mı düşünüyorsun?”

“Eğer masumsa...” Angie başını salladı. “Evet, onu konuşurabilirim.”

“Peki ya değilse?”

“O zaman, sen gelirsin.” Onunla açık açık oyun oynuyordu. “Beni korursun, değil mi Willy?”

“Dalga geçilecek bir konu değil bu.”

“Biliyorum.” Angie bir yandan da onun omzunun üstünden kızlara bakıyordu. “İe dönmem lazım.”

Willy, “Bu hoşuma gitmiyor,” dedi. “Bunların hiçbiri hoşuma gitmiyor ve yapmak istemiyorum.”

Willy’nin yanağını tutup dudaklarını dudaklarına değdir-di. “Bu ikimiz için de yeni bir şey değil. Hadi imdi git Will.”

“Seni bırakmak istemiyorum.”

“Başka seçeneğin yok.”

Bölüm Otuz Üç

10 ŞUBAT 2006

07:22

John, Empire Diner'ın tezgahının önünde, bir iskemlede oturuyordu. İçeriye girerken kurt gibi açtı ama yemeği geldikten sonra ancak birkaç lokma yiyebildi. Hayatına yeniden başlamayı beklerken, sinirden midesi altüst olmuştu.

Gecenin büyük bir bölümünü, Kathy ve Joyce ile bir eylem planı yapmaya harcamıştı. Kathy polise gitmek istemişti. Fakat Shelley kardeşlerin o ana dek üzerinde hemfikir olduğu tek bir şey varsa, o da polise güvenilmeyeceği idi. Michael asla konuşmayacaktı. Kendini açık etmeyecek kadar zekiymiş. John'un vereceği ifade bir takım sorulara yol açabilirdi ama bu soruların cevapları dönüp John'un başını yiyebilirdi. En sonunda, Lydia Yenge'nin nerede yaşadığını bulabilmek için,

Joyce'un eyalet araştırma servisindeki ilişkilerini kullanmasında karar kıldılar. Barry Dayı, Lydia Yenge'yle ölmeden sadece birkaç yıl önce evlenmişti. Bu yüzden Carson soyadı üzerinden herhangi bir ipucuna rastlayamamışlardı. Bir yerlerde mutlaka bir iz olmalıydı. Ve onu buldukları anda, Shelley kardeşler John'u yalan yere suçladığı için Lydia ile yüzleşebilecekti. Olanları kendilerine –ve bu kez ses kaydıyla– tekrar itiraf edene kadar, ona bir an bile huzur vermeyeceklerdi.

John, kardeşine ve sevgilisine, olup biten her şeyi anlatmamıştı. Bir noktaya kadar dürüst kalmış, ancak onlara Michael'in kapı komşusundan bahsetmemişti. Yaptığı şeylerin en diplerde gezindiği düşüncesi, onu hasta ediyordu. Tüm bu zaman zarfında, John Michael'ın bir canavar olduğuna inanmıştı kendisini. Fakat fırsat bulduğu anda kendisi de kuzeni kadar sadist ve intikamcı biri olup çıkmıştı. Emily bunun için mi mücadele etmişti? Oğlu içerden çıksın da on beş yaşındaki bir kızın dilini kessin diye mi saatlerini defterlerin başında yazı yazarak geçirmişti? John hayatında ilk kez annesinin artık hayatta olmadığına sevindi. Onun güzel gözlerine bakmak zorunda kalmayacağı, böylece annesinin bu kadar acımasız bir adamla yüz yüze gelme olasılığı kalmadığı için sevindi.

Garson, “Doldurayım mı?” diye sordu ve John'un cevabını beklemeden fincanını doldurmaya başladı.

“Teşekkürler,” diye mırıldandı.

Kapı açıldı. John, tezgahın arkasındaki aynadan, ellerini beline koymuş, oturacak bir masa arayan Robin'in geldiğini gördü. Lokanta oldukça kalabalıktı, bu yüzden Robin, John'un kendisine baktığını farketmedi.

John aceleyle döndü. Robin'e seslenmek, yanındaki boş

iskemleye çağırmak ve onunla konuşmak istedi. Ancak bu hiç de kolay değildi. Eline kan, yüreğine suçluluk bulaşmıştı. Tekrar önüne dönüp fincana baktı. Keşke geleceğini görebilseydi orada. Hayatına artık bir kadın girebilecek miydi? Başına gelenleri ve kendi yaptıklarını bileceği halde, ondan kaçıp gitmeyecek birini bulabilecek miydi?

Robin, "Hey!" diyerek yanındaki boş iskemleye oturuverdi. Farklı bir biçimde giyinmişti. Saçlarını atkuyruğu yapmış, genelde giydiği fahişe kıyafetleri yerine bir kot ve tişört giymişti.

"Vay," dedi John. "Tatilde misin?"

"Evet." Robin önündeki fincanı çevirdi ve garsonu çağırdı.

Bir farklılık daha vardı ama John kesin olarak çıkartamadı. Bunun üzerindeki kıyafetle ya da bu kez tonla makyaj yapmamış olmasıyla bir ilgisi yoktu. Eğer onu daha yakından tanıyor olsaydı, sinirli olduğunu düşünebilirdi.

Robin, "Yaptığın işten nefret ettiğin oldu mu hiç? Evi terk edip arkana bile bakmamak istediğin oldu mu?" diye sordu.

John gülümsedi. Sahil'deyken tüm zamanını evden kaçıp gitmeyi düşünerek geçirmişti. "Sen iyi misin?"

Robin başını salladı ve hafifçe gülümsedi. "Bana yaklaşmaya mı çalışıyorsun? Önce hastanede, şimdi burada."

John etrafına bakındı. "Burası senin mekânın mı?"

"Burası benim her günkü kahvaltı yerim."

"Özür dilerim. Sadece biraz takılmak için iyi bir yer gibi gelmişti bana." İlk kez cebinde para vardı ve kendine bir şeyler ısmarlamak istemişti.

"Sana yalan söyledim."

"Ne hakkında?"

"İlk öpüşmem. Erkek kardeşimin en iyi arkadaşı değildi."

Duyguları incinmiş olsa da, espri yapmaya çalıştı John. “Lütfen bana erkek kardeşinle öpüştüğünü söyleme.”

Robin gülümsedi, kahvesine biraz krema ekledi. “Annemle babam süper uçtu. Ya da en azından annem ve o sırada ona basan her kimse o.” Kaşığı eline alıp kahvesini karıştırdı. “Eyalet, daha küçük bir çocukken beni annemin elinden aldı.”

John ne diyeceğini bilemedi. En sonunda, “Bunu duyduğuma üzuldüm,” diyebildi.

“Evet. Bir süre evlatlık olarak çeşitli evlere girdim çıktım. Çatılarının altında küçük bir kız çocuğu olmasından gerçek bir mutluluk duyan bir sürü babalığım oldu.”

John onun sessizce kahvesini karıştırmasını seyretti. Elleri küçüktü. Kadınların elleri neden erkeklerin ellerinden daha çekiciydi?

“Senin olayın nedir? Sen de mi dağılmış bir aileden geliyorsun?”

Alaycı bir tonla sormuştu. John koşulların kurbanı olduğunu, işe yaramaz aileleri yüzünden suça itildiğini iddia eden bir sürü suçluyla tanışmıştı. Hikâyelerini öyle bir üslupla anlatırlardı ki, başka hiç bir seçenekleri olmadığını düşünürdü insan.

“Hayır,” dedi. “Tam anlamıyla normal bir evde büyüdüm. Harika, yemek yapan, yol gösteren bir anne. Bir şekilde mesafeli, fakat her akşam eve gelip yaptıklarımla ilgilenen bir baba.” Joyce’u düşündü. Muhtemelen şu an telefon başında hünelerini konuşturmaktaydı. Lydia Yenge’nin doğru olanı yapıp yapmayacağını bilmiyordu. Yine de, Joyce yirmi yıldır ilk kez ona inandığı için, hayatının geri kalan kısmını huzur içinde geçirebilirdi.

Robin kaşığını iki kez fincanın kenarına vurup tezgahın üzerine bıraktı. "Peki, sana ne oldu o zaman John? Nasıl oldu da içeri girdin?"

John omuzlarını silkti, "Yanlış insanlar."

Robin güldü. Komik bulmadığı çok belliydi aslında. "Sanırım masumsun?"

Aynı soruyu iki gün önce hastanede de sormuştu. John o zaman da şu cevabı vermişti: "Tüm mahkumlar masumdur aslında."

Robin sesini çıkarmadı. Tezgahın ardındaki aynaya bakıyordu.

"Eee," dedi John konuyu değiştirmek isteyerek. "Seni ilk öpen kimdi?"

"Beni ilk öpen?" diye sordu Robin. "Gerçekten öpmek isteyip de öpüştüğüm ilk erkek?" Düşünüyor gibiydi. Sonunda konuştu. "Onunla hükümet binasında karşılaşmıştık. Yirmi beş yıl birlikte yaşadık."

John kahveye üflledi, bir yudum aldı. "Uzun bir zaman."

"Evet, oldukça uzun." Robin kaşığı tekrar eline aldı. "Onunla çok taşak geçtim."

Kahve az daha John'un burnuna kaçıyordu.

Robin gülümsedi, ama John'a değil, daha çok kendine. "İki yıl önce ayrıldık."

"Neden?"

"Çünkü birini o kadar uzun zaman boyunca tanıyınca, böyle birisiyle birlikte büyüyünce..." Kullanacağı kelimeyi düşündü bir an. "Ham kalıyorsun," dedi. "Son derece savunmasız. Onunla ilgili her şeyi biliyorsun. O da benim hakkımda her şeyi biliyor. Birini böyle gerçekten sevemezsin. Yani tabii seversin de... benim bir parçam gibiydi, yüreğimin bir

yanı... Ama onlarla asla istediğin gibi birlikte olamazsın. Bir sevgili gibi sevemezsin." Omuz silkti. "Eğer gerçekten seviyorsam, onu terk etmeliydim. Terk etmeliydim ki, kendi hayatını yaşayabilsin."

John ne diyeceğini bilemedi. "Gitmene izin verdiğine göre çıldırmış olmalı."

Robin, "Bir de hikâyenin bana ait olan bölümü var," diye devam etti. "Farkında değilsin galiba ama ben hakiki bir orospuyum. Sen ne âlemsin peki?"

Şaşırmıştı John, "Ben mi?"

"Kız arkadaşın var mı?"

Gülerek, "Benimle dalga mı geçiyorsun?" dedi John. "İçeri girdiğimde on altı yaşındaydım. Gördüğüm tek kadın anemdi."

"Peki ya..." Robin'in sesi giderek alçaldı. "Hapse girdiğinde, bir çocuktun öyle değil mi?"

John çenesinin kasıldığını fark etti. Evet der gibi başını salladı. Zebra'nın görüntüsünü aklına getirmemeye çalıştı. Siyah ve beyaz dişlerini, ensesine sımsıkı bastıran ellerini.

Angie onun onayladığını gördüyse de, herhangi bir yorum yapmak yerine, kahvesine üfleyip bir yudum aldı, "Buz gibi olmuş."

John garsona işaret etti.

"Keyfiniz nasıl?" diye sordu garson kadın.

"Teşekkürler," dedi John. Fincanına biraz daha kahve aldı. Sabah sabah bu kadar kafein almaya alışık değildi, elleri terlemişti. Belki de Robin burada olduğu için biraz gergindi. Sanki birbirlerini evvelden beri tanıyormuşçasına konuşuyorlardı. John daha önce kimseyle böyle sohbet ettiğini hatırlamıyordu.

Garson, "Bir şeye ihtiyacınız olursa söyleyin," dedi.

Robin, kadının uzaklaşmasını bekledi, "Eee John, çıktık-tan sonra neler yaptın?"

"Ailemle yeniden bağlantı kurmaya çalıştım." Şunu da ek-lemekten edemedi: "Kuzenimi bulmaya çalışıyordum. Konu-şacağımız bazı konular vardı."

Robin omzunun üzerinden köşedeki çardakta tek başına oturan adama baktı. John da adamı aynadan görüyordu. Ro-bin'in diğer müşterilerinden biriydi belki de. Adam takım el-bise giymişti. Muhtemelen, evde ailesi bekleyen bir avukat, belki de bir doktordu.

"John?" Tekrar Robin'e döndü. Ama Robin'in sorusu kar-sısında şaşırdı. "Ne bela var başında?"

"Bir şey yok."

"Birinin sana şantaj yaptığını söylemiştin."

"Evet söylemiştim."

"Kim?"

John iki eliyle birden fincanını kavradı. Cevap vermek, ona olan biten her şeyi anlatmak istiyordu, fakat Robin'in omuzlarında onsuz da bir alay yük vardı ve bunlara bir yeni-sini eklemek istemedi. Üstelik Lydia Yenge'nin doğru olanı yapacağı konusunda Joyce kadar iyimser değildi. Michael, sadist bir katil olsa da, eninde sonunda onun oğluydu. Neler yapabileceğini kimse tahmin bile edemezdi. Eğer kendisi yü-zünden Robin'in başına bir iş gelirse, John bir daha asla ra-hat edemezdi.

"Seni bütün bunlara karıştıramam."

Robin elini onun bacağına koydu. "Ya ben karışmak ister-sem?" Robin elini yukarı doğru kaydırınca, John'un nefesi kesilecek gibi oldu. "Sen iyi bir adamsın, biliyorum."

John ağzını açtı da biraz nefes alabildi. "Belki de karışman gerekir..."

"Konuşacak kimsen olmadığının farkındayım." Bacağını sıkarak, "Sadece benimle konuşabileceğini bilmeni istiyorum."

John başını sallayarak fısıldadı, "Robin..."

Robin elini bir ileri bir geri oynatmaya başlamıştı, "Uzun zaman oldu değil mi?"

Hiç olmadı diye düşündü John. Hiç olmadı.

"Bir yere gidip konuşmak ister misin?"

"Hayır..." John düşünemiyordu bile. "Yeteri kadar param yok."

Robin iyice yanaştı, "Sana söylemiştim. Tatildeyim."

Elleri biraz daha yukarı çıkarsa, garsondan peçete istemek zorunda kalacaktı. Kendini toplamaya çalışarak gözlerini sıkıca kapattı.

Elini Robin'in elinin üzerine koyarak, "Yapamam."

"Beni istemiyor musun?"

"Seni istemeyecek tek bir erkek yoktur şu dünyada." Bundan daha doğru bir söz olmayacağını düşündü. "Benim için önemlisin Robin. Biliyorum aptalca. Seni henüz tanımadığının farkındayım. Ama seni benim sorunlarıma karıştıramam, tamam mı? Zaten pek çok insan bu yüzden zarar gördü. Sana da bir şey olursa, eğer sen de zarar görürsen..." Başını salladı. Bunu düşünemiyordu bile. "Her şey sona erdiğinde, seni bulacağım."

Robin elini çekti. Fincanını ağzına götürürken soruyu tekrarladı. "Sana şantaj yapan kim John?"

Ses tonu değişmişti. John tam olarak çıkaramadı ama ses tonu, soruyu soruş biçimi, hapishanedeki gardiyanlara ben-

zemişti. Soruya cevap vermezse onu hücreye tıkacaklarını belli eden gardiyanlara.

“Yakında hepsi bitecek.”

“Nasıl olacak bu?”

“Ben ilgileniyorum. Şu anda daha fazla bir şey söyleyemem.”

“Bana hiç bir şey söylemeyecek misin?”

“Hayır.”

“Emin misin John?”

Robin çok ciddiye. John soran bakışlarla kadına gülümsemi. “Başka bir şeyden konuşalım.”

“Benimle konuşmana ihtiyacım var. Neler olup bittiğini öğrenmem lazım.”

“Sorun nedir?”

“Sorun senin hayatın John. Bana karşı açık olamaz mısın?”

John’un saçları dikilmeye başlamıştı. “Bu sohbetin gittiği yer hiç hoşuma gitmedi.”

Robin fincanını tezgahın üzerine koydu. Ayağa kalktı. Yüzü sertleşti. “Sana yardım etmeye çalıştım. Bunu unutma.”

John nerede hata yaptığını bilemeden, “Haydi ama,” dedi. “Robin...”

Omzunda bir el hissetti. Dönüp baktığında, takım elbise giyen adamın tam arkasında olduğunu gördü.

John, “Neler oluyor?” diye sordu.

Adam Robin’e bakınca, John da baktı.

Robin, “Üzgünüm,” dedi. Gerçekten de üzgün görünüyordu. Ama bunun nedenini anlayamıyordu. Robin elini cebine atıp cüzdanını çıkardı. Aptal gibi kadının hesabı ödeyeceğini sandı. Buna gerek olmadığını söylemek için ağzını açıyordu ki, kimlik kartındaki rozeti gördü.

Sanki John kendi başına anlayamayacakmış gibi, Robin “Ben polisim,” dedi.

“Robin...”

“Aslında Angie.” Arkasındaki adam, John’un omzunu sıktı. “Hadi bu işi dışarıda tamamlayalım.”

“Hayır...” John vücudunun titremeye başladığını fark etti. Kasları eriyordu adeta.

Robin, John’u kavrayıp ayağa kaldırırken, “Dışarı,” diye emretti.

Öteki adam kapıyı açarken, John hasta gibi kadına dayanmış yürüyordu. Yatak odasından çıkartılırken, Decatur polisi de aynı şeyi yapmıştı. Onu alt kata indirmiş, ön bahçeye çıkarmış ve tüm komşuların gözü önünde kelepçelemişlerdi. Birisi çığlık atmıştı. Dönüp baktığında çığlık atanın annesi olduğunu görmüştü. Emily dizlerinin üzerine çökmüş, Richard hıçkırıklara boğulan kadını kaldırmaya uğraşmamıştı bile.

Lokantanın otoparkında güneş o kadar şiddetliydi ki, John’un gözleri kamaştı. Hızlı hızlı soluduğunu fark etti. Hapishane. Onu hapishaneye götürüyorlardı. Elbiselerini çıkartacaklar, cırtlıçılak üstünü arayacaklar, parmak izini alacaklar ve dışarıda kalmayı beceremeyen bir çocuk tecavüzcüsüne, onun hakkında ne düşündüklerini göstermek için bekleyen bir alay herifin olduğu bir hücreye atacaklardı.

Robin, John’un arkasındaki adama seslendi. “Will, yapma.”

John, adamın elindeki kelepçeleri gördü.

John, “Lütfen...” dedi güçlkle. Nefes alamıyordu. Dizleri titriyordu. Son gördüğü, Robin’in düşmeden onu yakalamaya çalışması oldu.

Bölüm Otuz Dört

08:55

Angie kendini kirli hissediyordu. Ne kadar yıkanırsa yıkansın, içindeki kirden bir türlü kurtulamayacağını hissediyordu.

John'un bakışları, gözlerindeki korku, ihanete uğramış olma duygusu, kalbini adeta yırtıp atmıştı. Will, John'u arabaya kadar taşımış, sanki alışverişe götürülen bir çocuk gibi arka koltuğa oturtmuştu. Angie orada durup, 'işte hayatını kararttığım iki adam' diye düşünmüştü.

Will'in kendisini durdurmasına izin vermeden çekip gitmişti.

John Shelley'de ne buluyordu da onu kurtarmak istiyordu? Belki de adamın hayatta yapayalnız olmasından ileri geliyordu. Belki de yalnızlığını sadece Angie'nin görebildiği bir zırh gibi üzerinde taşımasıydı. Aynı Will gibiydi. Kesinlikle Will'e benziyordu.

Birkaç gün önce evi tepeden tırnağa temizlemiş olmasına rağmen eldivenlerini takıp tekrardan temizliğe koyuldu. Banyoya birkaç litre çamaşır suyu döktü, tüm fayansları elindeki diş fırçasıyla bastıra bastıra ovdu. Bu fayansları Will döşemişti. Banyoyu daha büyük göstereceğini diye verevlemesine yerleştirmişti onları. Duvarları kirli sarıya boyamış, kenarlardan kırık beyaz yağlı boya geçmiş, Angie de Will'in dekorasyon zevkine verip verişti.

Onu araması gerekiyordu. Will sadece işini yapmıştı. İyi bir polisti, aynı zamanda iyi bir adam. John Shelley belaya bulaştı diye Will'i suçlaması doğru değildi. Temizliği bitirir bitirmez, Will'i cepten arayacak, ondan değil fakat içinde bulunduğu durumdan nefret ettiğini anlatacaktı.

Banyo bitince mutfaka geçti. Tencereleri, tavaları boşalttı ve bütün dolapları sildi. Tekrar tekrar sabah olanları düşündü. Acaba olayları kolaylaştırmanın bir yolunu bulabilir miydi?

"Siktir!" diyerek kalayı bastı. Raf kaplamasına ihtiyacı vardı. Bütün çerçöp kaplamanın altına girerken, dolapları silmeye çalışması aptalcaydı. Lavabo dolabının altındaki yapışkan vinilin köşesini kaldırdı, ikiye ayırdı. Altı temiz çıkmıştı ama bu arada kaplama parçalanmıştı. Kilere gidip almak için doğruldu, ama daha önce ihtiyaç duyduğunda elinde hiç kalmamış olduğunu hatırladı.

"Siktir!" diye yeniden kalayladı, temizlik eldivenlerini çıkarıp lavaboya fırlattı. Anahtarlarını bulmaya çalışırken bir iki küfür daha savurdu.

On dakika sonra arabasındaydı. Markete gitmek yerine, Stone Dağı'ndaki Ponce de Leon'a yönelmişti. Michael'ın yaşadığı yeri biliyordu. Düzüstükten sonra, daha doğrusu Michael onu düzdükten sonra Angie biraz takıntı yapmış, birkaç

kez onun evine kadar gitmiş, evin önünde Michael arabasını yıkarken karısını ve çocuğunu görmüştü. Bu davranışı, bunun bir delilik olduğunu anlayana kadar, yaklaşık bir hafta devam etti. Aslında kötü bir duruma düştüğü için kızdığı kişi Michael değil, bizzat kendisiydi.

Ormewoodlar, civardaki diğer evlere benzeyen bir çiftlik evinde yaşıyordu. Angie evin önündeki garaj girişine park etti. Komşular, siyah Monte Carlo SS'ini evin önünde görünce koşarak gelmeyecekti herhalde. Arabadan inerken tüm vücudu ürperiyordu.

Her zaman giydiği temizlik kıyafetleriyle gelmişti: altında kısa bir şort, üstünde Will'in gömleklerinden biri ve evden çıkarken ayağına geçirdiği şıpidik sandaletler. Garaja doğru yürürken, sandaletler tabanına yapışıp ses çıkarıyordu. Hava oldukça rüzgarlı olduğu için, Angie kollarını sıkıca kavuşturdu. Garajın içini görebilmek için parmaklarının ucuna yükseledi.

Pencere camı siyaha boyanmış olduğundan bir şey göremedi.

Bir araba geldiğini duyunca baktı, arabanın yavaşlamadığından emin olunca ön kapıya yöneldi. Zili çalıp bekledi. Michael'in onu kapısının önünde görünce şok olacağı düşüncesiyle keyiflendi. John'un tutuklandığını söyleyecekti. Sonra da ona John Shelley'i nereden tanıdığını ve kısa süre önce serbest kalan bu katil hakkında neden kendisini ve diğer kızları uyardığını soracaktı.

Angie kapıyı çaldı, sonra bir kez daha zile bastı.

Kimse açmadı.

Kapıyı açmayı denedi fakat kilitliydi. Etrafı kolaçan etmemek ve bir hırsız zannedilmesine yol açacak başka bir şey

yapmamak için kendini tuttu. Teklifsiz bir biçimde, evin etrafından arka bahçeye doğru yürümeye başladı. Sanki geçerken uğramış bir dost gibi, ağır adımlarla ilerledi, pencerelere baktı. Keşke cep telefonu yanında olsaydı. Bu mizansende işe yarardı. Fakat şarjda bırakmıştı.

Arka kapıya bir köpek girişi açılmıştı. Kapı oldukça eskiydi. Herhalde evle birlikte yapılmıştı. Michael köpeklerden nefret ediyordu. Bunu ilk takıldıklarında anlamıştı. Kızlardan birinin sürekli havlayan bir iti vardı. Hayvan hamle yapınca, Michael silahını çekmişti. Fahişe gülmüştü. Angie de. Bunları düşününce, aynı fahişenin, kendisine Michael'in bedavacı olduğunu söyleyen kız olduğunu hatırladı.

Angie köpek kapısından geçebilmek için omuzlarını eğip bükü, emekleyerek içeri girdi. Dolgun kalçaları sıkıştı –teşekkürler anne– ama kurtulmayı becerdi. Sürüne sürüne içeri girip ayağa kalktı. İçeride kimse var mı diye anlamak için bir süre dinledi. Evden çıktığından beri, ilk kez 'ne halt ediyorum ben?' diye düşünüyordu. Neden Michael'in evine girmişti? Ne bulacağını zannediyordu?

Belki de Will haklıydı. Michael kesinlikle bir dallamaydı ve karısını dövmüştü. Ve muhtemelen Angie'nin ne olduğunu hatırlayamayacak kadar kafayı bulduğu gece kendisine tecavüz etmişti. Yine de bunlar, onun tüm bu belaya bulaşmış olduğunu göstermezdi. Öyleyse burada ne işi vardı?

"Kahretsin." Oradan gitmek üzere, içeri girdiği deliğe yöneldi. Tam eğilmişti ki, bir ses duydu. Bir inilti miydi? Duyduğu bir inilti miydi? Michael'in bir köpeği mi vardı acaba?

Hiç kıpırdamadan durup dinledi Angie. Sesi bir daha duymadı. Aklını kaçırdığını düşündü bir an. Başka birinin evine girmek, zihnini iyice bulandırmıştı.

Yine de dışarı çıkmadı. Başladığı işi bitirebilirdi. Sandaletlerini kapının yanında bıraktı. Çıplak ayakla dolaşmaktan nefret ediyordu, ama şıpidik sandaletlerin çıkardığı sesle evin içinde dolaşamazdı.

Mutfaga doğru ilerlerken, bir motor sesi duydu ve durdu. Kulaklarını iyice açtı. Bir araba kapısı açılıp kapandı. Ses soğanın karşı tarafından gelmişti. Birilerinin merhaba deyip birbiriyle konuşmaya başladığını duydu. Angie gevşedi. Michael'ın gelip onu evin içinde yakalaması, son isteyeceği şey olurdu.

Salon tipik bir salondur. Abartılı bir kanep ve büyük ekran bir televizyon. Angie koridora doğru baktı, fakat yatak odalarına gitmek istemedi. Michael'ın karısını becerdiği yeri görmek istemiyordu. Ayrıca burası muhtemelen Gina'yı da dövdüğü yerd.

Angie'yi de dövmüş müydü? Bilmiyordu. Ertesi gün kolları morarmıştı. Mahrem yerleri acıyla yanıyordu. Arabada kendinden geçmiş ve o da ne yapmak istiyorsa yapmıştı işte. Hıyar ağası. Onun hemen her şeyi yapabileceğini görememişti. İlle de Angie'nin kendinden geçmesini beklemesi gerekmiyordu ki.

Salonun öte tarafında bir kapı vardı. Demir bir kilit takılıydı. Yönüne bakınca, kapının ardında garajın olduğunu düşündü. Köpek girişinden içeri girilebildiğine göre, garaj kapısını bu kadar sıkı kilitlemenin ne gereği vardı? Ayrıca garajın camları neden boyanmıştı?

Angie kapıya doğru yürüdü. Metal kapıya kulağını dayadı. Kilidi kaldırırken, demirden tiz bir ses çıktı. Topuzundan tutup kapıyı açtı. Oda kapkaranlıktı, elini duvarda gezdirerek bir elektrik düğmesi bulmaya çalıştı. Floresan ışıkları kırpışarak yanmaya çalışırken, bir alet tezgahı, bir çim biçme makinesi ve bir bilardo masası gördü.

Işıklar açıldı. Bilardo masasının üzerinde çıplak bir genç kız bağlıydı. Ağzı tıkanmış, yüzü kan içindeydi. Angie'yi görünce gözleri sonuna kadar açıldı. Gözlerinin akı kocaman olmuştu. Göğsünün hızla inip kalkması dışında hareket etmiyordu.

Aniden nefesi kesildi. Ensesinde müthiş bir acı hissetti. En son kızın hıçkırdığını, bir adamın güldüğünü duydu ve gözleri kararak yere düştü.

Bölüm Otuz Beş

10:13

Will koltuğuna yaslanmış, bürosunun penceresinden görünen iç karartıcı manzarayı seyreliyordu. Telefonu kaldırıp bir kez daha Angie'nin cebini aradı. Sesli mesaj çıkıp kapana kadar bekledi. Bir saattir ona ulaşmaya çalışıyordu. Önce evini aramış, ardından cebini denemeye başlamıştı. Doğrudan eve gideceğini söylemişti Angie. Will aradığında cebini açmazlık etmezdi. Will'e kızgın bile olsa, en azından küfretmek ve bir daha aramamasını söylemek için bakardı telefona.

Angie, o ana kadar hiç değilse bir konuda haklı çıkmıştı: John Shelley, Will onu arabaya tıkadıktan sonra ağzını açıp tek kelime etmemişti.

Leo Donnelly, Will'in kapısını tıklattı ve herhangi bir yanıt beklemeden açtı. "Avukat geldi."

“Teşekkür ederim.”

“Adamın kız kardeşinin arkadaşıymış.”

Will ayağa kalkıp ceketini giyerken sordu, “İnanmadın mı?”

Leo avukatın kartvizitini verirken cevapladı, “Bir gayrimenkul avukatı,” sesini alçaltarak, “çok ateşli bir fıstık.”

Will ne cevap vermesi gerektiğini bilemedi. Cebine atmadan önce Leo’nun verdiği kartvizite bir göz attı.

Leo koridorda Will’in yanında yürüyordu, “Bak sana ne diyeceğim, kadının bizim tarafta olmaması büyük kayıp. Ne dediğimi anlıyor musun?”

Will bu muhabbete girmek istemiyordu, onun için, “Michael’in ondan bahsettiğini duydun mu hiç?” diye sordu.

“Sanıktan mı?” Dudaklarını büzüştürdü, bir süre düşündü ve “Hayır,” dedi.

“Ahlak Masası’nda çalışan bir kadın var hani, Angie Polaski.”

Leo dudaklarını kapatarak bilmişçe sırıttı. “Evet, onu tanıyorum.”

Will merdivenlere giden koridorun kapısını açtı. İki kat aşağıdaki sorgu odalarına giderken asansöre binmemek Leo’nun pek hoşuna gitmemişti, ama Will’in yüzündeki sırıtışı görmemesinden de memnundu.

Will, Leo’ya anlatmaya başladı. “Dedektif Polaski birkaç ay önce Michael’in onu ve bazı kızları, John Shelley adındaki bir mahkum konusunda uyardığını söyledi.”

Sahanlığa indiklerinde Leo’nun sırıtışından eser kalmamıştı. “Mike önceden bu adamı tanıyor muymuş?”

“Öyle görünüyor.”

Leo, bir eliyle tırabzanı tutarak inmeye devam etti. Bir alt kata geldiğinde ise durdu ve dönüp, “Bak,” dedi. Yine sesini

alçaltarak, “Şu Polaski denen piliç... Mike bir süre önce ona olta attı. Adam evli biliyorsun. Karısını da seviyor. Yine de ara sıra aletini parlattırmayı ihmal etmiyor. Özellikle de öyle bir kadın tarafından. Anladın mı?”

“Ne oldu?”

“Polaski kuralları anlamadı. Daha kalıcı bir şeyler istiyordu. Mike ondan kurtulmak istedi. Ama kadın sürekli peşindeydi.”

Angie’nin ciddi bir ilişki istemesi. Bunu düşünmek bile komikti. Merdivenleri inmeye devam ederken sordu, “Uyduğunu mu düşünüyorsun?”

“Reddedilmiş bir kadının gazabı yanında cehennem ateşi bile hiç kalır.”

Will onaylayarak “Evet,” dedi. “İyi de neden uyduruyordur dersin?”

Leo bir cevap bulmak için biraz duraladı. “Kadın işte,” deyiverdi.

“Geçen gün Gina’nın, Michael’a, onu dövdüğü için yaklaşma yasağı koydurduğunu söylememiş miydin?”

“Evet söylemiştim, eee?”

Will yürümeye devam ederek, “O zaman kadının uydurduğunu düşünmüyordun ama.”

“Evet, doğru,” diyerek başparmağını çenesinden geçirdi Leo. Bu, Will’in dedektifle karşılaştığı andan itibaren yakaladığı bir ifadeydi. “Bak,” dedi Leo sonunda, “Mike dün gece beni aradı ve vakanın nasıl gittiğini sordu.”

“Beni de aradı.”

“Ne söyledin ona?”

Will ikinci katın kapısını açtı. “Muhtemelen senin söylediklerini. Elimizde bir şey olmadığını söyledim.”

“Evet, senin benden tecavüz suçlarının listesini istediğinden bahsettim. Sinirlendi, rahatsız oldu. Siktiri boktan bir fikir olduğunu söyledi.” Leo, özür dilercesine gülümsedi. “O dosyaları karıştırmak, dipsiz kuyuya inmek gibi demiştim. Umarım bu canını sıkmamıştır.”

Will başını salladı. Shelley de, bu suçlu listesinin içinde çıkmıştı. Fakat şartlı tahliye kâğıdında, Caroline’in ona gönderdiği ayrıntılar yoktu. Angie, Will’den Shelley’le ilgilenmesini istememiş olsa, muhtemelen adam şimdi sokakta dolaşıyor olacaktı.

Tabii Angie’ye de Shelley’den ilk bahseden Michael Ormewood idi.

Leo’nun adımları Will’inkilerden kısa kalıyordu. Koridor da yürürlerken Will’e yetişmeye çalışarak, “Asıl mesele, Mike’in en az benim kadar uzun süredir meslekte olması. O da bunun zor iş olduğunu biliyor,” dedi. Will adımlarını yavaşlattı. “Ayrıca oralarda yaşayan eroin müptelası bir orospunun evinin asla temiz olmayacağını da biliyor.”

Will durdu. Leo Donnelly’i fazla hafife almış olduğunu düşündü.

Leo devam etti. “Biz oraya gitmeden önce, evin baştan aşağı paklandığına bahse girerim.”

“Bundan Michael’e söz ettin mi?”

“Benimle tartıştı. Mike genellikle yumuşak başlıdır, anladın mı? Ama mekânın temizlendiğini söylediğimde gerçekten sinirlendi. Bunu raporuna koymadı bile.”

“Belki de sadece dikkatli olmaya çalışıyordur?”

“Evet, tabii, adının orospunun küçük kara defterinde bulunduğu gerçeğini atlarken dikkatli, birinin mekânı bir bidon Klorak’la temizlediğini görmeyi unuturken dikkatsiz.”

Will elini cebine attı. “Şimdi ne yapacaksın?”

“Üzerinde çalıştığım üç dava daha var. Neden?”

“Michael’in davası üzerine gitmek istemez misin?”

“Ne için?”

“Onu ara,” dedi Will. “İyi olup olmadığını öğren.”

“Aslında,” diye başladı Leo, “yaptıklarına bakılırsa, şu aralar iyi olup olmadığını merak ettiğimi hiç sanmıyorum.”

“Sen yine de onu bir kontrol et,” diye ısrar etti Will, elini Leo’nun omzuna götürerek. “Nerede olduğunu öğrenmek istiyorum.”

Leo birkaç saniye Will’in yüzüne baktı. Sonra başını sallayarak, “Tabii,” dedi. “Olur.”

Will sorgu odasına açılan kapının kolunu tuttu, fakat kapıyı açmadan durdu. Gözlerini kapatıp, kendini hazırlamaya çalıştı. Odaya girdiğinde, Angie, Michael, Jasmine ya da onu oyundan koparacak başka herhangi bir şey düşünmemesi gerekiyordu. Hedef John’du ve Will doğrudan hedefi vurmalıydı.

Kapıyı tıklatıp davet beklemeden içeri girdi. John Shelley masada oturuyordu. Avukatı ise karşısında ona doğru eğilmiş, ellerini tutuyordu.

Will odaya girince hemen ayrıldılar.

Will, “Rahatsız ettiğim için özür dilerim,” dedi.

Kadın ayağa kalktı. Sesi sert ve öfkeliydi. Uzmanlık alanı gayrimenkul davaları da olsa, avukat avukattı. “Müvekkilim tutuklu mu?”

“Ben Özel Ajan Will Trent. Sizin adınız nedir?”

“Katherine Keenan. Müvekkilimi neden burada tuttuğunuzu söyler misiniz?”

“Sanırım gayrimenkul avukatısınız. Bay Shelley’i bir gay-

rimenkul davasında mı temsil ediyorsunuz?”

Kadın gözlerini kıstı. “Tutuklu mu, değil mi?”

Will otururken soruyla geçiştirdi. “Oturabilir miyim?”

“Dedektif. İster oturun, ister ayakta durun, isterseniz uçun, umrumda değil. Oyalamayı kesip sorumu cevaplar mısınız?”

John başını masaya doğru eğdi, ama Will onun gülümse-
diğini görecektir vakit bulmuştu.

“Pekala.” Will karşılarna oturdu ve avukata dönerek,
“Fark etmiyorsa bile, Özel Ajan Trent. Dedektifler yerel poli-
se bağlıdır. Ben ise eyalete bağlıyım. Georgie Soruşturma Bü-
rosu. Belki haberlerde bizden bahsedildiğini duymuşsunuz-
dur.”

Keenan belli ki irtibatı anlamamıştı. Fakat John, Will’in
söylediklerinin ayırdındaydı. Eyalet lafı harareti artırmıştı. Ye-
reller de birden fazla suçlamayla ilgili davalara bakamazlardı.

John, “Hiçbir soruya cevap vermiyorum,” dedi.

“Tamam Bay Shelley,” dedi Will. “Size sorum yok. Eğer
olsaydı, ‘Geçen yıl 3 Aralık gecesi neredeydiniz? Ya da 13
Ekim’de ne yaptınız?’ türünden bir şeyler sorabilirdim.” Eğer
tarihler John için bir şey ifade ediyor idiyse de, belli etmiyor-
du. Will devam etti. “Sonra da geçen pazar hakkında sorula-
rım olabilirdi.” İşte şimdi bir tepki almıştı. Will biraz daha
zorladı. “Süper Kupa olduğu için o günü hatırlarsınız mutla-
ka. Ve ertesi günü, yani ayın altısını. pazartesi günüydü. Bel-
ki pazartesi günü nerede olduğunuzu sorabilirim.”

Keenan araya girdi. “Hiçbir sorunuza cevap vermesi ge-
rekmiyor.”

Will doğrudan John’a konuşarak, “Bana güvenmen gere-
kiyor.”

John kafasını kaldırdı ve bir duvara bakar gibi boş gözlerle Will'e baktı.

Will tekrar yerine oturdu ve her ikisi için de listeyi dök-tü. "Elimde ölü bir orospu, ölü bir genç kız ve biraz kuzey-de, kopmuş dilleriyle bundan sonra nasıl yaşayacağını düşü-nen iki kız daha var."

Will bunları söylerken avukata bakıyordu. O John kadar tecrübeli değildi, duygularını saklamayı öğrenememişti.

Will devam etti, "Bir de kayıp, küçük bir kız var. Adı Jas-mine. On dört yaşında. Erkek kardeşi Cedric'le Evler'de ya-şıyor. Geçen pazar, beyaz bir erkek telefon etmesi için kıza yirmi dolar ödemiş."

John ellerini masanın üzerinde birleştirdi.

"İşin komik tarafı, bu adam telefon konuşması için önce bir on sent vermiş." Birkaç saniye susup devam etti. "Ödeme-li telefonların ücreti en son bin dokuz yüz seksen beş yılında on sent kadardı."

John ellerini oynatıyordu.

Will avukata dönerek, "Bayan Keenan. Esas soruya gelir-sek, John Shelley, Michael Ormewood'u nereden tanıyor?"

İsmi duyunca, kadının nefesi kesildi.

John avukatı uyardı. "Kathy..."

Will durumu açıkladı. "Geçen pazartesi on beş yaşında bir kız öldü. Birisi kızın dilini kesmişti. Yirmi yıl önce sizin baş-ka bir kızın dilini kestiğinizi göz ardı etmem mümkün de-ğil-di Bay Shelley."

Keenan daha fazla dayanamadı. "Onda kesme yoktu."

John avukatına dönerek, "Kathy, dışarıda bekle," dedi.

"John..."

"Lütfen. Lütfen dışarıya çık ve Joyce'u bulmaya çalış."

Kadın çıkmak istemiyordu.

“Lütfen,” dedi ısrarla John.

“Pekala. Fakat tam kapının önünde olacağım.”

“Aslında, koridor'da bekleyemezsiniz Bayan Keenan. Devlet daireleri, terörizm, bilirsiniz işte...” Kapıyı açarak ekledi: “Bir kat aşağıda otomatın yanında avukatlar için bir bekleme odası var. Orada telefon görüşmeleri de yapabilir, isterseniz bir şeyler atıştırabilirsiniz.”

Odadan çıkarken Will'e keskin bir bakış fırlattı Keenan. Aslında odadan çıkması içerideki gerilimi düşürmek yerine iyice yükseltmişti.

Will iskemlesine dönmeden önce ağırdan alarak kapıyı kapattı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup John Shelley'in konuşmasını bekledi. Sessizlik en az beş dakika sürdü. Will biraz daha bekledi ve konuya girdi. “Michael'i nereden tanıyorsun?”

John'un elleri masanın üzerinde, yumrukları hâlâ sıkılıydı. Sonra ellerini açarak parmaklarını gerdi, “Ne söyledi?”

“Onu sormuyorum, seni soruyorum.”

John tüm öfkesiyle bakışlarını Will'e çevirdi.

Will sordu, “Joyce senin kardeşin mi?”

“Onu bu işe karıştıрма.”

“Onca yıl zor geçmiş olmalı. Sen o şekilde içeride, o ise dışarıda.”

“Benim yapmadığımı biliyor.”

“Bu, durumu iyice zorlaştırmıştır.”

“Bana saçma sapan psikoloji numaraları yapmayı bırak.”

“Nasıl olduğunu merak etmiştim gerçekten.”

“Nasıl mıydı?” John tekrarladı. “Ailemin parçalanması mı nasıldı? Annemin erkenden mezara girmesi mi nasıldı? Yok-

sa kendi baban tarafından iğrenç bir parya muamelesi görmek mi nasıldı? Ne sanıyorsun sen, ha? Ne bok sanıyorsun?"

John'un sözleri adeta havada asılı kalmış, Will'in kulaklarında tekrar ediyordu. Ne sanıyordu Will? Sonunda parçaların yerli yerine yerleştiğini tabii.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

John, muğlak bir şekilde omuzlarını silkti.

Will cebinden Alessha Monroe'nun mektubunu çıkardı. Bu davada bir muska gibi görüyordu onu. Mektubu açıp John'un önüne koydu. "Bunu benim için okuyabilir misin? Yüksek sesle lütfen."

John, Will'in yüzüne garip garip baktı ama yine de merakına yenildi. Masaya eğildi, eline almadan önce kendi kendine okumaya başladı.

Sonra Will'e baktı. Kafası karışmıştı. "Bunu yüksek sesle okumamı mı istiyorsun?"

"Eğer bir mahzuru yoksa."

John gırtlığını temizledi. Ne olacağını belli ki bilmiyordu, ama Will, John'un mektubu yüksek sesle okumasını, bir güven işareti olarak aldı.

"Sevgili Anneciğim," diye başlamıştı ki, Will durdurdu.

"Pardon. Üçüncü satırdan itibaren. Üçüncü satırdan başlayabilir misin?"

John'un bu seferki bakışı, Will'in ancak bu kadar ileriye gidebileceğini söylüyordu. "İncil'in dediğine göre, anne babanın günahları çocuğa geçermiş. Ben sizin günahlarınız yüzünden dışlanmış, sadece diğer Parya ile birlikte yaşayabilen, dokunulmaz biriyim." Okumayı kesti. Sanki burnunun ucundaki bir şeyi göremiyormuş gibi kelimelere bakıyordu.

"Alicia kim?" diye sordu John.

Will "Aleesha Monroe," diye yanıtladı. John'un yüzündeki ifade, bilmesi gereken her şeyi gösterdi Will'e. "Annesiyle dün sabah görüştüm. Ona kızının öldüğünü söylemek zorunda kaldım."

John yutkundu. "Öldü mü?"

"Aleesha Monroe tecavüze uğradı. Dövüldü. Dili ısırılıp kopartıldı."

"O..." diye kendi kendine mınıldandı John. Mektubu eline alıp tekrar Aleesha'nın annesine yazdıklarına bakmaya başladı.

Will tek şansının John'un kendisine güvenmesi olduğunu düşünerek, "Parya kelimesini iki kez kullanmış." Dedi. "İlkinde küçük p ile yazmış. İkincisinde ise büyük P kullanmış, Parya demiş, paryalar dememiş. Bir kişiyi kastediyor, bir gruptan bahsetmiyor."

John hâlâ mektubu tarıyordu. Will ise hangi satırı aradığını biliyordu. "Sadece diğer Parya ile birlikte yaşayabilen doku-nulmaz."

John'un dikkatini çektiğinden emin olmak için masaya doğru eğildi Will. "Kim bu Parya, John?"

John hâlâ mektuba bakıyordu. "Bilmiyorum."

"Aleesha'nın uzun zamandan beri tanıdığı biri. Birlikte yaşadığı kişi." O sırada telefonu çalsa da, Will bakmadı. "Parya'nın kim olduğunu bana söylemen lazım John. Bunu senden duymam gerekiyor."

John sorunun yanıtını biliyordu. Kim olduğunu anlamıştı. Will bunu onun gözlerinden okuyordu.

Adamın tek dediği, "Telefonun çalıyor," oldu.

"Önemli değil," dedi Will. "Parya kim?"

John başını salladı. Will olayın kopma noktasına geldiğinin farkındaydı.

“Aleesha neden bahsediyor, anlat bana.”

Telefon çalmaya devam etti. Will kapatmak için hiçbir hamle yapmadı. John’un soruyu yanıtlamaktan uzaklaştığını gördü. Telefonun zili, ona ağzını kapatmasını söyleyen bir uyarı etkisi yapmıştı.

“John,” diye uyardı Will.

John ayağa kalktı. Mektubu buruşturup Will’in suratına fırlattı. “Bilmiyorum dedim!” diye haykırdı.

Will tekrar yerine oturdu. Bir yandan da tam arayacak zamanı buldu diye Angie’ye küfrediyordu. “Efendim?” diyerek açtı telefonu.

“Trent,” dedi Leo Donelly. “Mike’ın evindeyim.”

“Bekle bir dakika,” dedi Will. Sonra telefonu göğsüne bastırıp John’a dönerek, “Dışarı çıkıp görüşmem lazım. Tamam mı?” John başını sallayarak, “Ne yaparsan yap,” dedi.

Will odadan çıktı, kapıyı kapatırken telefonu tekrar kulağına götürdü. “Ne oldu Leo?”

“Dediğin gibi Mike’ın evine gittim.”

Will öfkesinden patlayacak gibi oldu. Bu aptal telefon gelmeseydi eğer, John tam çözülmek üzereydi. Şu anda tüm hikâyeyi anlatıyor olacaktı.

“Kapıyı çalıp duruyorum, evde olmalı, çünkü arabası sokakta duruyor.”

Will uykusuz geçen gecenin yorgunluğunu üzerinde hissederek duvara yaslandı. “Eee?”

“Kimse açmadı. Sonra, arkasında bir DeKalb devriyesiyle Gina çıkageldi. Gina, karısı değil mi? Evden eşyalarını almaya gelmiş ve koruma istemiş.”

“Tamam.”

“Aniden arabayla geldi işte. Benim de saklanacak fırsatım

olmadı. Bunun üzerine gittim, nasıl olduğunu sordum. Bana böcekmişim gibi baktı. Sanırım Mike'ın dostu olduğumu düşündü."

Will'in aklına John'un sorgu odasında beklediği geldi. "Nereye varmak istiyorsun?"

"Canını mı sıktım evlat? Senden en az on yıl daha eskiyim bu işte."

"Haklısın," dedi Will. Tekrar duvara yaslandı. Hikâyesinin daha ne kadar devam edeceğini merak ediyordu. "Devam et."

Leo devam etti. "Evet, DeKalb polisi beni gördüğüne pek sevinmedi tabii. Belli ki, Mike ölen komşu konusunda hiç yardımcı olmamış. Konuşmamış, ifade vermemiş, eve bakmalarına izin vermemiş."

Bu sözler Will'in dikkatini çekmişti işte.

"Bence Gina'nın çağrısına atlamışlar. Böylece etrafa bakabileceklerini düşünmüşler."

"Ve?"

"Gina, Mike'ın evde olmadığını anlayınca, polisleri eve sokmadı. Herifin kabadayılığından memnun olmayabilir, ama yine de polis karısı tabii. Mahkeme kararı olmadan kimseyi eve sokmaması gerektiğini çok iyi biliyor."

"Atladığım bir şey var mı?"

"Bırak da bitireyim," diye Leo ısrar etti. "Bu Barkley denilen polis, siki elinde ortada kalınca sinirlendi haliyle. Bana dayılandı. Bahçeden siktir git çekti." Will çıkmak sesini duydu. Leo sigarasını yakıyordu. "Ben de sokakta dolanmaya başladım. Burası özgür bir ülke, değil mi? Sokaklar da Barkley'e ait değil ya."

Will sahneyi gözünde canlandırdı. Ömür boyu ensesine yapışmasını istemiyorsa, kimse bir polise git başımdan demezdi.

Leo devam etti. "Mike'ın arabasına yanaştım. Neden kendi yerine değil de, sokağın karşısına park etmiş diye merak ediyordum ki, elinde market poşetleriyle komşu kadın çıkageldi. Tam meraklı bir orospu. Mike'ın nerede olduğunu sordum. O da..." Leo sigarasından bir nefes çekmek için sustu. "Mike'm yaklaşık bir saat önce burada olduğunu söyledi. O geldiğinde, posta kutusuna bakıyormuş. Mike, kadına garajının önünde duran arabayı sormuş."

Will, duvardan uzaklaşıp dikildi. "Hangi araba?"

"Mike'ın garajının önündeki bir araba işte. Mike o araba ne zamandır orada diye sormuş. Kadın da, beş, belki de on dakikadır demiş. Sonra Mike bir teşekkür bile etmeden kadının yanından ayrılmış."

"Sonra?"

"Komşu kadın evine girmiş, alışveriş listesini alıp dışarı çıkmış." Leo sigarasından bir nefes daha çekip devam etti. "Kadın garajın önündeki arabanın öbür yöne döndürülmüş olduğunu fark etmiş. Bu sefer arkasını garaja vermişmiş. Mike da oradaymış, garaj kapısını kapıyormuş."

"Kahretsin."

"Kadına el sallamış. Bagajı kapatmış. Arabaya binip gitmiş."

Bagajı kapatmış sözleri Will'in kafasında yankılandı. Michael bagaja bir şey koymuş olmalıydı.

"Araba hakkında bilgi verdi mi?"

"Siyah. Kadın modelleri bilmiyor."

Kalbi durmak üzereydi. "Leo, polis hâlâ orda mı?"

"Evet."

"Gina'nın arabası hâlâ garajın önünde mi peki?"

"Evet."

“Arabanın arkasına bakmanı istiyorum senden. Yerde yeni damlamış yağ izine rastlayacak mısın?”

“Zımbalasınlar mı istiyorsun beni?”

“Bunu yapman lazım,” diye ısrar etti Will. Konuşmaya çalışırken gırtlığı acıyordu adeta. “Orada yeni damlamış yağ var mı, söyle bana.”

“Olacak iş değil,” diye mırıldandı Leo. Will, onun dumanı sertçe üflediğini duydu. “Tamam, bekle bakalım.”

Will gözlerini kısıtı. Leo’nun, Michael’ın garajının girişine doğru yürüdüğünü canlandırdı. Bir erkek sesi duydu. Muhtemelen Barkley adlı polisti. Sonra, muhtemelen Leo’nun yere eğilirken çıkardığı homurtuları duydu. Yerel polisten çok Leo’nun bağrıışları duyuluyordu. Sonunda Leo tekrar telefona döndü. “Evet, yeni bir yağ izi var. Gina’nın arabasından akmış olamaz, çünkü o geri geri yanaştı ve...”

Will telefonu kapatıp cebine attı ve sorgu odasının kapısını güm diye ardına kadar açtı.

John, onun geri geldiğini görünce, “Ne oldu...?” diye başlamıştı ki...

Will adamın kolunu arkaya doğru burkup, yüzünü duvara yapıştırdı. Tüm sözlerini iyice anlasın diye ağzını John’un kulağına iyice dayadı.

“Bana nerede olduğunu söyle.”

John acıyla bağırıyordu. Parmaklarının ucuna basarak yükselmişti.

“Nerede olduğunu söyle.” Kolunu iyice yukarı iterken, soruyu tekrar etti. Neredeyse omzu çıkacaktı.

“Bilmiyorum...”

“Angie’yi yakalamış, seni piç kurusu.” Will kolu burkma-ya devam etti. “Nerede olduğunu söyle.”

“Tennessee,” diye fısıldadı John. “Tennessee’de bir yeri var.”

Will kolunu bıraktı. John yere düştü:

“Tennessee de nerede?”

John başını salladı. Ayağa kalkmaya çalışıyordu. “Beni de götürereceksin.”

“Bana adresi ver.”

Kolu acıya acıya ayağa kalktı. “Beni de götürereceksin.”

“Son kez soruyorum.” John yanıt vermeyince Will üzerine yürüdü.

Tek kolunu kaldırarak, “Tamam!” diye bağırdı John. “29 Elton Yolu. Ducktown, Tennessee.”

Bölüm Otuz Altı

Angie bir noktada kusmuş, ama tıkaç yüzünden kusmuşun çoğu ağzının içinde kalmıştı. Bagajın içindeki keskin kokudan anladığı üzere, aynı zamanda işemişti de. Başı zonkluyordu. Vücudu ağrılar içindeydi. Kıpırdadığı anda canı yanıyordu. Elleri ve ayakları arkadan domuz bağıyla bağlanmıştı. Hareket edebilse bile, hiçbir yere kıpırdayamazdı. Kendi kendini kurtarma şansı yoktu. Tümüyle aciz durumdaydı.

Nefes almaya yoğunlaşmaya çalıştı. Kendini meşgul etmeli ve yeniden kusmamalıydı. Başına ilk kez darbe almıyordu. Muhtemelen en kötüsü de değildi. Fakat böyle kısıtlanmışken bagajın karanlığında paniklemeden durmak da kolay değildi. Üstelik araba her kırmızı ışıktaki ya da dur levhasında durduğunda, korkunun göğsünü asit gibi yakmasının önüne geçemiyordu.

Araba bir kez daha yavaşladı. Lastiklerden çıkan sesi din-

leyen Angie iyice gerildi. Araba çakıllı bir yolda ilerliyordu. Asfalttan çıkmışlardı. Ne zamandır bagajın içinde olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Kafasına vuranın kim olduğunu görmemişti ama Michael olduğunu biliyordu. Adamın kahkahası hâlâ kulaklarındaydı. Ken'in partisinde, arabanın arka koltuğunda onu düzerken attığı kahkahanın aynısıydı.

Kız.

Bilardo masasına bağlı bir kız vardı. Morluklarla dolu küçük bedeni kan içindeydi. Jasmine. O kız Jasmine olmalıydı.

Araba yavaşça durdu. Angie, saniyeleri saydı. On ikide, bir kapı açıldı. Ön koltuktaki ağırlığın kalkmasıyla araba yükseldi. Kapı kapandı. Çakılların üzerindeki adım sesleri duyuldu. Sağ kapı açıldı. Sonra çok sert bir biçimde kapandı.

Yirmi saniye. Elli. Yüz. Angie, bagaj kilidinin açıldığını duyduğunda artık saymayı bırakmıştı.

Gün ışığı bir anda gözlerini kör etti. Acıyla gözlerini kısıtı. Fakat temiz hava çok iyi gelmişti. Umutsuzca nefes alabilmek için ağzını tıkaçın gerisinden açmaya çalıştı. Burun deliklerini genişletti.

Güneşin önünde bir gölge belirdi. Angie yavaş yavaş gözlerini açtı. Michael ona doğru gülümsüyordu. Jasmine'in üç gün önce yanağına attığı tırmık, savaş boyası gibi duruyordu.

"Güzelce kestirdin mi?"

Angie iplerini gerdi.

"Sakin ol," diye uyardı Michael.

Angie ağzındaki tıkaçı rağmen, "Siktir git," diye hırıldadı.

Michael uzun bir avcı bıçağını kınından sıyırdı ve arkasındaki ipleri keserken "Sakin bir yaramazlık yapma!" diye Angie'yi uyardı.

Ayaklarını uzatabildiği kadar uzatınca, rahatlayarak inle-

di. Elleri hâlâ arkadan bağlıydı, ama en azından artık hareket edebiliyordu.

“In arabadan.”

Angie doğrulup oturmaya çalıştı. Michael bıçağı tekrar kınına yerleştirdi ve beylik tabancasını çıkardı. Silahını kadının kafasına doğrultunca, Angie kıpırdanmayı kesti.

“Yavaş ol,” diye uyardı. “Sakın seni vuramayacağımı sanma.”

Avuç içlerini bagajın tabanına dayayıp kendini yukarı doğru itirmeye çalışınca, ipler bileğini kesiyordu. Birkaç deneme sonunda doğrulmayı başardı. Bacaklarını dışarı çıkardı. İnleye inleye kendini itti. Ayakları yere değince sendeledi, ama bir şekilde dengesini sağladı.

Ayağa kalkıp, yolunu bulmaya çalışır gibi etrafına bakmaya başladı.

“Çok etkileyici. Ne kadar esnek olduğunu unutmuşum.”

Angie elleriyle adamın gözlerini oymak istiyordu.

“Etrafına bak,” dedi Michael. Angie uzanıp giden tepeler, zirveleri karla kaplı dağlar ve bir kulübe gördü. “İstediğin kadar bağırabilirsin. Burada kimse duymaz seni.”

Michael, ağzındaki tıkacı çıkardı. Angie derin bir nefes aldı. Burnu kırılmış gibiydi. Sonra yere tükürdü, kanla karışık, sabah yediklerinin de çıktığını gördü.

Ölüm habercisi bir peri gibi çılglık attı.

Çiğerleri sökölürcesine iki büküm kusarken, Michael öylece bekledi. Angie, kendi çılgılığından başka hiçbir şey duymıncaya kadar haykırdı.

“Bitti mi?” diye sordu Michael.

Angie üzerine atlamaya çalışınca, Michael diziyle kadının göğsüne vurdu. Angie iki büküm yere yapıştı. Keskin çakıllar bacaklarına battı.

Michael elindeki Glock tabancayı kadının kafasına dayadı. Yüzünü yüzüne yaklaştırdı. "Unutma Angie, burada şef benim."

Jasmine. "Kız nerede?"

Kadını saçlarından tutup kaldırdı. Kulübeye doğru sürükledi. Merdivenlere fırlattı. Angie direnmeye çalışıyordu. "Bırak beni siktigimin herifi. Bırak beni!" diye bağırdı.

Ön kapıyı açan Michael kadını içeriye sürükledi. "Gir şu-
raya." Kolundan tutup banyoya fırlattı onu.

Angie plastik küvetin içine yuvarlanıp kafasını çarptı. Michael'in bir elinde hâlâ silah vardı. Diğer eliyle suyu açtı. Angie ayağa kalkmaya çalıştı. Soğuk su yüzüne çarpıyor, doğrulmaya çalışırken ayakları kayıyordu.

"Gömleğini çıkar," diye emretti Michael. Kadın ayakta durmaya çalışırken, avucuna şampuan alıyordu. "Çıkar şunları."

İstese bile, elleri arkadan bağlı olduğu için Angie bir şey yapamıyordu. Michael bunu hatırlayınca uzanıp şortunun düğmesini açtı ve fermuarı indirdi.

"Külodunu da çıkar. Şimdi!"

Kan gelmediği için parmakları uyuşmuştu. Yine de başparmaklarıyla şortunu belinden yakalayıp indirebildi. Ayaklarıyla iterek şortu tamamen çıkardı.

Külodunu indirirken, "Küçük kıza ne yaptın?" diye sordu. "Jasmine'e ne yaptın?"

"Merak etme." Michael espri yaparcasına gülümsedi. "Bir şey söylemeyecek."

Angie tekrar atılıp kafasını adamın karnına geçirdi. Michael arka üstü yuvarlandı, silahı ıslak zeminde kayıp gitti. Ancak çevik bir hamleyle Angie'yi yakalayıp bir yana fırlattı. Düşüşünü hafifletmek için kendini geriye doğru verip elini ileri

uzatmaya çalıştı Angie. Sağ eli büküldü ve olanca ağırlığıyla bileğinin üzerine düştü. Bir çatırtıyla birlikte, bütün koluna yıldırım düşmüş gibi keskin bir acı yayıldı.

“Ayağa kalk!” diye emretti Michael.

Eli zonkluyordu. Kolunu kıpırdatamıyordu. Ağlayarak yerde yuvarlandı. Tanrım, bileğini kırmıştı. Şimdi ne yapacaktı? Buradan nasıl çıkacaktı?

Yan odadan gelen sesleri duydu. Michael çıkmıştı. Kız ne-redeydi? Jasmine’e ne yapıyordu?

Angie yüzünü yere bastırıp önce dizlerinin sonra ayaklarının üzerinde doğruldu. Başı döndüğü için duvara dayandı. Net göremiyordu. Derin bir nefes aldı, kuvvetini topladı ve duvarı bıraktı. Islak külo du ayak bileklerine dolanmıştı. Yan odaya doğru ilerlerken, külodunu tekmeleyip attı.

Michael bacak bacak üzerine atmış, ayağını sallaya sallaya kanepede oturuyordu. Glock yanındaki minderin üzerindeydi. Angie’nin onu alabilecek kadar çabuk hareket edemeyeceğinin farkındaydı.

Şöminenin yanındaki sallanan koltuğu göstererek “Otu!” dedi. Angie, arkaya düşmemeye dikkat ederek koltuğun kenarına oturdu.

“Evimde ne yapıyordun?”

Angie odaya baktı. Üçe altı metrelik bir salon. Arka tarafta mutfak vardı. Dışarıdaki dağları düşündü. Kulübenin ıssız bir yerde olduğunu hatırladı. Adam haklıydı. Bağırса bile kimse onu duymayacaktı.

“Ne yapacaksın?” diye sordu Angie.

Michael’in yüzünde aynı gülümseme vardı. Ken’in partisinde bu gülümsemeyi görmüş ve o zaman onu flört manasına almıştı. “Sence ne yapacağım?”

Angie alt dudagının titremesini durduramıyordu. Eli uyuşmaya başlamıştı. Bileği acı içindeydi. İpler duşta ıslanmış, ıslanınca da iyice sertleşip ağırlaşmıştı. Sanki derisi yanıyordu.

Kanepede duran silaha baktı.

“Aptal olma.”

Kendini sanki bir parça bez yutmuş gibi hisseden Angie boğazını temizledi. “John bana her şeyi anlattı,” dedi. Michael onu haklamadan ne kadar kışkırtabileceğini merak ediyordu. Nerede olduğunu kimse bilmiyordu. Will gerçeği öğrenmek için muhtemelen hâlâ John Shelley’i sorguluyordu. John hapiste bir şeyler öğrenmişse, ağzını açmazdı. Will onu aramaya başlayana kadar saatler, hattâ günler geçecekti. Sonunda aramaya başlasa bile, dağların arasındaki bu küçük kulübeyi bulması zaten imkânsızdı.

“John sana ne anlattı?” diye sordu Michael.

Angie, kızın adını doğru hatırlamaya dua ederek, “Mary Alice’i anlattı” dedi. “Gerçekte ne olup bittiğini anlattı.”

Michael güldü. Ama gülümsemedi. “Gerçekte neler olup bittiğini John bilmiyor,” dedi.

“Anlamış.”

“John bir şey anlamayacak kadar aptaldır.”

“Ben de herkese anlattım.”

“Bana yalan söyleme,” diye uyardı Michael. “Şu anda gayet iyi davranıyorum. Ama neler yapabileceğimi her ikimiz de iyi biliyoruz.”

“Will. Will’e anlattım.”

Will’den korkuyordu. Bunu gözlerinden anlayabiliyordu.

“Trent mi?”

“O benim erkek arkadaşım.”

Michael gözlerini Angie’ye dikti. Kadının doğruyu söyle-

yip söylemediğini anlamaya çalıştığı her halinden belliydi. Sonunda başını salladı. “A-ah.” Ona inanmamıştı.

Angie, “Doğru söylüyorum,” diye ısrar etti. “Onu çok eskiden beri tanıyorum.”

Michael kadının vücuduna bakmaya başladı. Belden aşağısı çıplaktı. Düşmemek için bacaklarını iki yana açmıştı. “Ölmenin çok çeşitli biçimleri vardır, biliyorsun değil mi?”

“Will’in yüzündeki yara,” diye şansını denedi Angie. “Çenesinden boynuna kadar uzanıyor.”

“Bunu herkes görebilir.”

Tekrar denedi. “Eli. Çivi tabancasıyla yaralanmıştı. Onu hastaneye ben götürdüm.”

Michael’ın gözleri öfkeyle parladı. Yavaşça ayağa kalkıp Angie’ye doğru ilerledi. Üzerine doğru eğilip de onu iki yanından sımsıkı kavrayınca, koltuğun kollarını tutarak arkaya yaslandı Angie. Konuşurken adamın sesi hırıldamaya başlamıştı. “Ona ne anlattın?”

Korkudan nefesi kesilmişti sanki. “Her şeyi,” dedi. Kendi sesindeki korkuyu hissetti. Michael’ın da bunu hissedeceğini farkındaydı. Ama bir türlü çenesini tutamadı, ağzından çıkanları durduramadı. “John bana anlattı... ben de... ben de Will’e anlattım.”

Michael koltuğun kollarını öyle bir sıkıyordu ki, sanki bütün koltuk titremeye başlamıştı. “Sana ne anlattı?”

“Senin Aleesha’yı tanıdığını!”

“Siktir.” Michael onu öyle bir geri itti ki, koltuk arkaya devrilecekti neredeyse. Angie düşmemeye çalışırken, bacakları havada kalmıştı. “Allah kahretsin!” Michael sehpayı tekmelemek için ayağını kaldırdı ama son anda vazgeçti. Ayağını yavaşça yere koydu. Hâlâ yumruklarını sıkıyordu.

Angie korkudan nefesini tutuyor, adamın arkasından bakıyordu. Sallanan koltuğu yavaşlatıp durdurmuştu. Yavaşça öne kaydı. Zemin gıcırdadı.

Michael arkasına dönüp elinin tersiyle öyle bir tokat aşketti ki suratına, o hızla yere kapaklandı.

Yerde öylece kaldı. Hareket edemiyordu. Çarpmanın etkisiyle başı hâlâ zonkluyordu.

“Ayaga kalk.”

Onu korkutması gerekmiyordu artık. Angie oturmaya çalıştı ama beceremedi. Yüzünü yere koydu ve gözlerini kapattı. Cezasını bekliyordu.

Hiçbir şey olmadı.

“Babam on yaşındayken beni terketti.”

Angie gözlerini açtı. Arada kendinden geçmiş, bir şeyler kaçırmış olmalıydı. Michael mutfakta lavabonun başındaydı. Dolaplardan teneke bir kutu alıyordu.

“Bunun nasıl bir şey olduğunu bilir misin?”

Angie cevap vermedi. Michael’in kutuyu açıp içindekileri kontrol edişini seyretti.

“John beterini çektiğini zannediyor. Beterin ne olduğunu bilmiyor.” Elindeki küçük beyaz toz paketini sallıyordu. Yeniden o adam olmuştu. Dünyaya gösterdiği normal adam. Böylece diğerleri nasıl bir canavar olduğunu fark edemiyordu.

“Güzel mal. Biraz ister misin?”

İstemediğini belli etmek için başını sağa sola salladı.

“O son içkiyi de istememiştin zaten.” Komikmiş gibi gülümsedi. “Hatırlıyor musun Angie. Ken’in büyük partisini? Sana bir içki almıştım.”

Hatırlayamadı, ama yine de başıyla onayladı.

“Rufi, bebeğim.” Kanepeye oturdu, teneke kutuyu arala-

rındaki sehpanın üzerine koydu. “O gece bir avuç rufi yutmuştun.”

Rohypnol. Ona ilaç içirmişti.

Michael, onun yüzündeki ifadeyi görünce kahkahayı bastı. Tenekenin içinden bir jilet ve ayna çıkardı. Aynanın üzerine biraz beyaz toz döktü. Michael kokaini jiletle ufalarken, Angie de onu seyrediyordu. “Hiç çocuğun oldu mu?” diye yüzüne bakmadan sordu Michael. “İddiaya varım, bugüne kadar en az altmış defa kürtaj yaptırmışsındır.” Kokaini ufalamaya devam etti. “Oğlumun bazı sorunları var. Biliyorsun değil mi?”

Angie hareket etmek istedi. Oturmaya çalışırken acıyla boğuşuyordu. Sonunda başardı. Hiç olmazsa artık çaresiz bir şekilde yerde yatmıyordu.

Bir yandan tozu dörde ayırırken, bir yandan da “Geri zekâlı o,” dedi. Tenekeden kâğıt bir dolar çıkarıp yuvarladı. Burun deliklerinden biriyle tozu içine çekti. “Ahh,” diye inledi, sonra Angie’ye dönüp, “Bu çok iyi bir mal. Biraz istemediğine emin misin?”

Angie yine başını sağa sola salladı.

“Kontrolü kaybetmeyi sevmiyorsun, değil mi?” Ken’in partisinde sana içki getirdiğimde de böyle demiştin.” Güldü. “Ama sonunda içtin. Alıp bir kenara koyabilirdin. Ama aptal bir balık gibi zokayı yuttun.” Aynayı uzatarak tekrar sordu, “Emin misin?”

“Burnumu kırdın.”

“Senin hatan.” Aynayı tekrar sehpanın üzerine koydu.

“Bırak beni gideyim.” O kadar titriyordu ki, zor konuşuyordu. “Kimseye bir şey söylemem.”

“Gerçekten buradan çıkabileceğini düşünüyor musun?”

“Jasmine nerede?”

“Çok yakında öğreneceksin.” Başını geriye doğru yasladı. “John hakkında bir şeyler öğrenmek istemez misin?” diye sordu.

“Ne olmuş ona?”

“Hapistekilerin yarısı John’un üzerinden geçti. Kesin AIDS olmuştur.”

Angie derin derin nefes aldı. Nefes alırken öksürüyordu. Kalbi her attığında bileği zonkluyordu. İpler kulübenin sıcaklığında kurudukça daha da daralıp derisini oyuyordu.

“Tim diyordum, değil mi?” İçini çekti. “Altı yıl önce teşhis koydular.”

Angie bileklerini saran iplerle meşguldü. Yavaş hareketlerle, çözüp çözemeyeceğini anlamaya çalışıyordu. “Çok zor olmalı...”

Michael sehpanın üzerinde duran aynadaki kokain izlerini işaret etti. “Konu hep para. Böyle karşılıyorum işte. Kızlara biraz mal verip, oğluma ayakkabılarını bağlayabilmesinde yardımcı olmalarını sağlıyorum. Sosyal sigorta, gereken paranın yarısını bile karşılamıyor. Ne yapsaydım? Oğlumu bir bakım evinde çürümeye mi bıraksaydım?

Angie cevap vermedi. Kelimeleri aklından geçiriyor, bir anlam oluşturmaya çalışıyordu. Michael kızlara uyuşturucu mu satıyordu? Canı istediğinde uyuşturucu ticaretine mi dahil oluyordu? En az on yıldır Ahlak Masası’nda olmalıydı. Oğlu ise en çok sekiz yaşındaydı. Tim’in bu işle bir ilgisi olamazdı.

“Bir sürü param oldu, ama paralarımı saklayacak bir yerim yoktu. Kendi hesabıma yatıramazdım, aksi halde Sam Amca’nın dikkatini çekerdim. Ortalıkta bırakamazdım, o zaman da Gina merak ederdi.” Parmagını Angie’ye uzattı. “En

sonunda buldum. Neden Kuzen Johnny adına hesap açmıyordum ki? Annemin açıp durduğu davalar sayesinde sosyal güvenlik numarasını biliyordum.”

Kuzen. Angie, Michael'in John ile gerçekten akraba olduklarını mı kastettiğini yoksa lafın gelişi mi böyle konuştuğunu anlayamamıştı.

Michael devam etti. “Bu yüzden dışarı çıkması beni endişelendiriyordu.”

Angie'nin gözleri kapanmak üzereydi. Uyanık kalmak için çabalıyordu.

“Sorularına ne oldu Angie?” Kokain Michael'i diriltmiş, daha konuşkan bir hale getirmişti. “Hadi kızım. Sorularını bekliyorum.”

Angie iyice sersemlemişti. Hiçbir şey düşünemiyordu. Yine de sordu. “Aleesha Monroe'yu tanıyorsun.”

“Evet. Uzun zamandır.”

Angie, daha önce ona yalan söylediğini anlayacağını düşündü. Fakat Michael kendi hikâyesine o kadar dalmıştı ki, anlattıklarını hatırlamıyordu.

“Üniformamı giydiğim ilk gün, Evler'den bir ihbar aldım ama lanet olası asansörde sıkışıp kaldım. Bütün eski takım uğraşıp beni dışarı çıkardı. Leesha da ordaydı. Onlarla birlikte gülüyordu. En azından beni tanıyana kadar güldü.” Parmagını sallayarak, “Hiç kimse Michael Ormewood'a gülemez Angie. Kimse ona gülemez ve kimse onu bir kenara itemez,” diye ekledi.

Angie boğazından aşağı kan sızdığını fark etti. İçinden bir öğürtü yükseldi.

Michael anlatmaya devam ediyordu. “Liseli bir orospuydu. On beş yıl sonra yine orospuydu. Bir kaşık mal için, kö-

peğinkini ağzına alırdı.” Yine öyle gülümsedi. Bu gülümseme onun istim üstünde olduğunu gösteriyordu. “Anlamadıkları şey, asla kontrolü kaybetmemeleri gerektiği. Sadece istediğinde alacaksın bunları, ihtiyaç duyduğunda değil.” Kokain-den bahsediyordu. “Tüttürmeyeceksin, enjekte etmeyeceksin, açgözlü olmayacaksın.”

Bir bağımlılığı kontrol edebileceğini düşündüğüne göre, Michael, Angie'nin sandığından daha aptaldı. “Aleesha'yı neden öldürdün?” diye sordu.

“Beni kızdırdı. Kuralları değiştirmeye çalıştı.”

“Ona parasını ödemek istemedin.” Angie, olup biteni bilecek kadar takılıyordu fahişelerle. “Jasmine de mi kızdırdı seni?”

“Jasmine...” Michael gülümsedi. “Onu karakola geri götürürken, kızı Aleesha'nın evinde sakladığımı bilseydi, erkek arkadaşın ne düşünürdü acaba, çok merak ediyorum.” Sanki kadının tepkileriyle besleniyormuşçasına gözlerini Angie'ye dikmişti. “Raporlarımın üzerinden geçtiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Daracak bir etek giymiştin. Her eğildiğinde memelerin fırlıyordu, hatırladın mı? O sırada kız arabamın bagajındaydı. Sen bana her süründüğünde, o bagajda kuzu gibi yatıyor, başına gelecekleri düşünüp altına ediyordu.”

Angie dudaklarını araladı. Kan dışarı sızdı. Arka dişlerinden biri sallanıyordu. Muhtemelen kırılmıştı.

Michael konuşmayı bıraktı. Kokainin etkisi hafifliyor mu diye baktı. Son çekişinden sonra ne kadar zaman geçtiğinin Angie de farkında değildi. Belki de uyarıcıya ters tepki veren tiplerden biriydi. Ya da iradesi o kadar güçlüydü ki, hiç etkilanmiyordu.

Michael o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, Angie'nin göz-

leri kapanmaya başladı. Vücudu gevşedi, bir çeşit uykuya dalıyordu. Michael tekrar konuşmaya başlayınca irkilerek uyandı.

“Hepsi kendini bir bok sanır. Ama tek bir vuruşta, tek bir çekişte zokayı yutarlar. Gelip ayaklarına kapanır. Hepsi. Özellikle de John.”

Angie konuşabilmek için boğazını birkaç kez temizlemek zorunda kaldı. “Bu yüzden mi suçu onun üzerine yıktın?”

“Bu annemin fikriydi. Ama bunu hak etmişti. Hepsi layığı bulur bunların.” Gözlerini ona çevirdi. “Tıpkı senin gibi.”

Angie gözlerinin tekrar kapandığını hissetti. Kasları gevşiyordu. Uyanık kalmaya çabaladı. Biraz daha kan çıkana kadar dudaklarını ısırdı. Duyduğu acı hayatta kalmasını sağlıyordu.

“Bir kez tadını aldın mı...” diye devam etti Michael. Sesi alçalmıştı, düşünerek konuşuyordu. “Bir daha vazgeçemezsin. O korkuyu görmek istersin. Sena direnmelerini, gözle-rindeki paniği görmek istersin.”

Angie bir kez daha iplerden kurtulmayı denedi. Kırılan bileğindeki kemikler birbirine geçmişti. Kemiklerinin çıkardığı sesler, beyninde çınılıyordu.

“John için birkaç kredi kartı çıkarttım. Bu evi satın aldım.” Kulübeden bahsediyordu. “Aptal olduğumu düşünüyorsun, fakat değilim.” Eliyle başına hafifçe vuruyordu. “Düşün bakalım? Faili suç mahalline bağlamak istediğinde yapacağın ilk şey nedir? Kredi kartlarını ve faturalarını kontrol edersin; benzin faturaları, otel faturaları, bok püsür. Faili suç mahalline yaklaşıtırsın. Doğru gün, doğru saat. Tombala. İşte yakaladın.” Başını sağa sola salladı. “Michael Ormewood hakkında hiçbir şey bulamazlar. Kesinlikle. Ne Alabama’da, ne Tennessee’de. Hele hele Atlanta’da hiç. Ben bir aile baba-

sıyım. Zavallı geri zekâlı oğlunu büyüten, kansına bakan, gecelerini evinde televizyon seyrederek geçiren bir adam.”

“Onlara uyuşturucu satıyordun,” dedi Angie. Sokaklarda rastladığı kızlar geldi aklına. Kendilerini tatmin etmek için, her şeyi yapabilen bağımlılar. Onları besleyen bir polis. İhtiyaçlarından faydalanan ve bu sayede kendi ihtiyaçlarını karşılayan bir polis. Kaç tanesine tecavüz etmişti? Kaç tanesini öldürmüştü?

“Beni deli etmen lazım, ama olmuyorum.” Çenesini okşadı. Gözleri hâlâ üzerindeydi. “Aptal insanlar duygularının esiri olurlar; o zaman hata yaparlar. Burada kontrol benim elimde Angie. Nasıl öleceğine karar verecek olan benim.”

Kanepeden kalktı. Angie kendini daha fazla acıya hazırladı. Fakat Michael şöminenin yanına gitti. Elini rafın üzerine koydu. Angie üç gece önce Will ile birlikte olduğunu hatırladı. Angie’nin evinde şöminenin yanında duruyordu, Angie de onun sırtına, güçlü omuzlarına bakıyordu. O sırada ona sarılmaktan başka hiçbir şey istememişti. Artık asla ona sarılamayacaktı. Will onun hislerini asla öğrenemeyecekti.

Michael tekrar konuşmaya başladı. “Mükemmel bir hayatın, mükemmel bir ailen olacak diye hayal kurarken, birden Tim gibi bir şeyle karşılaşmanın ve kahrolası bir mağlup olduğunu hissetmenin ne demek olduğunu bilemezsin.”

Mümkün olduğunca derin nefes almaya, böylece zihnini açık tutmaya çalışıyordu. “Nasıl başladı?”

“Mary Alice’i biliyorsun.”

“Diğerleri.” Başkaları da olmalıydı.

“Ne kadar geriye gitmek istiyorsun? Seksen beşe kadar? Doksan beşe kadar? Geçen seneye kadar?” Yine gülümsüyordu. “Tanrım, hangi eyaletlerde olduğunu hatırlamıyorum bile.

Erkek arkadaşın, şu suçlu profili saçmalıklarıyla uğraşıyordu, değil mi? Eminim, Johnny serbest kaldıktan sonra iyice azıttığını tahmin etmiştir. Gemi iyice aızıya alabilirdim, çünkü ortalık ısınır, yeniden tüm ipuçlarını ona yönlendirebilirdim.”

“Onlar daha çocuktuk.”

“İnan bana, onlar olması gerekenden çok daha deneyimliydiler. Kendi yaşlarına göre fazla olgunlaşmışlardı.” İroniyi anlamamış gibi başını sağa sola salladı. “Bir dolu yarak meraklısı, hepiniz aynısınız.”

Birden Angie utanç içinde kaldığını hissetti. Annesinin erkek arkadaşlarından kaç tanesi Angie için aynı şeyi söylemişti? Kaç defa onların hediye ettiği oyuncakları, yemekleri ya da elbiseleri kabul etmiş, sonra da karşılığını ağzıyla ödemesi istenmişti?

Michael devam etti. “Bu kızların çoğu o kadar çok düzülmüş ki, iyice köklemediğinde hissetmiyorlar bile.” Yine Angie’ye bakıyor, kadını inceliyordu. “Tıpkı Mary Alice gibisin. Bunu biliyor muydun? Beni azdırıyorsun, seni öpmeme izin veriyorsun, sana dokunmama ses çıkarmıyorsun, ama sonra beni kendine layık görmüyormuş gibi başından atıyorsun.” Tiksintiyle homurdandı. “Masumu oynuyorsun, sonra içine giriyorum. Bir bakıyorum ki folloş olmuşsun meğerse.”

Angie kanepenin üzerindeki silaha baktı.

“Orospular bu yüzden iyidir. Onlara istediğini yapabilirsin. Yani, bunun için para ödersin.” Angie’ye sırtını döndü. Elleriyle şöinenin rafına bastırıyordu. Angie ise sürekli Glock’a bakıyordu. Silahın, zihninin ona oynadığı bir oyun değil, gerçek olmasını umdu. “Tek istediğim, oyundan önce Aleesha ile biraz keyif çatismaktı. Ama o kendini bir bok sandı. Sanki bir serseriymişim gibi, evinden çıkıp merdivenlere

kadar beni kovalamaya kalktı. Sürekli itiyordu. Sonra dersini aldı ama. Michael Ormewood asla ödemez.”

Angie tüm bunlara dayanabilmek için başını yere eğdi.

“Evet, sonra öfkemi dindirmesine izin verdim.” Angie adamın yaklaştığını duydu. Tam önünde duruyordu. “Ama bir orospu daha ölse kimin umrunda ki? Öyle değil mi? Sen de kimsenin umrunda değilsin işte.”

Angie gözlerini kapattı. Onun istediği gibi aklına girmesine, kontrolü ele almasına izin verdi.

“John’un tek yapması gereken, bunları anlatmaktır,” dedi. Sonra fırsatını bulup ekledi. “Sen onun kuzenisin.”

“Tatlım. Hakikaten John’un mahkeme salonunda ağzını açma fırsatı bulabileceğini mi sandın?” Başını sağa sola salladı. “Onun üzerinde uzun zaman çalıştım. İstedğim anda dizginlerini çekebiliyorum.” Kendi kendine gülerek devam etti. “Aslında, o alet kutusunu açıp da içine koyduğu şeyleri gördüğümde neredeyse altıma sıçacak gibi oldum. Ama bu yaptığı, onun için hazırladığım sürpriz yanında solda sıfır kalırdı. O küçük kızla iğrenç oyunlar oynayacak, sonra da onu Johnny’nin kapısına ya da daha da iyisi, o yaşadığı kubur deliğine bırakacaktım.”

“İşe yaramazdı,” dedi Angie, ama aslında büyük olasılıkla işe yarayacağını biliyordu.

“‘Kahraman polis, seri katili suçüstü yakaladı.’ Ölmüş zavallı kızcağızı kollarımın arasında taşıdığım için DNA’m odanın her yerine yayılmış olabilirdi. Polisler içeri daldığında Johnny’nin öldüğünü görecekti. Ben kederle ağlıyorum. Hatta o piç kurusunu vurduğum için, bok gibi ödül de kazandım. Birini idam etmenin kaç mal olduğunu biliyor musun? Şehre en az yirmi milyon dolar tasarruf sağlamış olurdum.”

“Öğreneceklerdi.”

“Kimden? Arkadaşlarından mı? Sevgili ailesinden mi? Sadık, ama ölmüş annesinden mi?”

“İnsanlar seni hatırlayacaktı.”

“Kimse beni hatırlamaz,” diye tersledi Michael. Angie vurucu noktaya yaklaştığını hissetti. “Ön planda olan hep John’du. Ben hep arkadaydım. Daima arka plandaydım. Kimse beni fark etmedi. Bundan sonra kıymetli John’ny’leri için tek hatırlayacakları, onun bir katil olduğudur.”

“Ama John katil değil, değil mi?” Michael cevap vermeyince başını kaldırdı.

Michael kapalı bir kapının önünde duruyordu. Angie kapının bir odaya açıldığını düşündü. Michael yukarı doğru uzandı. Kapının pervazından bir anahtar aldı.

Angie sürgüyü gördü. Kalp atışları hızlandı. “Ne yapıyorsun?”

“Bu kadar konuşma yeter.” Anahtarı kilide soktu.

Ayağa kalkmak için kendini zorladı. Bacakları titriyordu. Kendini kanepeye doğru itip ondan uzaklaşmaya çalıştı.

Michael aklından geçenleri okumuştı. Silahı aldı. “Yürü” diye emretti. Silahın namlusuyla kadını odaya doğru dürttü. “Devam et.”

Angie küçük adımlarla ilerledi. Oda değil, muhtemelen kilerdi; oraya inen basamakları gördü.

“Her şeyi bok ettin,” dedi Michael. “O küçük kızla iyi vakit geçiriyorduk.”

Basamaklar giderek yaklaştı. Angie, o kilere girdiği takdirde sağ çıkmayacağını biliyordu.

“Yürü.”

Angie birden durunca Michael ona çarptı. “Bunu yapma sakın.”

Adamın nefesini kulağında hissediyordu. "Seni sikeceğim Angie. Ne kadar deliğin varsa hepsini sikeceğim." Hâlâ kile-re doğru itiyordu onu. "Orada otur ve beni bekle. Sana neler yapacağımı düşünürsün içerde."

"Hayır!" Çıplak ayağıyla yere vurup bütün ağırlığını geriye, Michael'ın üzerine verdi. Ayağını zemin tahtalarına takıp dön-meye çalıştı. Ama Michael onu belinden yakalayıp kucakladı ve iki adımda kapıya getirdi. "Hayır!" Bacaklarıyla kapının ke-narından güç almaya çalışıyordu. Bütün gücünü harcıyordu.

"Kes şunu!" diye bağırdı Michael. Yine kucaklamıştı. Mer-divenlerden aşağı yuvarlanırken bacakları havada savrulu-yordu. Angie karşıdaki duvara çarparak durdu. Merdivenle-rin dibindeki bir tümseğin üzerine düşmüştü. Her yeri acı-yordu.

Kilerin lambası yandı. Tek bir ampül, bir zamanlar kiler olarak kullanılan yeri aydınlattı. Jasmine bir köşede, patlak bir top gibi yığılıp kalmıştı. Angie kıza yöneldi ama bir şey uzanmasına engel oldu. Dönüp bakınca kolunun üst tarafına saplanan kırık camı gördü. En alt basamağa köpek balığı di-şi gibi, kırık cam şişeler yerleştirilmişti.

Hareket etmeye çalıştığında kolundaki camdan ses geldi.

"Düşün bakalım." Michael yukarıda, kapının ağzından sesleniyordu. "Başına neler geleceğini düşün."

Işık söndü. Kapı kapandı. Sürgülendi.

Ölecekti.

Bölüm Otuz Yedi

Will arabayı sürerken cep telefonunu kulağına götürdü. Amanda büroda olsun diye dua ediyordu. John'u da yanına almıştı. Anlatacaklarına ihtiyacı vardı. Tennessee'ye vardığında, ne çeşit bir hayvanla karşılaşacağını bilmeliydi. John'a gelince, zorla değil isteyerek geliyordu. İnadi bırakmıştı. Adamın teorileri Will'in başını döndürmüştü.

Sonunda Caroline'in sesini duydu. "Amanda Wagner'in ofisi."

"Bana Amanda'yı ver. Acil."

Caroline onu beklemeye aldı. Will gözlerini yoldan ayırmıyordu. Eyalet yolunun yüksek öncelikli araç şeridinde, hız limitlerini 40 kilometre aşarak 120'yle gidiyordu.

"Will?" Amanda'nın sesini duydu. "Neler oluyor?"

"Tennessee yolundayım."

"Tatil izni imzaladığımı hatırlamıyorum."

“Sanırım, katil Michael Ormewood.”

“Pekala, neler oluyor anlat bakalım.”

Will, Amanda'ya John'un hikâyesini anlattı. Michael'in şartlı tahliye memurunu nasıl sıkıştırdığını, John'un, kız kardeşinden Tennessee'deki kulübeyi nasıl öğrendiğini anlattı. En sonunda da Michael'in garaj girişindeki yağ damlalarından ve komşu kadının Leo Donnielly'e söylediklerinden bahsetti.

“Polaski'nin evine baktın mı?”

“Bir devriye yolladım. Evde değil. Arabası evinin orada yok.”

Amanda yanıt vermedi. Will onu Angie ile tanıştırmıştı. İstemeyerek. Amanda Will'i çivi tabancasıyla vurduğu zaman, onu hastaneye götürmüştü. İki kadın orada baş başa kalmıştı.

Neden sonra Amanda konuşmaya başladı. “Yani, yanıt alamadığın birkaç arama ve birkaç yağ damlasına dayanarak, bir sabıkalıyı da alıp eyalet sınırlarını geçtiğini, tüm bunları güpegündüz başka bir dedektifi kaçırmış olan ya da ortalıkta görünmeyen bir Atlanta polis dedektifini bulmak için yaptığını söylüyorsun sen şimdi bana, öyle mi?”

“Evinde arama yapman gerekiyor.”

“DeKalb ilçesi sınırları içindeki evden bahsediyorsun değil mi? Arama iznini nasıl alabileceğimi düşünüyorsun Dr. Trent? Senin esrareniz yağ damlaların pek ikna edici olmadığı gibi, elindeki gerekçelerle bir arama izni imzalayacak hakim bulabileceğimden şüpheliyim doğrusu.”

Will, ses tonunu kontrol etmeye çalışarak, “Amanda,” diye başladı. “Sen baş belası, korkunç bir insansın. Ama ne zaman bir dava ile uğraşsam, beni daima kollamışsındır. Yapma şimdi bunu bana.”

“Pekala Will. Sen de ancak ikinci sınıf düzeyinde okuma bilen, yüksek performanslı bir disleksisin. Ama birbirimize taş atmayalım.”

Will ağzının kupkuru olduğunu hissetti. Amanda bunu ne zaman fark etmişti acaba?

Amanda devam etti. “Tennessee’de fazla dostum yok Will. Elimde senin karın ağrılarından fazla bir şey yokken, sana yardım etmelerini isteyemem. Ayrıca Yip Gomez’in sana yardım etmek yerine kendi pislğini yemeyi tercih edeceğini ikimiz de iyi biliyoruz.” Yip kuzeybatı saha bürosundan Will’in eski şefiydi. Ders vermenin vaktiymiş gibi, “Sana bu yüzden ‘gemileri yakma’ deyip duruyorum ya,” diye ilave etmeyi de ihmal etmedi.

“Ne dememi bekliyorsun, bilmiyorum,” diyerek Will bir bakıma ona hak verdi. “Haklısın. Buradan hiçbir şey çıkmayabilir. Oraya giderim ve bu tümüyle bir zaman kaybı olabilir. Fakat hiçbir şey yapmadan burada bekleyemem Amanda.”

“Polaski’nin arabası için Eyaletlerarası Bülten çıkardın mı?”
“Evet.”

Amanda birkaç saniye düşündü. “Bana şunu söyle, Ormewood’un evinden son ayrılan kişi Dedektif Donnelly miydi?”

“Evet.”

Amanda birden sesini yükseltti. “Peki, dinle şimdi. Caroline bana bir mesaj iletti. İsimsiz bir şikayet. Duyarlı bir vatandaş Dedektif Ormewood’un evinin arka kapısının kırılarak açıldığını fark etmiş. Sanırım, bunu bizzat kontrol etmem gerekiyor, değil mi?”

Will rahatladığını hissetti. Amanda yardım edecekti. Telefonun diğer ucunda Amanda’nın aklından neler geçirdiğini neredeyse duyuyor gibiydi.

“Teşekkür ederim.” Rahat bir nefes aldı. “Teşekkür ederim.”

“Oraya vardığımda seni arayacağım.”

Will telefonu kapattı fakat arabayı sürerken, cihazı elinden bırakmadı. 575 numaralı yola dönmek için öyle sert bir hamle yaptı ki, John Shelley devrileceklerinden korkarak, kapının koluna sımsıkı yapıştı. John harita olup olmadığını sormasa, telaşından kulübeyi nasıl bulacakları aklına gelmeyecekti bile. Benzincide geçen beş dakika, bir ömür kadar uzun geldi Will'e. Komşu kadının Donnelly'ye anlattıkları doğruysa eğer, Michael onlardan bir saat öndeydi. Birden aklına geldi. Michael radara yakalanmamak için hız limitine uygun kullanacaktı arabayı. Oysa Will'in radara uyma lüksü yoktu.

“Ne söyledi?” diye sordu John.

“Bunun önüne geçebilirdin,” dedi Will. “Dört gün önce buna engel olabilirdin.”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum.”

“Cynthia Barrett öldüğünde Michael benimle birlikteydi.”

John açıp kucağına yaydığı haritaya baktı. “Bahçede koşarken düştüğünü duymuştum. Kafasını taşa çarpıp ölmüş.”

“Sonra da kendi dilini mi kesmiş?”

John'dan cevap çıkmadı.

“Bir şeyler yapman gerekirdi.”

“Ne?” diye çıkıştı John. “Sana mı gelseydim? Şimdi bile bana inanmıyorsun dostum. Ne yapacaktım? Polise mi gidecektim? Araba yıkamada çalışan eski bir mahkuma kim inanır acaba?”

Will direksiyona daha sıkı sarıldı. Angie'nin başına bu işi John açmıştı. Adamın kibri ve aptallığı olmasaydı, o şimdi

güvende olacaktı. “Michael’ı yemliyordun. Ne yaptığını biliyordun aslında.”

John haritayı katlandığı yerden yırttı. Parçayı daha da küçülecek şekilde katladı. Kendini savundu. “Ne yapmış olmam gerektiğini söylüyorsun bana. Sihirli zaman makinama binip, geçmişe dönmemi istiyorsun. Bak sana ne diyeceğim, istersen sadece dört gün geriye gitmekle kalmayalım. Hazır gitmişken yirmi yıl öncesine gidelim. Gençliğimi geri ver bana. Annemi, büyük annemi, ailemi geri ver bana. Hattâ hazır başlamışken bana bir eş yarat, iki de çocuk.”

“Angie o bahçede bir şeyden kaçıyormuş.”

John hâlâ haritaya bakıyordu, ama yine de Will cevap verirken onun sesindeki ıstırapı hissedebildi. “Ne olduğunu bilmiyor muyum, sanıyorsun.”

Will yeniden bakışlarını yola çevirdi. Koca koca yazılar birbirine girip tabeladan dışarı fırlıyordu. Bu yaptığıyla John’u tehlikeye atıyor olabileceğini daha önce düşünmemişti.

“Eyalet sınırlarını geçmek, şartlı tahliye kurallarını ihlal ediyor.”

“Biliyorum.”

“Seni tutuklayabilirler. Tennessee’de sana yardım edemem.”

“Atlanta’da da yardım edemezsin zaten.”

Will dudaklarını ısırdı. Önünde uzanıp giden kapkara asfaltta ve geçip giden arabalardaydı gözü. Atlanta ile dağlar arasında son iki yıldır sürekli gidip geliyordu. Bu yüzden radar kontrollerinin hangi noktalarda olduğunu iyi biliyordu. Ellijay’dan geçerken yavaşladı. Miciak Creek’i geçene kadar da hızını artırmadı. Yeni bir alışveriş merkezinin, sonra eski bir

tanisinin, ardından birkaç ilaç ve içki dükkanının önünden geçti. Blue Ridge kasabasına gelince sola döndü. Elma bahçelerinin altından Coote Mason Otoyoluna dönmüştü ki telefon çaldı.

Telefonu bacağına yanma sürterek açtı, "Amanda?"

"Garajda kan izine rastladık. İki farklı tip ve bol miktarda." Sesi çok acımasız gelmişti.

"Ya Angie?"

"Burada yok Will."

Will ağzını açtı fakat söyleyecek kelime bulamadı.

"Şimdi bu işin nasıl devam edeceğini söylüyorum sana. Tee Bees'den Bob Burg'ü aradım." Tennessee Soruşturma Bürosu'nu kastediyordu. "Şu anda bir ekip oluşturuyor. Kulübeye kırk dakika mesafedeler."

"Ben daha yakınım."

"Öyle olduğunu tahmin ettim zaten. Sübyancıyı ver bana. Elton Yolu'na talimat verdim."

Bölüm Otuz Sekiz

Alt basamağa yerleştirilmiş cam kırıklarından kolunu kurtardığında, Angie neredeyse bayılmak üzereydi. Acıdan değil ama camın etinin içine girmesi duygusundan. Çok fazla kan çıkmamıştı. Zaten bileğindeki şiddetli ağrıya kıyasla bu yarının verdiği acı daha katlanılabilir düzeydeydi. Şanslıydı. Sağ bileği kırılmış ve mucizevi bir biçimde yine sağ omzunun üzerine düşmüştü. Will gibi Angie de solaktı.

“Jasmine?” diye fısıldadı. Sesi kapkaranlık kilerde yankılanıyordu. “Jasmine?” Karşılık alamadı.

Angie sağlam omzunu duvara dayayarak ayağa kalktı. Bir an durup solüğünün düzelmesini bekledi. Sonra çıplak ayağını toprak zeminde kaydırarak dikkatle ilerledi. Kızı arıyordu.

“Jasmine?” Ayağı kıza değmişti. “İyi misin?”

Kız ya cevap veremeyecek kadar korkmuştu ya da ölmüştü.

Angie çömeldi. Kızın ağzını ve burnunu bulmaya çalıştı. Yaşam belirtisi arıyordu.

Yok.

Olduğu yerde döndü. Karanlıkta hiçbir şey görmeden parmaklarıyla yokluyordu. Kızın çıplak bedenini hissetti. Eline kan bulaştı. Sonunda Jasmine'in göğsünü buldu. Nefes almaya çalışıyor, göğsü hafif hafif inip çıkıyordu. Angie annesine fazla dokunmamıştı. Fakat birkaç kez Deidre'yi ziyaret ettiğinde, aynı şeyi hissetmişti: ölüm ağırlığı, insan bedeni gibi görünen bir kabuk.

"Jasmine?" Tekrar fısıldadı.

Yüzüne, saçlarına dokunduğu halde kızda hiçbir hareket yoktu. Elini başının arkasına götürdü ve birden geri sıçradı.

"Tanrım!" Angie kusmamak için midesini tutuyordu. Kafatasına dokunduğunda parçalanmış kemikleri ve altındaki ıslak, yumuşak, gri maddeyi hissetmişti.

Buradan çıkmaları gerekiyordu. Yardım bulmalıydı.

Angie tekrar ayağa kalktı. Kileri adımladı. On adım genişliğinde, yaklaşık on iki adım uzunluğunda bir yerdi. Michael ışığı kapatmadan önce duvarlardaki ahşap rafları görmüştü. Elleri arkadan bağlıyken üst rafları kontrol etmesi mümkün değildi. Alt raflar ise boştu, silah olarak kullanabileceği bir şey yoktu.

Kiler boştu. Toprak zeminde bile bir şey yoktu.

Belki de bileği tam kırılmamıştı. Gerçi parmakları şiş ve sıcaaktı. Dolaşan kanla birlikte enfeksiyon parmak uçlarına doğru ilerliyordu. Acıya alışmaya başladı. Hatta acı iyi bile gelmiş, bu sayede başındaki zonklamayı ve midesindeki bulanmayı unutmuştu. Karanlık da iyi gelmişti. Böylece bir yere odaklanması gerekmiyor ve denge bulmakta zorlanmıyordu.

Michael üst kattaydı. Angie onun yemek yaptığını düşün-
dü. Öğlen ya da akşam yemeği. Vaktin ya da ne kadar za-
mandır bu lanet delikte olduğunun farkında değildi.

Michael'ın çıkardığı her ses –çektiği bir sandalye, yürür-
ken zeminden gelen gıcırılar– Angie'nin öfkesini daha da ka-
bartıyordu. Nefretle dolmuştu. İçine girmişti. Michael zihnine
girmiş, sonra da kıcını sildiği bir tuvalet kâğıdı gibi fırlatıp at-
mıştı onu. İçine sayısını bilemeyeceği kadar çok erkek gir-
mişti. Ama hiç biri onun gibi zihnine girmemişti.

Geri geldiğinde onu öldürecekti. Ya o Michael'ı ya da Mic-
hael onu öldürecekti. Başka seçenek kalmamıştı.

Angie kendini topladı, duvara yaslanarak yavaş yavaş
dizlerinin üzerine çöktü. Merdivenlere iki adım mesafede
durdu. Kırık camlar basamağın üzerindeydi. Arkasını döndü
ve camları eliyle yokladı. Zaten parçalanmış parmaklarını
kesmemeye dikkat ederek, bileklerini saran kalın ipi, en bü-
yük cam parçalarına denk getirmeye çalıştı. Dişlerinin arasın-
dan soluyarak, ipi cama sürterken duyduğu acıdan kurtul-
maya çalıştı.

Michael'in kelepçeleri Jasmine'in bileklerindeydi. Angie'yi
bağlamak için ip kullanmıştı.

"Siktiğimin herifi." Kendini hırslandırmak için küfredi-
yordu. Michael Ormewood hata yapmıyordu. Kontrol daima
ondaydı. Her şeyin üzerindeydi. Her şeyin. Fakat bu cam kı-
rıkları ipi kesecekti.

"Siktiğimin gerizekâlısı."

Ellerinden sızan kan, bileklerini birbirine kenetleyen ipi
ıslatıyordu. Angie sürtmeyi kesti. Nefesi düzelsin diye bekle-
di. İpi ilk kesme denemesinde neredeyse bayılacak gibi ol-
muştu. Fakat her yeni denemede tekniğini geliştirdi. İpleri

biraz daha tanıdı. Bileklerine nasıl dolandığını anladı. İpin biraz aşağı kaydığını, kaydıkça derisinin başka bir bölümünü kabarttığını hissetti. Kanı kayganlaştırıcı işlevi görmeye başlamıştı.

Bundan kurtulacaktı. Kendi ellerini kesmesi gerekse bile bundan kurtulacaktı.

“Oh!” İp camdan kaydığında nefesi kesiliyordu. Elleri tutmuyor, keskin camlar parmaklarını paralıyordu.

Angie nefesini tuttu. Michael’ın çıkardığı sesleri dinledi. Daha önce hiç bu kadar ağır hasar almamıştı. Artık dayanamayacaktı. Kemigine sürten etinin acısına daha fazla dayanamayacaktı. İki büküm oldu. Alnı yere yapıştı. Ağlamaya başladı.

“Will,” diye fısıldadı. Tanrı’ya dua edemezdi. İşlediği bunca günahtan sonra olmazdı. Bu yüzden Will’e dua etti. “Bundan kurtulacağım,” diye ona söz verdi. “Bundan kurtulacağım ve...” Gerisini sesli söylemedi. Ama kelimeler yüreğindeydi. Will’in iyiliği için onu serbest bırakacaktı. Onun kendinden kaçmasına izin verecekti.

Yukardan ayak sesleri geldi. Angie dikleşti. Elleriyle camları arıyordu. Hırsla ipleri kesmeye devam etti. Korku, acıyı uyuşturmuştu.

“Angie?” diye seslendi Michael. Kilitli kapının diğer tarafındaydı. “Cevap ver bana. Beni duyduğunu biliyorum.”

Umutsuzca kurtulmaya çalışarak omuzlarını gerdi, ipleri gerildi. “Siktir git orospu çocuğu!”

“Basamaklardan uzaklaş Angie. Kapıyı açacağım ve silahımı tam üzerine doğrultmuş olacağım.”

Angie cevap vermedi. Veremedi. Daha hızlı, daha hızlı. İpleri kırık camların üzerinde yukarı aşağı sürtmeye devam etti.

Anahtar kilide girdi.

“Hayır,” diye söylendi Angie. İyice acele ediyordu. “Şimdi değil, şimdi değil.”

“Basamaklardan uzaklaş, çok ciddiylim.”

“Hayır!” Tam kapı açılırken, Angie çılgık atarak zıpladı.

Kiler aydınlandı. Angie Jasmine’e baktı. Kızın yüzü ona dönüktü. Gözleri yarı açıktı fakat görmüyordu. Ağzı açıktı. Başının etrafı kan dolmuştu.

“Sakin bir şey denemeye kalkma,” diye uyardı Michael. Merdivenlerin başında elinde silahıyla duruyordu. Üstü çıplaktı. Altında kot pantolon, ayağında spor ayakkabılar vardı.

“Siktir git.” İp biraz gevşemiş, ama açılmamıştı. Ellerinden aşağı su gibi kan akıyordu. Hâlâ tutsak, hâlâ çaresiz durumdaydı.

Michael silahı beline soktu ve elini arka cebine götürdü.

“Uzak dur!”

Michael kafasına bir kar maskesi geçirdi. Sadece gözleri ve ağız bölümü açıktı.

“Uzak dur!” diye bağırdı Angie. Geriye çekildi. Duvara yaslanıp ayakta durmaya çalıştı.

Michael silahı tekrar eline aldı ve merdivenlerden inmeye başladı. Ağır ağır. Basamakları tek tek iniyordu.

Angie omuzlarını bütün gücüyle germeye çalıştı. İpler sonuna kadar gerilmişti. Biraz daha uğraşa kopabilirdi.

Michael ağır adımlarla inmeye devam etti. Kar maskesi çok sinir bozucu, ettiği laflara kıyasla çok daha korkutucuydu. Silahı göğsüne yakın bir yerde hazır tutuyordu. Angie adamın diğer elinde de bir bıçak tuttuğunu gördü.

Angie’nin sesi çıkmıyordu. Ancak “Hayır...” diyebildi.

Michael son basamağın üzerinden atlayarak geçip durdu.

Gözleri kapkara görünüyordu. Angie maskenin ağız açıklığının kenarlarındaki kurumuş kanı gördü.

Adamın sadece görüntüsü bile Angie'yi tir tir titretmeye yetmişti; bir türlü kendini kontrol edemiyordu.

Michael köşede yatan Jasmine'e şöyle bir baktı, sonra Angie'ye doğru bir adım daha attı. Şimdi, karşı karşıyadılar. Angie'nin kesik kesik gelen nefes seslerinin dışında odada çıt çıkmıyordu.

Derken Michael konuşmaya başladı. Sözler ağzından o kadar yumuşak bir tonla çıkıyordu ki, Angie ne dediğini zor duyabildi. "Michael senin canını yakacak."

"Seni öldürürüm. Elini sürersen seni öldürürüm."

"Yat yere!"

Angie adama bir tekme savurdu. "Seni hasta piç!"

Michael hâlâ kibardı. "Yere yat diyorum."

"Siktir git!"

Michael silahını kaldırdı ve kadının kafasına indirdi.

Angie yere yuvarlandı. Başını kaldıramıyordu. Bir an neredede olduğunu unuttu.

Michael kadının çenesini tuttu, sesi hâlâ çok yumuşaktı; sanki karşısında yaramazlık yapan bir çocuk vardı. "Sakın beni kızdırma," diye fısıldadı. "Duydun mu?"

Angie'nin gözü adamın arkasında yatan Jasmine'e takıldı. Vücudu bir yığın gibiydi. Michael ona ne yapmıştı? Bedeni kendini böyle bırakana dek, çocukcağz neler çekmişti?

"Yüzüme bak," dedi Michael kibarca, kur yapar gibi. "Bana bak Angie. Michael'a bak."

Kafası yana yuvarlandı. Gözlerini bir yere odaklayamıyordu artık.

"Hadi sevgilim, yaramazlık yapma." Tekrar kadının çene-

sini tuttu. Yüzünü kendine çevirdi. "İyi misin?"

Angie başını salladı. Aslında hâlâ vücudunun bir parçasını kontrol ettiğinden emin olmak istemişti.

"Bu iyi işte." diye fısıldadı Michael. Silahı yüksek raflardan birine bıraktı. Fazlasıyla yüksek. Bıçağı kınından sıyırdı ve çömeldi. Angie'nin görmesi için yüzüne doğru tuttu.

Angie "Hayır..." diye yalvardı.

Michael bıçağıyla kadının gömleğini kesti. Will'in gömleğini. Omuzlarından geriye sıyırdı. Angie onu gözlemeye çalışıyordu. Parmakları göğüslerinde gezerken, ellerini görmek istiyor, fakat ancak dokunuşlarını hissedebiliyordu.

"Hayır..." diye yalvardı. "Yapma."

Tatlı bir şekilde, "Yat yere," dedi Michael. "Yere yat, sana iyi davranacağım."

Angie kafasını çevirip adamın yüzüne bakmaya çalıştı. Maskenin ardındaki kimdi? John muydu? Yoksa karşısındaki aslında John'du da zihni onun Michael olduğunu mu söylüyordu?

"Angie..." Michael son derece sakindi. Tıpkı Will gibi. Will onu kızdırmanın en iyi yolunun bu olduğunu bilirdi. Angie öfke nöbetine tutulur, fakat Will önüne bakar, son derece sakin bir biçimde onu beklerdi. Tanrım. Bununla nasıl yaşayacaktı Will? Bu orospu çocuğunu durduramadığını bile bile, yaşamaya nasıl devam edecekti?

"An-gie," diye şarkı söylüyordu Michael. "Yüzüme bak."

Bu sesi tanıyordu Angie, bu vücudu tanıyordu.

"An-gie..."

Sıkıca gözlerini yumdu. Will'in kolunu görüyordu şimdi. Jiletin açtığı o kûfür gibi yarayı.

"Tamam," dedi. "Tamam."

Yana doğru devrildi. Sağlam kolu, kilerin toprak zeminine çarptı. Michael onu sırtüstü çevirdi. Kollarına dolanmış gömleği sert bir biçimde çekip aldı. Angie'nin bütün ağırlığı ellerinin üzerindeydi. Kalçası yukarı kalkmıştı. Sanki adam görsün diye poz veriyordu.

"Bu iyi işte," diye fısıldadı Michael. Kadının bacaklarını araladı. Dili dışarı sarkıyordu. Bıçağın ucunu kadının karnında gezdiriyor, sonra sanki elinden kaçmasından korkar gibi duruyordu.

Silah nerdeydi? Silahı nereye koymuştu?

"Yüzüme bak." Bıçağı boynuna bastırırken, kadının üzerine abanmaya başladı.

Raftaydı. Silahı rafa koymuştu.

"Yüzüme bak."

Angie yüzüne baktı.

"Öp beni."

Çok yüksekteydi. Raf çok yüksekti.

"Öp beni," diye tekrarladı.

Angie'nin bütün vücudu titriyordu. Yine de doğruldu. Dudaklarını adamın dudaklarına uzatırken, var gücüyle ellerindeki ipi koparmaya çalışıyordu. Michael hâlâ kibar davranmaya çalışıyordu. Angie'yi yumuşak bir biçimde öpüyordu. Angie'nin ağzında ise kendi kanının tadı vardı. Adam üstüne abandıkça, kalbinin göğsünden fırlayacak gibi çarptığını hissediyordu. Dilini ağzının içinde hissettiğinde içgüdüsel olarak adamı itiverdi. Fakat Michael bıçağı biraz daha bastırınca, öpmesine izin vermekten başka şansı kalmadı.

Michael dudaklarını sapırdatarak kendini geriye doğru çekti, tatmin olmuştu. "Arabanın arkasındayken de beni böyle öpseydin, her şey çok farklı olabilirdi."

Angie adama bakıyordu. Çıplak ampül, Michael'ın kafasında bir hale oluşturmuştu. Yana döndü, Jasmine'i gördü. Kızın ağzında birikmiş kanı gördü. Gözlerindeki cansız bakışları gördü.

"Angie," diye fısıldadı Michael. Parmaklarını kadının yüzünden aşağı, vücuduna doğru kaydırıyordu. Çok zaman önce, Will de ona böyle dokunurdu. Sonra neden ona dokunmaktan vazgeçmişti? Angie onu ne zaman kendinden uzaklaştırmaya başlamıştı?

Michael yeniden üzerine abandı. Olanca ağırlığıyla kadını eziyordu.

"Lütfen... Lütfen yapma..."

Tekrar öptü. Angie bütün ağırlığını sağ eline verip sol koluyla var gücüyle ipi koparmaya çalışıyordu. Karın kasları titremeye başladı. Nefesi kesildi. Derisi eldiven gibi elinden çıkmaya başlamıştı. Michael ise dilini neredeyse gırtlığına kadar sokmuştu. Sağ bileğindeki kırık kemiklerin birbirine geçtiğini hissetti. Çektiği acı öyle bir hal aldı ki, sonunda dayanamayıp pes etti. Acı vücudunu dalga dalga titretiyordu.

Michael geri çekildi. Topuklarının üzerine çömelmiş, onu izliyordu.

"Hayır," diye inledi Angie. "Tanrım, hayır..." Kendinden geçmek üzereydi. Engel olamıyordu. Gözleri seğiriyor, görüşü iyice bulanıklaşıyordu.

Michael'm ağırlığını üzerine verdiğini hissetti. Kadının çektiği acı onu heyecanlandırmıştı.

"Çıkar şunu," diye inledi. "Maskeyi çıkar."

Michael başını sağa sola salladı.

"Seni görmek istiyorum."

"Hayır."

“Will,” diye fısıldadı. Will neredeydi?

“Ne?”

Angie başını salladı. Gözlerini kırıştırdı. Daha anlaşılır bir şekilde söylemeye çalıştı. “Oh, Will...”

“Will değilim ben.” Boştaki eliyle kar maskesini çıkardı. Fırlatıp yere attı. “Michael’ım ben. Bunu sana yapan benim.”

“Will...”

Michael boynundan tutarak yüzüne bakmaya zorladı. “Bunu sana yapan kim Angie?”

“Will...”

“Yüzüme bak,” diye tekrar etti. Sesi sertleşmişti. “Yüzüme bak Angie.” Olanca ağırlıyla üzerine abanıp onu iyice yere bastırdı. Angie kırık kemikleri oynayınca acıyla inledi.

“Yardım et...” diye fısıldadı. Sesi artık zor çıkıyordu.

“İşte bu,” dedi Michael. “Yardım iste.”

“Hayır.” Angie adamın altında acıyla kıvranıyordu. “Lütfen canımı yakma... lütfen,” diye inledi. .

Michael bıçağı elinden düşürdü. Eliyle pantolonunun düğmelerini açmaya çalışıyordu. Tam elini donuna götürmüştü ki, Angie birden doğruldu ve adama kafa attı.

Michael aldığı darbeye sersemlemişti. Angie adam kendini toparlayamadan sol eliyle bıçağı kaptı. Bu kez üste çıkan Angie olmuştu. Bıçağı Michael’ın boğazına dayadı.

“Seni amcık kafa,” diye söylendi. Ağzındaki kan ve tükürük adamın yüzüne saçıldı. “Basamaklardaki camları hatırladın mı? İpleri o camlarla kestim.”

Michael cevap vermedi. Ama Angie cevabı adamın gözlelerinden okuyordu. *Hayır.*

Bıçağı adamın etine iyice bastırırken, vücudu intikam duygusuyla titriyordu. Michael kaçmadı, çabalamadı; azgın

tecavüzcü, acımasız katil. Bir anda teslim olmuştu.

Kaç adam diye düşündü Angie. Kaç adamın yüzünü beynine kazımıştı? Üzerinde zıpladıkları sırada çarpık çarpık gülmelerini hatırladı. Kocaman elleriyle bileklerini öyle bir sıkarlardı ki, ertesi gün kolları, bacaklarının arasından daha çok acırdı. Kaç adam?

Jasmine burdan canlı çıksa bile, bu piç kurusunun yüzü hep gözünün önünde olacaktı. Ne zaman bir erkek ona dokunsa, bu piç kurusunun ellerini hissedecekti vücudunda. Bir erkeğe âşık olsa bile, bir erkeği tüm dünyadan daha çok sevse bile, gözlerini kapadığında hep Michael'ın yüzünü görecekti.

Tecavüze uğramak için kolay kısmı. İnsanı asıl öldüren sonrasıydı.

“Angie!”

Üst kattan büyük bir gürültü geldi. Ön kapı kınılarak açıldı.

“Angie!” Will bağırıyordu. “Nerdesin?”

Angie yüzünü Michael'ın yüzüne yaklaştırdı, gözlerini zorla açtırdı. “Öp şunu,” diye fısıldadı. “Öp şunu gerzek orospu çocuğu!” Bıçağı kaburgalarının arasına daldırdı.

İkisinin ağzı da aynı anda açıldı. Angie'nin, bıçağı geri çekip tekrar dibine kadar sokarkenki çılgılığı kanı donduracak cinstendi. “Yardım et! Aşağıdayım!” Bıçağı çıkardı ve tekrar sapladı, bir daha, bir daha. Sesi çatlayana kadar bağırdı. “Will! Aşağıdayız!”

“Angie!” Kilerin kapısı yıkılıyordu. Will kapıyı kırmaya çalıştı.

“Will!” Angie bıçağı Michael'ın karnında çevirirken yalvarıyordu. “Yardım et!”

Üç el silah sesi geldi. Will kapının kilidini patlatmıştı. Aşağı inen ayak seslerini duyduğunda, Angie bıçağı Michael'ı çevirmek için bir sap gibi kullanıyordu.

Will, Michael'ı onun altından alıp bir çuval gibi duvara fırlattı.

"Angie!" Will nefes nefeseydi. Neredeyse konuşamayacaktı. "Sana bir zarar verdi mi? İyi misin?" Bıçağı elinden almaya çalıştı, ama Angie bırakmadı. "Sana zarar verdi mi? Bebeğim, konuş benimle."

"Will," diye fısıldadı Angie. Elini Will'in yüzüne uzatıp, gözyaşlarını silmek istedi.

"Tamam, geçti," dedi Will. Bıçağı bıraksın diye yumuşak bir biçimde parmaklarını açtı. "Tamam, geçti. Bak buradayım."

"Will..."

"Ellerin!" diye dehşetle bağırdı Will. "Ellerine ne yaptı?"

İçeri başka birisi girdi. Angie bir adamın aşağı doğru koştuğunu gördü. John Shelley tam en alt basamağa gelince durdu. Michael'a baktı. Sonra Jasmine'e. Sanki ne yapacağına karar veremiyordu.

"Angie." Will kadına sarılmış, okşuyordu. Angie canı acıdığı halde ona engel olmadı. "Oh, Angie."

John kıza doğru gitti. Nabzına baktı. Kafasındaki yarayı kontrol etti.

Angie sadece Michael'e bakıyordu. Onun kendisini görmesini, yüzünü beynine kazımasını istiyordu.

Michael gözlerini birkaç kere kırıştırdı. Oluk oluk akan kanı, önünde göl olmaya başlamıştı. Akciğerleri kanla dolduğu için, ağzından pembe köpükler saçılıyordu. Nefesi, Angie'nin göğsünde açtığı yaralardan dışarı çıkarken sanki ılık çalıyordu.

Başına geleni biliyordu.

Dehşet içindeydi.

Will dudaklarını Angie'nin alnına götürdü. "İyisin," diye fısıldadı. "İyisin."

Michael'ın göz kapakları titremeye başladı. Garip bir ses çıkardı. Kendi kanında boğuluyordu. Açık kalan ağzından çenesine doğru ince ince kan sızıyordu.

Angie dudaklarını büzdü ve Michael'a bir veda öpücüğü gönderdi.

Bölüm Otuz Dokuz

13 ŞUBAT 2006

“Siz...” diyebilirdi sadece Lydia Ormewood, kapıyı açıp da karşısında John ve Joyce’u görünce.

Michael’ın annesi yaşını pek göstermiyordu ya da göstermemek için gereken parayı harcamıştı. John kadının altmışları devirmek üzere olduğunu biliyordu ama yine de cildi oldukça pürüzsüz ve sağlıklı görünüyordu. Boynu ve elleri bile, ki genelde yaşı ele veren bunlardır, Joyce’unkiler kadar pürüzsüz ve genç duruyordu.

Hayat ona açıkça kıyak yapmıştı. Atlanta’nın en pahalı banliyölerinden birinde, Vinings’de, üç katlı yepyeni bir evde yaşıyordu. Bütün duvarları bembeyazdı. Ağartılmış meşe zemine, yine beyaz halılar serilmişti. Salonda büyük, parlak, beyaz bir piyano duruyordu, şöminenin karşısına ise iki adet

siyah deri kaneye yerleştirilmişti. Pencerelei krem rengi ipek perdeler örtüyordu. Duvarlarda ana renklerden oluşan soyut resimler asılıydı ve muhtemelen tümü orijinaldi. Lydia tek renk giyinmişti, sadece siyah. John, Lydia'nın genel olarak siyahı mı tercih ettiğini yoksa oğlunun yasını tutmak için mi siyah giydiğini kestiremedi.

John tutuklandığında, Joyce, DeKalb İlçe Adliyesi'nde, tek tek eski kayıtları inceliyor ve Lydia'yı arıyordu. O günden beri işten günlerce izin almış, bulabildiği tüm mahkeme tutanaklarını incelemişti. Lydia, kocası Barry öldükten sonra iki kez evlenip boşanmıştı. Her defasında da soyadı değişmişti. Yine de Joyce s syal güvenlik dairesinde çalışan bir arkadaşı sayesinde Michael'in annesinin izini bulmuştu. Barry Dayı, öldüğünde tam güvenlik kapsamındaymış. Lydia dört yıl önce onun sosyal güvenlik ödemelerini almaya başlamış.

Joyce    gün sonra Lydia'nın adresine ulaşabilmişti.

şöminenin önündeki rahatsız kanepelerde oturuyorlardı. Joyce ve John birinde, Lydia diğerinde. Yengeleri dimdik, dizleri bitişik, bacakları hafif yana yatık, tıpkı adabımuāeret hocası pozunda oturuyordu. John'u görmekten hiç memnun olmamıştı.

Berbat göründüğünün farkındaydı John. Bayan Lam sabahın beşinde kapıya dayanmıştı. Numune kabını eline vermiş, sonra da odasında kaçak mal aramıştı. Tuvaletten çıktığında kadını annesinin resmine bakarken bulmuş ve elinde idranyla o resim karşısında kaldığı için utanç duymuştu. Bu Emily'ye yaşattığı aşağılanmalardan sadece biriydi. Ne zaman sona erecekti? Annesi ne zaman huzur bulacaktı?

"Michael için geldik," dedi John.

"O benim oğlumdu." Sanki bu kadar basitti Lydia için.

Joyce oturduğu yerde hafifçe doğruldu, fakat John başıyla biraz sabretmesini işaret etti. Kız kardeşini seviyordu, fakat Joyce'un dünyasında sadece siyahlar ve beyazlar vardı. Gri tonlara nasıl ulaşacağını bir türlü öğrenememişti.

"Kaçırıldığı küçük kız iyileşecek," dedi John.

Lydia, daracık omuzlarını aldırış etmeden silkerek, "İyi" dedi. John bekledi, fakat kadın Angie Polaski hakkında hiç soru sormadı. Oğlunun son kurbanının sağlığıyla ilgilenmiyor gibiydi. Aslında hiçbir şeyle ilgilenmiyor gibiydi.

John boğazını temizledi. "Sizden ricam..."

"Senden nefret ediyordu, biliyorsun bunu."

John bunu biliyordu ama anlamak istiyordu. "Neden?"

Eliyle eteğini düzelterek, "Bilmiyorum," dedi Lydia. Parmağında kocaman elmas bir yüzük vardı, altın halkası neredeyse yarım parmak genişliğindeydi. "Seni kafasına takmıştı. Defter tutuyordu." Birden ayağa kalktı. "Gidip getireyim."

Terlikleri sanki halının üzerinde kayıyordu. Odadan çıktı. Joyce burnundan soluyordu.

"Sakin ol," dedi John. "Bunu yapmak zorunda değil."

"Hayatın onun ellerinde."

"Biliyorum." John hayatının başkaları tarafından kontrol edilmesine alıştı. Babası ya da Michael veya gardiyanlar ya-hut Martha Lam. John büyüdükten sonra başka birisini mutlu etmek zorunda kalmadan geçirdiği tek bir an hatırlamıyordu.

Joyce'un gözleri dolmuştu. John onun ne denli sulu göz bir kız olduğunu unutmuştu. "Ondan nefret ediyorum John. O kadar nefret ediyorum ki. Onunla aynı odada durmaya nasıl katlanabiliyorsun, anlamıyorum."

Parmağının tersiyle Joyce'un gözyaşlarını sildi. "Bizim ondan almamız gereken bir şey var. Onun bizden alacağı bir şey yok."

Lydia, göğsüne bastırduğu büyük bir albümle geri döndü. Otururken albümü kanepelerin arasında bulunan deri pufun üzerine bıraktı.

John albümün kapağına kendi resminin yapıştırılmış olduğunu gördü. En azından kendi resmi olduğunu düşündü. Yüzü tükenmez kalemle karalanmıştı.

“Aman Tanrım.” Joyce albüme uzandı. Kapağı açtı. John omzunun üzerinden bakarken, sayfaları çevirmeye başladı. İkisi de sessizce John’un resimlerine bakıyordu. Lisedeki sınıf resimleri, takım resimleri, atletizm formasıyla koşarken. Michael, John’un gençlik döneminin her anını kataloglamıştı.

“Barry durumu daha da kötüleştirdi,” dedi Lydia. Barry Dayı, kocası, annelerinin kardeşi. “Barry sürekli senden bahsederdi. Seni örnek olarak gösterirdi.”

“Neye örnek olarak gösterirdi?” diye sordu Joyce. Albümün onu dehşete düşürdüğü belli oluyordu.

“Babası öldükten sonra Michael yanlış yola saptı. Okulda sorunları vardı. Uyuşturucu... her neyse, tam olarak bilemiyorum. Okulda, onu yanlış şeylere yönlendiren, daha büyük bir oğlan vardı. Michael kendi başına asla böyle şeyler yapmazdı.”

Joyce tam ağzını açmıştı ki, John elini tutup konuşmasını engelledi. Lydia Ormewood gibi birisine ne yapacağını söyleyerek istediğini almak mümkün değildi. Şapkanı önüne alıp beklemen gerekirdi. John hayatı boyunca böyle yapmıştı. Yanlış bir kelimenin her şeyi berbat edeceğini biliyordu.

“Barry, senin Michael için iyi bir rol model olduğunu düşünüyordu,” diye devam etti Lydia. “Okulda her zaman başarılıydın.” İçini çekti. “Michael iyi bir çocuktü. Ama yanlış gruba girdi.”

John anladığını belli ederek başını salladı. Belki bir düzeyde öyleydi. John'un bizzat kendisi Michael'in grubuna girmişti. Aleesha Monroe da öyle. Sürekli Michael'in evinin civarında takılırdı kız. Hattâ parti gecesi bile oradaydı. İyi bir ebeveyne, daima sınıf birincisi olan kardeşlere sahipti. Mary Alice ölmemiş olsaydı, John'un sonu da Aleesha gibi mi olurdu? Ne olursa olsun, onun yaşamı da Aleesha'nın yaşamı gibi çöpe mi giderdi?

Lydia bir kez daha içini çekti, göğsü inip kalktı. "Orduya katılmasını sağladım," diye anlatmaya başladı. "Sen gittikten sonra ortalıkta dolanıp durmasını istemedim. Savaşa katıldı. Arapların güvenliği için çalıştı ve bu sırada bacağından vuruldu."

Joyce o kadar gergindi ki, John onun adeta bir piyano teli gibi tınladığını duyabiliyordu.

Lydia eteğinde bir tutam tüy bulup aldı. "Sonra Atlanta'ya geri döndü, yerleşti, bir aile kurdu." Joyce'a dönerek, "Evlen-diği kadın... kesinlikle onda yanlış bir şeyler vardı. Tim, Michael'in *hatası* değildi." Bunları anlatırken heyecanlanmıştı. John ise bu arada etrafta Michael'ın ya da oğlunun bir resmi-ni anyordu. Şöminenin üzerindeki rafta, içinde yapma çiçek-lerin olduğu bir vazodan başka bir şey yoktu. Arka taraftaki düz metal masanın üzerinde sadece birkaç dergi ve bir de Joyce'un büyüme çağında odasına koyduğu gibi bir prenses telefonu duruyordu. Telefonun arkasından sarkan kalın kablo bile Lydia'yı kızdırmaktan korkuyormuş gibi dümdüz duruyordu.

Burası tıpkı bir mezara benziyordu.

"Bir kadının hayatını kurtardığı için takdirname almıştı. Bunu biliyor muydunuz?" diye gururla sordu Lydia.

John cevap verirken kelimeler boğazına takıldı sanki. “Hayır, bilmiyordum.”

“Kadın trafik kazası geçirmiş. Arabası infilak etmeden önce Michael onu arabadan çekip çıkarmış.”

John ne diyeceğini bilemedi. Michael bir kadının hayatını kurtarmış olabilirdi, fakat fahişelere uyuşturucu satarak, kendi sapık zevkleri yüzünden tecavüz edip öldürerek, sayısız kadının hayatını da mahvetmişti.

“Michael iyi bir insandı,” diye belirtti Lydia. “Ama diğer yanı...” Oğlunun içine girmiş şeytanı kovmak istercesine elini salladı. “O benim Michael’ım değildi. Benim Michael’ım iyi bir çocuktur. Bir sürü arkadaşı vardı.”

Uyuşturucuya alıştırdığı bir sürü arkadaş, diye düşündü John. Tıpkı Aleesha gibi.

“Ve ulaşmak istediği bir sürü hedef,” diye devam ediyordu Lydia.

“Bunu yapamazsınız.” Joyce’un sesi öfke doluydu. “Burada oturup bize Michael’in bir melek olduğunu söyleyemezsiniz. O bir hayvandı.”

“Joyce,” diye kesti John. Kuralları bilmiyordu Joyce. Kendini nasıl kontrol edeceğini bilmiyordu. Kimse yanlış tarafa baktı diye onun suratına bok atmamıştı şimdiye kadar. Hiçbir zaman yan hücrede yatan altmış yaşındaki bir adam ne kadar güzel bir vücudu olduğunu, en ince ayrıntısına kadar ona ne yapmak istediğini fısıldarken uyumaya çalışmak zorunda kalmamıştı.

Lydia tek kaşını havaya kaldırarak, “Kardeşini dinlemen gerekir küçük hanım,” deyiverdi.

“Kardeşim hakkında konuşmaya yeltenmeyin sakın.”

Lydia’nın gözleri keyifle parladı. John o anda kaybettiklerini fark etti. Her şeyi kaybetmişlerdi.

“Beni tehdit mi ediyorsun?”

Joyce kanepeden hışımla fırladı. “Mary Alice’i John’un öldürmediğini biliyorsun.”

“Ben öyle bir şey bilmiyordum.”

“Onu nasıl savunabilirsin?” John kardeşini kanepeye oturtmaya çalıştı fakat Joyce elini iterek devam etti. “Nasıl olur da burada oturup...”

“Senin çocuğun yok. Bu yüzden anlayamazsın.” Lydia’nın gözlerinden kıvılcıklar çıkıyordu. “Sen ve senin... kız arkadaşın.”

Joyce yumruklarını sıkıyordu. “Hayır!” dedi. “Hayır benim çocuklarım yok. Haklısın. Çocuk yetiştirmedim. Bir tecavüzcü ve bir katil de yetiştirmedim.”

Bu sözler Lydia’nın yüzüne bir tokat gibi inmişti. “Benimle bu şekilde konuşmaya hakkın yok.”

“Anneme söylemedin mi?” diye üzerine gitti Joyce. “Hastaneye gittiğinde, neler olduğunu orada anlatmadın mı? Mary Alice’i öldürenin onun oğlu değil de seninki olduğunu söylemedin mi?”

“Bırak ölümler huzur içinde yatsın.” Lydia tavsiyede bulunuyordu.

John kadının Emily’yi mi yoksa Michael’ı mı kastettiğini anlamadı. John, kendi adına, Michael’ın ölümünün ona huzur getirip getirmediğini bilemiyordu. Kilerde onu gördüğünde, dizlerinin üzerine çöküp tekrar yaşama döndürmek istemişti. Onu yaşama geri döndürebilmek, böylece kendi elleriyle tekrar öldürebilmek için neler vermezdi.

Fakat yapamamıştı. Onun yerine Jasmine’i kurtarmıştı. Kız artık nefes almıyordu. John ona nefesini verdi. Michael’ın, John’un adını kullanarak satın aldığı o küçük kulübeye

ambulans gelene kadar, kırk dakikadan uzun bir süre boyunca kızı hayatta tutabilmek için suni teneffüs yapmıştı John. Cynthia Barret'i sakat bırakan eller, başka bir küçük kıza bu kez hayat vermişti. Bu bir çeşit adalet olmalıydı. Huzur verecek şey işte buydu.

John salonun öte tarafına yürüyen kardeşine baktı. Ailesini mahveden kadınla arasına mesafe koymak istemişti Joyce. Kız kardeşi onu korumaya çalışıyordu. Bunu biliyordu John. Öte yandan, onun adını temize çıkarma olasılığını tamamen ortadan kaldırdığını da biliyordu.

Yine de deneyecekti. John, kız kardeşinin asla öğrenemeyeceği kadar sabırlı olmayı öğrenmişti. Ve suçlularla nasıl konuşulacağını biliyordu.

"Çok öfkeli," dedi Lydia'ya dönerek. Kadının beklediği özrü kısmen de olsa diler gibiydi. "Tüm bunlar onun için çok zor."

"Özgürsün artık. Benden ne istediğini bilmiyorum. Ben yaşlı bir kadını ve tek istediğim yalnız kalmak."

"Bu kadar kolay değil."

"Dışarıdasın, öyle değil mi?" Sanki çok basit bir şeyden bahseder gibi bir hali vardı; sanki John rahatça dolaşabiliyor-muş, tekrar içeri tıklılacağından, gardiyanların onu tekrar Zebra ile aynı hücreye atacağından korkmuyormuş gibi söylemişti bunu. Will Trent onu duvara yapıştırdığında neredeyse altına kaçıracaktı. Bazı hapishanelerden asla çıkamazsınız.

John derin bir nefes aldı, eski ceza avukatına adalet sisteminin nasıl çalıştığını açıklamaya başladı. "Ben tescilli bir tecavüzcüyüm. Bir sübyancıyım. Düzgün bir iş bulamam. Düzgün bir ev satın alamam. Asla kendime ait bir hayatım olamayacak."

"Peki ya Michael?" diye ısrar etti Lydia. "Onun da artık bir hayatı yok."

Joyce bıkkınlıkla hayıflandı. Piyanonun yanında duruyordu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, tıpkı babasına benziyordu.

John yeniden Lydia'ya döndü. Nazikçe konuşup, kadının yola gelmesini sağlamak istiyordu. "Michael, Aleesha Monroe adında bir kadını öldürdü."

"O bir fahişeydi."

Demek ki haberleri takip ediyordu.

"Bir polis memurunu kaçırdı," diye devam etti John. "Bilekleri kırık, belki de ömür boyu sakat kalacak."

Lydia'nın buna verecek bir cevabı yoktu.

"Küçük bir kızı kaçırdı ve ona tecavüz etti. Öldürene kadar dövdü."

"Duyduğuma göre," diye pişkince başlamıştı söze Lydia, "kız hiç de deneyimsiz değilmiş."

"Dilini ısırp kopardı."

Lydia eteğini düzeltirken sessizliğini korudu.

"Michael kızın dilini kopardı. Tıpkı Mary Alice'in dilini kopardığı gibi."

John, Lydia'ya bakıyor olmasaydı, kadının tepkisini kaçıracaktı. Yüzünde bir an için beliren şaşkınlığı gördü.

"Eyalet ağız sağlığı uzmanının verdiği rapordan haberim var," dedi John.

Lydia'nın çenesi karşı koyarcasına kasıldı. "Neden bahsettiğin konusunda en ufak bir fikrim yok."

"Bence var."

"Ben bir rapor hatırlamıyorum. Hatırlasam bile, şu anda bu konuyla ilgili yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Bana hayatımı geri verebilirsin." John hâlâ çabalıyordu. "Tek yapman gereken yeminli bir ifade..."

“Saçmalama.”

“Tek istediğim bu Lydia. Mary Alice’i öldürenin ben değil, Michael olduğuna dair yeminli bir ifade ver. Sicilimin temizlenmesini sağla. Ve ben de...”

“Delikanlı,” diyerek sözünü kesti Lydia. Tavrı çok netti. John kadının duruşundan her şeyin bittğini anladı. Kapıyı gösteriyordu. “Kız kardeşinle birlikte evimi terk etmenizi istiyorum. Derhal.”

John otomatik bir biçimde ayağa kalktı. Her zaman emirlerle uyardı. Joyce ise hâlâ piyanonun başındaydı. Başaramamışlardı. Gözleri yaşarmış haldeydi. John için ne çok mücadele etmişti. Ama şimdi yapacak bir şeyi kalmadığını anlıyordu.

“Üzgünüm,” diyebildi.

John eve baktı. Lydia’nın, yanlış yapan şirketlerden, doktorlardan ve sırtından kâr edebileceği herkesten elde ettiği parayla kurduğu bu ev bir anıt mezar gibiydi. Eyalet hapishanesinde, John’un savunmasını hazırlamak için birlikte saatler geçirmişlerdi. Yirmi yıl önce ona asla kendi başına ifade vermemesini söylemişti Lydia. Test sonuçlarını, uzmanları, sözü geçer tanıkları ayarladığını söylemişti. Sonra bir gün Sahil Eyalet Hapishanesi’nde her şeyin bittğini söyleyiverdi. Başvuracak hiçbir yasal yol kalmamıştı. Lydia ağlamaya başlamış, John onu teselli etmişti.

John Sahil’deki bir başka güne gitti. Zebra onu paralıktan sonra annesinin onu ilk kez ziyaret ettiği güne.

“Vazgeçme,” demişti Emily, John’un ellerini tutarak. O kadar sıkılmıştı ki, John’un parmakları uyuşmuştu. “Beni anlıyor musun Jonathan? Vazgeçmeyeceksin.”

Yirmi yıl, çile çekip de bir şeyler öğrenmeden geçirilmez. Hapishane, sürekli saniieleri vuran dev bir saatten başka bir

şey değildir. Orda herkesin bol bol zamanı vardı ve bu zamanı konuşarak geçirirdi. İpe sapa gelmez konular –kaçma planları, yemekte omuz atan bir piç kurusunu şişleme muhabbeti hepsi– de saçmalıktan ibaretti. İstisnasız bütün konuşmalar nasıl içeri düşüldüğüne bağlanır. Herkes masumdur; sahtekar bir polisin kurbanı olmuştur, sistem tarafından üzerinden geçilmiştir. Herkes aynı şeyin peşindedir: bir yolunu bulup özgürlük biletini yakalamanın.

Birleşik Devletler Yüksek Mahkemesi, 1977 senesinde, tüm federal hapisanelere ve eyalet hapisanelerine kifayetli hukuk kitaplıkları kurulmasına karar verdi. Kimse kifayetli kelimesinin anlamını bilmiyordu. Fakat Sahil’de kurulan kütüphane, tüm hukuk fakültelerini cebinden çıkarırdı. Ve içerdeki herkes sonunda kendini, bir hukuk kitabına gömülmüş, kullanabileceği muğlak bir pasaj, gizli bir kararname ya da hukuki bir boşluk ararken buldu. Mahkumların çoğu, devletin onlar için görevlendirdiği avukatlardan daha iyi öğrenmişti hukuku. Aslında bu iyi bir şeydi, hiç olmazsa hangi nedenle içeride tutulduklarını biliyorlardı.

John raftaki vazoyu eline aldı.

Lydia dimdik ayakta duruyordu. “Onu yerine koy.”

Vazoyu sımsıkı elinde tutuyordu. Kristal vazo, tuğla gibi ağırdı. Muhtemelen ağırlığınca altın ederdi. Şu anda Lydi-a’nın tek derdi buydu: para. Ne kadar kazanabilirdi, ne kadar biriktirebilirdi? Dört evlilik. Bir oğul. Bir torun. Ve sonunda bu malikanede sergileyebildiği tek şey bu küçük, soğuk nesnelerdi.

“Güzel bir evin var Lydia Yenge.”

“İkiniz de derhal evimi terk edin.”

“Evin diyorum,” diye tekrar etti John. Vazonun içindeki

çiçekleri çıkardı, tek tek yerdeki pahalı beyaz halının üzerine atmaya başladı. “Değişik bir şekilde döşemişsin.”

“Polis çağıracağım.”

“Önce kendini kollasan iyi edersin.”

“Ne...” Yaşlıydı ama John’un vazoyu kaldırdığını görünce hızla eğildi. John vazoyu tam kafasının üzerine fırlattı. Duvarıda patlayan vazonun parçacıkları Lydia’nın oturduğu kanepenin üzerine yağmur gibi döküldü.

“Buna nasıl cûret edersin?” diye bağırıyordu Lydia.

Vazo, muhtemelen John içerden çıktığından beri eline geçenden çok daha fazla para ederdi. Dünyanın her yerinde, kendi yaratıkları hapisanede, dış dünyadan tecrit edilmiş bir yaşam süren, açgözlülüğünün kurbanı olmuş zengin insanlar vardı. Şu an John’un tek istediği özgürlüğüydü. Ve bunu almak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

John kardeşine dönüp sordu. “Sence bu ev ne kadar eder?”

Joyce olduğu yerde, ağzı bir karış açık, donup kalmıştı. Hayatındaki çatışmalar, genellikle ateşli pazarlıklardan, cilalı bir konferans masasının etrafından ya da barda, içki eşliğinde savurulan üstü örtük tehditlerden ibaretti. Üstü örtük tehditler Sahil Eyalet Hapishanesi’nde hiçbir anlam ifade etmezdi.

John tahminde bulunuyordu. “İki yüz elli bin? Yarım milyon?”

Joyce başını sallayabildi. Cevap veremeyecek kadar şaşkıındı.

“Bir dakikan var!” diye öfkeyle bağırdı Lydia. “Polisi çağırıp seni tutuklatmadan önce bu evi terk etmek için bir dakikan var.”

“Yoksa bir milyon dolar mı?” John üsteliyordu. “Hadi Joyce, her gün gayrimenkul kapanışlarıyla uğraşıyorsun. Bir evin ne kadar edeceğini bilirsin.”

Joyce anlamıyor gibi başını salladı. Fakat birden John'u da şaşırtacak bir şey yaptı. Sinirli sinirli etrafa bakınmaya başladı. İki kat yüksekliğinde bir tavan, mükemmel bir biçimde biçilmiş çimlere bakan büyük pencereler. Tekrar John'a döndüğünde hâlâ biraz şaşkındı, ama yine de kardeşine güveniyordu. “Üç.”

“Üç milyon?!” John şüpheli bir biçimde tekrarladı. John, Michael'in onun adına açtığı sahte banka hesabında kalan üç bin sekiz yüz doları çektiğinde, kendini zengin zannetmişti.

“Bunu yirmi yıla böl, ne eder, yıllık yüz elli bin dolar mı?”

Joyce yavaş yavaş anlamaya başlamıştı. “Evet Johnny. Doğru hesap.”

“Hâlâ yeterli görünmüyor, öyle değil mi?”

Kız kardeşinin gözleri parlıyordu, “Hayır.”

“Sence bankada ne kadar parası vardır?” Bu arada Lydia'ya döndü. “Belki de bu soruları sana sormam gerekir.”

“Başına kötü bir şey gelmesini istemiyorsan, şimdi şu kapıdan dışarı çıkıyor olman gerekir.”

“Araban ne marka? Mercedes? BMW?” Televizyon programındaki bir avukat gibi hissediyordu kendini. Eğer Michael Ormewood hayatına hiç girmemiş olsaydı, John Shelley de şimdi bir doktor olabilirdi, ya da bir avukat, ya da bir öğretmen ya da... ne? Ne olabilirdi? Hiçbir zaman bilemeyecekti. Bunu kimse bilemeyecekti.

“John.” Joyce endişeli bir biçimde seslendi. Uzun bir süre konuşmamıştı.

Tekrar Lydia ile konuşmaya başladığında sesi deminki ka-

dar yüksek değildi. "Parmağındaki yüzük peki? O ne kadar eder?"

"Defolun evimden."

"Sen bir avukatsın," dedi John. "Davalarını savunurken, insanların elinde ne varsa alıp iyi bir hayat sürmüşsün." Bu arada evi, gereksiz eşyaları gösteriyordu.

"Evimden çıkmanızı istiyorum." Lydia emrediyordu. "Derhal çıkmanızı istiyorum."

"Bu evi istiyorum," dedi John. Salonda geziyor, kadının kırılma noktasını bulmaya çalışıyordu. Tek renkli bir tabloyu duvardan çıkardı. "Bunu istiyorum," dedi ve tabloyu yere fırlattı. Yürümeye devam etti. "Piyanyoyu istiyorum."

Joyce'un yanına gelmişti. Ne olursa olsun, hiçbir şeyin kardeşinin kendisine inanması kadar değerli olmadığını düşünüyordu. Michael onu mahvetmeye çalışmıştı, ama artık yoktu. Hiçbir şey geçmişi değiştiremezdi. Artık sadece geleceğe odaklanmaları gerekiyordu.

Tekrar kardeşine sordu. "Annemiz nota çalışmalarımızı aksatmayalım diye bizi kaç defa azarlamıştır?"

"Sürekli."

John elini tuşların üzerinde gezdirdi. "Bunu mutlaka se-verdi." Milyonlarca yıl öncesinden hatırladığı birkaç nota çaldı. "Tekrar piyanoya başlamam, ne kadar hoşuna giderdi."

"Evet," diye onu onayladı Joyce. Gülümsüyordu. "Bence de."

Lydia bir elini kalçasının üzerine koyarak, "Suçlama yapmak için elinizde hiçbir dayanak yok. Şu son yaptığınız... öğ-lum hakkında yaptığınız imalar için elinizde hiçbir kanıt yok."

"Kanıt yükümlülüğü hukuk davalarında daha düşüktür, bilirsin."

“Oturumları ve ifadeleri kaç yıl geciktirebilirim bir fikrin var mı?” Yüzündeki timsah gülüşü, bembeyaz dişlerini ortaya çıkardı. Sesine yumuşak, aciz bir ifade verdi. “Ben yaşlı bir kadını. Bu benim için korkunç bir şok. İyi günlerim, kötü günlerim oldu...”

“Gelirlerini dondurabilirim,” diye kesti John. “Eminim, Buford Caddesi’ndeki tek odalı bir dairede oldukça kötü günlerin olacaktır.”

“Beni tehdit edemezsin.”

“Ya basında çıkacak haberler? Joyce seni buldu kolayca. Eminim gazeteciler de bulacaktır. Olmadı biraz yardım ederiz biz de.”

“Polisi arıyorum,” diyerek Lydia bir kez daha uyardı. Yavaşça telefona doğru yürümeye başladı.

“Tek istediğim yeminli bir ifade. Michael’in Mary Alice’i öldürüp, suçu benim üzerine yıktığını söyleyeceksin sadece. Sonra da beni bir daha hiç görmeyeceksin.”

“Şimdi polisi arıyorum ve sizi evimden atıyorum.”

“Kapına bir alay gazeteci doluştuğunda ne yapacaksın acaba? Oğlunun katil olduğunu bildiğin halde onu durdurmak için hiçbir şey yapmadığını nasıl açıklayacaksın onlara?”

Lydia kocaman altın küpesini çıkarıp ahizeyi kulağına götürdü. “Böyle bir şeyden haberim yok.”

“Michael o kilerde bana çok tuhaf bir şey anlattı Lydia Yenge.” Lydia’nın parmakları telefonun düğmelerine gitmiş, fakat henüz numarayı tuşlamamıştı. “Öleceğini anlamıştı. Öleceğinden kesinlikle emindi ve bana bir şey söylemek istedi.”

Lydia ahizeyi omzuna koydu. Telefonun kablosu metal masaya çarptı.

“Michael bana Mary Alice’i öldürdüğünü ve senin bunu

bildiğini söyledi. Suçu benim üzerime yıkma fikrinin sana ait olduğunu söyledi. Bütün bunları en başından itibaren senin planladığını itiraf etti.” John, Lydia’ya bir göz kırptı. “Ölüm döşeği itirafları pek de dedikodu sayılmaz, öyle değil mi?” Özellikle kişi öleceğinden emin ise.”

Lydia telefonu tekrar eline aldı. “Kimse sana inanmaz.”

“Kaçırıldığı polis... Kaçırıldığı, neredeyse öldürene kadar dövdüğü, tecavüz etmek ve öldürmek üzere olduğu polis. O polisi biliyorsun değil mi?” Kimsenin duymasını istemiyor gibi sesini alçalttı. “Bence Michael’ın itiraflarını o da duydu.”

Kadının dayanmasıyla masa duvara çarptı. Gözleri öfkeyle parlıyordu.

“Savcı adaleti yanıltmaktan, haksız yere hapis yatırmaktan ve gerçeği gizlemekten sana dava açıp açmamaya karar verirken, kimi dinleyecek acaba?”

Ahizeden bir ses geldi. Arama yapmak istiyorsa, ahizeyi kapatıp açmasını ve yeniden çevirmesini söyleyen bir kayıt sesi.

“Savcı bize gelecek,” diye devam etti John. “Bana ve Joyce’a soracak. Sana dava açmak isteyip istemediğimizi soracak.” Telefondan gelen meşgul sesi koca salonda yankılanmaya başladı. “Birdenbire fark ettiğim bir şey oldu biliyor musun Lydia... Avcı olan Michael’dı. Ama sen de onun bakıcısıydın. Sen onun ne olduğunu biliyor, ama yine de dışarıda gezmesine izin veriyordun.”

“Hayır...”

“Devam et. Çevir numarayı. Ara artık şu polisi.”

Lydia gözlerini John’a dikmişti. Burun delikleri açılmış, gözleri öfkeden yaşarmıştı. John o an kadının kafasından neler geçtiğini hissedebiliyordu. Hukuki beyni olayı tüm açıları-

dan ele alıyor, tüm seçenekleri değerlendiriyor olmalıydı. Bu beyaz hapisane, evin bir köşesinde bir saat saniyeleri vuruyordu. John kendi kafasındaki saniyeleri saymaya başladı.

“Pekala,” dedi Lydia. Sonunda kabul etmişti. “Pekala.”

John ne demek istediğini anlamıştı ama yine de ağzından duymak, ona söyletmek istiyordu. “Pekala ne?”

Kadının elleri o kadar titriyordu ki, ahizeyi yerine zor koyabildi. Yüzüne bakamıyordu. Sesi aşağılanmış biri gibi kısılmıştı. “Ne yapmam gerektiğini söyle.”

Bölüm Kırk

18 ŞUBAT 2006

Will bir yandan köpeğinin tüylerini tarıyor, bir yandan da Bruce Springsteen'den Devils & Dust'ı dinliyordu. Komşusunun neden ısrarla köpeği taramasını istediğini pek anlayamamıştı. Betty'nin tüyleri uzun değildi, pek dökülmüyordu da. Will, belki küçük köpeğin de hoşuna gider diye bu işi kabul etmişti, ancak komşusu öyle hayvanların mutluluğu için uğraşan biri değildi.

Konuyu bu kadar irdelemesine gerek yoktu aslında, belli ki, güzelce fırçalanmak Betty'nin de hoşuna gitmişti.

Kapı çaldığında Will tam işin ortasındaydı. Bir kez daha. Ardından tıklatmalar.

Will derin bir iç çekip fırçayı bıraktı ve gömleğinin kollarını düzeltti. Betty'yi de kucağına alıp kapiya gitti.

“Neden bu kadar geç açtın?”

“Senin geldiğini tahmin ettim çünkü.”

Angie yüzünü ekşitti. Yaraları hâlâ iyileşmekte olduğu için, bu bile canını acıtıyordu. Alnında kelebek bandajlar vardı. Çenesi de artık siyahtan sarıya dönmüştü. Her bir parmağının üzerindeki plasterler dikişleri koruyordu. Sağ kolu parlak pembe bir alçı içindeydi. Bileğinde, kemiklerin birbirine vidalandığı yerin üzerinde yine metal parçalar vardı.

Dişariya bakınca arabasını caddeye park etmiş olduğunu gördü. “Buraya arabayla mı geldin?”

“Durma, tutukla beni.”

“Neden? Ortadan kaybolmaman için seni kilit altında tutmam mı gerekiyor?”

“Bu sefer değil.”

“Beni John için terk etmiyor musun?”

Angie güldü. “Onun ömrünün yarısı bir göt oğlanı yüzünden mahvolmuş zaten. Bırakayım da geri kalanını huzur içinde geçirsin.”

“Onunla yatmadın mı?”

“Tabii ki yattım.”

Will derin bir iç çekti, ama şaşırdığını söyleyemezdi. “İçeri gelmek ister misin?”

“Burada kapının önünde duralım.” Çömelip verandanın kenanna oturdu.

Will de istemeye istemeye ona eşlik etti. Köpek hâlâ kucağındaydı ve kafasını yeleğinin içine sokmuştu.

“Bugün cumartesi,” dedi Angie. “Neden bu elbiseyi giyiyorsun?”

“Bana yakışıyor.”

Angie omzunu Will’in omzuna vurdu. Muzipçe, “Öyle di-

yorsan..." diye takıldı.

Will bundan bir espri çıkarmaya çalıştı. "Biliyorsun, iç çamaşın giymiyorum."

Angie şuh bir kahkaha attı.

Will de güldü. Aralarındaki samimiyetin keyfini çıkartarak sordu. "Neden sen söyleyince seksi oluyor da, ben söyleyince olmuyor?"

"Çünkü içine çamaşır giymeyen adam tipi genellikle çocuk bahçelerinin etrafında görülür. Cepleri de şeker doludur."

"Ben de cebimde şeker taşıyorum. Elini atıp bakmak ister misin?"

Angie tekrar güldü. "Sırf konuşuyorsun Bay Trent. Safı laf."

"Evet, galiba haklısın."

Ikisi de sokağı seyrediyordu. Serin bir rüzgar, Ponce de Leon'un trafik gürültüsünü taşıyordu; korna sesleri, insan bağırışları. Will çalan rüzgar çanlarını duydu. Sonra evin yanından bir motosiklet geçti.

"Seni seviyorum." Angie usulca söyledi bunu.

Betty kaşındı. Will göğsünde bir tıptırtı hissetti. "Biliyorum."

"Sen benim hayatımsın. Daima ordaydın."

"Hâlâ buradayım."

Angie derin bir iç geçirdi. "Kilerdeyken seninle konuşuyordum. Sen gelmeden önce." Birden sustu. Will, onun yine o korkunç yeri hatırladığını biliyordu. "Eğer oradan sağ çıkarırsam, seni serbest bırakmaya söz verdim."

"Asla verdiğin sözleri tutmanı beklemedim senden."

Angie yine sustu. Bir motosiklet daha geçti. Tekerlekler-

den çıkan metalik uğultu, bir tarla dolusu cırcır böceği sesi gibiydi. Will kolunu Angie'nin omzuna atmayı geçirdi aklından, sonra cam kesiklerini hatırladı. Angie ona döndüğünde, omzu yerine beline sarılmak üzereydi.

“Ben sana kötü geliyorum.”

“Bana kötü gelen bir sürü şey var.” Sonra buna örnekler sıralamaya başladı. “Çikolata. Suni tatlandırıcılar. Pasif içicilik.”

“Tutku,” dedi Angie elini kalbine götürerek. “Tutku duymanı istiyorum Will. Birine âşık olmanın ne demek olduğunu anlamanı istiyorum, geceleri gözüne uyku girmemesini, ona sahip olmazsan öleceğini düşünmeni istiyorum.”

“Pek çok gece seni düşündüğüm için uyuyamadığım oldu.”

“Benim için *endişeleniyordun*,” diye düzeltti Angie. “Sırf rahat olduğu için ömrünün geri kalanında giymek isteyeceğin bir çift eski ayakkabı gibiyim senin için.”

Will rahat olmanın ne gibi bir sorun teşkil ettiğini kestiremedi. Ama bu düşüncesini söylemek yerine, “Senin gibi düşük standartlara sahip başka bir kadını nereden bulacağım?” diye sordu.

“Amanda Wagner uygun değil mi?”

“Oh...” diye homurdandı. “Bu çok kırıncı oldu.”

“Bunu hak ediyorsun, cahil herif.”

Will güldü. Betty kaşındı.

“Tanrım bu şey çok çirkin.” Will'in bacağına vurarak, “Kalkmama yardım et,” dedi.

Will ayağa kalkmasına yardım etmek için elini Angie'nin sağlam kolunun altına soktu. “Nereye gidiyorsun?”

“İş ilanlarına bakmaya.” Kırık bileğini ve parçalanmış elle-

rini gösterdi. “Önümdeki yirmi yıl boyunca bir masada oturmak istemiyorum ve Atlanta bile bana bir silah verecek kadar umutsuz durumda değil.” Omuz silkti. “Ayrıca istemediğim sürece bir orospu gibi giyinmeme gerek olmayacak bir iş bulsam güzel olur.”

“Bir iş bulman gerekmiyor aslında.”

Angie ani bir kahkaha patlattı. “Gerizekalı. Gerçekten sen işe giderken benim evde oturup yemek ve temizlik yapabileceğimi mi düşünüyorsun?”

“Daha kötüsü de olabilirdi.”

“Bundan şüpheliyim.”

“Betty bir anneyi sevecektir.”

“O kafasına geçireceğim poşeti sevebilir ancak.”

“Ben...”

Angie parmaklarının ucuna yükselip dudaklarını Will’in boynuna bastırdı. Angie’nin dudakları yumuşacıktı. Will kadinın sıcak nefesini, omuzlarındaki parmakları hissetti.

“Seni seviyorum,” dedi Angie.

Onun gidişini izledi Will, pembe alçısı öteki tarafında kalmıştı. Angie dönüp Will’e el salladı ve arabasına binip gitti.

Angie yüzünü ve ellerini haritaya çeviren kesiklerden neredeyse gurur duyacaktı. Sanki sonunda onca zaman içinde olanları dışarıya vurmuş gibi hissediyordu kendini. Will kilerde başına neler geldiğini sormamıştı hiç. Michael’in yaralarına da yakından bakmamış ya da kaç kez bıçaklandığının sayısıyla ilgilenmemişti. O sadece onu tutmak istemişti. Onu kollarına alıp üst kata çıkarmak ve kendini elinden geldiğince güvende hissetmesini sağlamak.

Angie de hiç değilse birkaç saatliğine buna izin vermişti.

Will bomboş kalan sokağı ne kadardır seyrettiğinden

emin değildi. Patron “Leah”ı söylerken, Betty göğsünde horluyordu. Koyu renkli bir Chevy Nova komşusunun garaj yoluna girdi.

Kadın arabanın kapısını kapatınca Betty uyandı.

Will bahçeye çıkıp kadına doğru ilerledi. Kadın o sırada ayakkabısının topuğuyla toprağa bir kazık çakıyordu.

“Yardım edebilir miyim?” diye sordu Will.

Kadın birden irkildi. Elini gerdanına götürerek, “Tanrım, beni korkuttunuz,” dedi.

“Adım Will Trent.” Evini gösterdi. “Yan komşuyum.”

Kadın köpeğe bakıyordu. Dudağını büktü. “Annem o şeyin öldüğünü söylemişti diye hatırlıyorum.”

“Betty mi?”

“Evet, Betty. Onu bir bakım evine yerleştirdik.”

Will afalladı. “Anlamadım?”

“Betty, annem.” Kadın sabırsız bir haldeydi. Orada olmak ve Will’e bir açıklama yapmak istemediği her halinden belliydi. “Artık bir bakım evinde yaşayacak. Biz de evi satıyoruz.”

“Fakat,” diye geveledi Will. “Bazı geceler...” Köpeğe baktı. “Onu... annenizi Betty adında birine seslenirken duyardım.”

“Kendi kendine sesleniyordu Bay Trent. Annemin kafayı üşütmüş olduğunu fark etmediniz mi?”

Will gece yarısı duyduğu sesleri hatırladı. Kadının bir anda ortaya çıkıp, kendini gösterircesine verandasındaki plastik çiçekleri sulamasını hatırladı. Cıvardaki pek çok tuhaflığın arasında, bu gibi şeyler Will’in dikkatini çekmemişti. Öyle bir sokakta yaşıyorlardı ki. Gökkuşağı renklerine boyanmış tek odalı bir evde yaşayan altı hippy; bir Mennocu kilisesinin önüne terk edilmiş seyyar bir sosisçi arabası; pembe tasmasıyla oyuncak köpeğini gezdiren bir doksanlık bir meczup.

Hepsi bu sokakta oturuyordu. Dolayısıyla kadının hareketleri bunların içinde göze batmıyordu.

Kadın elindeki tel zımbayla, elle yazılmış "Sahibinden Satılık" yazısını kazığa zımbaladı. "İşte!" dedi. "Bu iş görür." Sonra Will'e dönerek. "Bugün yarın biri gelip evi temizleyecek."

"Ah!"

Kadın ayakkabısını tekrar ayağına geçirdi. Sonra zımbayı arabasının içine attı.

"Bir dakika!" diye seslendi Will.

Kadın arabasına binmişti bile. Motoru çalıştırırken camını açtı. "Buyrun?"

"Köpek," dedi. Betty'i göstererek. Tabii eğer Betty gerçekten onun adıyla. "Ne yapayım onu?"

"Beni ilgilendirmesin." Köpeğe bakarken yine dudaklarını büktü. "Annem o küçük sıçana katlanamazdı."

"Onu taramamı istemişti," diyerek kadına karşı çıktı.

"Muhtemelen 'tüfekle' demiştir."

"Fakat..."

Kadın tiz bir sesle çıktı. "Tanrım. Bir barınağa bırakın gitsin."

Sonra arkasına bakarak garaj yolundan geri geri çıktı. Az daha kaldırımında koşan adamı ezecekti. Araba lastikleri öterek yola çıkarken Will'in çöp bidonunu sıyrdı. Her iki adam da arkasından bakakaldılar.

Adam Will'e dönüp gülümseyerek, "Kötü bir gün ha?" diye sordu.

"Evet." Will her zamanki kibarlığında değildi. Ama o sırada ilgilenmesi gereken daha önemli meseleler vardı.

Betty'ye baktı. Köpek yine Will'in göğsüne yaslanmıştı.

Kafasını kaldırıp Will'e bakarken gözleri keyifle kısıldı, dili yandan dışarı çıktı. Kedi olsaydı muhtemelen şu an mırıldıyor olurdu.

"Saçmalık," diye homurdanarak evine döndü.

Kadının sözlerini hatırladı. Cırtlak sesi hâlâ kulaklarında idi. Betty'yi yere bıraktı. Köpek seke seke koşup kanepeye atladı ve olağan pozisyonunu aldı.

Will oflayarak ön kapıyı kapattı. Yetimhanede büyüyen bir adam bir köpeği asla barınağa bırakamazdı.

Bir Chihuahua bile olsa.

Teşekkür

İki yıl önce, Grant County dizimin dışında bir kitap yazmaya karar verdim. Bu riskli bir girişimdi ve insanların, ya fazla zeki ya da fazla çılgın olduğumu düşüneceklerini biliyordum. O yüzden ilk teşekkür, Kate Elton, Kate Miciak ve Victor Sanders'a: beni gözlem altına aldırmadıkları –henüz– ve yine de bu hikâyeyi kağıda dökmeme izin verdikleri için.

Dr. David Harper, her zamanki gibi tıbbi ayrıntıları benim için gözden geçirdi. Trish Hawkins öğrenme güçlükleriyle ilgili tonla soruyu cevaplarken, Debbie Teague de disleksiyle yaşama konusunda birinci elden tecrübelerini aktardı. JS, hüküm giymiş suçlunun mücadelesinde aşması gereken dağları anlattı ve madde kullanımıyla ilgili bazı gerçekleri doğruladı. Jeanene English, Chihuahua denilen o küçük canavar hakkında beni enikonu aydınlattı.

Delacorte'den, Irwyn Applebaum, Nita Taublib, Barb

Burg, Susan Corcoran, Betsy Hulsebosch, Cynthia Lasky, Steve Maddock, Paolo Pepe, Sharon Propson, Sharon Swados, Don Weisberg, Caitlin Alexander, Kelly Chian, Loyale Coles'a ve Random House satış ekibine teşekkür etmek istiyorum. Lisa George, beni kuşkulanmayan arkadaşlara yönelttiğin için sana da çok teşekkürler.

Random House UK'den ise şu kişilere teşekkürlerimi iletmek isterim: Mike Abbot, Ron Beard, Faye Brewster, Mike Broderick, Richard Cable, Georgina Hawtrey-Woore, Clare Lawler, Simon Littlewood, Dave Parrish, Gail Rebuck, Emma Rose, Claire Round, Susan Sandon, Trish Slattery ve Rob Waddington.

Billie Bennett-Ward, Rebecca Keiper, gerçek Martha Lam, Fidelis Morgan ve Colleen Winters, dostça desteklerini eksik etmediler. Babam, dağlardayken bana göz kulak oldu ve ne zaman eve dönssem, DA da oradaydı.